

فیدور دەستویفسکی

نیە توچکانیزقانوفا

پۆمان

و: حەمە کەریم عارف

ئەم پۆمانە کاتی خۆی بە زنجیره له وەرژنامەى نیشتمان، ژمارەکانى کانونى دووهم، شوبات و ئایارى سالى ۱۸۴۹ دا بلاوبووته وه و پاشان به هۆى دوورخستنه وهى دوستویفسكى بۆ سىبىريا له بلاوکردنه وه وهستا.

من، بابی خۆم له یادی نییه. که ئه و مرد من دوو سالان بووم. دایکم شووی کردهوه، هه چهنده به خۆشه ویستی شووی کردهوه، به لام خیر و خۆشی له م شووه نه بیینی، بووه مایه ی خه م و په شیویه کی زۆر. زۆر بابه که م که سیکی سازقان بوو، چاره نووسیکی زۆر سهیری هه بوو، سه یرترین پیاو بوو که من له ژیا نی خۆما دیتبووم. باندۆر و کاریگری وی به سه ر ههسته سه ره تاییه کانی ده ورانی مندالی منه وه، هینده به هیز بوو که سینبه ری به سه ر هه موو ژیا نی دواترما هه ر نه سه ردرایه وه.

بۆ وه ی چیرۆکی ژیا ن م روون بی، پنیوسته لیزه دا باسی ژیا نی من و سه ربه وردی ژیا نی وی بکه م. ئه وه ی لیزه دا ده یگێر مه وه، هه ر هه موویم له جه بان ی " ب " ی که مانچه ژهن بیستوه، ئه م پیاوه، له گه نجیا هاوړی گیانی به گیانی و هاوده می باوه پیاوه که ی من بوو.

باوه پیاوه که م نیوی یافیموف بوو. له مولکی مولکداریکی زۆر دهوله مه ندا له دایک بووبوو. سازقانیکی هه ژار و بینه وا بوو، که به ده م سه فه ر و گه رانیکی زۆره وه، له زه وی و زار و مولکه کانی ئه و مولکداره گیرسابوه وه و پاشان به گه ل تیمی موزیکفانی ئه و مولکداره دهوله مه نده که وتبوو. یاروی مولکدار، به وپه ری جه لال و شکۆوه ده ژیا، عاشق و شه یدا ی موزیک بوو. ده یگێر نه وه و ده لێن، هه رگیز و ته نانه ت ئه گه ر سه فه ری موسکۆشی ها تبا پیشی، زه وی و زار و مولکه که ی به جی نه ده هیشت. له نا کاوا رۆژیک بریاری دا بوو، سه فه ری شاریک له و شارانه بکات که به ئاوی کانزایی و گه راوان به نیوبانگ بوو، و چه ند هه فته یه ک له وینده ر بگوزه ری نی، له به ر هه یچ نا، ته نیا بۆ ئه وه ی گو ی له موزیکی که مانچه ژهنیکی مه نشوور بگری که به گوته ی رۆژنامان قه رار بوو له و شاره دا سی کونسیرت ئه نجام بدات. ئه م پیاوه له مولک و ماله که ی خۆیدا تیمیکی سازقانی زۆر هه لبژارده ی هه بوو که ته قریبه ن هه موو ده رامه تی خۆی بۆ ئه وان و مه سه ر هه ی ئه وان ته رخا ن ده کرد.

باوه پیاوه که ی من وه کو کلارنیت ژهن، په یوه ندی به و تپه وه کرد. ته مه نی بیست و دوو سالان بووم که ناسیاوی ده گه ل که سیکی زۆر سه یردا په یدا کرد. له هه مان ده قه ردا کۆنت - یکی زۆر دهوله مه ند هه بوو، که دار و نه داری خۆی خه رجی ئه و شانۆیه ده کرد که له ماله که ی خۆیدا دایمه زرا ندبوو. ئه م کۆنته سه رده سه تی سازقانه کانی خۆی که پیاویکی ئیتالیایی بوو، له سه ر به د ره فتاری جاوبکرد. سه رده سه تی سازقانه کانی کۆنت به راستی کابرایه کی به د ره فتار و گرژ و مۆن بوو، هه رکه جاوبکرا، حه یا و حورمه تی خۆی ژیر پی نا و سه ری کرده با ده نوشی و به را ده یه ک ئالووده بوو که که وته سوآل، نه یده توانی هه یچ کاریک له م دیار و وا رده ا په یدا بکات . باوه پیاوه که م ناسیاوی ده گه ل ئه م پیاوه دا په یدا کرد . شتیکی سه یر و غه رب له دۆستایه تی ئه م دووانه دا هه بوو.

چۆره گۆرانیکی به ره به ره له باری دهروونی باوه پیاوه که م رووی ده دا که له گین بوو بدریته پآل باندۆر و کاریگری هاوړی تازه که ی، به لام که س ههستی به وه نه ده کرد، ته نانه ت ئه و مولکداره ش که له هه وه له وه، پا زی نه بوو باوه پیاوه که م تیکه لاوی و دۆستایه تی ئه و پیاو ئیتالییه بکات، به ره به ره چاوپۆشی لیکرد. ئاقیبه ت ئه م سه رده سه تی؛ ئه م پیاوه ئیتالیاییه له نا کاوا مرد. به یانیه ک کۆمه لیک جووتیار جه نازه که یان له پۆند و خه نده کیکی لافا وگیری ده ری شاره که دا دۆزییه وه. به گویره ی ئه و لیکۆلینه وانه ی له و باره یه وه کرا، ده رکه وت که به سه کته ی دل مردوه . هه رچی که له پاش به جی ما بوو، له نک باوه پیاوه که ی من پاریزرا بوو، که زۆری پینه چوو، به به لگه وه سه لماندی که میراتیه که ی هه قی ئه مه. کاغه زیکی ده ینا که به دهستی کابرای ئیتالیایی نووسرا بوو و

دەلەت يافيموف ميراتگري ئەو. ميراتەكە بریتی بوو له دەستیک جلی رەش كە یارۆی كۆچكردوو، بە ئومیدی دۆزینەوهدی كار له جینگایەکی دی بە پاک و خاوینی هەلیگرتبوو، لەگەڵ كەمانچەیهكدا كە بە روالەت خراب نەبوو. كەس ناپەزایەتی لەمەر ئەم میراتیە دەرنبەری. دواى ماوێهەکی كەم، گەرە كەمانچەژەنەكەى تێپەكەى كۆنت، بە نامەیهەکی ئاغای خۆیهو هات بۆ مالى یارۆی مولكدار. كۆنت لەو نامەیهەدا بە رژدی داواى له یافيموف كردهبوو، ئەو كەمانچەیهەى كە له كابرای ئیتالیاییهوه بۆى مابوو هوه بهوى بفرۆشیت. كۆنت، زۆر حەزى دەرکرد ئەو كەمانچەیهە بۆ تێپە موزیقاییهكەى خۆى بە دەست بێنى و بەسى هەزار رۆبڵ بیکریت. كۆنت له نامەكهیدا ئەوهدى نووسى بوو كە چەندینجار خەلكى له دووى یافيموف ناردوو كە بێت و بە دوو قۆلى ئەو مامەله و سەودایە یەكلايى بكەنەوه، بەلام یافيموف بە كەللەرەقى داواكەى رەت كردهووتەوه. كۆنت له كۆتايى نامەكهەدا دووپاتى كردهبوو هوه كە ئەو نرخەى وى پێشنيازی كردهوه، نرخى راستەقینەى كەمانچەیهەى و بەنیاز نیم كلاًو بكەمەسەر هیچ كەسێك، و ئەم رەتكردنهوهیهى یافيموف بە سووكایەتى بۆ خۆم دەزانم و یافيموف له خۆرايى له من بەگومانە، چونكە بەهیچ جۆرى نیازم نییه، ئیستغلالى ساویلکەيى و نەزانی ئەو بكەم. بەهەر حال كۆنت زۆرى هەولدا بوو كە بە قسەى خۆش یافيموف بێنیتە رەدایە و قەناعەتى پێبكات.

یارۆی مولكدار، یەكسەر باوھپیارەكەى من بانگ دەكات، لێى دەپرسیت: - چمانا تەوئى كەمانچەكەت بفرۆشیت؟ تۆ پێویستت پێى نییه، سێ هەزار رۆبڵ پارەیهەكى كەم نییه. ئەگەر وا ویتا دەكەى پارەیهەكى زۆرترت بۆ دەكات، هەلەى. جەنابى كۆنت بەنیازی خاپاندن و ئیغفالى تۆ نییه.

یافيموف بەرسقى دایەوه كە من بە خوايشتى خۆم بۆ مالى كۆنت نارۆم، بەلام ئەگەر بە تۆپزى بێ، ئەوا مل بۆ فەرمانى ئاغای خۆم دەدم. وێراى ئەوهدى كەمانچەكەم نافروشم، بەلام ئەگەر ویستى ئاغامى لەسەر بێ، ئەوا دەتوانى لێمى بسەنیت.

خویایە كە ئەو وەلامە دەبوا یارۆی مولكدار توورە بكات، چونكە هەمیشە بەوه دەنازى و دەیگوت : من چاك دەزانم چۆن مامەله دەگەڵ سازقانهكانى خۆدا دەكەم، هەر هەموویانى له گەرەوه تا بچوك بە هونەرماندانى راستەقینە دەزانى، باوهرى وابوو كە ئوركستەرەكەى (تپ) نەك هەر له تێپەكەى جەنابى كۆنت، له سەرترە، بەلكو هاوتای گروپە سازقانهكانى پایتەختەكانى ئەوروپا دەكاتەوه.

یارۆی مولكدار له وەلامدا گوتى: - زۆرچاكە، من بە كۆنت دەلێم كە تۆ حەز له فروشتنى كەمانچەكەت ناكەیت و پێى دەلێم ئەمە رەئى تۆیه و هەست دەكەى هەقى خۆتە و سەرپیشكى لەوهدى كە كەمانچەكەت بفرۆشیت یان نەفرۆشیت، وایە؟ بەلام نەها من پرسىاریكم له تۆ هەیه. پاراستنى ئەم كەمانچەیهە چ سوودىكى بۆ تۆ هەیه؟ تۆ بابایەكى كلارنیت ژەنى و كلارنیت ژەنىكى باشیش نیت. وەرە ئەم كەمانچەیهە بدە بە من و من سێ هەزار رۆبڵت دەدم (كى باوهرى دەرکرد ئەم كەمانچەیهە ئەو هەموو پارەیهە بكات؟!)

یافيموف، بزەیهەكى بۆ كرد و گوتى: - نەخیر ئەزبەنى، من دەستبەردارى كەمانچەكەم نابم، بەلام مەعلومە تۆ هەركارىكت بوى دەركارى بیکەیت.

یارۆی مولكدار كە زۆر توورە بووبوو و زیاتر توورەبیهەكەى لەبەر ئەوه بوو كە ئەو مشت و مپه له حوزوورى كەمانچەژەنەكەى كۆنت دا رووى دەدا و لەگین بوو واى بۆ بچى كە سازقانهكانى یارۆی مولكدار رەوش و حالیان باش نییه. بۆیه هاوارىكرد و گوتى: - من زۆرت لێناكەم. زۆرم لێكردوویت؟ ناچارم كردهوویت كە

که مانچه که ت له دست دهر بینم؟ برۆ هه ی نمه ک حه رام، برۆ جار یکی دی له م ناوه نه تبینم! ئاخه ئه گه ر من نه بام تو چی بووی به خۆت و کلارنیتته شپه که ته وه که به باشی لئی نازانی؟ تو له م ماله دا ده خۆی، ده خۆیته وه، جل ده پۆشی، موچه و هه رده گری، وه کو پیاو ماقوولان ده ژی و بووی به هونه رمه ند، و ئاماده نیت به وه هه موو چاکه و قه در و حورمه ته بزانی! هه یه ی گوم به له به رچاوم، برۆ حاشا له خۆت و دیدارت!

یارۆی مولکدار له هه ر که سیک تووره با به و ئاویه سیکتری ده کرد، چونکه له خۆی و له تووره بوونی خۆی ده ترسا و به هیه چ جوړی دلی نه ده هات له سازقانه کانی خۆی که به هونه رمه ندانی ناو ده بردن، تووره ببیت و بیان په نجینی.

ئاریشه که به رواله ت کوتایی هات و مامه له که سه ری نه گرت، ویرای ئه وه ش، دوا ی یه ک هه یفی دی، که مانچه ژه نه که ی جه نابی کونت، به خۆی و هه ر له خۆیه وه و به بی ئاگاداری کونت ئاریشه یه کی تازه ی بو باوه پیا ره که ی من چیکرد. ئه م ئاریشه و بوختانه به راستی ترسناک بو، ئه و بو ره پیاوه، باوه پیا ره که ی منی به بکوژی کابرای ئیتالیایی تومه تبار ده کرد، که گوایه به ته ماعی میراتیه موله که ی یارۆی کوژراو ئه و کاره ی کردووه. ده یگوت که وه سیتنامه که به خورتنی نووسراوه و ئه م ئاماده یه به گه واهی و شایه دان، ئه م بابه ته بسه لمینی. کونت و یارۆی مولکدار زوریان دا کوکی له باوه پیا ره که ی من کرد و به هه موو شیوه و شیوازیک داوایان له سکالا کاره که کرد که واز له سکالا که ی بینی، به لام به هیه چ جوړی نه هاته په دایه و له که ری شه ی تان نه هاته خواری و نه هات. پاشان بو یان روونکرده وه که تو یکاری جه نازه ی مردووه که، واته جه نازه ی سه رده سته ی سازقانه کانی کونت، به گویره ی پره نسپه یاساییه کان ئه نجام دراوه و ئه م تومه تبار کردنه هیه چ بنه مایه کی واقعی نییه و هانده ری وی له م کاره دا، گیانی تو له ئه ستینی و بوغز و کینه یه؛ چونکه نه ی توانی بوو ئه و که مانچه یه به دست بینی که ته ماحی تیکرد بوو. (چونکه کونت ده یویست که مانچه ی ناقبری بو ئه و بکری) به لام یارۆی سازقان هه ر سوور بوو له سه ر قسه ی خۆی و سویندی ده خوارد که هه ق به وه و ده یگوت سه دهمی سه کته که ی کابرا مه سته نه بووه، به لکو به هۆی ده رمان خوارد کردنه وه بوو، رژد بوو له سه ر ئه وه ی دووباره تاقیق له و بابه ته بکریته وه، داواکاریه که ی له هه وه له وه هینده جدی بوو، ناچار دووباره دست به تاقیق و لیکولینه وه کرایه وه: یافیموف ده سنگیر کرا و له چه پسخانه ی شار تووند کرا. دووباره پرس و جو یان له گه لدا کرد، هه موو خه لکی ده قه ره که هارووژان، ئه م لیکولینه وه یه هینده به کارامه یی و به ری و جی ئه نجام درا که له ئه نجامدا به سه ر یارۆی سکالا کاردا شکایه وه و به تومه تی بوختانی درۆ و ناراست حوکم درا، ویرای ئه وه ش هه ر سوور بوو له سه ر په ئیه که ی خۆی، تا کوتایی به رگری له بوختانه که ی خۆی کرد. به لام ئه نجام ناچار بوو دان به وه دا بنی که هیه چ به لگه یه کی پی نه بوو، جگه له و خه یال پلاوه ی که به دگومانی به سه ریا سه پاند بووی. به لام هه رچه نده لیکولینه وه ی دووه م کوتایی هات و بی تاوانی یافیموف به فه رمی هاته سه لماندن و راگه یه نرا، یارۆی که مانچه ژه ن هه ر سوور بوو له سه ر ئه وه ی که سه دهمی مردنی سه رده سته ی سازقانه کانی کونت یافیموف بووه و په نگه یافیموف هاوړیکه ی خۆی ژه ره خوارد نه کردی، به لام بیگومان به شیوه یه کی دیکه کوشتوویه تی. به هه ر حال ده رفه ت نه ره خسا که حوکمی دادگا به سه ر یارۆی که مانچه ژه نه بوختانچه که دا جیبه جی بکریت، چونکه له نا کاوا تووشی خوینبه ربوونی می شک بوو، ئه قلی له دست دا و شیت بوو و له نه خۆشخانه ی زندانه که دا گیانی له دست دا.

یارۆی مولکدار، له سه رانسه ری ئەم که یسه دا، ئەوپه ری جوامیتری و پیاوه تی نواند و ده سته به رداری باوه پیاپه که م نه بوو. به جو ری خه می ده خوارد وه کو ئەوه ی کو پی خو ی بی. زۆر جار له زنداندا سه ری ده دا، دلخۆشی ده دایه وه و پا ره ی ده دایه؛ که زانی یافیموف هزی له جگه ره یه، باشترین جگه ره ی خو ی بو ده به رد، پاش ئەوه ی بیتاوانی باوه پیاپه که م ساغ بووه وه، ده عوه ت و ئاهه نگیکی بو هه موو سازفانه کان گێرا.

یارۆی مولکدار، پنی وابوو، که یسی تۆمه تبارکردنی یافیموف، په یوه ندی به که سایه تی و پیگه ی هه موو سازفانه کانیه وه هه یه، بو یه، پیگه و ناوبانگی باشی هه موویانی به لاوه گرینگ بوو. سالیک به سه ر ئەو بو یه ره دا بووری که له ناکاوا ده نگۆیه ک له ته واوی ده قه ره که دا بلاو بووه وه که که مانچه ژهنیکی فه ره نس ی به نیازی پیشکش کردنی چهن د کۆنسیرتیک (ئاهه نگی موزیکالی) هاتووه ته ده قه ره که. ئیدی یارۆی مولکدار به په له که وته خو تا ئەو پیاوه بو ماله که ی خو ی ده عوه ت بکات، به هه رحالی بوو کابرای دۆزییه وه. سازفانی فه ره نس ی به ئینی دا که ده عوه ته که ی قه بوول ده کات. ئیدی ده عوه تنامه ته قریبه ن بو هه موو خه لکی ده قه ره که فزیکرا و ئیدی هه مووان ئاماده بوون که بو ده عوه ته که بین، که له ناکاوا بارودۆخه که گۆرا.

به یانیه ک، ده رکه وت که یافیموف دیار نه ماوه و ه یچ هه والیک ی نییه! که وته سؤراغ و تاقیبی، به لام بیه وه، ه یچ هه والیک ی نه بوو. ئەمه بو تیپه که زۆر خراپ بوو، نه ا کلارنیت ژهنیان که م بوو، باشه چ بکه ن! به لام سی رۆژ دوا ی دیارنه مانی یافیموف، نامه یه کی که مانچه ژهنه فه ره نس یه که گه ییه یارۆی مولکدار، که له نامه که دا له به ئینی قه بوولکردنی ده عوه ته که ژیان بوو بووه وه. له نامه که دا به وپه ری له خو بایی بوون و لووت به رزییه وه نووسی بووی له مه به دواوه، زۆر به پاریزه وه مامه له ده گه ل که سانیکا که له مال و دیوه خانی خو دا ئۆرکسته ری تایبه تیان هه یه ده که م و داخ و که سه ری خو ی ده ربپی بوو که هونه ر و به هره ی راسته قینه له سایه و سیبه ری پیاویکدا ده بینم که قه در ی به های راسته قینه ی هونه ر نازانی. که سیکی وه کو یافیموف که هونه ر مه ندیک ی خو رسک و باشترین که مانچه ژهنه که له رووسیادا دیتوومه، گه واهی دروستی ئەو بوچوونه ی منه.

یارۆی مولکدار که ئەم نامه یه ی خو ینده وه، له راده به ده ر حایر ما. ئەم بی ریزیه تا سه ر موخ برینداری کرد، یانی چی؟ یافیموف، ئەم یافیموفه ئاساییه چۆن ئەم بوختانه ی بو ده کات، ئەو یافیموفه ی ئەو هه موو چاکه یه ی له گه لیا کردبوو، که چی به و هه موو سپله یی و نمه ک حه رامیه، له نک سازفانیک ی ئه وروپاییدا، به و بی شه رمییه زه می کردوه. له لایه کی دیکه وه ئەم نامه یه له خوت و خو پایی باسی ئەوه ی کردبوو که یافیموف، هونه ر مه ندیک ی به توانا و به هره داره، که مانچه ژهنیک ی وه ستایه و هه رگیز په ی به به هره و توانیدا نه براوه و ناچار یان کردوه ئامیتریک ی غهیره ز که مانچه بژهنیت. ئەم قسانه به راده یه ک یارۆی مولکداریان په ست و توپه کرد که یه کسه ر بریاری دا بو شار بروات و له وئ هونه ر مه نده فه ره نس یه که ببینی و قسه ی له گه لدا بکات. به لام له هه مان کاتدا نامه یه کی کۆنت - ی به ده ست گه یی که داوا ی لیکردبوو، به په له و بی دواکه وتن بو مالی ئەو بروات. کۆنت، له نامه که یدا نووسی بووی که له کیشه کان ئاگادارم و حالی حازر یارۆی هونه ر مه ندی فه ره نس ی ده گه ل یافیموف دا له مالی منه، به لام چونکه له بی شه رمی و درۆزنی ئەو میرده که (بو ره پیاو) زۆر په ست و توپه رم، بریارم داوه نه یه لم له ماله که ی من بچیته ده ره وه. یارۆی کۆنت له نامه که یدا گوته بووی که چوونی جه نابی مولکدار، بو مالی من زۆر زه روورییه، و تۆمه ت و بوختانه کانی یافیموف رووی منیش ده گریته وه. به کورتی نووسی بووی مه سه له که هینده گرینگ دیته به رچاو که پیدقیه هه رچی زووتره روون بکریته وه.

یارۆی مولکدار به پهل به بۆ مالی کۆنت رۆیی و له وئ یه کسه ر کابرای فه ره نسی بینی و سه ره بوردی یافیموفی له سیری تا پیازی بۆ گێرپایه وه و له کۆتاییدا گوتبوی که من هه رگیز ئه وه هه موو زه وق و به هه ریه م له یافیموف دا نه ده بینی، به پیچه وانه وه ئه وه له ماله که ی مندا خۆی وه کو کلارنیت ژهنیکی تازه کار ناساندبوو. له لایه کی دیکه وه، ئه م سازقانه ی که له ماله که ی من هه لاتوو ه کابرایه کی کویله و زه پخری نییه، به لکو ئازادی ئازاد بووه و خۆ ئه گه ر به ده رفه تاری له گه ل کرابا، ده یوانی به که مالی ئاره زوو ده سته بهرداری خزه مته کردن بوایه و که س رێگری لینه ده کرد! کابرای فه ره نسی حایر ما. یافیموف که سه روسیمای به جۆری گۆرابوو، به زه حمه ت ده ناسرایه وه، بانگه را بۆ ژوو ره وه، خۆی زۆر گران گرت و به که ش و فش و توانچه وه وه لامی پرسیاره کانی ده دایه وه و ته که زی ده کرد که هه رچه که م به هونه رمه نده فه ره نسیه که گوتوو ه، هه ر هه مووی دروست بووه و به موو خیلافی نییه. ئه وه قسانه، کۆنت - یان زۆر تووره کرد. راست و ره وان به باوه پیاره که ی منی گوت توو پیاویکی بووه له، نه مکه حه رام، سه پله و بوختانچیت و شایسته ی تووندترین سزایت. باوه پیاره که م له وه لاما گوتی: -قوربان، من ماوه یه کی زۆره سه روکارم ده گه ل توو دا هه یه و جه نابت باش ده ناسم. به هۆی تووه نزیک بوو من به تاوانی کوشتن حوکم به دن. من خۆم ده زانم کێ "ئه لکسی نیکیفوریچ" ی، ئه وه سازقانه ی که له نک توو کاری ده کرد، هاندا که بوختانم بۆ بکات!

کۆنت، هه رکه گوئی له و تۆمه ته ترسناکه بوو، به جارێ ده هری بوو، زۆر به زه حمه ت توانی خۆی کۆنترۆل بکات؛ به رێکه وت کارمه ندیکی حکومه ت، بۆ ئه نجامدانی هه ندیک کاروباران له وئ بوو که گوئی له و قسانه بوو گوتی که نابێ چاوپۆشی له م مه سه لانه بکری و ده بی به به لگه وه روون بکری نه وه. کۆنت گوتی ئه م رووداری و بی ئه ده بیه ته وه یین ئامیزانه ی یافیموف بوختانی بی بنج و بناوانن و هه ره مووی درۆ و ئیفترایه و به ریزه وه داوای له کارمه نده که کرد که رێگه بدات یافیموف، یه کسه ر و هه ر له وئ ده سته سه ر بکری و لێ پیچه نه وه ی له گه ل بکری. هونه رمه نده فه ره نسیه که زۆر تووره بوو و گوتی من هیه چ سه رم له م نه مکه حه رامی و بی نه زانیه خیانه ت ئامیزه ده رناکه م. باوه پیاره که م، به تووره یی به رسقی دایه وه که من هه ز ده که م دادگایی بکریم، چوونه به رده م میزی دادگایی، زۆر شه ریفتره له و ژیان و گوزه رانه ی که تا ئه مپرو له ناو تیپی سازقانه کانی جه نابی مولکدار به سه رم بر دووه، ئه وه ژیانیه ی که ته نیا له به ر نه داری و هه ژاری قه بوولی کردوه. هه رکه له و قسه یه بووه وه، یه کسه ر ده ست به سه ریان کرد. له هۆله که یان برده ده ری و له ژوو ریکی دووره ده ست دا حه پسیان کرد و هه ره شه یان لیکرد که سه به ینی بۆ زندانی شاری ده به ن.

ده ووروبه ری نیوه شه و، ده رگای زندانه که کرایه وه. یارۆی مولکدار وه ژوو رکه وت. جلکی خه وی له به ر و جووتی سۆلی له پی و فانووسیکی به دسته وه بوو. دیاربوو خه وی زپابوو و عه زابی ویژدان به و شه وه له جیگای هیتابوو هه ری، یافیموف که خه وی لینه که وتبوو، به واقی وپه وه ته مه شای کرد. یارۆی مولکدار فانووسه که ی له سه ر ئه رزه که دانا، به نیگه رانیه کی زۆره وه له سه ر کورسیه کی به رانبه ر ئه ودا رۆنیشته و گوتی: -باشه ئیگور، توو چما ئه و تۆمه ته ت دایه پال من؟

یافیموف، وه لامی نه دایه وه. یارۆی مولکدار پرسیاره که ی دووباره کرده وه. خه میکی قوول و سۆز و نیگه رانیه کی سه یر به ده نگیه وه دیاربوو؛ ده نگی ده له رزی.

ئەنجام، باوەپیارەكەى من، بە ئاماژەيەك كە نیشانەى بى دەسلەلاتى و ماندوويەتى پيوە دياربوو، هاتە وەلام و گوتى: - نازانم، ئەزبەنى نازانم چما ئەو ناماقووليەم بەرانبەر بەتو كرد، ئەو تۆمەتەم بە مىلى تودا دا، ديارە شەيتان گومراى كردووم. خۆيشم نازانم بۆ ئەو كارەم كرد. بەلام ئەو رەوشەى كە من لە مالاكەى تودا هەمبوو، ژيان و گوزەران نەبوو، نەخىر ژيان نەبوو قوربان، بۆيە شەيتان چووە بن كلیشهەمەو، ئەوہى پيكرەم كە كردم. يارۆى مولكدار دووبارە گوتى:

- ئیگور، وەرەوہ بۆلاى خۆم! هەموو شتيك لەبیر دەكەم و گەردنت ئازا دەكەم. گوى بگرە، دەتكەم بە سەردەستەى سازفانەكانم، مووچەكەت لە هەموو ئەوانى دى بۆ زياتر دەكەم.

- نەخىر ئەزبەنى! خۆت ماندوو مەفەرموو، ئیدی مالاكەى تۆ شوينى من نيبە. عەرزى جەنابى با سەعادەتم كردى شەيتان چووہتە كلیشهەمەو. ئەگەر لە مالاكەى تودا مابامەو، بىگومان ئاگرم لە مالاكەت بەر دەدا. هەندىجار تووشى ھاروژانیکى دەروونى ئەوتۆ دەبم، ھەزار خۆزیا دەخووزم كە لە دايك نەبام. من حالى حازر لە وەزە و حالیکدام كە ناتوانم ھيچ وەلامیک بەدەمەو. باشتر وايە وازم لى بينى ئەزبەنى. لەوہتای ئەو مێردەكە دۆزەخىەم ناسيوە ئەم حالەتەم بەسەر ھاتوہ!

مولكدارەكە پرسى: - ئەو مێردەكە كىيە؟

- كىيە، ئەو سەگسارەى وەكو سەگى پى سوتاو تۆپى، سەگ تۆپى كرد، ئەو كاپرا ئىتاليایيە شوومە.

- ئیگور گيان، ئەو مێردەكە فیرى كەمانچەژەنى كردى؟ ئەدى قومان، قوماريش ھەر ئەو مێردەكە فیرى كردى؟ - بەلى، بۆ نەگبەتى زۆر شتى دیکەى فیر كردم، خۆزگە سەد خۆزگە ھەر نەم دەناسى.

- باشە ئیگور گيان، بەراستى ئەو مێردەكە كەمانچەژەنىكى ئەوہندە بە توانا بوو؟

- نەخىر، زۆر شارەزا و بەتوانا نەبوو، بەلام فیركارىكى باش بوو. من كەمانچە لە خۆمەوہ فیربووم، خۆم خۆم فیر كرد. ئەو تەنيا رینموونى دەكردم. بەلى، خۆزگا دەستم شكابا و ئەو ھونەرە فیر نەبام. نھا خۆيشم نازانم چيم لە ژيان دەوى. بۆ نمونە ئەگەر تۆ لە من بپرسیت: " ئیگور دلّت چى دەوى؟ ھەرچيەكت بوى دەتەمى " بەلام من ئەزبەنى ھيچ وەلامیكت نادەمەو؛ چونكە لە راستیا خۆيشم نازانم چيم دەوى. نەخىر ئەزبەنى، باوەر بکە ئەگەر وازم لى بينى باشترە. جاريكى دى تكا دەكەم وازم لى بينە. ھەز دەكەم كارى بكەم، بىگەيەنیتە شوينى كە ئیدی ھيچ شوينەوارىكم نەمىنى.

مولكدارەكە، سووكە ھەلوەستەيەكى كرد و گوتى:

-ئىگور، من بەم ئاسانیە دەستبەردارت نابم. ئەگەر نەتەوى بە خوايشتى خۆت بۆ مالاكەى من بيبیتەو، ھەلبەتە ئازادى و من ناتوانم بەزۆر گلت بەدەمەو. بەلام ئیگور، نھا، تا تۆزى كەمانچەم بۆ نەژەنى وازت لى ناهينم، دەى، تۆ بى توخوا كەمانچەكەت ھەلگرە و تۆزىكم بۆ بژەنە. گوى بگرە، من ئەمرت پیناکەم و بەنيازى ئەوہ نيم كە ناچار بە ژەنیت بكەم. من تكا دەكەم؛ بىكە بەخاترى خودا ھەمان ئەو ئاوازەم بۆ بژەنە كە بۆ سازفانە فەرەنسيەكەت ژەندبوو. دەى گيانەكەمى! وەرە و دلّت نەرم بكە، تۆش وەكو من كەللەرەقى. دەى ھەريەكەمان تەبيەتى تايبەتى خۆمان ھەيە. من باش لە ھەست و سۆزى تۆ تیدەگەم، تۆش ھەولبەدە پەى بە ھەست و سۆزى

من ببهی. باوهر بکه ئەگەر ئەو ئاوازی که بو ئەو فەرهنساویەت ژەندوو، بە کهمالی ئارەزوو بو منیشی
نەژەنیت، ئیدی ژیانم لی حەرام دەبیت.

ئیگور گوتی: - باشە ئەزبەنی. من سویندم خواردبوو که قەت لە بەردەم تو کهمانچە نەژەنم، بەلی قەت، بەلام تو
دلت نەرم کردم. نەها تەنیا بو تو و لە بەر خاتری تو ئەم کارە دەکەم، که ئەمە یەکەم و دوا ژەنینی من دەبیت. لە
نەها و هیو، هیچ کاتیک و لە هیچ شوینی، ئەگەر هەزار رۆبل - شەم بەدیتی، گویت لە ژەنینی من نابیت!

هەنگی یافیموف، کهمانچە کهی هەلگرت و کەوتە ژەنینی پارچە یەک لە داھینانی خوی که بابەت و ناوهرۆکە کهی
لە گۆرانی کۆنی فۆلکلۆری رۆوسیە وە هەلینجا بوو. بە گوتە ی جەنابی " پ " ئەو پارچە یە، یە کەمین و باشترین
بەرەمیەک بوو که لە کهمانچە کهی باوهرپیارە کهی منە وە ژنە و تیبوی و دوا ی ئەو هەرگیز ئاھەنگ و ئاوازی و
بەجۆش و خروشی نەژەندبوو. کابرای مولکدار که خوی لە بەر ئاوازی موزیک نەدەگرت، بەرادیەیک لە ناخە وە
ھارووژا، دەستی بەگریان کرد. که ئەو پارچە یە تەواو بوو، یاروی مولکدار لە جیتی خوی رابوو سی سەد رۆبلی
لە بەرکی دەرھینا و دای بە باوهرپیارە کهی من و گوتی: - دە ی ئیگور، نەها دەکاری برۆیت. من لیترەت دەر باز
دەکەم و بەخۆم کارەکان دەگەل کۆنت دا، یەکلایی دەکەمە وە. بەلام باش گو ی بگرە! دەبی لە ئیستا بەدواو،
هەولبەدی لە هیچ شوینیکدا تەنانت لە ریگا و بانیش دا من نەبینی. نەها ریگا وازە و ئاینده یەکی بەرینت لە بەردەمە.
ئەگەر خوا نەکرده دووبارە تووشی یەکدی بووینە وە، وای بەحالی هەردوو کمان. نەها هەرە لە ئەمانەتی خودادا
بی!... ئا کەمی سەبر بکە، با بەرلە رۆیشنت، ئامۆژگاریبەکت بکەم، خو مەدە بادەنووشی و هەولبەدە هەمیشە
خۆت بەکار و خویندە وە وە مژوول بکە، هەرگیز لەخۆبایی مەبە! من وەکو باوکت وام بو یە ئامۆژگاریت دەکەم
و دووبارە پیت دەلیم ئامان تا دەتوانی کار بکە و لە مەیخانان دور بکە وە، چونکە ئەگەر هەر خەم و پەژارە یەک
رۆوی تیکردی (که ژیان پرە لە نامرادی و خەم و پەژارە) واپەنا وە بەر بادەنووشی ببەیت، خۆت و مالی خۆت
ویران دەکەیت و دار و نەداریت بەبا دەروات و، رەنگە وەکو هاورێ ئیتالیا ییە کەت لە کەندیکا بمریت! نەها ئیدی
خۆت دەزانی؛ لە ئەمانەتی خودادا بیت! راولەستە! ماچم بکە و ئەوسا برۆ!

هەردووکیان دەست و مشتاقیکی گەرمیان کرد. ئیدی باوهرپیارە کهی من ئازاد و رەها دووی چارەنووسی خوی
کەوت.

هەرکە ئازاد بوو، سی سەد رۆبلە کهی خوی لە سەنتەری ئەو دیار و دەقەرەدا بەفیرۆ دا، کەوتە هاوریتیاتی و
حەشر و نەشر دەگەل مشتەریانی بی سەرۆبەری پەرپووت ترین مەیخانەکان. ئەنجامی هەموو ئەم کارانە، ئەو
بوو که وەختایەک خوی بە تاقی تەنیا و بی پارە و پول و خەرجی و بی هاورێ و بی پشت و پەنا بینییە وە،
ناچار بەگەل دەستە یەک شایەر و لیبۆکی شانۆ یەکی گەرۆک کەوت و وەکو سەردەستە ی کهمانچە ژەنی لە ویندەر
دامەزرا و دەستبەکار بوو.

دیارە ئەم رەوشە بە هیچ جۆری دەگەل ئەو شتەدا، که ئەو لە هەولە وە بیر ی لیکردبوو وە، تیکی نەدەکرده وە.
چونکە ئەو لە هەولە وە بەتەما بوو، بە زووترین کات بگاتە پترسبۆرگ و لەو شارەدا بخوینی و پیگە ی لەبار
بوخوی بدۆزیتە وە و لەوی بیی بە هونەر مەندیکی راستەقینە. بەلام ژیان تەنیا یی و دەگەل ئەو گروپە شایەر و
لیبۆکە، بەدلی ئەو نەبوو. زۆری نەبرد باوهرپیارە کهم، دەگەل بەرپۆه بەری شانۆ گەرۆکە کەدا بەشەر هات و
دەستبەرداری ئەو گروپە گەرۆکە بوو، هەنگی بەجاری نەترە ی بەردا، متمانە ی بەخوی نەما، لە نائومیدیدا ناچار
بوو - هەرچەندە ئەو کارە ی زۆر لە بەرگران بوو - نامە یەک بو کۆنە ئاگاکی بنووسیت، تا رەوشی پەریشانی

خوی بۆ شرۆقه بکات و داوای هندی پاره و پولی لیبتکات. چونکه شیوازی نامه که هندیک تووند و زمانه که ی زبر بوو، هیچ وهلامیکی وهرنه گرتوه. ههنگی نامهیه کی دی، پر له مه رای و خاکه رای نووسی که جه نابی مولکداری وهکو وهلی نیعمه تی خوی و پاریزه ری هونه ره له قه له م دابوو و دووباره تکای کردبوو که به دادیا بگات و فریای بکه وی. ئه نجام وهلامی بۆ هاته وه: یاروی مولکدار سه د رۆبلی ده گه له چهند دیره نووسینیکی به ده ست و خه تی خوی به پیشخزمه ته تاییه تیه که ی خویا بۆ نارد و ئاگاداری کردبووه وه که نه خه له تابن جاریکی دی داوای یارمه تی بکات. ئیدی باوه پیاپه که م هه رکه ئه و پاره یه وهرده گری بریاری دا یه کسه ر به ره و پترسبۆرگ بروت، به لام پاش ئه وه ی قه رزه کانی دایه وه، ئه وه ی له سه د رۆبله که مایه وه، به شی سه فه ره که ی نه ده کرد. ئیدی به ناچار ی له و دیار و ده قه ره مایه وه و جاریکی دی به گه له گروپیکی چکۆله ی شایه ر و ده نگیژان که وت و ئه مجاره ش له گه له ئه و گروپه دا نه سازا، ئیدی هه ر رۆژه ی کاریکی ده کرد و له سه ر یه ک ئیش و یه ک شویندا نه ده حه وایه وه و هه میشه له خه یال و خولیا ی ئه وه دا بوو که هه رچی زووتره و به هه ر شیوه یه ک بووه خوی بگه یه نیته پترسبۆرگ. به لام شه ش دانه سال به و حاله وه له م دیار و ده قه ره دا مایه وه. ئاقیبه ت تووشی نا ئومیدی بوو. به ترسیکی زۆره وه هه ستیکرد، خه ریکه به ره به ره به هره و توانا که ی له م ژیا نه په ریشان و شیوا وه دا، که له کلۆلی و کویره وه ری بترازی هیچی تری بۆ ئه و پی نییه، له ده ست ده دات؛ ئه وه بوو که به یانیه ک به رتیه به ری شانۆ گه رۆکه که ی به جی هیش ت و که مانچه که ی نایه بن هه نگلی و به پای پیاده و به نیمچه سوالکه ری ریگی پترسبۆرگی گرت به ر. له وئ، له و شاره دا، له عه ماریکدا گیرسایه وه و ئاکنجی بوو، یه کسه ر ناسیاوی ده گه له جه نابی " ب " دا، که له ئه لمانیا وه هاتبوو و ئه ویش له خه م و خولیا ی کار و کاسبی و ئاینده ی خویدا بوو، هه ردووکیان له زبله ز بوون به دۆست و هاوپی، دۆستایه تیه کی هینده خۆشیان ده که ویته نیوان که جه نابی " ب " تا ئیستاش وه ختایه ک باسی دۆستایه تی ئه وسای خوی ده گه له باوه پیاپه که مدا ده کات، دلای پر ده بی و گریان له ئه وکی ده گیریت. هه ردووکیان گه نج بوون، هه ردووکیان یه ک جۆره ئومید و ئاره زوویه کیان له سه ردا بوو و یه ک ئامانجیان هه بوو. به لام " ب " که هیشتا له تافی لاویدا بوو، که متر ره نج و فه لاکه ت و نه داری بی نی بوو. به تاییه تی که بابایه کی ئه لمانی بوو و به رژدی مکور بوو له سه ر ئه وه ی که به ئاوات و ئامانجی خوی بگات. گه نجیک بوو، به هره و توانای خوی ده ناسی و پیشوه خته ده یزانی که سه ره نجامی چ ده بیته؛ به لام هاوپی که ی که پیی ده نایه ناو سیه مین سالی ته مه نیه وه، ته واو ماندوو بوو، چونکه له زه رفی ئه و شه ش ساله دا، که ناچار بوو، ده می ده گه له ده سه تیه ک شایه ری کابرایه کی نه جیمزاده ی دیهاتی دا، له پی ناوی پاروو نه نایکدا کار بکات، به راده یه ک چه وسابوو وه و ره نجابوو که ئیدی تا قه ت و حه وسه له ی هیچی نه مابوو. ئه وه ی تا نها هیشتبوو یه وه، ئه وه بوو که رۆژی له رۆژان، له م ره وشه زیله تباره بخه له سی و پاره یه ک پاشه که وت بکات و خوی بگه یه نیته پترسبۆرگ، به لام ئه م خه یال پلاوه، جۆره گازییه کی ده روونی گۆنگ و له وه سف نه هاتگ بوو که به تیپه ر بوونی مانگ و سال، ته نه نه ت له به رچاوی خودی یافیموف - ش ته واو کال بووه وه و ئه و پرشنگ و ره ونه قه ی هه وه لجاری نه مابوو. ئیدی خه ونی گه یشتنه پترسبۆرگ، ته واو کال بووبوو وه، له عه شقیکی دیرینه وه بووبوو به عاده ت. ده تگوت به هوی ئه م سه فه ره وه مه نگ بووه، خه له فاوه، ته قریبه ن به خۆیشی نه یه ده زانی که چما و به چ کاری بۆ ئه و شاره هاتوو. بیزاری و بی تاقه تی پیوه دیار بوو، نه بوونی و نه داری وای لیکردبوو، که متمانه به خوی په یدا بکات و قه ناعه ت به خوی بکات که جۆش و خروش و گه رم و گۆری و به هره و توانا کانی هه وه لجاری په یدا بکاته وه و قه ناعه ت بکات که سه رچاوه و ئیله ام و به هره کانی جارانی وشکی نه کردوو.

ئەم جۆش و خرۆش و كۆلنەدان و ئومىدەوارىيە بەردەوامە، كەردبويە كارىك كە كەسىكى ئارام و پىك و پىكى وەكو جەنابى " ب " ى ھاوپىيى دووچارى سەرسامى بىيىت. بە پادەيەك بە باوھىپيارەكەم سەرسام بوو، كە پىشېنى ئايندەيەكى ھونەرى درەوشاوەى بۆ دەكرد، پىيى وابوو لە ئايندەدا دەبى بە ھونەرمەندىكى بلىمەت، جگە لە بلىمەتى ھىچ ئايندەيەكى تىرى بۆ ھاوپىيكەى وينا نەدەكرد. وىپراى ئەوھش زۆرى نەبرد كە جەنابى " ب " چاوى كەردەوھ و ھەقىقەتى بۆ بەدىاركەوت و بەروونى بۆى دەرکەوت كە ئەم جۆش و خرۆشە، جگە لە ئاھ و ئالە و داخ و كەسەرى دەروونى، بۆ توانا و بەھەرى لەدەست چوو، ھىچى دى نىيە، توانا و بەھەريەك كە رەنگە لە ھەولەيشەوھە بنەمايەكى قوت و قايمى نەبووى. ئىدى بۆى دەرکەوت كە ھەموو ئەمانە تىكەلەيەكە لە كورتىيىنى و غروورى بۆش و بەتال و تەعەسووبى نابەجى و خەيالى ھەوسار پچىيو، دەربارەى بلىمەتەك كە ئىنسان بە وھەم و خەيال لە خۆيدا دروستى دەكات. جەنابى " ب " دەيگوت: " من سەرم لە تەبىعەتى ھاوپىيكەم دەسووما. ئەم داماوھ بە درىژايى ھەوت سالان، ھەمىشە خەونى بە ئايندەيەكى جاويدانى و پىر شانازىيەوھ دەبىنى، بەبى ئەوھى ھەست بەوھ بكات كە نەك ھەر پىرەنسىيە سەرھەتاييەكانى ھونەرى سازقانى تىدا نىيە بەلكو ئەو تەكنىكەش نازانى كە بۆ قوتاييەكى تازەكار يەجگار پىويستە. كەچى لە دنياى پەريشانى وھەم و خەيالى خۆيدا نەخشەى سەير و سەمەرى بۆ ئايندەى خۆى دەكىشا. دەويست بىيىت بە يەككە لە كەمانچەژەنە يەكەمەكانى ھەموو دنيا. نەك ھەر خۆى بە يەككە لەو جۆرە بلىمەتەنە دەزانى، بەلكو زۆر گەوجانە و بىئەوھى ھىچ شارەزاييەكى ئەوتوى لەسەر ھونەرى موزىك ھەبى، واى وينا دەكرد، بۆ ئەوھ خولقاوھ كە ببى بە ئاھەنگ ساز. جەنابى " ب " لەسەرى پۆيى: " ئەوھى كە لە ھەموو شت پىر سەرسامى دەكردم، ئەمە بوو كە ئەم پىاوھ ھەرچەندە كە شارەزاييەكى زۆر كەمى لە تەكنىكى موزىك ھەبوو، شارەزاييەكى خۆپسكى خودادادى لەمەپ موزىك ھەبوو، ھەستى موزىكى ئەو ھىندە بەھىز بوو، كە زۆرجار لە ھەلسەنگاندنى بەھەرە و بەھى موزىكى خۆيدا سەرچىغ دەچوو و نەك ھەر خۆى لىدەبوو بە پەخەنگرىكى زۆر گەورە و بەتواناى ھونەر، بەلكو خۆى لى دەبوو بە يەككە لە شۆرە سوارەكانى مەيدانى ھونەر و يەككە لە بلىمەتە ھاوچەرخەكانى. ئەم پىاوھ ھەر چەندە پۆشنىرييەكى ئەوتوى نەبوو، بەلام ھەندىجار، بە زمانە سادە و كىوييەكەى خۆى، قسەى نەستەق و لۆژىكى ئەوتوى بەمن دەگوت، كە واقم وپدەما، نەمدەزانى پىاوئىك كە ھەرگىز ھىچى نەدەخوئىندەوھ و، لە ژيانىا ھىچى نەخوئىندبوو و فىر نەبووبوو، ئەو قسە دروست و بەجىيانەى لە كويوھ دەيەنا. ئەوسا جەنابى " ب " لەسەرى پۆيى: " لىتانى ناشارمەوھ من لەواری ھونەرى خۆمدا زۆرم مفا (سوودم) لىوھەرگرت و زۆر قەرزاربارى رىنمايىيەكانى ئەوم. من لە چارەنووسى خۆم دلىنابووم. منىش، ھونەرەكەى خۆم زۆر خۆشەويست. ھەرچەندە لە ھەولەوھە توانا و بەھەرى خۆم دەناسى و دەمزانى خودان بەھەرەيەكى ئاوارتە نىم و نابم بەو سازقانى پىشەيىيەكى كە ئارەزووى دەكەم، بەلام دەتوانم لاف و گەزافى ئەوھ لىدەم، كە وەكو ئەو كۆيلە تەمەل و تەوھزەلە، ئەو بەھەرە و سەلىقە خودادادىيەكى كە تەبىعەت داى بوومى، نەك كويىرم نەكردەوھ و زندە بەچالم نەكرد، بەلكو سەد ھىندەم زىاد كەرد. ھەموو خەلكى ستايشى زەبەردەستى و كارامەيى من و شىوازى دلگىر و بالكىشى ژەننىنەكەم دەكەن، ھەرچەندە ھەموو خەلكى ستايشم دەكەن، بەلام وىپراى ئەوھش خۆم بە قەرزاربارى مەشقى بەردەوام و كۆلنەدەرانی و ناسىنى دروستى تواناى خۆم و دووركەوتنەوھ لە ھەر شۆرەتخوازى و غروور و تەمەلى و ھەر سىفەتتىك كە مرفۆت تووشى خۆپەسندى بكات. "

جەنابى " ب " ش، لەلای خۆيەوھ، ھەولیدا، ئەم ھاوپىيەى خۆى كە لە ھەولەوھ، بەو ھەموو رىز و حورمەتەوھ گويى لە قسەكانى دەگرت، ئامۆژگارى بكات، بەلام ھاوپىيكەى لە پەند و ئامۆژگارىيەكانى پەست و توورە دەبوو.

زۆرى نەبرد كە ساردىيان كەوتە نىوانەوہ. " ب " ھەر زوو بۆى دەر كەوت كە باوہ پىيارە كەى من، رۆژ بە رۆژ زياتر تەمەلى و سستى و خەمىنى و بىزارى دای دەرگى و ئەو ھەماس و جۆش و خرۆشەى جارانى دادەمر كايەوہ و جۆرە نىگەرانيە كى خەمناك و تاقەت بەرى بەدوودا دەھات. كار گەبىيە ئەوہى يافىموف بە ھەفتان نەدەچو بە لای كە مانچە كە يەوہ. زۆر لە گىن بوو، بە يە كجارە كى بكوئى. زۆرى پىنەچوو ئەو داماوہ بە يە كجارە كى نەترەى بەردا و ھەرەسى ھىنا. ئەوہى يارۆى مولكدار دەرھەق بەوى پىشېينى كردبوو ھەر ھەمووى ھاتەدى! واتە يافىموف، ئالوودەى بادەنۆشى و بەدەمەستىە كى بى ئامان بوو. " ب " بەترسەوہ تەمەشای دەرگى. ئىدى ئامۆژگارىيە كانى ئەو بە ھىچ جۆرى فاي دەى نەبوو و تەننەت وای لىھات خۆى لە كەمترین رەخنە لىگرتنىكى دەبوارد. كارى يافىموف گەبىيە ئەوہى بەرەبەرە شەرمى بشكى و رەودارى بگاتە ئاستىك كە ببى بە بار و مېمل بەسەر جەنابى " ب " وە، ھەر بەو ھەندەوہ نەو ھەستا، بەلكو بەجۆرى رەفتارى دەرگى وەكو ئەوہى ھەقى ئەوہى ھەبى بەسەر ئەوہوہ بۆى.

ئىدى لەم ماوہ يەدا سەرچاوہى رزق و رۆزى لە كەمى دەدا. " ب " وانەى موزىكى بەچەند فېرخوازىك دەگوتەوہ كە ھىشتا خۆيان يەك لایى نەكردبووہوہ، يان لە ھەندى ئاھەنگى شەو بىريانى بازركانان، سازقانى دەرگى و موزىك ژەنى دەرگى، يان موزىكى بۆ ئەلمانىانى دەژەند كە ھەموو كارمەندىن ھەژار و كەم دەرەمەت بوون و كرىيە كى كەمىان دەدايە. ئىدى ھەرچىيەك بوو لە نەبوو باشتر بوو. بەلام يافىموف ھەر گوئى لەو رەوشە پەرىشانەى ھاوړىكەى نەبوو، بە خەيالیا نەدەھات. زۆر بە كەش و فش و لە خۆبايى بوونەوہ مامەلەى لە تەكدا دەرگى، جارى واھەبوو ئامادە نەبوو بە ھەفتان قەسەيەك لە گەل ھاوړىكەيدا بكات.

رۆژىك " ب " زۆر بەنەرم و نىانى بە باوہ پىيارە كەمى گوت كە باشتر وایە زۆر كە مانچە كەى فەرەمۆش نەكات، تا پەنجە كانى رەق نەبن. بەلام يافىموف زۆر توورە بوو، سوور بووہوہ، وەكو ئەوہى ھاوړىكەى لە بەردەميا بەچۆكا ھاتبى و لىى بپارىتەوہ كە بگەرپتەوہ سەر كە مانچە كەى، توورە بوو و گوتى بە ئانقەست وادەكات و لە نھا بەدواوہ دەست بۆ كە مانچە نابات.

جارىكى دى " ب " پىويستى بە كەسىك بوو كە لە ئاھەنگىكى شەو نىشنىدا كە مانچەى لە گەلدا بژەنى و بۆ ئەم كارە روى لە يافىموف نا. يافىموف بەمە زۆر پەست و توورە بوو، زۆر بە قىز و بىزەوہ بە ھاوړىكەى گوت من شاير و موزىك ژەنى كوچە و كۆلانان نىم تا وەكو تو " ب " سازژەنى بۆ خەلكانىكى ھىچ و پوچى بازارى بكم، بەمە ھونەرى پىرۆزى موزىك لە كەدار بكم. " ب " ھىچ وەلامىكى نەدايەوہ، بەلام يافىموف، دواى ئەوہى ھاوړىكەى رۆبى دووبارە، لە فكران رۆچوو، بىرى لەو پىشنىازە كەردەوہ كە ئىستا ھاوړىكەى بۆى كردبوو، گەبىيە ئەو قەناعەتەى كە " ب " بە ئانقەست و بە درۆوہ ئەو پىشنىازەى كەردوہ تا تىى بگەيەنى كە ئەم بووہ بووہ بەسەر بار و مېمل بەسەر ئەوہوہ و دەبى نانى خۆى پەيدا بكات. وەختايەك " ب " بۆ مال گەرايەوہ يافىموف لە ناكوا، كەوتە سەرزەنشتى رەفتار و گوتارە كانى ئەو و بپارى دى كە ئامادە نىيە يەك خولە كى دى لە گەل ئەوا بىئى. ئەلھەقى لە پرىكا غەيب بوو و ديار نەما، لى دواى سى رۆژان، وەكو ئەوہى ھىچ شتىك روى نەدابى سەروسەكوتى پەيدا بووہوہ و، وەكو جارەن دەستى بە ژيان كەردەوہ.

ئىدى " ب " بە ھوكمى عادەت و وەفای دۆستايەتى و خەمخۆرى لە پەوشى ئەو كابرایی كە لە كەوتن و ھەرەس ھىناندا بوو، دلى نەھات بپارى جىابوونەوہ كەى لەم كابرا بى نەزاكەتە جىبەجى بكات و بە يە كجارە كى لە ھاوړىكەى دوور بكوئتەوہ. بەلام ئاقىبەت لە يەكدى ھەر دابران. بەخت و يەغبال بە روى " ب " دا كرايەوہ.

دالدهدر و پشتیوانیکی باشی پهیدا کرد و توانی بوو کونسیرتیکی زور چاکی پیشککش بکات. ئیدی وهکو هونه رمندیکی تهواو کارامه دهرکهوت. هینده به خیرایی شورته و نیوبانگی پهیدا کرد که به ئاسانی له دهستهی سازقانی ئوپرایه که جیگای بووهوه و زوری نه برد که پیشکوهتن و سرکهوتنیک پایهداری به دهست هینا. " ب وهختایه که له یافیموف جیا بووهوه پارهیه کی خسته دهستهوه و به چاوانی روندکبارهوه، به پارانهوه و تکا و رجاوه داوای لیکرد که بیتهوه سهر ریگای راست دهن ناتوانی نیگهرانی ئه و نه بی. په یوهندی وی دهگه ل یافیموف دا، به تایبه تی له رورژگاری گهنجیدا هینده قوول و کوک بوو، نه یدهتوانی به ئاسانی دهستبرداری بیت. پیکفه دهستیان به کار کردبوو، به پارهیه کی متووی یه کدی بووبوون که رهفتاره سهیر و سه مهره و نابه جی و مندالانه و بازارپیه کانی یافیموف و عیب و عاره زهق و ئاشکراکانی، نه ک یافیموف - یان له بهرچاوی " ب " نه ده خست، به لکو زیاتر ئازیز و شیرینتری ده کرد. " ب " ئاگای له رهوشی هاوریکی هه بوو، دهیزانی چی له دلدایه، ناخی ده خویندهوه و خهمی ئه و چاره نووسه ی دهخوارد که چاوه روانی بوو. له کاتی جیا بوونه وه که یاندا یه کیان له ئامیز کرد. به دهم روندک رشتنه وه یه کیان راموسی. ههنگی یافیموف، به چاوانی تهژی روندک و هه نسک هه لدانه وه گوتی که من کابرایه کی داموای قور به سهرم، که سیکی گومرام و ماوهیه کی زوره به خوم ئه مه ده زانم. به لام ته نیا ئیستا بوم دهرکه وتووه، که له رهخی هه لدیریکی هه زار به هه زاردم. پاشان وهکو ئه وهی له سه ره مرگا بی، رهنگی زهر د هه لگه را و گوتی: - من هیچ قهریحه و به هره یه کم نییه.

" ب " ، به م دیمه نه زور نیگهران بوو و به هاوریکی گوت:

- ئیگور پتروفیچ گوی بگره، تو هه له ی، تو به م نائومیدی و ره شینیه، به دهستی خوت، خوت به ره وه هه لدیر ده بهیت. تو نه سه بر و هه وسه له ت هه یه، نه هیمه ت و شه هامت. تو که ده لئی نه به هره ت هه یه و نه توانا، وا نییه، ئه مه زاده ی حاله تی خه م و په ژاره یه کی ره وته نییه. ئه م قسه یه ی تو راست نییه، تو که سیکی به زهوق و به هره داری و من دلنیام که تو له به هره و زهوقت که م نییه. به لئی تو زهوق و سه لیه ت هه یه، به وه سه تدا که له مه ر موزیک و تیگه یشتنی موزیک، هه ته دیاره که خودان به هره و توانای. من ده توانم له به ر روشنایی ژیان و ورده کاریه کانی ژیانی خوتا، ئه وه ت بو بسه لمینم. تو به خوت، باسی کویره وه رییه کانی ژیانی خوتت بو من کردووه. ئه مه خوی له خویدا ئه وه ده سه لمینی که له هه وه له وه ماک و ئامیانی ئه م نائومیدییه ی ئیستات له گه لدا هه بووه و خوت به خوت نه زانیوه و له خهمی خوتا نه بووی. ئه و کاته یه که م ماموستات، ئه و پیاوه سهیره ی که جاره های جار بوت باسکردووم، ئه و پیاوه ی که قیانی موزیکی له ناخی تودا بیدار کردبووهوه، په ی به زهوق و به هره ی موزیکی تو بردبوو. به لام تو به خوت، له و رورژگاره دا، به هه مان ئه و شهوق و زهوقه ی ئیستاته وه، هه ستت به و زهوق و به هره یه ده کرد، به لام نه تده زانی، چ شتیک له قوولایی بوونتدا ده گوزهری. تو له لای کابرای مولکدار، ئاسووده نه بووی، نه تده توانی به ئاسانی په ی به جه وه هر و ماهیه تی خودی خوت به بهیت، نه تده زانی چیت دهوی، شایسته و لایه قی چیت. ماموستایه که ت زور زوو مرد. توی به کومه لیک خهون و ئاوات و ئاره زوی گونگ و تاریکه وه به جیه یشت. به تایبه تی توی به خوت نه ناساند، که ئه مه زور گرینگه.. هه ستت ده کرد پیویسته ریگه یه کی دی بگریته بهر، ریگه یه کی زور به رینتر، هه ستت ده کرد که پیشه و ژیانیکی دیکه ت له چاره نووسراوه، به لام نه تده زانی له چ ریگایه که وه بوی بچیت. ئیدی دوو چاری نائومیدی بوویت، وات لیتهات له هه موو شتیکه ی ده ور به ری خوت بیزار ده بوویت. . ئه و شهش ساله ی به هه ژاری و زه لیلی برده ته سهر به خورایی نه رویی. تو له و ماوه یه دا فیری هونه ری خوت بووی، بیرت کرده وه، هیز و توانای خوت به جورئ ناسی، که نها هونه ر و پیگه ی هونه ری خوت ده زانیت. دوستی ئازیز ده بی سه بر و ئازایه تیت هه بی، کوول نه ده ی، ئه و به هره یه ی سروشت

به توی داوه، زور له وهی من زیاتره، تو سه د هیندهی من هونه رمندرتیت، خوژگه په روهردگار دهبه کی نه و سه بر و حهوسه له یه ی منی به تو بدایه! پیاوی چابه و وهره شان بده بهرکار و وهکو ناغا بهرپزه که ت ناموژگاری کردبویت واز له باده نۆشی بیته و له هه وه له وه تیته لچو. له چی دهرسیت؟ چ زهره ریک ده که ی؟ له هه ژاری؟ له نه بوونی؟ له ناکامی؟ به لام هه ژاری و نه داری هونه رمنده قال ده کاته وه، هه موو کاریت له هه وه له وه کیشهی خوی هه یه. تو نها پیاویکی فهرامۆش کراوی، که س پیویستی به تو نییه. که س پیویستی به ناسینی تو نییه، ئیدی نه وه سونه تی ژبانه. به لام هه رکاتی نه و رۆژگار هه ات که خه لکی په ی به پیگه و باه خی تو ببه ن ههنگی حال و رۆژگاریکی دیکه ت ده بیته. که ناسرایت ههنگی ئیره یی و به غیلی و واته واتی لابه لا و بی مانا و گه وچه گه وچی خه لکی له هه ژاری زیاتر تهنگت پی هه لده چنیت. زهوق و سه ليقه و به هره پیویستی به فیان و خو شه ویستی خه لکی هه یه، پیویستی به وه یه که بیته تیگه یشتن، که له ناوات و نامانجی خو ت نزیک بوویته وه، ههنگی ده بینی چون مامه له و هه لسوکه وتت ده گه لدا ده کریت، بن پیته دهنه ن، هه رچی رهنج و نه بوونی و برسیه تی و شه ونخونه کت له پیناو نه و شته دا که به ده ست هیناوه، کی شواوه، به چاوی سووک ته مه شای ده که ن. دوستانی ئاینده نه هانت دهنه ن، نه ده ست خو شیت لیده که ن و نه دان به سه رکه وتنه کانتدا دهنه ن. به پیچه وانه وه، ته نیا کیماسی و عه بیه کانت ده بینن، به چراوه بو هه ر هه له یه کت ده گه رین و میشت لیده که ن به گامیش، بچوو کترین هه له و کیماسیت به رودا ده دهنه وه و له پاشمله و به وپه ری خو شحالی له عه له بیته ده دوین. (وهکو نه وه ی به شه ر فریشته بی و له هه ر هه له یه ک به دوور بی!) تویش بابایه کی ته حه موولی هیچ شتیکت نییه، وهکو فیشه که شیتته ده چیت به ئاسماندا، تو که سیکی رۆح زل و له خو باییت و هه میشه مایه ی رهنجانی خه لکی هیچ و بو ش و به تال و بادی هه وایت. نه مه نهینی نه گبه تی و کلوی تویه، ئیدی تو به تاقی ته نیا ده مینیته وه و ژماره ی نه وان زورتره و هه میشه سوزناژنت ده که ن و نازارت دهنه ن. من به خو م خه ریکه به ره به ره هه ست به وه ده که م. که واته برای نازیز رابه و له م گلانه هه سته وه، سوار تا نه گلی ناییت به سوار! تو که سیکی په که وته نیت و ده توانی نانی خو ت په یدا بکه ی، رابه و به چاوی سووک ته مه شای نه م مه شق و پرۆقه ئاسایی و بازارپانه مه که، وهکو چون من شه وانی دوور و دریز له کو ر و ئاههنگی خه لکانی بازار ی هیچ و پوچ دا دهنگیژی و سازقانیم کردوه، تو ش ده ست بده که مانچه که و پلیکی پیدا بیته. به لام تو که سیکی که م حه وسه له یته و له بی حه وسه له یته که نه خو شیت. تو ده رویش ته بیعه ت نیت، هه میشه ئیراد ده گری و ده خه یاله وه چوویت: ته نیا میشتک کار ده کات؛ له قسه کردنا بیباک و بی په روایت، به لام که دنیته سه ر نه وه ی قه وسه که ت به ده سته وه بگری هه موو گیانت له ترسا ده له رزی. زور تو ونده ته بیعه ت و له خو باییت، به لام وهکو پیویست بویر و نازا نیت، بی باشاریت. تو زی غیره ت وه به ر خو ت ببه، پیویسته سه بر و حه وسه له ت هه بیته، خو بده کار و مه شق و خو نه گه ر متمانه ت به خو نییه، ههنگی ریسک بکه، سیروان لیشت نه دم هه ر ده مبه ی، تو جو ش و خرۆش و هه ستت تیا به، رهنگه له ریگه ی ریسک و ریسکاریه وه بگه یته مه به ست. گریمان نه گه بیته مه به ست، هه ر کو ل مه ده و برۆ بو پیشه وه و به رده وام به، دلنیا به هیچ زهره ریک ناکه یته. چونکه به لای که مه وه به سه ر هونه ره که ی خو تدا زال ده بیته؛ قال ده بیته وه. به لی دوستی نازیز، ریسک بو ئیمه ی هونه رمنده زور زهرووریه!

***

یافیموف، له هه وه له وه، به دل و گیان گوئی له قسه کانی دوسته دیرینه که ی ده گرت. وهختایه ک " ب " قسه ی ده کرد، گونا زه رده کانی یافیموف ده گه شان وه و سوور هه لده گه ران، جو ره ویره ک و هیقیه ک له چاوانیا پرشنگی ده دا؛ به لام زوری نه برد که نه م ویره که پاک و بیگه رده گورا بو رهوداری و بیشرمی ئاسایی و له و کاته دا

که " ب " خەریک بوو کۆتایی بە ئامۆژگاری و هاندانەکانی خۆی دینا، ئیدی یافیموف گەرایەووە سەر بیزاری و بیتاقەتیەکی خۆی. وێرای ئەوەش بە گەرمی دەستی دۆستەکی گوشتی و سوپاسی کرد، بەلام لە ناکاوا لەوپەڕی خاکەپایی و خەمبارییەووە بایدایەووە سەر ئەوپەڕی ڕووداری و لەخۆبایی بوون و خۆپەسندی و بەدەنگی بەرز بەرووی دۆستەکییدا هەلشاخی و بە تەحەداوە گوتی: سەری خۆت بە چارەنووسی منەووە مەیهشینە. من بەخۆم دەزانم کە دەبێ لەمە بەدەواوە چ بکەم. بەو زووانە دەچمە لای کەسیکی دەستپۆ کە کونسیرتان بەرپۆه دەبات و بەتیری دوو نیشان دەشکینم، هەم نیوبانگ و شانازی پەیدا دەکەم و هەم پارە و پول.. " ب " هیچی نەگوت، تەنیا شانیکی هەلئەکاند و هیچی دی. هەنگی جووتە دۆستی دێرین، لیکدی هاویر بوون، هەلبەتە هاویربوونیک کورت و کاتی.

یافیموف، یەکسەر کەوتە خەرجکردنی پاشماوەی ئەو پارە و پولهی کە دۆستەکی دابووێ و پاشان بۆ جاری دوورم و سینیەم و چوارەم و... دەیەم زۆرپییەووە و بوووە بەسەربار، تا ئەووە بوو " ب " کاسەیی سەبری سەرپۆ بوو و دەستووری دا کە بە یافیموف بیژن دۆستەکی لە مال نییە و ئیدی لەو ساتەووە جارەکی دی چاوی بە باوەپیارەکی من نەکەوتەو!

چەند سالیکی بەسەر ئەووەدا بووری. رۆژیک " ب " کە لە مەشق و ڕاهینان دەگەرایەووە، لە کوچەییەکی تەنگ و باریکا، لەبەردەم مەیگەدەییەکی پەپووتدا تووشی کابرایەکی مەستی شڕۆلە بوو کە بەناوی خۆیەووە گازی کرد. ئەو کابرا مەستە یافیموف بوو، بەلام یافیموف - ێک کە نەدەناسرایەووە، ڕەنگ زەرد و زەعیف و، لێو بەبار نەدەناسرایەووە. دیاربوو، دەستبەداری ژیاوە پەشێو و پەریشانەکی خۆی نەبوو. هەژاری و دەربەدەری و سەرگەردانی بەجۆری کاری تیکردبوو، کە " ب " هەرچەندە زۆر بەم دیدارە خۆشحال بوو، بەلام فریا نەکەوت دوو قسەیی لەگەڵدا بکات، چونکە یافیموف، لەگەڵ خویا کیشایە ناو مەیگەدەکە، لەوێ، لە ژووریکی تەنگەبەری پڕ دووگەلا، توانی یافیموف لە نزیکترەووە بدین.

یافیموف، جل و بەرگیکی شڕ و شەپۆیی لەبەردا بوو، جووتی چەکمەیی پیس و خرابی لە پێدا بوو، کراسەکی تەنیا پێشەکی پیووە مابوو، ئەویش تا بلێی چرچ و لۆچ بوو، یەکیارچە پەلەیی مەیی و بادە بوو. قژی ماش و برنج بوو بوو و زۆربەیی ڕووتابوووە.

" ب " پرسی: - چۆنی، گەییووتە چی!...! نەها لە کوئی؟

یافیموف، پەشوکا. نیگەرانی و شەرمەزاری پیووە دەرکەوت، وەلامەکانی هیندە پچرپچر و بی سەرووبەربوون کە " ب " وای هەستکرد دەگەڵ بابایەکی شیت دایە. یافیموف ئاقیبەت ئیعترافی کرد کە تا عارەقی نەدەنی ناتوانی قسان بکات و خاوەنی ئەم مەیگەدەییەش، ماوەیەکی ئامادە نییە بەقەرز شەراب و قەخوارنی بدات. یافیموف، هەرچەندە هەولێ زۆری دا کە بەدەم ئەو قسەییەووە نەپەشوکێ و خۆی تەریق نەکاتەووە، بەلام نەیتوانی و بەدەم قسەکەووە سوور بوووە. ئەم دیمەنە هیندە کاریگەر و دلتهزین بوو، کە " ب " ی دلۆقان و میرەبانی لە ناخەووە هەژاند. دەرکەوت کە هەموو نیگەرانیەکانی جارانی لە جیبی خۆیدا بوو. بەو حالەشەووە داوای کرد عارەقی بۆ بیین.

سەر و ڕووی یافیموف، یەکسەر گەشایەووە، داماووە هیندە پەریشان حال بوو، کە بەدەم پیزانینی ئەو چاکەییەووە، ڕوندک زاییە چاوانی و دانەوییەووە تا دەستی ئەو کابرایە ماچ بکات کە ئەو چاکەییە دەرەقی کردبوو. " ب "

که به دهم نانخواردنه وه زانی ئه و نه گبه ته مالویرانه ژنی هیتاوه، به جاری حه په سا. به لام وهختایه ک یافیموف بوی گتپرایه وه که ژنه که ی بووه ته بایسی ئه وه ی به جاری هه ره سبیتی و هه رچی زهوق و سه لیه و به هره ی موزیکی هه بوو، ئه و ژنه هه مووی زنده به چال کردوه، هینده ی دی حه په سا.

" ب " ، پرسى:- چۆن شتی وا دهییت؟

یافیموف به رسقی دایه وه:- گیانه که م، ئه وه دوو ساله، دهستم به که مانچه که مه وه نه داوه. ژنه که م ناکه س به چه یه. ژنیکی ئاشپه زی لات و له ویره، خوا بیباته وه!... هه موو کاریکمان بووه به شه ر و کوته ککاری.

- باشه که وایه، بۆچی خواستوته؟

- وهختایه ک ناسیم، له برسا لاکه ی سه رم ده هات. ئه م ژنه هه زار رۆبلیکی هه بوو. ئیدی ئه قلی خۆم له دهست دا و خواستم. ئه و حه زی له من کرد و خوی به ملی مندا دا. به چ ته ماحی ئه مه ی کرد نازانم. پاره که ی زوو ته واو بوو، ئیدی ئه و تۆزه به هره یه شم که مابوو، له دهست دا و دهستم له بنی هه بنانه وه ده رچوو.

" ب " هه ستیکرد که یافیموف ده یه وی پاکانه بۆخوی بکات.

یافیموف، له سه ری رۆی:- دهستم له هه موو شتیک شۆردوه. ههنگی درێژه ی دایی: " له و دوایانه دا خه ریک بوو ده گه ییمه لوتکه ی هونه ری خۆم. ئه گه ر به رده وام بام، تۆ جه نابی " ب " ئه گه ر خۆشت کوشتبا، ببوای به سه ردهسته ی که مانچه ژهنانی پایته ختیش، به په نجه توتته ی من نه ده بووی.

" ب " سه ری له و قسه یه سووما و پرسى:- ئه دی چما دهسته برداری هه موو شتیک بوویت؟ نه ده بوو مشووریکى خۆت بخوی؟

ئیدی یافیموف، دهستیکی هه لته کاند و به بی موبالاتیه وه گوتی:

- بیفایده یه. کى له ئیوه له موزیک تیده گات؟ مه گه ر تۆ جه نابی " ب " هیچ له موزیک ده زانی؟ نه خیر هه رگیز!.. عوبال به گه ردم هیچ نازانیت. ته نیا ئه وه ونده ده زانی که له کۆر و ئاههنگی سه ما و هه لپه رکتیدا، خه ر خریک له که مانچه که ته وه ده ربینی. به لى، کاری ئیوه ئه وه یه. ئیوه هه رگیز که مانچه ژهنیکی باش و نیودارتان نه دیتوه، گویتان له ژهنینی نه بووه، له خۆرایى خۆتان ماندوو ده که ن. ده ی حال م به حالتان نه بییت، هه تا هه تا هه ر به و حاله وه بمیتنه وه!

یافیموف، دووباره دهستیکی هه لته کاند. پاشان چونکه له باری ویژدانیه وه ناره حه ت بوو بوو، مه ست و سه رخۆش له سه ر کورسیه که ی که وته جوله جول. ئه وسا وړکی له " ب " گرت که له گه لیا بچی بۆ ماله که ی؛ به لام " ب " ده عوه ته که ی ره تکرده وه و ئه دره سی ماله که ی لیوه رگرت و به لینی دایه که سه یینی ده چیته سه ردانی.

یافیموف، که تیری خواردبوو، به پشم و غه زه به وه ده یروانیه دۆسته دیرینه که ی خوی و هه ولی دها به هه ر شیوه یه ک بووه سوۆزی بجولینی و برینداری بکات. وهختایه ک " ب " هه ستا تا بروات، یافیموف دهستی دایه پالتۆ چه رمیه گرانبه ها ناوازه که ی " ب " وه کو چۆن پیشخزمه تین گه وره پیاوان ئه وه ده گه ل ئاگاکانیاندا، ده که ن، پالتۆکه ی بۆ " ب " راگرت. وهختایه ک به دوو قۆلی به هۆله که دا تیده په رین، وهستا و " ب " ی وه کو گه وره ترین

که مانچه ژهنی پایتخت به بویه کان و ئەو مشتەریانەى له ویندەر خڕ بووبونەوه ناساند... بەهەر حال له کهمالی پرووداری خۆیدا بوو.

وێرای ئەوەش " ب " بەیانی پوژی دواتر چوو دێدەنی یافیموف، بۆ ئەو ژووره عەمارئاسایەى که هەر هەموومان لەبەر نەبوونی و نەداری پیکهوه تیایدا دەژیاين. ئەو کاتانە من چوار سالان بووم، دوو سال بوو که دایکم میزدی به یافیموف کردبوو. دایکم بەراستی ژنیکی داماو و بینەوا بوو. تا کیژ بوو و میزدی به بام نەکردبوو، دایەنی مندالی مالانی دەکرد. ئاڤرەتیکی پوژنیر و خوینەوار بوو، زور به تەریبەت و فرە به خولق و خو بوو، لئ له هەژاری و نەداریدا میزدی به کارمەندیکی پیر، که دەکاته باوکی من کردبوو. دایکم تەنیا یەک سالی دەگەل بامدا بەسەر برد، چونکه بام له ناکاوا مرد، دواى مردنی ئەو میراتە کهمەى که له پاشی بهجی مابوو بەسەر میراتگرەکانیا دابەش کرا، دایکم که بەشە میراتیکی ناچیز و کهمی پئ برابوو به تاڤی تەنیا دەگەل مندا مایهوه. ئیدی چونکه منی هەبوو، زور زەحمەت بوو خەلکی به مندالیکهوه به دایەنی راییگریت، ئیدی لهو سەروبه‌ندهدا بوو که ریکهوت تووشی یافیموف - ی کرد و حەزی لیکرد و ئاشقی بوو. جا چونکه دایکم ژنیکی سادە و خەيالی بوو، هەر زوو باوهری به لاف و گەزاف و خەيال پلاوهکانی یافیموف دەربارەى زهوق و سه‌لیقه و به‌هره و ئایندەى پرشنگذاری خۆی، کرد.

دایکم به زەبری خەيال، دیمەنه پرشنگذار و گەشەکانی هینایه بەرچاوی خۆی و زوری دل بهوه خوڤ بوو، که دەبیته رینوین و سەرپەرشتیاری پیاویکی بلیمەت، ئیدی فریوی خەيال پلاوهکانی خۆی خوارد و شووی پیکرد. بەلام دواى یەک مانگ هەموو خەون و خەيالەکانی هەلوهری و بوون به نەخشی سەر ئاو و خەم و پەژاره جیگەى گرتنەوه. ئیدی یافیموف که وادیاربوو به تەماحی هەزار پوڤله که دایکمی خواستبوو، هەرکه پارەکه تەواو بوو، دەستەوئەژنۆ دانیشت و هەر کهسیکی دەبینی دەکهوتە گلەیی و گازن که ئەم ژن هینانە هەموو توانا و به‌هره‌یه‌کی منی کوشتووه، که مەشق و راهینان له ژووریکی تەنگ و تاریکا و به ژن و مندالیکی برسپیهوه، به‌من ناکریت. هەلبەته له شوینیکی وه‌ه‌ادا هەرگیز نه ئاوازیکی پر جوشم به میتشکا دیت و نه نه‌وايه‌کی موزیکالی و ئیدی له مندالیهوه به‌دبەختی یه‌خه‌گیرم بووه و ئەمە وه‌کو پوژی پوون عیانه. هەلبەته یافیموف به‌رەبەرە باوهری به دروستی ئەو گلەیی و گازنانەى خۆی هینابوو، چونکه به‌م بیانووه زور خوڤحال و دلخوڤ ده‌هاته به‌رچاو.

ئەم خودان به‌هره و قەریحه نەگه‌ته و ئەم هونەرمنده سەرگەردانه به‌بیئەوه‌ی به‌خۆی بزانی، هەمیشه له بیانوویه‌ک ده‌گه‌را، که بیکات به هەنجەت و سەدەمی هەموو نامرادی و به‌دبەختیه‌کانی خۆی. یافیموف، جورئەت و وێرەکی ئەوه‌ی نه‌بوو راسته‌وخو دان به‌و حەقیقه‌ته تالەدا بنیت، که دەمیکه سەرچاوه‌ی هونەر له بوونی ئەودا وشکی کردووه و به یه‌کجاره‌کی له‌بن هاتووه. داماو وه‌کو نه‌خوڤشیک، مۆته‌که دەستی له بینی نابئ و له‌رزی لیهاتبئ، به‌و ئاوايه له‌قه‌فرتینی ده‌کرد. ئیدی راده‌ستی شه‌رپیکی ترسناک بووبوو، خو هەرکاتی چاوی کردباوه و ئەو حەقیقه‌ته‌ی دیتبا، ترسیکی وه‌ها دایده‌گرت، هەستیده‌کرد خەریکه شیت دەبیته... وێرای هەموو ئەمەش نه‌یده‌توانی دەستبه‌رداری ئەو خەون و خەيالانەى بیی که له مندالی را تا ئیستا له‌گه‌لیا هاتبوو، تا دوا هەناسەى ژیانی هەر له‌و باوهرەدا بوو که هیشتا به‌ختی نه‌کراوه‌ته‌وه، پوژی دیت به‌ختی ده‌کریتەوه و به ئاواته گه‌وره‌که‌ی ده‌گات.

له و کاتانه دا که نه تره ی به رده دا و متمانه ی به خو نه ده ما، په نای دهرده بهر باده نوسی و ئیدی خه یالی مهستی ته م و مژی رهنج بیوهری له لا دهر و انده وه. هه روه ها گومانی له وه نه ده ما که بوونی ژنه که ی چهند بو ئه و پیو یسته. ئیدی ژنه که ی بیانویه ک بوو بو شار دنه وه ی ناکامیه کانی، قه ناعه تی ته وای په یدا کرد بوو که تا ئه م ژنه له گور نه نیت، ژیانی ئه و، ره وتی ئاسایی خو ی په یدا ناکاته وه! دایکه بینه وایه که ی من، لی تینه ده که یی. ژنیکی خه یالی بوو، ته نانه ت ته حه موولی یه که مین جه زره به ی ئه م واقیعه دزیو و کریتیه ی نه کرد و به ناچار ی بوو به ژنیکی تووره و تر و پر خوته خوت و بول بول، هه همیشه ده گه ل میرده که یدا، که له زه تی له ئازاردانی ئه م ده بینی له شه را بوو و هانی ده دا که کاریک بو خو ی بدوزیته وه. به لام سه رسه ختی و که لله ره قی باوه پیاره که ی من و قه ناعه تی ته وای به وه ی که ژنه که ی سه رچاوه ی وشک بوونی به هره و سه لیه قی ئه وه، کرد بووی به بوونه وهریکی نامر و قانی ئه وتو که هیچ ههستیکی مر و قانی له لا نه بوو، که مترین سو ز و به زه یی له دلدا نه بوو، به رده و ام گالته و ته و سی پیده کرد و به ئاشکرا و هوقیانه سویندی ده خوار د که تا ژنه که ی له ژیاندای بی، دست ناداته که مانچه که یه وه. دایکم هه رچهند میرده که ی زور خو شده ویست و تا دوا هه ناسه ی ژیانی مدارای ده کرد، نازی هه لده گرت، هه ر ته حه موولی ئه و ره و شه ی ده کرد، به ره به ره ته ندروستی تیکچوو، به رده و ام له ره نج و عه زابدا بوو، هه همیشه له ترس و له رزا ده ژیا، ده بو خه می په یدا کردنی نانی خیزانه که ش، سه رباری خه مه کانی دیکه ش بخوات. ماله که ی کرد بوو به پانسیون و پیشوازی خه لگانی ده کرد، به لام میرده که ی به دزییه وه پاره کانی دهر د، بو یه زور جار و ا پیده که وت ژنه ی دامو سفره ی خالی له به رده م ئه ندامانی خیزانه که ی رابخات.

ئه و پورژه ی که " ب " هاته دیده نیمن، دایکم خه ریکی شور دنی چلکین چلکن و پینه و په پوری جله کونه بوو، به لی ژیانی خه مناکی ئیمه له و کونه جنوکه ته نگ و تاریکه دا به و جو ره بوو.

" ب " زور به زه یی به و حاله بی حاله ی مه دا هاته وه و به باوه پیاره که می گوت:

-گویی بگره فلانی. به راستی قسه کانی تو زور بیسه روه برن، ورینه ن، به سه، چیتر باسی ئه وه بو من مه که که زه وق و قه ریحه و به هره ی تو یان کوشتو وه... ئه وه که ی قسه یه؟ تو که به ره نجی ژیانی ئه م ژنه ده ژیت، چ کاره ی له م شوینه دا؟ که ئه وه نده به گله بییت چما لی ره ده ژیت؟

باوه پیاره که م به رسقی دایه وه:- هیچ، هیچ کاره م لی ره!

به لام " ب " هیشتا له زور ره نج و کول و کو قانی دایکم ئاگادار نه بوو. میرده که ی زور جار کو مه لیک لات و له ویر و به ره لالا و بیکاره ی ده گه ل خویدا دینایه ماله وه، ئیدی مه گه ر هه رخوا بزانی چ ده قه و ما له و ماله دا!

" ب " ماوه یه کی زور ئاموژگاری دوسته دیرینه که ی خو ی کرد و سه ره نجام پیی گوت که ئه گه ر به خویدا نه چیته وه و ژیانیکی ئابرو و مه ندانه نه گریته بهر، نه یارمه تی ده دات و نه یه ک پولیشی ده داتی، چونکه هه مووی ده داته عاره ق و خوار دنه وه. ئه وسا ئه مری پیکرد که دست بداته که مانچه که ی و توزیکی بو بژهنی تا بزانی چ به هره و توانایه کی پیما وه.

له و ده مه دا که باوه پیاره که م چوو که مانچه که ی بیئ. " ب " به دزییه وه هه ندی پاره ی بو دایکم ده ره یئا، به لام دایکم رژد بوو له سه ر ئه وه ی پاره که وهر نه گریت. ئه مه جاری یه که م بوو خیر و سه ده قه وهر بگریت! هه نگی " ب " پاره که ی دایه من، وهر مگرت و ئیدی دایکه دامو وه که م، له هو پزنی گریانی دا.

باوه‌پیاره‌که‌م که‌مانچه‌که‌ی هینا، به‌لام دواى تۆزى عاره‌قى کرد و بیانوی گرت که به‌بى عاره‌ق ناتوانم که‌مانچه بژهنم. عاره‌قى بۆ هینرا. عاره‌قه‌که‌ی خوارده‌وه و یه‌کسه‌ر بوژایه‌وه، کۆنه ده‌فته‌ریکی ته‌پ و تۆزاوی له چه‌کمه‌جه‌یه‌ک ده‌ره‌ینا و گوتی: - ده‌مه‌وئ، به‌ناوی دۆستایه‌تیمان‌وه ئاوازیکت له دانانی خۆم بۆ بژهنم.

ئه‌وسا به‌ده‌م ئاماژه‌کردنه‌وه بۆ ده‌فته‌ره‌که‌ گوتی: - ده‌بینی، ته‌مه‌شا، ئه‌مه‌هر هه‌ر هه‌مووی له داهینانی خۆمه‌!... به‌لام جیاوازن له‌و ئاوازه‌بازاریانه‌ی که‌ ئیوه له‌ کۆری سه‌ما و بالیه‌دا ده‌یژهنن.

" ب " به‌ کړی و بیده‌نگی چه‌ند لاپه‌ره‌یه‌کی ئه‌و ده‌فته‌ره‌ی هه‌لدانه‌وه. ئه‌وسا ده‌فته‌رچه‌یه‌کی نۆتانی له‌ به‌رکی ده‌ره‌ینا و داواى له‌ باوه‌پیاره‌که‌ی من کرد، که‌ واز له‌ داهینانه‌کانی خۆی بینی و پارچه‌یه‌ک له‌ ده‌فته‌رچه‌که‌ی ئه‌و بژهنی.

باوه‌پیاره‌که‌م، که‌میک له‌و داواکاریه‌ په‌ست بوو، به‌لام له‌ ترسی ئه‌وه‌ی نه‌بادا ئه‌م فریاد‌ه‌س و پشتیوانه‌ تازه‌یه له‌ده‌ست بدات، داواکه‌ی جینه‌جی کرد. هه‌نگی " ب " بۆی ده‌رکه‌وت که‌ دۆسته‌ دیرینه‌که‌ی، که‌ ئیدیعی ده‌کرد له‌و رۆژه‌وه که‌ ژنی هیناوه‌ ده‌ستی به‌ که‌مانچه‌که‌یه‌وه نه‌داوه، راست نییه‌ و له‌ هه‌قیقه‌تدا، مه‌شق و پرۆقه‌یه‌کی زۆری کردووه و له‌وه‌تای له‌یه‌ک هاویر بوون، فه‌رقیکی زۆری کردووه و به‌ ئاشکرا پیشکه‌وتنی به‌خۆیه‌وه بینیوه!

خۆزگه‌ ده‌تانینی دایکه‌ داماوه‌که‌م له‌وکاته‌دا چه‌ند شاد و خوشحال بوو! به‌وپه‌ری شانازی و دلخۆشییه‌وه ته‌مه‌شای می‌زده‌که‌ی ده‌کرد. " ب " ی میره‌بانیش که‌ له‌ ناخی دل‌ه‌وه شاد و خوشحال بوو، به‌لینی دا کاریک بۆ باوه‌پیاره‌که‌ی من بدۆزیته‌وه. " ب " له‌و سه‌روبه‌نده‌دا پیوه‌ندی ده‌گه‌ل ده‌سه‌لاتداری گه‌وره‌ و ده‌ست‌رۆدا هه‌بوو. پاش ئه‌وه‌ی که‌ به‌لینی له‌ دۆسته‌ بینه‌وايه‌که‌ی خۆی وه‌رگرت که‌ ره‌فتاری خۆی بگۆرئ، یه‌کسه‌ر له‌لای هه‌موو ئه‌و ده‌سه‌لاتدارانه‌ بۆی تیکه‌وت که‌ چاویکیان تیوه‌بیت و کاریکی بۆ بدۆزنه‌وه. " ب " به‌ پاره‌ی خۆی جل و به‌رگی شایسته‌ و تازه‌ی بۆ کړی و به‌ هه‌موو ئه‌و ده‌ست‌رۆیانه‌ی ناساند که‌ ده‌یان‌توانی فریای بکه‌ون و کاریکی بۆ بدۆزنه‌وه، ئه‌له‌ه‌قی یافیموف هه‌ر به‌ قسه‌ و به‌ده‌می سه‌رسه‌خت و نه‌ژنه‌و بوو، ده‌نا له‌ دل‌ی خۆیدا زۆر به‌ پیشنیازه‌که‌ی دۆسته‌ دیرینه‌که‌ی شاد و خوشحال بوو، بسکه‌ی سمیلی ده‌هات.

پاشان " ب " ده‌یگی‌رایه‌وه، که‌ چۆن وه‌ختایه‌ک باوه‌پیاره‌که‌م روپامایی بۆ ده‌کرد و له‌ راده‌به‌ده‌ر ستایشی ده‌کرد، تا لوتف و پیاویتی و پشتیوانی ئه‌و بینه‌ش نه‌بیت، چه‌ند شه‌رمه‌زار بووه و چه‌نده‌ ته‌ریق بووه‌ته‌وه. هه‌لبه‌ته‌ یافیموف زۆر باش هه‌ستی به‌وه‌ ده‌کرد که‌ ده‌یان‌ه‌وئ، بیگی‌رنه‌وه سه‌ر ریگه‌ی راست، بۆیه‌ به‌راده‌یه‌ک خوشحال بوو که‌ ده‌ستی له‌ باده‌نۆشی هه‌لگرت... ئاقیبه‌ت کاریکیان له‌ تیپکی شانۆیی دا بۆ دۆزییه‌وه. یافیموف، به‌ سه‌رکه‌وتوویی له‌ تاقیکردنه‌وه‌ی داخل‌ بوونه‌که‌ ده‌رچوو، چونکه‌ توانی بووی به‌ یه‌ک مانگ مه‌شق و پرۆقه‌ی به‌رده‌وام، هه‌موو ئه‌وه‌ی له‌ زه‌رفی هه‌ژده‌ مانگی بیکاری و خه‌مساریدا، له‌ده‌ستی دابوو، به‌ده‌ست به‌ینیته‌وه. هه‌نگی به‌لینی به‌خۆی دا که‌ له‌وه‌ به‌دواوه، به‌جدی شان بداته‌ به‌ر کارکردن و ئه‌رکی تازه‌ی خۆی به‌رێک و پینکی و دروستی جینه‌جیبات. به‌لام ره‌وشی مالباته‌که‌ی مه‌، هه‌ر وه‌کو خۆی مایه‌وه و باشتر نه‌بوو. باوه‌پیاره‌که‌م تاقه‌ دیناریکی له‌ موچه‌که‌ی خۆی به‌ دایکم نه‌ده‌دا، هه‌ر هه‌مووی له‌ مه‌یخانه‌کاندا، بۆ هاویری زۆر و زه‌به‌نده‌کانی خه‌رج ده‌کرد، ئه‌و هاویریانه‌ی رۆژ به‌رۆژ زۆرتر ده‌بوون.

بهلام ئەو خۆی لەو خەلگانەى كه هونەر و بههرهیهكى راستهقینهیان هه‌بوو دوور ده‌گرت. زیاتر دۆستایه‌تى و براده‌رایه‌تى، شایه‌ر و کارمه‌ندانى شانۆیه‌که و کۆرسه‌کان و ئەو که‌سانه‌ى ده‌کرد که ده‌یتوانى به‌ ئاسانى بیانیه‌یتیه‌ ژیر ڕکیف و کۆنترۆلى خۆى . له هه‌وه‌له‌وه به‌ ئیدیعای ئەوه‌ى که تا نها که‌س په‌ى به‌ سه‌لیقه و به‌هره‌ى هونهریى و توانای ناوازه‌ى ئەو نه‌بردوو و ژنه‌که‌ى سه‌به‌بکارى نابوودى هونهریى ئەوه و زه‌ره‌یه‌ک له‌ موزیک تیناگات، به‌ره‌به‌ره توانى سۆز و ڕیزی ئەوانه‌ى ده‌وروبه‌رى خۆى ڕاکیشیت. ئەو گالته‌ى به‌ هه‌موو هونهرمه‌ندانى ئورکسته‌ره‌که و ئەو ئوپرایانه‌ ده‌کرد که هه‌لیانده‌بژارد، ته‌نانه‌ت گالته‌ى به‌ ڕیکه‌رانى ئوپراکانیش ده‌کرد. ئەنجام که‌وته باسکردنى تیورییه‌ تازه‌که‌ى موزیک و پاشان ده‌گه‌ل دۆسته‌کانى خۆى و پاشتر ده‌گه‌ل سه‌رده‌سته‌ى ئورکسته‌ره‌که‌شدا که‌وته گه‌نگه‌شه و مشت و مړ و قه‌رقه‌شه و که‌وته به‌کاربردنى زمانى درشت و زبر و به‌ره‌به‌ره، وه‌کو پیاویکی شیت و شبر و شه‌ره‌نگیز و نه‌کلۆک و بی مانا ناوى ده‌رکرد. به‌هه‌رحال کار گه‌یه‌ ئەوه‌ى که هه‌مووان لى بىزار بوون و، که‌س له‌ گه‌لیا هه‌لینه‌ده‌کرد!

ئەله‌ه‌قى ئەو هه‌موو فشه و خۆ هه‌لکیشانه له‌لایه‌ن سازفانیکی بيموبالات و که‌مانچه‌ژهنیكى نا شایسته‌ى وه‌کو ئەوه‌وه که به‌و ڕوودارى و بيشه‌رمیه‌وه خۆى هه‌له‌که‌یشا به‌راستى سه‌یر و باوه‌رپه‌نکرده‌نى بوو. ئیدی کار گه‌یه‌ ئەوه‌ى که به‌ینى باوه‌پیاره‌که‌ى من و " ب " تیکچوو، ئیدی باوه‌پیاره‌که‌م که‌وته ڕوپاگه‌نده و هه‌له‌به‌ستنى تۆمه‌تى قۆر و نابه‌جى و بيشه‌رمانه، بۆى، هه‌ر هه‌مووى له‌ گیرفانى خۆیه‌وه ده‌ردینا و له‌ ناو ئاشنا و بیگانه‌دا بلاوى ده‌کرده‌وه. دواى شه‌ش مانگ له‌ کارى پچرپچر و ناریک و پیک، به‌سه‌ده‌مى ناریک و پیکى و ئەنارشیزم و شه‌ره‌نگیزی و هه‌له‌نکردنى له‌ گه‌ل که‌سدا، له‌ کۆنسىرتى ناڤه‌رى ده‌کرا. به‌لام هه‌روا زوو و به‌ ئاسانى ئەویى به‌جى نه‌هیشت و ده‌سته‌به‌ردارى نه‌بوو. زۆرى نه‌برد وه‌کو جارێن به‌ جله‌ شر و شه‌په‌رپه‌وه‌کانیه‌وه به‌دیار که‌وته‌وه؛ چونکه‌ جله‌ نوى و شایسته‌کانى خۆى یا خستبووه بارمه‌ته‌وه یان فرۆشتبوونى. ئیدی به‌و سه‌روسیمایه‌وه که‌وته‌وه هاتوچۆى مالى دۆسته‌ دیرینه‌کانى خۆى، بیئه‌وه‌ى بیر له‌وه‌ بکاته‌وه که‌ چوونى ئەویان پینخۆشه‌ یان نا. ئیدی درۆ و ده‌له‌سه و قسه‌ى بيشه‌روبه‌رى بۆ ده‌گیزانه‌وه و، بانگه‌شه و ڕوپاگه‌نده‌ى گه‌وجانه و نادروستى به‌ گویاندا ده‌دا، گله‌یى له‌ ژيان و گوزه‌رانى خۆى ده‌کرد و ده‌عه‌وتى ده‌کردن تا به‌چاوى خۆ ژنه‌ زمان دريژ و شپه‌نده‌که‌ى بدین . هه‌میشه‌ ئەو که‌سانه‌ى ده‌دۆزییه‌وه که‌ مه‌شروبیان بۆ دا بین ده‌کرد تا دۆسته‌ ده‌ره‌ده‌ر و سه‌رگه‌ردانه‌که‌ى خویان بیننه‌ قسان و به‌ده‌م ڕابواردنه‌وه گوی له‌ ورینه و گه‌وجه‌ گه‌وجه‌کانى بگرن. ئەویش (یافیموف) به‌ په‌ندى و زیره‌کی قسانى ده‌کرد و زۆرجار نوکته‌ى به‌ ته‌وس و توانج و به‌ په‌لارى ئەوتۆى به‌گه‌ل قسه‌کانى ده‌خست، که‌ ڕ به‌ زه‌وق و دلێ ئەوجۆره‌ گویگرانه‌ بیت. هه‌مووان وه‌کو لیئوکیکی نیمچه‌ شیت مامه‌له‌یان ده‌گه‌لدا ده‌کرد، هانیاں ده‌دا چه‌نه‌بازى بکات تا وه‌ختى پى ببه‌نه‌ سه‌ر و پى ڕابوین. جا بۆ ئەوه‌ى تووره‌ى بکه‌ن و پى ڕابوین، له‌به‌رده‌م ئەودا باسى ئەوه‌یان ده‌کرد که‌ سازفان و که‌مانچه‌ژهنیكى تازه‌ هاتوو بۆ پایته‌خت. یه‌کسه‌ر ڕوخسارى ده‌گۆرا، ده‌خه‌یاله‌وه ده‌چوو، به‌غیلى و حه‌سوودى ناخى ده‌کێلا، ئیدی کونجکاو ده‌بوو تا بزانی ئەو سازفانه‌ نوییه‌ کێیه و له‌ چ ئاستیکى هونهریدايه. من پیموایه، له‌مه‌ به‌دواوه به‌ره‌به‌ره شیتایه‌تیه‌ راسته‌قینه‌که‌ى سه‌رى هه‌لدا و ئەو قه‌ناعه‌ت و باوه‌ره‌ى له‌ مێشکا چه‌سپى که‌ ئەو یه‌که‌م سازفانه، به‌لای که‌مه‌وه له‌ شارى پترسبۆرگدا یه‌که‌مه. به‌لام به‌خت یارى نه‌بووه و داماو و سه‌رگه‌ردان بووه و بووه به‌ قوربانى هه‌زار و یه‌ک پیلان و خه‌لکى لى تیناگه‌ن و قه‌درى نازانن و به‌ گومناوى ماوه‌ته‌وه. ئەم بیروکه‌یه‌ى دواى زۆر دلخۆشى ده‌کرد و ختووکه‌ى غروورى ده‌دا ؛ خه‌لکانیک هه‌ن، حه‌ز ده‌که‌ن، وا بنویین که‌ کومه‌لگه‌ غه‌درى لیکردوون، سووکى کردوون، تا به‌ده‌نگى به‌رز گله‌یى له‌ به‌ختى خۆ بکه‌ن و ژیراوژیر به‌ په‌رستنى بلیمه‌تى

نهاسراو و پنهانی خوځان، دلته وایي خوځان بکن. یافیموف، هموو که مانچه ژه نه کانی ولاتی، گوره تا بچوکیانی دهناسی. قه ناعه تی و ابو شتاقیان به توی پیی ئەودا ناگن و هاوتای ناکه نه وه. هه واداران و عاشقانی موزیک که به و بیرکرده وه شیتانه یه ی ئەویان دهنانی، به ئانقه ست له حوزووری ئەودا، ستایشی فلان و فیسار سازقانیان ده کرد تا هانی بدن راو بوچوونی خو ی دهر بریت. ئیدی له زه تیان له دژایه تی و هه قریکی و ئیرادگیریه توند و بوچوونه به نیش و ئیشه کانی ئەو وهرده گرت، که به سهر هه قریکه خه یالیه کانی خویدا دای دهباراندا! زورجار په یان به نیاز و رازه کانی ناخی ئەو نه دهر برد، به لام له وه دلنیا بوون که هیچ که سیک له دنیا دا ناتوانی به ته ردهستی و زیره کی و رهندي ئەو لاسایی یه ک سازقانی به نیویانگ و تاقه سواره ی سهردهم بکاته وه. ته نانه ت ئەو هونه رمه ندانه ش که له تیغی زمانی ئەو نه خه له سی بوون، که میک له بوچوون و زمانی به نیش و نیشی وی دترسان، چونکه ده یان زانی، داوهرییه کانی، ویرای زبری و توندیان ههندي خال و لایه نی دروست و به جیبیان تیدایه!... ئیدی زورجار له راره و ژورره کانی پشت شانویه که وه دهبینرا، پیشخزمه ته کان ریگه یان دها بچیته ژورره وه؛ وایان دهنانی بوونی له شانویه که دا زه رووریه، بویه ریگه ی ها توچو یان لینه ده گرت. ئیدی یافیموف، به ره به ره بو خو ی بو بوو به " ترسیت ی شانویه که. (ترسیت: یه کیکه له کاراکته ره کانی داستانی ئیلیاده که رهمزی رووداری و ریسوایی بووه.)

ئهم جوړه ژيانه دوو سالیك به ردهوام بوو، تا هموو خه لکی له م دهوره ی دواییشی وهره ز و بیزار بوون، و ههنگی به یه کجاره کی و به فه رمی له هه موو شوینی دهرکرا.

باوه پیاړه که م له وه به دواوه تا دوو سالی خشت دیار نه ما، هیچ یه کی که له وانه ی که ده یانناسی سو راخیان نه دهنانی، نه یانده زانی کیوه چوه. که چی " ب " دوو جارن به ریکه وت و به ره وشیکی هینده په شیو و په ریشانه وه بینی بووی که به زه یی پییدا ها تبووه وه و ، سوز و به زه یی به سهر بیزاری و نه فره تی ناخیا زال بوو بوو، بانگی باوه پیاړه که ی منی کرد بوو. باوه پیاړه که م به راده یه ک نار هحت بوو بوو که خو ی له گیلی دابوو که گوايه گوی لی نه بووه، کلاوه شر و په رپووته که ی دادا بووه وه، هینا بوویه سهرچاوانی و دریژه ی به ری خو ی دابوو. به یانی جه ژنیک، پیشخزمه ته که ی " ب " ها تبوو و پیی گوتبوو که دوسته دیرینه که ت، یافیموف له بهر دهر گایه و ها تووه بو موباره ک با یی جه ژن. " ب " ده چیته پیشوازی. یافیموف که مهستی مه ست بوو، هه رکه " ب " ده بینی، کرنوشی بو دهبات و به جوړی ده که ویته رووپامایی و کرنوش بردن، چیوای نامینی سهری له عاردی بدات. هه ر له ویدا و له بن لیوانه وه چند ورته ورتیکی کرد و نه چوه ژورره وه، زمانی حالی ئەمه بوو که خه لکانی وه کو ئیمه؛ ئیمه ی سروسوالکه ر و لات و له ویر بومان نییه ها توچو ی خه لکانی مه زنی وه کو ئیوه بکه ین، ئیمه ی بچووک، ته نیا ئەوه نده مان بو هه یه که وه کو فه راش و پیشخزمه تان هه ر له بهر دهر گاه و به سهر پیوه سلووی عه رز و ئیکلامی بکه ین و برۆین.

هه لبه ته یافیموف وه کو گه دایه کی هیچ و بیروو ره فتاری کرد. ئیدی " ب " له وه به دواوه تا ماوه یه کی زور جار یکی دی نه ی بینی وه، ته نیا ئەو کاته نه بیت که کاره ساتیک کوتایی به و ژيانه به ئازار و گنده ل و پر سوئییه هینا. کاره ساتیکی زور ترسناک بوو. ئەم کاره ساته نه ک هه ر په یوهندی به ره وش و هه ست و سوژی دهورانی مندالی منه وه هه بوو، به لکو په یوهندی راسته وخو ی به سهرانسهری ته من و بوونی منه وه هه بوو. نها دووباره ده یگیرمه وه که ئەم بویه ره کاره ساتباره چو ن رووی دا... به لام ده بی له هه وه له وه ئەوه بگیرمه وه که دهورانی

مندالیم چۆن بووه و ئەو پیاوهدی که ئەو باندۆره به سوئییهی به سهر ههست و سوژی منهوه ههبووه، واته ئەو پیاوهدی که بووبوووه بایسی مردنی دایکه بینه واکه ی من.

" ۲ "

بیره وهرییهکانی من زۆر درهنگ دهستی پیکرد، ته قریبهن له نو سالیهوه دهستی پیکردوووه. نازانم شتی واهی چۆن چیدهبی، به لام هه رچییهک له پیش ئەم ته منهوه به سهر من هاتوووه، ههچ باندۆریکی، ئەوتوی له دل و دهروونم به جی نه هیشتوووه که شایه نی گپرانوه بی. به لام له ته منهنی ههشت سال و نیوی به دواوه، هه رچییهک روویدایی و به سهرم هاتبی، هه ر هه موویم، رۆژ به رۆژ و بی پچران، وهکو ئەوهی دوینی رووی دابی، به روونی له بیره. هه لبه ته رهنگه هه ندی بویره ی پیش ئەو ته منهشم بیر بکه ویتتهوه، به لام به ئاسته م و وهکو خهون و خه یالی نه خۆش دیتته به رچاوم : بو نمونه له بیرمه قوتیله چرایهک له سووچیکی تاریکی ژووره که دا، به دیار ئیکۆنه یه کی کۆنی مریه مه وه ده سووتا. ههروه ها ئەوهشم له بیره که رۆژیک له کۆلاندایه ئه سپ به ربوو مه وه، به راده یه ک ترسام، که پاشان بۆیان گپرامه وه که گوايه نه خۆش که وتووم و سی دانه مانگ له جیدا که وتووم.

ههروه ها له بیرمه که له کاتی ئەو نه خۆشیه دا، شه ویک که له لای دایکه مه وه خه وتبووم؛ ئاخه له گه ل ئەودا ده خه وتم. به سه ده می خه ونین په ریشان و کپی و بیدهنگی شوینه که و خه رته خرتی مشکیکه وه که له سووچیکی شتی ده خوارد، سه راسیمه و ترساو له خه و راپه ریم و باقی شه وه که م به ترس و له رزه وه، له کاتی که خۆم له بن لیفه که دا گرمۆله کردبوو، به بیته وهی زاتی ئەوه بکه م دایکه خه به ر بکه مه وه، هه موو شه وه که م به ترسه وه به سهر برد. له مه وه واهه سته ده که م، من له هه موو سه ده مه کانی دی پتر له دایکه ترساوم!... به لام له و ساته وه که خۆم ناسی، زۆر به خیرایی، گه و ره ده بووم. به جۆری، که زۆر ههست و حالته ی ئەو رۆژگاره له نیهادمدا نه خش بووه، که به ههچ جۆری مندالانه نییه. هه موو شتی که له به رچاوم روون بووه وه، له هه موو شتی که حالی ده بووم. له وساو ه که بیره وه رییه راسته قینه کانم ده ستیان پیکرد، ئیدی باندۆریکی تال و به سوئی، خه م و په ژاره یه کی زۆر له دل و دهروونم گه را، ئەم باندۆره رۆژ به رۆژ زیادی ده کرد و ئەو ته منه نه ی که من ده گه ل دا ک و باوه پیا ره که مدا، واته ده ورانی مندالیمی، به شتی وه یه کی سه یر تاریک کرد.

ئیسنا واهه سته ده که م که له ناکاوا له خه ویکی یه جگار قورسدا (هه لبه ته له و رۆژگاره دا زۆریشم به لاوه ناخۆش نه بوو) له خه ویکی زۆر قورس بیدار بوومه ته وه، له ژووریکی گه و ره ی نرما بیدار بوومه ته وه، ژووریکی پیس، که بۆنی بۆگه نی لیدیت، بۆنی شوینی که له میژ بی داخرابی. دیواره کانی چلکن و پر په له بوو، که له سووچیکیدا سوپایه کی گه و ره و کۆنی رووسی دانرابوو. په نجه ره کانی به سهر کۆلانه کاندایه یانروانی یان به گوته یه کی دی ده یانروانیه سه ربانی ماله که ی به رانبه رمان، په نجه ره کان ئەوهنده باریک بوون که له درز و که لیتان ده چوون، په نجه ره کانی هینده له به رزیدا بوون، ده بوايه دوو کورسی بخره یته سه ریه ک و ته په له کیکیان بنمه سه ر ئەوسا ده ستم پیتان ده گه یی، بۆیه ئەوه م ده کرد، چونکه ئەگه ر کهس له مال نه بوايه، هه زم ده کرد بچمه ئەو سه ره و له وینده ر دابنیشم. له په نجه ره یه کی مالی ئیمه وه نیوه ی شار دیار بوو. ماله که ی ئیمه که وتبووه ژیره وه ی باله خانه یه کی گه و ره ی شه ش نه موییه وه. هه موو که ل و په لی ناو ماله که مان بریتی بوو له تاکی قه نه فه ی شه ق و شری به رگ مشه مای ته پ و توژاوی و میژیکی گه و ره ی له سپیدار و دوو کورسی و ته خته خه وه که ی دایکه م و کۆمه دییه کی بچووک و که نتۆریکی له ق که له سووچیکی ژووره که دا دانرابوو و شتی که خرابوو ژیر پایه که ی تا خۆی بگری و نه که ویت له گه ل چیغیکی شه ق و شری جویدا ییدا.

له بیرمه، جارئ له دهمی بومهیللی ئیواریدا، هه‌موو شته‌کان له ژووره‌که‌دا په‌رت و بلاو بووبونه‌وه، له گسکه‌وه بیگره، تا په‌رۆی ناوماڵ سهرینه‌وه و قاپ و قاچاغه دارینه‌کانمان و شووشه‌ی شکاو و شتی دی... دایکم ده‌گریا و له حیرسا ده‌له‌رزی و باوه‌پیاره‌که‌م له سووچیکا رۆنیشتبوو، ر‌دینکۆته هه‌میشه‌یه‌که‌ی له‌به‌ر بوو، ئیدی به‌ته‌وس و توانجه‌وه وه‌لامی دایکمی ده‌دایه‌وه و هینده‌ی دی توورپه‌ی ده‌کرد و ئه‌وسا نۆره هاته‌ سه‌ر گسک و قاپه دارینه‌کان و به‌ ئاسمانی ژووره‌که‌دا ده‌که‌وتنه‌ سه‌ما. من ده‌ستم به‌گریان و هاوار کرد، ویستم ناوبژیان بکه‌م و لیکیان هاویرم. زۆر ده‌ترسام، باسکم له‌ قه‌دی باوه‌پیاره‌که‌م ده‌هالاند تا خۆم بکه‌م به‌ قه‌لغان و مه‌تالی پاراستنی ئه‌و. خۆیشم نه‌مه‌ه‌زانی چما باوه‌رپم وابوو که‌ دایکم له‌ خۆپای لیی توورپه‌ بووه‌ و، ئه‌و هیچ خه‌تایه‌کی نییه. هه‌زم ده‌کرد شه‌فاعه‌تی بۆ بکه‌م و له‌جیاتی ئه‌و هه‌ر سزایه‌ک قه‌بوول بکه‌م. چونکه‌ زۆر له‌ دایکم ده‌ترسام، وامده‌زانی هه‌موو که‌سێک وه‌کو من ده‌بی لیی بترسیت. دایکم له‌ هه‌وه‌له‌وه‌ هه‌په‌سا، ئه‌وسا ده‌ستی گرتم و به‌ره‌و ئه‌ودیوی چیغه‌که‌ی (به‌رمه‌جیل) ر‌اکیشام. ده‌ستم به‌ر ته‌خته‌خه‌وه‌که‌ که‌وت، زۆر یه‌شا، به‌لام کاریگه‌ری ترسه‌که‌ له‌ ئازاره‌که‌ زیاتر بوو، ناچار فزه‌م له‌ خۆ بری، نه‌مه‌یشت هیچ نیشانه‌یه‌کی ئازار به‌روومه‌وه‌ به‌دیار بکه‌وی.

هیشتا له‌بیرم ماوه‌ که‌ دوا‌ی ئه‌وه‌ دایکم به‌ ر‌اوژیکی تووند و به‌ده‌م ئاماژه‌کردنه‌وه‌ بۆ لای من (له‌مه‌ به‌دواوه‌ له‌ گیرانه‌وه‌ی سه‌ربووری خۆما، یافیموف به‌ باوکم ناو ده‌به‌م چونکه‌، ماوه‌یه‌کی زۆر له‌وه‌ دواتر ئه‌وسا زانیم که‌ بابی راسته‌قینه‌م نییه). ئه‌م دیمه‌نه‌ دوو سه‌عاتی ته‌واوی خایاند، له‌ زه‌رفی ئه‌م ماوه‌یه‌دا که‌له‌ ترسا هه‌لده‌له‌رزی و له‌ پیستی خۆدا نه‌ده‌هیوریم، بیهوده‌ ده‌مویست بزانه‌م که‌ ئاکامی ئه‌م شه‌ره‌ به‌کوئی ده‌گات. ئاقیبه‌ت شه‌ر و قه‌رقه‌شه‌که‌ نیشه‌وه‌ و دایکم ر‌ۆی. هه‌نگی بابم گازی کردم، ماچی کردم و ده‌ستی به‌سه‌رمدا هینا، له‌ باوه‌شی نام و منیش هیدی و ئارام خۆم تیه‌ه‌له‌سه‌وو. وایزانه‌م ئه‌مه‌ یه‌که‌مجار بوو که‌ میهر و خۆشه‌ویستی باوکم به‌خۆوه‌ ده‌بینی و بیگومان به‌هۆی ئه‌مه‌وه‌یه‌ که‌ له‌وه‌ به‌دواوه‌ بیره‌وه‌رییه‌کانی خۆم به‌ روونی له‌بیره. هه‌ستم کرد. به‌حوکمی لایه‌نگریم له‌ بابم، سۆز و خۆشه‌ویستی ئه‌وم به‌لای خۆمدا ر‌اکیشاوه، ئیدی له‌مه‌ به‌دواوه‌ بوو که‌ قه‌ناعه‌تم له‌ لا چیبوو که‌ دایکم ژیا‌نی له‌ بابم کردوو به‌ دۆزه‌خ. هه‌رکه‌ ئه‌م قه‌ناعه‌ت و باوه‌رپه‌م له‌ میشکا ر‌یشاژو بوو، ئیدی ر‌ۆژ له‌ دووی ر‌ۆژ پتر ده‌ی ر‌ه‌نجاندم و عه‌زایی ده‌دام.

له‌وساته‌ به‌دواوه‌، خۆشه‌ویستی‌که‌ی بئ سنوورم ده‌ره‌ق به‌ باوکم په‌یدا کرد؛ خۆشه‌ویستی‌که‌ی سه‌یر، که‌ هیچ بیگه‌ردییه‌کی مندالانه‌ی تیدا نه‌بوو. ئه‌گه‌ر ویرابام و بمزانیبا خه‌لکی پیم پیناکه‌نن و نالین چۆن مندالیک ده‌توانی به‌و ئاوايه‌ وه‌سفی هه‌ست و سۆزی خۆی بکات، ئه‌وا ر‌یک و ره‌وان ده‌مگوت جو‌ره‌ قیان و میهریکی دایکانه، سه‌باره‌ت به‌ منداله‌که‌ی خۆی، له‌م خۆشه‌ویستی‌ه‌ی مندا په‌نه‌ان بوو، باوکم هینده‌ داماو و مه‌زلووم و به‌دبه‌خت و فه‌له‌ک زه‌ده‌ ده‌هاته‌ به‌رچاوم ئه‌گه‌ر له‌ ر‌اده‌به‌ده‌ر خۆشم نه‌ویستبا و مدارا و دلنه‌واپیم نه‌کردبا و میهر و مه‌حه‌به‌تم ده‌ره‌قی نه‌واندبا و له‌ کانگای دل‌ه‌وه‌ خۆشم نه‌ویستبا، زۆر نار‌ه‌حه‌ت ده‌بووم، هه‌ستم به‌ عه‌زایی ویژدان ده‌کرد. ویرای هه‌موو ئه‌مه‌ش، هه‌رچی ده‌که‌م و ده‌کووشم، ناتوانم له‌وه‌ حال‌ی بم چما له‌و سه‌روبه‌نده‌دا ئه‌و بیروکه‌یه‌م له‌ میشکا چه‌سپی بوو که‌ بابم کلۆترین و به‌دبه‌خت ترین پیایوی دنیا‌یه‌؟ چ شتیکی یان کئ ئیله‌امی ئه‌و بیروکه‌یه‌ی به‌من به‌خشی؟ ئاخ‌ر منی بچووک، مندال چۆن توانی بووم که‌م و زۆر سه‌ر له‌ نامورادیه‌ شه‌خسیه‌کانی ئه‌و ده‌ربینم؟ به‌لی، من سه‌رم له‌ ناکامی و نامرادیه‌کانی ئه‌و ده‌رده‌کرد، به‌لام به‌گویره‌ی خه‌یالی خۆم هه‌لم ده‌سه‌نگاندن. ئیستاش نازانه‌م ئه‌و بۆچوون و مه‌زه‌نده‌یه‌م له‌ کوپوه‌ بۆ هاتبوو. ر‌ه‌نگه‌ سه‌خنگیریه‌

زۆر تووندهكانى دايكم سهبارەت بە من بووبنە ماىەى ئەوەى متووى بابم بىم و بەلاى ويدا مايل بىم، باوكىك
كە بە خەيالى خۆم بە هاودەرد و هاو كول و كوڤانى خۆم دەزانى.

من تا نەها هەولەين بىندارى خۆم لە خەوى مندالى و يەكەم بويەرى ژيانى خۆم گىراووتەو، ئەم بويەره زامىكى
قوولى تىكرىم. ئىدى نەش و نماى فيكرىم زۆر بە خىرايى، بە خىرايىەكى نائاسايى، بە خىرايىەكى تاقەتەبەر دەستى
پىكرى و گەشەى كرد. ئىدى هەر بەو باندورانەو نەدەوہستام كە لە دەروە كارى تىدەكرىم، بەلكو بىرم لىيان
دەكرىو، داوهرىم دەربارەيان دەكرىو، سەرنجم دەدان، ئىدى هەندە سادە و ساويلكە بووم هەموو دياردە
و بويەرهكانى دەوروبەرى خۆم، بەگويرەى خەيالى خاوى خۆم، راڤە و شرۆڤە دەكرى. ئەوسا ئەو چىرۆكە
و هەم ئامىزەى كە بابم بەردەوام دووبارەى دەكرىو و دەبوايە من بە حەقىقەتى بزىم، چواردەورى گرتىبوم.
بۆچوونى سەير و سەمەرەم لە لا چىدەبوو، چاك دەمزانى - بەلام نەها نازانم چۆن و لە كوئو - كە من لە
خانەوادەيەكى تايبەتيدا دەژىم باوك و دايكم لە هىچ كەسىك لەوانە نەدەچوون كە بە رىكەوت تووشيان دەبووم.
لەخۆم دەپرسى: " چما پوالت و سەروسىماى ئەو خەلكانەى دەيانىنم، لە هى داك و بابى من ناچن؟ بۆچى
شوينەوارى شادى بە سىماى ئەوانەو هەيە، كەچى لە مالى مەدا، لە كونجى مالى دوورە دەستەكەى ئىمەدا،
پىكەنين و شادى بە رووى كەسەو نابىنرى؟! " نەها نازانم چ شتىك واى دەكرى بستە مندالىكى نو سالانى وەكو
من، بەم هەستىارى و وردىو سەرنجى خەلكى بەم، دەبوو بايسى ئەوەى كە هەندىجار بەرىكەوت لەسەر
پلىكانەى مالىكەى خۆمان يان لە كوچە و كوڤان تووشى كەسانىك دەبووم يان شەوى كە شانئىلە كۆنەكەى
دايكم بەسەر كراسە شپەكەى خۆما لەبەر دەكرى و بۆ كرپىنى تۆزى قەند و چاى و نان دەچووم بۆ دووكانىك،
بەو وردىو تەمەشاي ئەو خەلكەم دەكرى كە تووشيان دەبووم؟ ئىدى باش حالى دەبووم، جوان تىدەگەيشتم -
بەلام نازانم چۆن - كە لە مالى مەدا، لەم كولىبەيەى ئىمەدا، نەگبەتەيەكى گەورە خۆى حەشار داو. ئىدى مىشكى
خۆم دەگوشى تا سەدەمى ئەمە بزىم، نازانم چ شتى فرىام كەوت و يارمەتى دام ئەم مەتەلە بەم ئاوايە هەللىنم:
لە دلى خۆدا دەمگوت خەتاي دايكمە، ئەوم بە سەبەكارى، داماوى و كلۆلى بابم دەزانى. ئەم خالە ناچارم دەكات
كە جارىكى دى پىرسم: كە ئەم بىرۆكە شووم و دۆزەخىنە لە كوئو بە مىشكما هاتىبوو. بەهەر حال، پۆژ بەرپۆژ
زىاتر متووى بابم دەبووم و پتر رقم لە دايكە بىنەواكەم دەبوو، ئەم يادەوهرىبە تاكو ئەمپروش زۆر ئازارم
دەدات. بەهەر حال بويەرىكى دىكەش هەيە، كە زۆر لە بويەرى يەكەم پتر منى لە بابم نزيك كرىو: جارىك،
سەعات نۆى شەو، دايكم بۆ بازارى ناردم تا تۆزى خومرە بكرم. بابم لە مال نەبوو، كە بۆ مال دەگەرمامەو،
كەوتم و خومرەكە كە لە پەرداخىكا بوو، هەمووى پڙا. ئىدى هەموو هۆش و گوشم لاي ئەو شەپە بوو كە
دايكم لە گەلى دەكرىم، وپراى ئەو شە بازووى چەپم بەرپادەيەك ئازارى گەيشتى كە نەدەكارىم لە جىيى خۆ رابم.
ئىدى مندالە ورتكەى بەرەللاى كوچە و كوڤانان لە دەوروبەرم خپ بوونەو. پىرەژنىك ويستى هەلم بسىنئىتەو،
كوپىزگەيەك كە بەراكردن دەهات، وەختايەك بەلامدا تىپەرى، كليلكى بەدەستەو بوو، كىشاي بەسەرما و
تىپەرى. ئاخىرى هەليان سانمەو، پارچەكانى پەرداخە شكاوەكەم كو كرىو، بەلارەلار، كە بە زەحمەت دەمتوانى
رپىكەم، كەوتمە رى. لە ناكاوا چاوم بە بابم كەوت. بابم لە ناوهندى حەشاماتىكدا بوو، رپىك لە بەردەم ئەو
خانوو جوانەى بەرانبەر مالىكەى مە وەستابوو. ئەو خانوو كە هى خەلكانى دەولەمەند بوو، هەندە روناك و
بە شكۆ بوو، ئاوى چاوى دەبرد. چەند گالىسكەيەك لە بەر خانوو كەدا راوہستابوون. لە پەنجەرەكانەو، نەواى
موزىك دەپڙايە دەروە. من چمكىكى كراسەكەى بابم گرت و پەرداخە شكاوەكەم نىشانى دا و بە گريانەو
پىمگوت دەترسم بۆ مال بپرومەو. ئىستا نازانم چۆن دلنباووم كە دەگەلما بۆ مال دىتەو و داكوكىم لىدەكات،

به لای خویشم نازانم چۆن ئەو متمانه یەم پەیدا کرد، کێ ئیلهامی دەدامی که ئەو داکۆکیم لێدەهات و ئەو زیاتری خۆش دەویم تا له دایکم. نازانم چۆن به بیترس و دوودلی پەنام بۆ ئەو بردبوو؟ بابم دەستی گرتم و کهوتە دڵه‌واییم و ئەوسا گوتی وەرە شتیکت نیشان بدهم، ئیدی له باوهشی گرتم. نه‌متوانی هیچ شتیکی بدینم، چونکه بابم بازووهر برینداره‌که‌می گرت و به‌رزى کردمه‌وه، ئازاریکی وام هاتى، به‌رچاوم تاریک بوو، به‌لام من له ترسى ئەوهی ئەو نارەحەت نه‌که‌م، هاوارم نه‌کرد. به‌رژدی و لیکدا لیکدا لێی ده‌پرسیم، هیچ ده‌بینی؟

من هه‌ولم دا، به‌دلی ئەو وه‌لام بدهمه‌وه، گوتم هه‌ندێ پهرده‌ی سوور ده‌بینم. وه‌ختایه‌ک ویستی بۆ لایه‌کی دیکه‌ی کۆلان و شه‌قامه‌که‌م، که له ماله‌که‌وه نزیکتر بوو، ببات، له ناکاوا، به‌بێ ئەوه‌ی له ده‌ستی خۆما بێ له هۆرژنی گریانم دا، له کاتیکی هه‌ر دوو باسکم له گه‌ردنی هه‌لانده‌بوو، لێی پارامه‌وه که بۆ مالم به‌ریته‌وه. زۆر چاکم له‌بیره که ناز و نه‌وازشه‌کانی بابم له‌و ساته‌دا، چه‌ند بۆ من به‌دهرد و ئازار بوو. به‌رگه‌ی ئەوه‌م نه‌ده‌گرت، له‌م جووته‌ی که چه‌زم ده‌کرد هه‌ردووکیانم خۆش بوو، یه‌کیکیان نه‌وازشم بکات، میهر و خۆشه‌ویستیم پێ ببه‌خشی و له‌ویتریان بترسم و نه‌ویرم بچمه‌ به‌رده‌می. به‌لام دایکم زۆر لێم توورپه‌ نه‌بوو و پێی گوتم برۆم بخواوم. له‌بیرمه که ئازاری قۆلم زیاتر بوو و ئەنجام تایه‌کی گه‌رمم لیهات. وێرای ئەوه‌ش که دیتم هه‌موو شتیکی به‌خیر و سه‌لامه‌تی تیپه‌ری، هینده‌ دلم خۆش بوو که شه‌وی تا به‌یانی خه‌وم به‌ ماله‌که‌ی به‌رانبه‌رمان و په‌رده سووره‌کانیه‌وه‌ بینی.

که به‌یانی له‌خه‌و رابووم، یه‌که‌م شتی که به‌بیرما هات ئەو ماله‌ بوو. هه‌رکه دایکم به‌ پلێکانه‌کاندا بۆ ناو چه‌وشه‌که داگه‌را، من چوومه‌ سه‌ر قه‌راخی په‌نجه‌ره‌که تا له‌وینده‌ره‌وه ته‌مه‌شای بکه‌م. له‌ میژ بوو مه‌راقم دا بوو له‌و ماله‌، چه‌زم ده‌کرد ته‌مه‌شای بکه‌م، به‌تاییه‌تی ئیواران، که گلۆپی جاده و شه‌قامه‌کان هه‌لده‌بوون و پوناکیه‌کی سووری خوین ئاسا له‌ په‌نجه‌ره‌ به‌رزه‌کانی ئەو خانووه‌وه که په‌رده‌ی سووریا پێوه هه‌لواسرابوو، ده‌هاته‌ ده‌ره‌وه و ده‌یدا له‌ کۆلانه‌که.

له‌ به‌رده‌م ئەو خانووه‌دا، به‌ به‌رده‌وامی عه‌ره‌بانه‌ی ناوازه به‌ ئەسپین په‌سه‌نه‌وه ده‌وه‌ستان. هه‌موو شتیکی ئەوی بۆ من، هه‌ر له‌ هه‌را و هه‌نگامه و قه‌ره‌بالغیه‌وه بیگره تا فائۆسه په‌نگاوپه‌نگه‌کان و ده‌ست و پێوه‌ند و ئەو ژنه‌ جوان و پاراوانه‌ی که له‌و گالیسکانه داده‌به‌زین بۆ من بالکیش و مایه‌ی کونجکاوی بوون. ئەم شتانه له‌ زه‌ین و خه‌یالی مندالانه‌ی مندا، هاماچیکێ ئەفسانه‌یی و شاهانه‌یان ده‌نواند و به‌رجه‌سته ده‌کرد. به‌تاییه‌تی له‌و پۆژهدا که دوا‌ی ئەوه‌ی له‌به‌ر خانووه‌که‌دا تووشی بابم بووم، خانووه‌که‌ دوو هینده‌ی جارێ سه‌یر و جوان و عه‌نتیکه هاته‌ به‌رچاوم. ئیدی هه‌ر دیمه‌ن و وینه‌ی جوان بوو، له‌سه‌ر شاشه‌ی زه‌ینی سه‌رگه‌ردانی مندا به‌رجه‌سته ده‌بوو. جا چونکه من له‌ گه‌ل خه‌لکانی عه‌جیب و غه‌ریبی وه‌کو داک و بابمدا ده‌ژيام، ئاساییه‌ ده‌بوايه منیش که سیکی سه‌یر و خه‌یالیپه‌روه‌رم لێده‌ربچیت، بۆ نمونه که ده‌مبینی ته‌نیا دایکم کار ده‌کات و له‌ پیناوی به‌خپۆکردنی ئیمه‌دا په‌نج دها و هه‌میشه‌ گله‌یی له‌ بابم ده‌کات که هیچ کاریکی ناکات، زۆر به‌وه نیگه‌ران و په‌ست ده‌بووم و ناچار له‌خۆم ده‌پرسی: باشه چما بابم هه‌رگیز یارمه‌تی دایکم نادات، بۆچی له‌ مالی ئیمه‌دا وه‌کو غه‌واره‌یه‌ک په‌فتار ده‌کات؟ هه‌ندێ له‌ قسه‌کانی دایکم ئەم بیروکه‌یه‌ی له‌ مندا بیدار کردبووه‌وه. بۆیه کاتی که زانیم بابایه‌کی به‌هرمه‌ند و هونه‌رمه‌نده زۆرم به‌لاوه سه‌یر بوو، ئیدی ئەم وشه‌یه (هونه‌رمه‌ند) له‌ یادگه‌مدا نه‌خش بوو و یه‌کسه‌ر ئەم بیروکه‌یه‌م له‌لا پەیدا بوو که هونه‌رمه‌ند بوونه‌وه‌ریکی تاییه‌تی و له‌ خه‌لکانی دی ناچیت. پێده‌چوو په‌فتاری بابم ئەو قه‌ناعه‌ته‌ی له‌لا دروستکردبم. یان په‌نگه له‌و پۆژگاره سه‌خت و دژواره‌دا،

وتەيەكم لەو بارەيەو گۆی لیبووبی و پاشان بیرم چووبیتەو، ئەو بیروکەییە لە زەینم چەسپاندبێ. بەهەر حال، هەبێ و نەبێ، پۆژی لە پۆژان بابم لە حوزووری مندا قەسەییەکی لەو بابەتەیی کردوو و لە یادگەیی مندا چەسپیوو. گوتوویەتی: پۆژی دێی کە لەم شەرۆلەییە پزگار دەبیت و دەبێ بە پیاویکی پۆشته و پەرداخ و بە ریز و حورمەت و دەولەمەند دەبێ و بە مردنی دایکم دەژیتەو و دەست بە ژیان دەکاتەو!... لە بیرمە کە گویم لەو قسانە بوو، سەرەتا زۆر ترسام. ئیدی خۆم لە مالهەو نەگرت، بە هەشتاو چووم بۆ پارەو تەزی و بەستەلەکە. لە پەنا پەنجەرەکەدا هەلکۆرمام، پوخسارم لە نیو هەر دوو دەستم نا و دەستم بە گریان و هەنسک هەلدان کرد. ئەوسا کە بە وردی بیرم لە مەسەلەکە کردوو، خەیاڵ وە هانامەو هات، هەمان ئارەزوو چەپەلەکەیی بابم لەلا چیبوو. لەلایەکەو نەمدەتوانی تا ماوەیەکی زۆر بە دیار پاز و پەوشیکەو بێنمەو کە بەمن هەلنەدەهات. دەبوا، هەرچۆنی بوو، رینگەییەکی ماقوول بدۆزمەو و بەو مۆلەقیە نەمێنمەو. بەهەر حال خۆیشم نازانم چۆن گەیمە ئەو قەناعەت و دلنیاایی کە هەرکاتێ دایکم بمریت، بێگومان بابم ئەو خانوو کونە جنۆکەیی بەجیدیلێت و لەگەل خۆیدا بۆ جییهکی دیکەم دەبات. بەلام بۆ چ جییهک، ئەو جییه لە کویندەرە؟ هەرچی سەرم دینا و دەبرد، نەمدەتوانی وینایەکی پوونی ئەو شوینە بکەم. تاقە وینا و تەسەوریک کە دەربارەیی ئەو شوینە؛ ئەو شوینەیی کە دەبوا بۆی برۆین، لە زەینمدا هەمبوو (کە دلنیابووم بە دوو قولی بۆی دەچووین) ئەو بوو کە شوینێکی یەجگار بەشکو و جەلال دەبیت. ئیدی بە خەون و خەیاڵان واقعیتی زندووم بۆ خۆ چیکردبوو. ئیدی خەیاڵ پلاو هیچی تیناچیت. وام خەیاڵ دەکرد لەزبەز دەولەمەند دەبین و ئەوساکە من ناچار نابم بۆ کرینی شت و مەک بۆ بازار و ئەم دووکان و ئەو دووکان برۆم کە زۆرم لەبەر گران بوو. منداڵانی مالهەکی بەرانبەرمان، هەرکە من لە مال وەدەردەوتم، رینگەیان پێدەگرتم و ئەزێتیا دەدام، لێیان دەرترسام، بەتایبەتی ئەگەر تۆزی شیریان کەرەم پیبوا و دەرترسام لە دەستم بەربیتەو و هەنگی دەبوا چاوەرپوانی کوتەکی دایکم بوا. وام خەیاڵدەکرد دەچین بۆ خانوو کەیی بەرانبەر مالهەکی خۆمان و لەویندەر ئاکنجی دەبین. بەلێ ئەو خانوو جوانەیی کە پەردەیی سوور بە پەنجەرەکانیەو هەلواسرابوو، ئەو هی کە بابم لە بەردەمی باوەشی کردم و هەلی بریم تا شتەکانی ناوی بدینم، فریای خەیاڵتەکانم کەوت. من یەکسەر لای خۆمەو مەسەلەکانم بەم ئاویە یەکلایی کردوو؛ ئەم خانوو دەبێ بەهی ئیمە. ئیدی بەخۆشی و شادی، بیخەم و خەیاڵ، هەتاهەتایە لەویندەر دەژین. ئیدی لەو ساتەو، هەموو ئیوارەییەک دەچوومە بەر پەنجەرەیی مالهەکی خۆمان و، بە تاسەییەکی زۆرەو لەو کۆشکە ئەفسووناویە رادەمام: تەمشای گەیشتنی گالیسکەکان، میوانە کەشخەکانم دەکرد، گویم لەو ئاواز و موزیکە خۆشە دەبوو کە لە پەنجەرەکانەو دەهاتە دەر، تەمشای ئەو سێبەرەنەم دەکرد کە دەکەوتنە سەر پەردەکان و زوو ئاوا دەبوون. هەولمەدا بزانی ئەوانەیی لە ناو مالهەکەدا، کە بەلای منەو وەکو بەهەشت و ابوو و جیگەیی ئاهەنگ و شادی ئەبەدی بوو، بەچیەو مژوولن. وام لێهاتبوو کە زۆر لە کونە جنۆکەکی خۆمان و جلە شەر و شەپەرپۆهەکانی خۆم بیزار بووم. پۆژیک دایکم توورە بوو و ئەمری پیکردم لە پەنجەرەکە بێمە خوارەو؛ ئەو پەنجەرەیی کە کردبووم بە عادت، هەموو پۆژی لەوئ دادەنیشتم و پەتم بۆ خەیاڵ پلاوکانی خۆم شل دەکرد. ئیدی لە خۆمەو گومانی ئەووم لەلا دروست بوو کە دایکم بۆیە دەیهوئ لە بەر پەنجەرەکە دانەنیشم و تەمشای ئەو خانوو نەکەم، چونکە حەز ناکات ئایندهییەکی خۆشمان هەبیت، ئیدی بە درێژایی ئەو شەو بە بەدگومانیەو چاودیری دایکم کرد.

چۆن، ئەو گومانە زالمەنیەم دەرەق بە بوونەوهریکی پەنجەرۆی وەکو دایکم لەلا چیبوو؟ ئیستا هەستدەکەم کە لە چ دۆزەخیکدا دەژیا، کە بیرى لێدەکەمەو دلم پڕ دەبیت و گریانم بۆ رەنج و مەینەتباری ئەو دیت؛

بهراستی شههیده. من لهو قوناغه تاریکهی دهورانی غهریبی مندالیمدا، لهو قوناغهدا که بهشیوهیهکی نائاسایی، نهشونمام دهکرد، زورجار دلّم دهگیرا و پر دهبوو له کول و کوفان و سۆز و بهزهیی. لهو سهروبهندهدا زورجار، که ههستم دهکرد، بیرکردنهوهم سهبارت به دایکم زالمانه بووه، ویژدانم دههاروژا و عهزایی دهدام، بهههرحال فاکتهری ترس و گومان و دوو دلی له مندا له ههموو شتیکی دیکه بههیزتر بوو. ئەلههقی من و دایکم له یهکدی یهوه دوور بووین. بیرم نایهت قهت جارئ له جاران ههزم کردی بچمه باوهشی و خۆمی تیئهلسووم. بۆیه نها ههر بیرهوهرییهکانی ئەوکاتانه دهگیرمهوه، ژههریکه و له خۆمی دهپژم و له سوئیاندا سهراپام دهکهوئیه لهرزین. لهبیرمه جارئیکان (ههلبهته ئەوهی دههموئئ نها بیگیرمهوه شتیکی زور بازاری و هیچه، بهلام لهو بیرهوهریانهیه که بیرم دهکهونهوه عهزابم دهدهن). که بابم له مال نهبوو، دایکم ویستی بۆ دووکانیکم بنیریت تا تۆزئ شهکر و چا بکرم. بهلام بهرلهوهی بمنیرئ ماوهیهکی زور له فکران راجوو، هیشتا خۆی ساغ نهکردبووهوه، به دهنگی بهرز ئەو پاره وردهیهی پیی بوو، دهژمارد. لاموایه ژماردنهکهی ریک نیو سهعاتی خایاند و هیشتاش ههر لئی نهبووهوه. داماو ههندیجار بههوی رهنجی رۆحیهوه، دووچاری جۆره حواس پهرتیهک دهبوو. لیم به درۆ نهبی و ئەوهندهی بیرم ماوه، لهبن لیوانهوه شتیکی دهگوت که مهفهوم نهبوو و له ههمان کاتدا زور به ئەسپایی و بهوردی پارهکانی دهژمارد. له تو وایه وشهی لیدهچنه قاتی، رهنگی لئو و گۆناکانی پهپی بوون و دهستهکانی دهلهرزین و بهردهوام سهری دهلهقاند، ئیدی عادهتی وابوو ههرکاتی بیویستبا قهراری بدات، سهری دهلهقاند. ئەنجام بهدهم تهمهشاگردنی منهوه گوتی : " نهخیز، فایدهی نییه، مهحاله، باشتر وایه برۆم پال بکهوم . ئەدی تو نیهتوچکا، ههز دهکهی بخهوی؟ "

من وهلامم نهدایهوه. ههنگی دایکم سهری ههلبیریم، هینده بهسۆز و میهرهبانیهوه تهمهشای کردم و بزیهکی هینده روناک و دایکانه روو و رۆخساری گهشاندوهوه، که دلّم کهوته ترپه ترپ. به نیهتوچکا گازی کردم، ئەمه ئەوهی دهگهیانده که لهو ساته بهدواوه سۆز و خۆشهویستیکی تاییهتی بۆم ههبوو. خۆبهخۆ کهوتبووه سهه ئەو خهیاالی که ناوهکهم که " ئان " بوو بگۆرئ بۆ " نیهتوچکا " که ناوی خۆشهویستی بوو، ههرکاتی بهو ناوه گازی بکردبام، مانای وابوو ئامادهیه نهوازشم بکات و نازم بکیشیت. من بهجۆرئ هارووژام دهمویست دهست بکهمه ملی و خۆم به سینگ و بهرۆکیهوه ههلسووم و گوئ به گوئی ئەو بگریم. ژنهی بینهوا ماوهیهکی زور دهستی بهسههما هینا، لهوه دهچوو خۆبهخۆ و بیئهوهی ههست بهخۆی بکات، ئەو کارهی دهکرد. لئکدا لئکدا دهیگوت و دهیگوتهوه : " جهرگهکهم، بچکولهکهم، ئانیتی من، نیهتوچکاکهم! " روندک زاییه چاوانم، لئ زۆرم لهخۆم کرد که خۆم کۆنترۆل بکهم و نهیهلم فرمیسکم بینهخوارئ... زۆرم ههولدا که بهسۆز و گودازهکهم نهزانئ ههرچهنده ئەو کارهه زور بهلاوه زهحمهت و پر ئازار بوو. نهخیز، نهخیز، گوناھی ئەو زولم و نهههقیهیی که من دهرههق به دایکم دهکرد تهنیا له ئەستوی ئەو نهبوو. دایکم تهنیا له بهر سهخنگیری و زبری نهبوو، که وهکو دژمن دههاته بهرچاوی من نهخیز!... بهلکو هۆکاری ئەم بیرکردنهوهیهی من، ئەو خۆشهویستی و مهحبهته زور سهیره بوو که دهرههق به بابم هههبوو. ههندیجار که شهوان، له سوچهکهی خۆما، له سهه دۆشهکه پر کایهکهم و له ژیر لیفه زور تهنکهکهم دا له خه و رادهپهیریم و ترسیکی سهیرم لیدههات، ئیدی بهدهم خه و بیناریهوه بیرم دهکهوتهوه، که ماوهیهک لهوه پیش که بریک بچووکتروم دهگهئ دایکما دنووستم و که بیدار دهبوومهوه کهمتر دهترسام، ئەوهندهم بهس بوو لهو ساتهدا خۆم بهدایکمهوه بنووسیتیم و چاوان لئک بنهه و توند دایکم بهخۆمهوه بگوشم و دووباره خهو بمباتهوه . ههستم دهکرد، وئرای ههموو شتیکی ناتوانم له دلّهوه

دايكم خۇش نەوئيت . پاش ئەوۋە بۆم دەرکەوت كە زۆر مندال ھەن فرە بى ھەست و سۆزن و كە خوويان بە كەسيكەوۋە گرت، ھەموو ميھر و مەحەبەتى خۇ بەو كەسە دەبەخشن و بەس، منيش لەو جۆرە مندالانە بووم.

ھەنديجار بىدەنگيەكى ترسناك بالى بەسەر كولبەكەماندا دەكىشا و بە ھەفتان بەردەوام دەبوو. بەتايبەتى كە دايك و باوكم دەستبەردارى شەر و قەرقەشە دەبوون، منيش لە بەيناندا و لەو بىدەنگيەدا دەژيام و بەردەوام بە دەم كول و كوڤانى خۇمەوۋە، لە خەيالى خۇما بۇ شتيك دەگەرپام . كە لە رەفتارى باب و داكم ورد دەبوومەوۋە، يەكسەر پەيم بە پەيوەندى نيوانيان دەبرد، لە كينە و نەفرەت و بىزاري گۆنگ و بەردەوامى وان تىدەگەيشتم. ھەستەم بە نائومىدى و ريسوايى ئەم ژيانە بى سەرۋەبەر و نارېكە دەكرد كە دەگەل ئەواندا، لەو كونە گورگەدا بەسەرم دەبرد. ھەلبەتە ئاسايى بوو، لەبەر ئەوۋە نەمدەتوانى پەي بە ھۆكارەكان و ئاقىبەتى ئەو رەوش و دۇخە نالەبارە بەرم، كە بە گوپرەي ئەقلى خۇم شروڤەي بۇ بكەم. زۆرجارو شەوۋەھاي شەوى دريژى زستان، لە سووچىكدا دەستەوئەژنو ھەلدەتروشكام و بە سەعاتان لەوان رادەمام. چاوم دەبىرە سەر و سىماي بابم و ھەولم دەدا پەي بە بىر و خەيالەكانى ئەو بەرم و بزنام بىر لە چى دەكاتەوۋە. ھەنديجار بەجۆرى سەرم لە رەفتارى داكم دەسوپما، كە دەترسام : بە نيو ژوورەكەدا دەھات و دەچوو، تەننەت شەوانيش كە خەوى دەزرا، بە دەم ھات و چۆو، لەبن ليوانەوۋە و لەبەر خۇوۋە ھەندى شتى دەگوت، وەكو ئەوۋە بوو بە تەنيا بى و كەس چاوى لىي نەبىت؛ بۇ نمونە جارى دەستەكانى لەسەر سىنگى تىك دەئالاند و كە تووشى نائومىدى دەبوو، دەستەكانى تەكان دەدان و، ھەنديجار بەبىئەوۋە بەخۇ بزاني، روندك بەسەر گۇناكانيا دەھاتەخوارى؛ چونكە ھەنديجار دەبورايەوۋە و ئاگاي لەخۇ نەدەما. دايكم بە دەم نەخۇشيبەكى مەترسيدارەوۋە دەتلايەوۋە و بەخۇي نەدەزاني.

بە ھەرحال تەنيايى و بىدەنگيەكەي من بەرادەيەك قورس دەبوو كە نەدەوئىرام خۇميان لىدەرباز بكەم. يەك سالى تەاو بەسەر ئەو حالەمدا ، كە ھۆشم كەردەوۋە و دەمتوانى بىر بكەمەوۋە و لە خەون و خەيالان رۆبچم، ئامبازى ئەو خەيال پلاوانە بىمەوۋە كە لە ناكاوا تووشم بووبوون، تىپەرى. بەرەبەرە بەرادەيەك ھۇقى دەبووم كە لە تووايە لە قولايى بىشەدا دەژيم. ئاقىبەت بابم ھەستى بەو رەوشەم كەرد، گازی كەردمە لاي خۇيەوۋە و لىي پرسىم چما بەو ئاوايە لە روخسارى رادەمىنم. ئىستا لەبىرم نەماوۋە چ وەلامىكم دايەوۋە، بەلام دواي ئەوۋە بۇ ساتىك لە فكران راپچوو، بە دەم نەوازش كەردنى دەستەمەوۋە، بەلئىنى دامى كە سبەينى كىتئىكى ئەلف و بىم بۇ بىئى و فىرى خويئندم بكات . ئىدى بەتاسەوۋە كەوتمە چاوەروانى ئەو كىتئىبە و بەدرىژايى ئەو شەوۋە خەوم پىوۋە بىنى بە بىئەوۋە بەدروستى بزنام كە كىتئىبە ئەلف و بى چىيە. ھەلبەتە بۇ سبەي بابم دەستى كەرد بەوۋە كە فىرى خويئندەوۋەم بكات . لە چاوتروكانىكا تىگەيشتم كە چاوەروانى چىن لە من، زۆر بەخىرايى لە دەرسەكانما پىشكەوتم. چونكە چاك دەمزاني كە بابم بەو پىشكەوتنەي من شاد و خوشحال دەبى. ئەو رۆژانە خۇشترين دەورانى مندالىي مەينەتبارى من بوون. وەختايەك بابم ستايشى زىرەكى و فىربوونى منى دەكرد و دەستى نەوازشتى بەسەردا دىنام و ماچى دەكردم يەكسەر و لەخۇشيا دەكەوتمە گريان.

بەرەبەرە خۇشەويستى بابم بۇ من زيادى كەرد ، ئىدى جورئەتى ئەوۋەم لەنك پەيدا بوو كە قسەي دەگەل بكەم، زۆرجار بە سەعاتان قسەمان دەگەل يەكدى دەكرد و بىزار نەدەبووين و لە ھەموو ئاشىكمان دەكرد؛ لە پرمان دەكرد نەيدەگرت، لە بەتالمان دەكرد پر نەدەبوو. زۆرجار وا رىدەكەوت كە لە يەك وشەي قسەكانى حالى نەدەبووم، بەلام لە ترسى ئەوۋە نەبادا، وا خەيال بكات كە لە قسەكانى بىزار دەبم، بەپىي توانا ھەولم دەدا وا

بنوینم که له هه موو قسه کانی تیده گه م. به ره به ره خووی به وه وه گرت که شه وان له گه ل مندا به سه ره به ریت. له گه ل خورئاوادا بو مال ده زقربیه وه و منیش یه کسه ره به خووم و کتیبه ئه لف باکه مه وه ده چووم بو نک وی. له به رده م خویدا و له سه ره کورسیه که دایده نام. دواى ته واو بوونی وان که، به ده نگی به رز بوى ده خویندمه وه، من هیچ شتیک له وه حالى نه ده بووم که بوى ده خویندمه وه. به لام له په ستا و بیپسانه وه پیده که نیم و وام وینا ده کرد به و پیکه نینه زور خوشحالی ده که م. هه لبه ته ئه زقه زا له و بوچوونه مدا به هه له نه چووبووم: منى خوش ده ویست و زور که یفی به پیکه نینه که م ده هات. شه ویک دواى دهرس و دهور حیکایه تیکی بو گترامه وه. ئه وه یه که م ئه فسانه بوو که گویم لیده بوو، له زهت و خوشییه کی له راده به دهرم له و ئه فسانه یه بینى، ئه م ئه فسانه یه هیچی زیاده ی نه خسته سه ره خه یالی من، من هه موو شتیکى ئه فسانه که م به جدی و واقعی وه رگرت، خه یاله کانم لیبوون به راستی. دیسان ئه و خانووه ی که په رده سووره کانی پیوه هه لواسرابوو، له خه یالی مندا، به بیئته وه ی به خو بزنام چون، نه خش بوو و که سی یه که می ئه و حیکایه ته شه چووبووه پیستی بابی منه وه و حیکایه ته که ی ده گترایه وه. ئه وسا دایکم هاته به رچاوم که نه یده هیشت بچینه سه فه ره، به لام نه مده زانی سه فه ره بو کوئ؟ خوا ده یزانی. ئیدی به دهم خه ون و خه یاله سه یر و سه مه ره کانمه وه، سه رم هاته جو ش و ئه م خه یالانه به جو ری له خه یالاندما تیکه ل و ئاویته بوون، که زوری نه برد دیمه نکی هینده دزیو و ناله بار له می شک و خه یالما دروست بوو، که تا ماوه یه ک ئاگام له خو نه ما و له دنیاى واقعی دهرچووبووم و، له نیو هه وراندا ده ژیام.

له و کاته دا زورم چه ز ده کرد له بابم بیرسم که ئاینده ی ئیمه چ و چون ده بیت، ئه و دهر باره ی ئه و شوینانه ی که دواى بارکردن له م کونه گورکه چ ده زانی و کتیه مان ده بات. من هه ره له خووه دلنیا بووم که زوری پیناچی ئه و ئاواته م دیته دی، به لام چون و به چ جو ری؟ زورم بیر له مه کرد بووه وه و بیه وده له وه لامی ئه و پرسیا ره قورسه ده گترام به لام ئه قلم به هیچ کوئ را نه ده گه یی. هه ندی جار به تابه تی شه وان، وام ده هاته به رچاو که بابم له ناکاوا و به دزییه وه ئامازه م بو ده کات که برۆم بو ژووره که ی دی، منیش دهرۆیشتم و به دزی دایکه مه وه کتیبه که م هه لده گرت و تابلوی ژووره که مانیشم، که چاپیکی سه نگی و کون بوو و به بی چوارچیوه و زور له میژ بوو، به دیواره که وه هه لواسرابوو، ده نایه بن هه نگلم و ده گه ل خووما دهم برد. هه نگی من و بابم، به بیده نگی هه لده هاتین و هه رگیز بو ماله وه و بۆلای دایکم نه ده گه راینه وه. جاریک که دایکم له مال نه بوو، ویستم مفا له و هه له وه ربرگرم، که بابم زور مه ست و به که یف بوو - هه ر جار ی که میکی خوار دباوه، زه وقی په یدا ده کرد - لئی نزیک بوومه وه تا باسی ئه و بابه ته دلخوازه ی خو ی له گه لدا بکه مه وه، ئه و بابه ته م له هه موو شتیکى دی پی خو شتر بوو. زور زوو توانیم بیه نیمه پیکه نین. هه نگی دهستم له گه ردنی وه رینا و به تووندی خو م لیته لسوو، دل م به تووندی لئی ده دا (چون باسی ئه و بابه ته هه ستیار و نه نییه ی له گه لدا بکه مه وه.) ئیدی هه رچون بوو، به هه ر دلله راوکییه ک بوو که وتمه قسان و له و حاله دا که لیم پرسى که ئیمه بو کوئ دهرۆین و ئایا به م زووانه بار ده که ین، ئایا ده چینه ئه و خانووه جوانه وه که په رده ی سووری پیوه هه لواسرابوو؟

بابم گوئی: کام خانووه؟ په رده ی سووری چی؟ ئه وه تو چ ده لئی گتیه گیان؟

ههستم به ترسیکی بی وینه کرد، ئیدی هه ول م دا ئه وه ی بو روون بکه مه وه که مه گه ر ئیمه دواى مردنی دایکم لی ره، له م کونه گورگه نارۆین، مه گه ر دواى مردنی دایکم له گه ل خویم نابات بو شوینی که هه ردوو کمان به خو شی و شادی، به ده وله مهنده ی له وینده ر بژین؟ ئه نجام به متمانه وه گوتم که ئه و به خو ی ئه و به لینه ی پیدام، ئیدی به دلنیا ییه وه و به دهم ئه و قسانه وه، گوتم که بابم به خو ی باسی ئه و شتانه ی بو کردووم یان به لای که مه وه

من وام تهسهور کردوهه. بام گوتی: - چی دایکت؟ دایکت بمری؟ ئهوه تو چ دهلیت گیله گیان، هه ی دامای کلؤل؟

بهدهم ئه و قسهیهوه، برؤ چر و کهوهییهکانی هینایهوه یهک و بهوپهیری سهرسامی چاوی برییه روخسارم.

ههنگی بام لهگهلم بهشههات، کهوته سهزهنشتم، تا ماوهیهکی زور به مندالیکی گهژه و بی عهقل و نهفامی دهزانیم، من نها ئه و سهزهنشست و لومه و گازن و جنیوانه بیر نهماون که لیمی کرد و پیی دام، بهلام ئهوهندهم بیرماوه که زور لیم پهست و تووره بوو.

من هیچ له و رفتهاری حالی نهبووم و نهزمانی بوچی لهوه تووره بوو که من گویم له و تانه و تهشهرا نهگرتوهه که له دایکی داون و به عهقل و خهیالی مندالانهی خوم شروقهه کردوون.

ئیدی رفتهاری وی له و سهردهم و رۆژگار له ههنبهه دایکما هه رچییهک بوو، بوچونه خراپهکانی دهههق به دایک هه رچییهک بوو، ئه مه په یوهندی به خو یه وه هه بوو؛ و نه مده توانی سه ری لیده ربه کم. ئه وه نده ده زانم زور له قسهکانی من پهست و تووره بوو، بهلام من نه متوانی له سهدهمی تووره بوونه که ی تیبهگه، زور خه مبار بووم و له هه ژمه تاندا دهستم به گریان کرد. ههستم کرد ئایندهیهکی هینده گونگ و ترسناک چاوه روانمانه که مندالیکی گیژ و گهژهی وهکو من بوم نییه نه باسی بکه و نه بیری لینه که مه وه. له لایه که وه هیچ شتیک له تووره بوونه که ی بام حالی نهبووم و له لایه کی دیکه وه ههستم کرد؛ ههستیکی مهنگ و گونگ که بی ریزیم به دایکم کردوهه، ئه م بی ریزییه، ترسیکی وای له دل و دهروونم پهیدا کرد، کردیه کاریک گومان چنگ بخاته ناخی ناخم. ههنگی که بام سهیری کرد که بهکول دهگرم و کولی گریانم له جوش نهده کهوت، کهوته دلاندهوم و بهسه ری ئاسینه که ی روندکهکانی سه ریم و داوای لیکردم که بهسه و نهگرم. پاشان ههردوو کمان موده تیک به بیدهنگی و خاموشی دانیشتین و خه مباری به روخساری ههردو کمانه وه دیار بوو، ئیدی ئه وه به روخساری باوکمه وه دیار بوو که به نارعه تی ده بیروه چوه. ئه وسا دووباره دهستی به قسان کرده وه. بهلام هه رچیم ده کرد و دهکوشا، سه رم له قسه ئالوز و گونگهکانی ده رنه ده کرد. ئه و چه ند وشه که مه ی که تا ئیستا له بیرم ماون، ئه وه ده گه یه نی که ئه و رۆژه باسی ئه وه ی کرد، هه رچه نده که سیکی به هره دار و هونه رمه ندیکی گه وره یه، بهلام سه د حه یف و مخابن چ که سیک قه دری نازانیت. هیشتا له بیرم ماوه که پرساری له من کرد ئایا له قسهکانی حالی ده بم، که به ئه ری وه لام دایه وه، واداری کردم که قسه که م دووباره بکه مه وه و بلیم که به هره و قه ریحه یه کی گه وره ی هه یه، ئیدی من وشه ی به هره و قه ریحه م دووباره کرده وه و ئه مه وای کرد نیمچه بزیه ک بکه ویته سه ر لیوی؛ رهنگه له بهر ئه وه بزهی هاتبی که ههستی کرد، باسکردنی ئه و بابه ته گرینگه ده گه ل مندالیکی وهکو مندا، ماقول نییه، مایه ی پیکه نینه و کاریکی کومیدیه. ئیدی هه رکه کارل فیودور فیچ وه ژوور کهوت، قسه که ی پی برین. ئیدی زوری نه برد که من هیور بوومه وه و که وتمه وه سه ر زهوق و پیکه نین، ههنگی بام ئاماژه ی بولای میوانه که کرد و به منی گوت:

-ئه م پیاوه ده بینی؟ ئه مه کارل فیودور فیچه! یهک زه ره به هره ی نییه.

ئه م کارل فیودور فیچه، مروفیکی زور سهیر بوو. چونکه تا ئه و رۆژه خه لگیکی هینده که مم دیتبوو، تا ئیستاش ئه وم بیرماوه، وا ده زانم دوینی بوو. ئه م پیاوه خه لگی ئه لمانیا بوو، ناوی راسته قینه ی مایر بوو، به شهوق و زهوقه وه بو رووسیا هاتبوو تا داخلی دهسته ی بالیه ی پترسبورگ بییت، بهلام به راده یه ک له سه ما و هه لپه رکیدا

ناشی و بینه‌هره بوو که هیچ دوریگی، تهنانت بچووکیشیان له نمایشه‌کانی تپه‌که‌دا نه‌دایی و جارجار له هندی رۆلی به کۆمه‌لدا، به‌شدارییان پیده‌کرد، بۆ نمونه له‌گه‌ل سوارانی فیرون** دا، که ژماره‌یان بیست که‌سیک ده‌بوو، هه‌میشه دوری جیاواز و بیده‌نگی ده‌بینی یان وه‌کو یه‌کیک له گارده‌کانی شازاده فورتین براس □ که هه‌ندیجار هه‌لیان ده‌کیشایه شمشیره مقه‌واکانیان و هاواریان ده‌کرد " گیانمان فیدای شنا! ". هه‌لبه‌ته هیچ نه‌کته‌ریک له دنیا‌دا نه‌بوو، هینده‌ی کارل فیودوروفیچ عاشقی ده‌وره‌که‌ی خۆی بیت! به‌لام گه‌وره‌ترین نه‌گبه‌تی وی نه‌وه بوو که له تیبی بالیه‌که وه‌رنه‌گیرا، به باوه‌ری وی هونه‌ری سه‌ما، له هه‌موو هونه‌ره‌کانی دنیا بالاتر بوو، له‌م روه‌وه، وه‌کو چۆن بابم عاشقی که‌مانچه‌که‌ی بوو، نه‌ویش به هه‌مان نه‌ندازه عاشقی سه‌ما بوو. ئەم دووه وه‌ختایه‌ک پیکه‌وه له شانۆدا کاریان کردبوو، بووبوون به دۆست و هاوڕی. له و کاته به‌دواوه ئەم نه‌کته‌ره بچووکه، وازی له بابم نه‌هینابوو. زۆرجار یه‌کتریان ده‌بینی و له‌یه‌ک بینه‌گله‌بیان له به‌دبه‌ختی و ناکامی ژیا‌نی خۆیان و، غه‌داری تیره‌ی به‌شه‌ریان ده‌کرد، ئەم پیاوه نه‌لمانیه له هه‌موو که‌سیک پرسۆزتر و میره‌بانتر بوو، له کانگای دل‌ه‌وه و بیهیچ غه‌ل و غه‌شیک بابمی خۆش ده‌ویست و ریزی ده‌گرت. به‌لام بابم وادیار بوو زۆر ریزی نه‌وه‌ی نه‌ده‌گرت، ته‌نیا له‌به‌ر نه‌وه روه‌ی ده‌دایه، چونکه له و سه‌روبه‌نده‌دا هیچ دۆست و بنا‌ژۆیه‌کی دیکه‌ی نه‌بوو.

له‌لایه‌کی دیکه‌وه بابم که خۆی به هونه‌رمه‌ندیکی گه‌وره و ده‌رویشی هونه‌ر ده‌زانی، هه‌رگیز ناماده نه‌بوو سه‌ما به هونه‌ر بزانی. ئەم هه‌لوێسته به‌را‌ده‌یه‌ک نه‌وه نه‌لمانیه بینه‌وایه‌ی بریندار ده‌کرد که گریان له نه‌وه‌کی ده‌گیرا. هه‌رکه کارل فیودوروفیچ گه‌رم ده‌بوو و ده‌که‌وته ستایشی سه‌ما، باوکم گالته‌ی پیده‌کرد و پیتی را‌ده‌یارد. من پاشان، چه‌ندین جار گویم له جه‌نابی " ب " بوو که باسی کارل فیودوروفیچی ده‌کرد. زۆر شتی له‌باره‌ی دۆستایه‌تی ئەم دووانه‌وه بۆ گێرامه‌وه و ده‌یگوت که ئەم دووه پیکه‌وه‌یان نه‌ده‌کرا، به‌لام هه‌رکاتی پیکه‌کیان پیکه‌وه هه‌لدابا، ئیدی بۆ به‌دبه‌ختی خۆیان ده‌گریان و گله‌یی نه‌وه‌یان له خه‌لکی ده‌کرد که گوايه لییان حالی نابن و قه‌دری هونه‌رییان نازان!

من که ده‌مبینی ده‌گرین، منیش خۆبه‌خۆ دل‌م پر ده‌بوو و له خوت و خۆپایی ده‌ستم به‌گریان ده‌کرد. ئەم حاله به زۆری نه‌وه کاتانه دووباره ده‌بووه‌وه که دایکم له مال نه‌ده‌بوو. یارۆی نه‌لمانی زۆر له دایکم ده‌ترسا. هه‌رکاتی هاتبا بۆ مالی ئیمه، ماوه‌یه‌ک له را‌ه‌وه‌که‌دا خۆی مه‌لاس ده‌دا، تا یه‌کیکمان ده‌چووینه ده‌ره‌وه، نه‌گه‌ر زانیای دایکم له مال‌ه‌وه‌یه، سووکی به پیلکانه‌کاندا دا‌ده‌گه‌را و هه‌لداهات. هه‌رکاتی هاتبا، دیوانه شیعیکی نه‌لمانی دل‌خوازی خۆی ده‌گه‌ل خۆدا دیتا و به‌ده‌نگی به‌رز بۆ ئیمه‌ی ده‌خوینده‌وه، نه‌وسا به زمانیکی سه‌روگوئی شکاوی روه‌سی پاچقه‌ی ده‌کرد تا مانا‌که‌یمان تیبگه‌یه‌نیت. ئەم کاره له را‌ده‌به‌ده‌ر دل‌ی بابمی خۆشه‌کرد و هه‌ندیجاریش منی دینایه حیلک و هۆر. جاریک کتیبیکی نه‌ده‌بی روه‌سیان به‌ده‌ست که‌وت که هه‌ردووکیان زۆر دل‌یان پێ خۆشبوو، هه‌رکاتی یه‌کیان گرتباوه، دووباره ده‌یانخوینده‌وه. ئەم کتیبه نه‌وه‌نده‌ی له‌بیرم مابی درامایه‌کی شیعیی نووسه‌ریکی روه‌سی به نیوبانگ بوو، هه‌وه‌لین شیعه‌کانی نه‌وه کتیبه به‌جۆری له یادگه‌مدا نه‌خش بوو، که سالانیک دواتر به ریکه‌وت و خوابه‌خته‌کی نه‌وه کتیبه‌م به‌ده‌ستکه‌وت، یه‌کسه‌ر و به ئاسانی ناسیمه‌وه. ئەم درامایه ده‌راره‌ی نیگارکیشیکی گه‌وره بوو به نیوی گینارۆیان یاکوپو، که گله‌یی له چاره‌ره‌شیی و به‌دبه‌ختی خۆی ده‌کات و له کۆپله شیعیکیدا ده‌لێت: " خه‌لکی قه‌درم نازانن " یان له شوینیکی دیدا ده‌لێت: " من هیچ به‌هره‌یه‌کم نییه " له چه‌ند شیعیکی خوارتره‌وه ده‌لێت: " من خاوه‌ن زه‌وق و به‌هره‌م! " کۆتایی دراما‌که زۆر

خه مناک بوو. هه لبه ته ئه م کتیبه هېچ به هایه کی هونه ری نه بوو، به لام سیحر و په رجووه که ی له وه دا بوو، که هه ردوو خوینه ره که ی، زور خالی هاو به شیان له نیوان خو یان و قاره منی سهره کی دراماکه دا ده بینیه وه. کارل فیودوروفیچ، به راده یه ک ده که وته ژیر باندوری کتیبه که وه، که له جیی خوی راده په پی، هه لده به زییه وه و له م سهری ژووره که وه راید ه کرد بو ئه وسهری ژووره که، ئه وسا به چاوی گریاناویه وه رویی ده کرده من و، که به مادموزیلی بانگ ده کردم، باو کم داوای لیده کردین که خو مان له جیگی ته مه شافانان دابنه ین و ته مه شای سه مایه که ی ئه و بکه ین و داوهری له مه ر بکه ین، ئه وسا جو ره ها سه مای ئه نجام ددها، هاواری له مه ده کرد، که به راشکاوی و بی هېچ له روو دامانیک پی بیژین سه ماکه ی چونه، ئایا هونه رمنده یان نا؟ چما پیاو هه بوو بللی که هېچ به هره یه کی هونه ری نییه؟ بابم که له م حاله تانه دا زه وقی هه لده ستا، به ئه سپایی چاویکی له من داده گرت، تا گوايه به من بللی که ده یه وی به کابرای ئه لمانی رابویری و ئه وسا دیمه نیکی کومیدی ده هاته پیشی. ئیدی پیکه نیکی هیستریانه دهیگرتم، بابم قامکی هه ره شه ی لی راده وه شانم و ههنگی به توبزی جله وی پیکه نینه که م ده گرت و بیده نگ ده بووم. ئیستاش هه رکاتی ئه و دیمه نانه م وه بیرده که ونه وه، خو م پیناگیری و له قاقای پیکه نین ددهم. ئیستاش ده لئی ئه و داماو، کارل فیودوروفیچم له به رده مدایه : پیاویک بوو کورته بالا، له ر و لاوان، مرده له، قزی ماش و برنج بوو بوو. که پووی سوور، زه لام، دهن دوکه دالاشی، که هه میشه تووتنی پیوه بوو، لاقه کانی خوار و خیچ، که چی زور به جوانیانه وه ده فشی و پانتولیکی به دن چه سپی له بهر ده کرد که هینده ی دی لاقه خواره کانی به رجه سته ده کرد. کاتی له دوا وهرچه رخانه سه مایه که ی ده بووه وه، له جوله ده وه ستا و ده سته کانی بولای ئیمه راده کیشا و، وه کو چون سه ماکارانی بالیه، له کوتایی هه ر پارچه سه مایه کدا، بزیه کی بو ده که ن، به و ئاویه بزیه کی به رووی ئیمه دا دا، بابم بو ساتیک بیده نگ ده بوو، وه کو ئه وه ی به نیاز نه بی هېچ داوهرییه ک له مه ر سه مایه که ی ئه و بکات. به لام ئه م بیده نگیه ی ئه و به ئانقه ست بوو، بو ئه وه بوو که یاروی سه ماکار به و ره وشه وه رابگریت، یاروی سه ماکار، لاره لاری پیده که وت و به ئه سته م ده ی توانی هاوسهنگی خوی رابگریت. ئه وسا بابم به وپه ری ئارامی وه کو ئه وه ی بیه وی بو داوهرییه که ی خوی سه باره ت به کاریکی زور گرینگ که سیک به شایه د بگری، ته مه شایه کی منی ده کرد وه کو ئه وه ی بیه وی پیم بللی تو شایه د به که من داوهرییه کی راستگویانه و بی لایه نانه ده که م ، له وکاتانه چاوانی پر شهرم و پارانه وه ئامیزی سه ماکاره که، ده برانه من. ئه نجام بابم وه کو ئه وه ی ناچار بی دان به حه قیقه تیکی تالدا بنیت، به نارحه تیه کی رواله تیه وه ده یگوت: - نا، کارل فیودورو فیچ نا، هیشتا وه کو پیویست کونترولت نه کردوه.

ههنگی کارل فیودوروفیچ، له کانگای دله وه ئه یکی هه لده کیشا، دووباره خوی کونترول ده کرده وه و به جم وجولی خیرا و له زگین سه رنجی راده کیشاین و ده یگوت ئه مجاره به خت یاری نه بووه، تکای له ئیمه ده کرد که ئه مجاره ته مه شای بکه ین و حوکی خو مان بده ین، ههنگی به راکردن بو ئه وسهری ژووره که تاوی ددها، هه ندیجار به جو ری گهرم ده بوو و ده هاته جو ش که به دهم هه لبه زینه وه سهری بهر میچه که ده که وت و ئازاریکی زوری پیده گیه ی، به لام به ئازایه تی و شه هامه تی ئه سپارتیانه وه، ته حه موولی ئازاره که ی ده کرد. ئه وسا دوا ی چه خه له یه کی دی ده وه ستا و، بزیه کی ده کرد و ده سته له رزوکه کانی به ره و لای مه راده کیشا و داوای لیده کردین ره ئی خو مان له مه ر سه ماکه ی ئه مجاره ی ده برین. به لام بابم خوی نه بوو، به هه مان راشکاوی جاری پیشووه وه ده یگوت: - نا، کارل فیودوروفیچ، هیشتا ماوته، هه رچه نده زورت زه حمه ت کیشاوه به لام هیشتا خه تم نه کردوه.

ههنگی من خو م پینه ده گیرا و بیته وه ی به ده سته خو م بی له قاقای پیکه نینم ددها و باوکیشم قاقایه کی به سه ردا ده کرد، کارل فیودوروفیچ له ناکاوا هه سته ده کرد که پی راده بویری، له شه رما سوور ده بووه وه. داماو

به چاوانی ته ژى پوندک و به که سه ریکی زور و له هه مان کاتا کومیدیه وه، که دلم به حالی ده سووتا، به بابمی ده گوت: - تو دوست نیت!

ههنگی کلاوه که ی هه لده گرت و قورسترین سویندی ده خوارد که جاریکی دی هه رگیز بؤ مالی ئیمه نایه ته وه. به لام ئەم جوړه توران و گله بیانه، زوریان نه ده خایاند و دواى چهند پوژیک سه روسه کوتی په یدا ده بو وه. جووته دوست وهکو ئەوهی نه بايان دیبی نه باران، دووباره ده ستیان به خویندنه وهی دراما دلخاوه که ی خوین دکرده وه، دووباره فرمیسک له چاوان قه تیس ده ما. دیسان کارل فیودوروفیچی گیله پیاو، داواى له ئیمه ده کرد که ببینه داوهر و هه لسه نگاندن بؤ به هره و توانا کانی ئەو بکهین، به لام ئەمجاره یان پارایه وه که به جدی و دوستانه داوهری بکهین، نهک پیی رابویرین.

جاریک دایکم بؤ دووکانی ناردم تا شتیکی بؤ بکریم، له هاتنه وهدا ئەو پاره وردانه م که دووکانداره که وهکو باقی دابوومیه وه، تووند له ده ستما هه لگرتبوو. له و کاته دا که به پلیکانه کانداهه لده گه رام، توشی بایم بووم که به پلیکانه که دا داده گه را. وهکو هه رجاری که ده مبینی به روویه وه پیکه نیم. چما ده متوانی به روویه وه پینه که نم؟

به لام بایم له و کاته دا که دانه وییه وه تا ماچم بکات، ئەو پاره ورده یی ناو ده ستی ببینم... بیرم چوو ئەوه بلیم که من عاده تم وابوو زور به چاکی ده متوانی روخساری باوکم بخوینمه وه، هه رکه سه یرم کردبا یه کسه ر ده مزانی چی له دلدایه؛ نیازی دلیم ده خوینده وه. که ئەوم به خه مینی ده بینی، دووچاری خه م و په ژاره ده بووم. که بی پاره ده بوو و نه یده توانی پیکیک ئەلکول بکری و بخواته وه، که بؤ ئەو بووبوو به زهوراتی ژیان، زور په ریشان و بیتاقهت ده بوو. له و ده مه دا که له سه ر پلیکانه کان توشی بووم، هه ستم کرد رهوشی باش نییه، شتیکیه تی. حالی باش نه بوو، چاوی له مؤله ق وه ستا. ته نانهت له هه وه له وه منی نه بینی. به لام وهختایه ک چاوی به دراوه کانی ناو ده ستی من که وت، له ناکاوا روخساری سوور بووه وه و پاشان رهنگی زهرد هه لگه را، ئەو ده ستی هینا تا له ده ستمی بسه نی، به لام یه کسه ر ده ستی کیشایه وه. دیاربوو ململانییه ک له ناخیا به رپابووبوو. وهکو ئەوه بوو له کو تاییدا به سه ر خویدا زال بووبوو، بویه به منی گوت که بله ز به پلیکانه کانداهه رکه وم و خویشی چهند پله یه ک داگه را. که چی دواى ئەوه له ناکاوا وه ستا و بانگی کردم.

زور نارعهت و بیتاقهت بوو. به وحاله وه گوتی: - گوئ بگره نیه توچکا! ئەو پارهیهم بدهیه. پاشان ویتی ده ده مه وه. ئەو پارهیهم بدهیه بابت نیه توچکا؟ تو کیژیکی زور باشی نیه توچکا، وانیه؟

من پیشتی پیشتی نیی ئەو پیشتهاته م کردبوو. به لام ترسی توورپه بوونی دایکم و شه رم و خه جاله تی خوړسکی خو م له بایم کردیانه کاری که پاره که ی نه ده می. بایم یه کسه ر هه ستی به م رهوشه ی من کرد و به هه شتاو گوتی: - ده ی گرینگ نییه. نامه یی، قه یدی ناکات!

گوتم: - نه خیر باوکه، وهری بگره، به داکم ده لیم ونم کردوو، ده لیم، مندالانی گه ره ک لینیان سه ند م.

بایم هه رکه پاره که ی وه رگرت، بیئه وهی شادمانی خو ی وه شیریت، گوتی:

-چاکه، ده ستخوش، ده مزانی تو کیژیکی باشیت، زیره ک و ناقلیت.

ههنگی بزه گه رایه وه سه ر لیوه له رزوکه کانی و دووباره گوتی:

-تو کچوله یه کی جوانی، فریشته یه کی کچوله ی، کوا ده سته کچوله که ت بده من..

دهستی گرتم و ویستی ماچی بکات، به لآم من به تووندی دهستم له دهستی کیشایه وه. جوره به زه بییه کی سهیری ئاویتته به شهرم و خه جلهت دایگرتم، عه زابی ده دام!... به بی خود ا حافیزی بابم به جیهیشت و وه کو ئه وهی ترسابم، بله ز خوم گه یانده سه ره وه. به پهریشانی و نیگهرانی، شیت ئاسا خوم به ژوردا کرد، گوناکانم سوور هه لگه رابوون، دلم به تووندی لی دها . تا ئیستا حالهت و رهوشی وه هام به خووه نه بیینی بوو. ویرای ئه وهش، به جورئه ته وه به داکم گوت که پاره که م لی که وته ناو به فره که و هه رچیم کرد و کوشا، بوم نه دوزرایه وه. خوم ناماده کردبوو که لیم بدات، به لآم وا دهرنه چوو، لی نه دام. هه رچه نده له هه وه له وه زور تووره و ده هری بوو، چونکه ههستی به نه داری و دامای خومان ده کرد، که وته بۆله بۆل به سه رما، به لآم زوو به زوو تووره بییه که ی خوی قووت دایه وه و ته نیا به وه نده دهستبه ردار بوو که گوتی: " که کچۆله یه کی گیژ و ویژی! ئه گه ر دایکت خو شو یستبا، پاره که هیت قایم هه لده گرت و ونت نه ده کرد. " ئه م قسه یه زور له و کو ته که ی که نه مخوارد، کاری تیکردم و عه زابی دام و دیاربوو دایکم زور باشی ده ناسیم، ده مارمی ده ناسی. دایکم په ی به وه بردبوو، که من زور هه ستیار بووم و دلم وه کو نه خو شان ناسک بووه و ئه گه ر به و ئاوا یه لومم بکات و به وه م تومه تبار بکات که خو شیم ناوی، زور کارم تیده کات و وام لیده کات بۆ جاریکی دی زیاتر وریابم و ئاگام له خو بیت.

که دنیا تاریک بوو، له و کاتانه دا که بابم بۆ مال ده هاته وه، وه کو هه میشه چوم بۆ راره وه که تا پیشوازی بکه م. ئه مجاره زور نیگه ران بووم. سه رزه نشت و خوته و بۆله بۆله که ی دایکم دنیای پروونی لی تاریک کردبووم؛ په شیمانی سه راپای داگرتیووم. ئه نجام بابم هاته وه، هاتنه وه که ی ئه و هینه ده خو شحالی کردم له تو وایه سوکنایی و دلنه وایی له گه ل خویدا هیتاوه. هه رچه نده سه ری که میک گه رم بوو، به لآم هه رکه چاوی به من که وت، نیگایه کی سه رگه ردان و پر شه رمه زاری منی کرد، بۆ سووچیکی راره وه که ی بردم، له وینده ره وه نیگایه کی ترسامیزی ده رگای ژووره که ی کرد و نان برنجییه کی، که بۆ منی کری بوو، له گیرفانی ده رهیتا و دایمی. ئه وسا به ئه سپایی ئاموژگاری کردم که قهت به بیپیرس ده ست بۆ پاره ی دایکت نه به ی، چونکه کاریکی زور کریت و نابه جی و پر شه رمه زارییه. ئه مجاره یان که ئه مه پرووی دا له بهر ئه وه بوو که بابه پیویستی به چه ند قروشینک بوو، به لآم بابه ئه و پاره یه ده داته وه. هه نگی من ده توانم به دایکم بلیم که پاره که م دوزیوه ته وه. دزینی پاره کانی دایکه زور شه رمه و نابی چیتر ئه و کاره بکه م. بابم پیی گوتم که له مه ودوا چاودیریم ده کات و ئه گه ر به گوئی بکه م، هه موو جارئ نان برنجیم بۆ دینی . بابم له وهش هیتوهر تر پرویی و گوتی، که من ده بی دلم به حالی دایکم بسووتی.

ئه و دایکه ی که به هه موو دامای و نه خو شیییه کی خو یه وه، به ناچاری و ته نیا بال، کار ده کات بۆ وه ی نان و بژیوی هه رسیکمان په یدا بکات. من به چاوانی ته ژری روندکه وه، به ترس و له رزه وه گویم له قسه کانی بابم ده گرت. به راده یه ک نیگه ران بووم که نه ده متوانی وه لآم بده مه وه و نه له جیی خو بچولیم. ئه نجام دوا ی ئه وه ی پیی گوتم که ئیدی نه گریم و ئه وه ی له به یمناندا پرووی دا بۆ دایکم نه گیرمه وه، خوی به ژووره که دا کرد. هه نگی ههستم کرد ئه ویش زور په ریشان و نیگه رانه. من هه موو شه وه که م به ترس و له رز و په ریشانیه وه به سه ر برد و بۆ یه که مجار زاتم نه کرد که نه ته مه شای بابم بکه م و نه لیی نزیک بیمه وه. ئه ویش خوی له نیگای من ده دزییه وه. دایکم به دریزی و پانی ژووره که دا ده هات و ده چوو، ده تگوت له ماله وه نییه و له بهر خو یه وه و له بن لیوانه وه قسه ی ده کرد. ئه و رۆژه ماندووتر و نه خو شتر دیاربوو. وادیاربوو ئازاری زور بوو. ئه نجام به ده م ئه و نیگه رانی و هه لچوونه بیده نگه وه که له خو ما ههستم پیده کرد تام لیها ت. وه ختایه ک ژووره که نقوومی تاریکی بوو، هه ر خه وم لینه که وت. خه ون و خه یالی ناخوش و موته که ی نه گریس به جورئ تیم و پروکان و ئازاریان دام که له هو رژی گریانم دا، دایکم له دهنگی گریانه که ی من خه به ری بووه وه و پرسی چیته، بۆ ده گریت. من له جیاتی

وهلام بدهمهوه، له سه لای گریانم دا. ههنگی دایکم مؤمه که ی پیکرد، لیم هاته پیشه وه و به خه یالی ئه وه ی که من بدهم خه وه وه ترسابم هاته دیار سه رم تا دلنه واییم بکات و گوتی: " به سه، به سه گه و جه گیان، خه ونت دیتو وه؟ جا خه و دیتن ئه و هه موو گریانه ی ده وئ! ده ی به سه ئوخه ی... "

ئه وسا ماچی کردم و ویستی بمباته لای خو یه وه و له گه ل خویدا بمنوینیت، به لام من قایل نه بووم. نه زاتم کرد ده ست له ملی وه رینم و نه دوا ی بکه وم. له راده به در نیگه ران و په ریشان بووم، پر به دل چه زم ده کرد، ئه وه ی ژیر به ره ی بو بخه مه سه ر به ره؛ دان به هه موو شتیکدا بنه م، خو ئه گه ر بام بیر نه که وتباوه و ئه و ئاموژگار بییه م وه بیر نه هاتباوه که لای دایکم قسه نه که م، بیگومان خو م پی کو ترو ل نه ده کرا و ئه وه ی ژیر به ره م ده خسته سه ر به ره!

دایکم که خه ریک بوو جیگا که می ریک ده خسته وه، که بینی به ده م تا وه هه لده له رزم، کونه پالتویه که ی خو می تیوه پیچام و گوتی: - نیه تو چکا که م، تو مندالیکی دامای! لاموایه توش وه کو دایکت نه خوشیت.

ئه وسا به سیمایه کی هینده خه مین و ژاکا وه وه که وته ته مه شا کردنم که به رگه ی نیگا کردنه که یم نه گرت، پووم بولای دیواره که وه رگیرا و چاوم نوقاند. ئیدی نه مزانی که ی خه وم پیدا که وت، به لام به و حاله وه و له نیوان خه و و بیداریدا، وینه ی دایکه کلوله که م، که دیدواندم، هه ر له به رچاوم نه ده سراپه وه. من تا ئه و ساته هه رگیز خه م و په ژاره ی هینده قورسم به خو وه نه بینی بوو. دل م به راده یه ک ده گوشرا، که پر به دل چه زمده کرد هاوار بکه م. به هه رحال بو به یانی هه ستمکرد که بریک باشتر بووم. ده گه ل بامدا، بیئه وه ی هیچ ئامازه یه ک بو بویه ره که ی دویشه و بکه م، که وتمه قسان؛ چونکه وام هه ست ده کرد که ئه گه ر باسی دویشه و بکه م زور نار هه حت ده بیت. روخساری بام یه کسه ر گه شایه وه، تومهن ئه ویش له دلی خویدا نیگه رانی من بووه. که منی به و شادییه وه بینی، ئه ویش خه م و نیگه رانیه که ی ره و بییه وه و شادییه کی مندالانه ی بو گه راپیه وه. زوری نه برد که داکم له مال وه ده رکه وت، ئیدی بام خو ی پینه گیرا و به گه رمی که وته ماچ کردن و رامووسانم، خه ریک بوو له خو شیا شیت ده بووم، ئیدی هاوکات هه م ده گریام و هه م پیده که نیم! ئه نجام بام گوتی مادامیکی تو کیژیکی ئه وه ونده به ئاوه ز و گویراپیه ل و نهینی پاریزی، نها شتیکی زور جوانت نیشانده دم که به دیتنی زور خو شحال ده بیت. ئه وسا دوگمه ی ئیله که که ی کرده وه و کللیکی چکوله ی، که به داویکی ره ش له ملی کرد بوو ده رهینا. نیگایه کی سه پیری منی کرد، وه کو ئه وه ی بیه وئ ئه و شادیه له چاوانی مندا بخوینیتته وه، که به بوچوونی ئه و، ده بوایه له من دا به دیار بکه وئ. ده رگای سنوقیکی کرده وه و به پاریزیکی زوره وه کیفیکی ره شی عه نتیکی ده رهینا که من تا ئه و روزه شتی وه هام نه بینی بوو. هینده به پاریزه وه ده ستی به و کیفه که دا دینا له تو وایه ته واو گوړاوه و بووه به که سیکی دی. ماکی خه نده به سیمایه وه نه ما و له ناکاوا هه بییه ت و وبقار و شکو جیگه ی گرتته وه. ئاقیبه ت به کللیه که ی خو ی کیفه عه نتیکی که ی کرده وه، شتیکی عه نتیکی و غه ربیی لیده رهینا که یه که مجار بوو شتی وه هام ده بینی. به دیقته ت و ئارامیه کی عیبادت ئامیزه وه ئه و شته ی به ده ستته وه گرت و به منی گوت: " ئه مه که مانه که ی منه! " ئه وسا به راویژیکی نه رم و جدی ماوه یه ک قسه ی بو کردم، به لام من وه کو ئه وه ی گویم بو بژمیرن، هیچی لی حالی نه ده بووم. تاقه شتیک که له زه نیما مابوو، ئه مه بوو که من پیشتر ده مزانی که باو کم پیاویکی هونه رمنده، پیاویکی به سه لیه و به هه رداره و درهنگ یا زوو روزه دیت که ده ست به ژه نینی ئه م که مانچه یه ده کات و ئه وسا ئیمه ده وله مند ده بین و له ناز و نیعمه تدا ده ژین. پوندک به چاوانی بامدا هاته خواری، جوش و خروش و، سو ز و گودازی من گه بی بووه لوتکه، ئه نجام باو کم ماچیکی ناسکی که مانچه که ی کرد و له به رده م

منا رایگرت تا منیش ماچی بکه م. ئەوسا که ههستیگرد منیش ههزدهکه م ئەو ئامیزه له نزیکه وه بدینم، منی هه لگرت و له سه ر ته خته خه وه که ی دایکم داینیشاندم، که مانچه که ی دایه دهستمه وه، لی ههستم کرد بام له ترسی ئەوه ی نه با که مانچه که بشکینم دهله رزی. به هه حال که که مانچه که م له بهر دهستا بوو، به ئاسته م قامکم به ژیه کانی هینا و دهنگیکی سووکی لی به رز بووه وه. ئەوسا چاوم برییه بام و گوتم: ئەمه موزیکه؟

بام که به خوشییه وه دهسته کانی هه لده گلۆفت، پووی گه شایه وه و گوتی: - به لی، به لی، خۆیه تی، ئەمه موزیکه. به راستی تو کچۆله یه کی زیره ک و ئازای، به هیچ جوړی گیل و گه مژه نیت.

ویرای ئەو هه موو مه دح و ستایشه شی، ههستم ده کرد هه موو هۆش و گوش ی له لای ئامیزه که یه تی و پووی له مستیدایه که نه با ئاسیویک به ئامیزه که ی بگه یه نم، منیش ترسم لینیشت، بله ز گه مانچه که م بو گپرایه وه. که مانچه که به هه مان دیقه ت و پاریزه وه له کیفه که ی نرایه وه، خرایه وه ناو سندوقه که و کلیل درایه وه.

ههنگی بام به دم نه وازش کردنمه وه به لینی دامی که هه رکاتی وه کو ئیستا ئاقل و گوپرایه ل بام، که مانچه که م نیشانده دات. به و ئاویه که مانچه که خه م و په ژاره ی هاوبه شی هه ردوو کمانی ره واندوه. ویرای ئەوه ش کاتی شه و هات بام پیش ئەوه ی له مال و ده ربه که ی، به گویدا چپاندم که ئاموژگارییه کانی دوینی ئەو له بیر نه که م.

به لی من به و ئاویه له و مال په رپووته ی خۆماندا گه وره بووم. به ره به ره خۆشه ویستیم - نه خیر، باشتر وایه بلیم عه شق و قیامم بو باوکم، چونکه وشه یه کی له وه به هیزتر شک نابه م که گوزارشتی ته واو له و میهر و خۆشه ویستیه توونده بکات که عه زابی ده دام و به ره و بابمی ده کیشام - به لی خۆشه ویستیه که ی من به جوړی تووند ده بوو، وه کو نه خوشی لی هات.

به لای منه وه، هیچ له زه تیک له وه خۆشتر نه بوو، که هه میشه له خه یالی ئەودا بام و خه ون به وه وه بدینم، هه موو هۆش و گوشم له لای ئەو بوو که به گویره ی توانا هه ولی فه راهه مکردنی شادمانی و ره زامه ندی ئەو بده م، با که میه ب. زورجار، له حالیکا که له سه رما شین و مور ده بوومه وه، له سه ر پلیکانه که ی مالله که ی خۆماندا چاوه روانی هاتنه وه ایم ده کرد. ئەم کاره م ته نیا له بهر ئەوه ده کرد، که هه ست به بوونی ئەو له لای خۆمه وه بکه م و ساتی زووتر بیدینم، که دهستی نه وازشتی به سه رما دینا، خه ریک بوو له خۆشیا شیت بام. له لایه کی دیکه وه ساردیم له هه نبه ر دایکمه، دایکه کلۆل و بیته واکه م، زورجار تووشی خه م و په ژاره یه کی به ئازاری ده کردم. که ته مه شای پوو و پوخساریم ده کرد، ههستم ده کرد دلم له به زه یی و رهفتاری دزیوی خۆما شه قار شه قاره. به لام نه مده توانی له شه ر و قه رقه شه ی له په ستا و بی پسانه وه ی نیوان داک و بام دا بیلایه ن بام. ده بوایه له و دووانه یه کیکیان هه لپژیرم. ئیدی بووم به لایه نگری ئەو ئینسانه نیمچه شیته، ته نیا له بهر ئەوه ی زور کلۆل و نه گبه ت و داماو ده هاته به رچاوم و هه مووان ده یان بیزراند، و له بهر ئەوه ی به گویره ی دلی من قسه ی ده کرد و له پووی ده روونییه وه مدارای ده کردم. له گه ل ئەوه شدا کی ده زانی بو ئەو لایه نگیرییه م ده کرد؟ رهنگه له بهر ئەوه لایه نگری ئەوم کردبی که دیمه نی زور غه ریب بوو، رهنگه له بهر ئەمه بووبی که نه گرژی وشکی داکمی هه بوو، نه سه روسیمای خه مین و به کول و کو فانی دایکمی هه بوو. رهنگه له بهر ئەوه بووبی که پیکه نین و رهفتاری ئەم شیت و شووره مندالانه بوو، خو رهنگه له بهر ئەوه ش بووبی که من که متر له و ده ترسام تا له دایکم، له بهر ئەوه بووبی که که متر شه رمم له و ده کرد تا له دایکم. ته قریبه ن به که سیکی هاوشانی خۆمم ده زانی و ته نانه ت به ره به ره ههستم ده کرد که من به سه ر ئەودا زالم و کردوومه به گوپرایه لی خۆم و بوونی من بو ئەو بووه به شتیکی زه رووری. ئەم ره وشه تووشی غروور و له خۆبایی بوونی نه کردم، به لام له هه مان کاتدا

به‌پادهیه‌ک به سهرکه‌وتنی خۆمه‌وه دهنازیم و به پینگه‌ی خۆمه‌وه دهنازیم که هه‌ندیجار نازم به‌سهر باوکمدا ده‌کرد، نازیم هه‌له‌دگرت. ئه‌له‌ه‌قی ئه‌م خۆشه‌ویستی و مه‌حه‌به‌ته ئاوارته‌یه زیاتر له چیرۆک ده‌چوو، به‌لام ئه‌م چیرۆکه زۆری نه‌خایاند، زۆری پینه‌چوو که هه‌ردووکیانم، دایک و باوکم له‌ده‌ست دان. ژیا‌نی هه‌ردووکیان به بویه‌ریکی کاره‌ساتبار کۆتایی هات که تاکو ئیستاش له نیهاد و یادگه‌م دا نه‌سپردراوه‌ته‌وه و وێژدانم عه‌زاب ده‌دات، فه‌رموون ئیوه و چۆنیه‌تی پوودانی کاره‌ساته‌که.

((۳))

له‌م سه‌روبه‌نده‌دا، هه‌والێک بلاوبوووه‌وه که که‌مانچه‌ژهنی نیودار " س " به‌م زووانه ده‌گاته شاری پترسبورگ. ئه‌م هه‌واله هه‌را و هه‌نگامه‌یه‌کی زۆری نایه‌وه، بوو به داستان و که‌وته سه‌رزاران، ئیدی جهمعی سازفانانی پایته‌خت، هارپووزان، که‌وتنه جۆش و خرۆش، ئیدی ژنانی گۆرانی بیژ، نیگارکیشان و ئاره‌زوومه‌ندانی موزیک، ته‌نانه‌ت ئه‌و خه‌لکانه‌ش که به که‌ش و فشه‌وه دانیان به‌وه‌دا دهنه‌که هه‌چ له موزیک تیناگه‌ن، که‌وتیونه هه‌له‌په‌ی ئه‌وه که به هه‌ر شیوه‌یه‌ک بووه بلیتی چوونه ژووره‌وه په‌یدا بکه‌ن!... هۆلی کۆنسیرت و ئاهه‌نگه‌که جینگه‌ی ده‌یه‌کی ئه‌و خه‌لکانه‌ی تیا نه‌ده‌بووه‌وه که ئاماده‌بوون ئه‌گه‌ر به بیست و پینج رۆبلش بووه بلیتی چوونه ژووره‌وه بکرن. به‌لام شوهرت و نیوبانگی " س " و پیرییه‌که‌ی و به‌هره‌پرشنگدار و ته‌ر و تازه هونه‌ریی و بلیمه‌تیه‌که‌ی ئه‌و و بلاوبووونه‌وه‌ی ئه‌و دهنگۆیه‌ی که ماوه‌یه‌کی زۆره مه‌گه‌ر به ده‌گه‌من، که‌مانچه‌ی بۆ جه‌ماوه‌ر نه‌ژهنده‌وه و ئه‌مه دوا گه‌شتی هونه‌ریی مامۆستایه به ئه‌وروپادا، به‌رله‌وه‌ی به‌یه‌کجاره‌کی ده‌ستبه‌درادی موزیک بییت، هه‌موو ئه‌مانه کردیانه کاریک که خه‌لکه‌که بیانه‌وی به‌و جۆش و خرۆشه‌وه، ئاماده‌ی ئاهه‌نگه‌که ببن. وه‌لحاسل ئه‌م هه‌واله پترسبورگی، هه‌ژاند ئه‌مان هه‌ژان!

پیشتر باسی ئه‌وه‌م کردبوو، که ده‌گه‌ل هاتنی هه‌ر که‌مانچه‌ژهنیکی تازه‌دا یان هه‌ر سازفانیکی نیوداردا، با‌بم زۆر خه‌مبار ده‌بوو، هه‌ستیکی به‌ئازار دایده‌گرت. له پیش هه‌موو که‌سیکه‌وه ده‌که‌وته تا‌قیبی هه‌ر هونه‌رمه‌ندیکی تازه که پێی بکه‌وتبایه شار. تا توانا هونه‌رییه‌که‌ی خۆی ده‌گه‌ل به‌هره و توانای ئه‌ودا به‌راورد بکات. زۆرجار که گوێی له ستایشی هونه‌رمه‌نده تازه‌که بوایه، له داخ و ئیره‌بیدا نه‌خۆش ده‌که‌وت و تا عه‌بییکی له ده‌ست و په‌نجه‌ی نه‌دۆزیباوه، ئۆخه‌ی نه‌ده‌کرد و هه‌نگی، له هه‌ر شوینی بۆی ریکه‌وتبا، رابو‌چوونی ته‌وسامیزی خۆی ده‌رباره‌ی ده‌رده‌ب‌ری. ئیدی ئه‌م شیته م‌الۆیرانه، له هه‌موو دنیا‌دا جگه له‌خۆی که‌سی دی به هونه‌رمه‌ند نه‌ده‌زانی و دانی خیری به‌که‌سه‌دا نه‌ده‌نا. وێرای ئه‌مه‌ش هه‌والی هاتنی " س "، ئه‌و سازقان و هونه‌رمه‌ند و بلیمه‌ته، جۆره ترسیکی له‌لا دروستکرد. پیدفیه لیره‌دا ئه‌وه‌ش بگوتری که له زه‌رفی ئه‌م ده‌ساله‌ی دوا‌یه‌دا... هه‌چ یه‌کیک له‌و هونه‌رمه‌نده به‌ناوبانگانه‌ی رێیان که‌وتبووه پترسبورگ، جو‌رنه‌تی ئه‌وه‌یان نه‌کردبوو، به‌هره‌ی خۆیان له‌گه‌ل توانا و به‌هره‌ی " س " دا به‌راورد بکه‌ن. بۆیه با‌بم نه‌یده‌توانی که‌مترین ته‌سه‌وری سه‌باره‌ت به‌ ده‌ست و په‌نجه‌ی که‌مانچه‌ژهنیک هه‌بی که له سه‌رانسه‌ری ئه‌وروپادا، به‌که‌له هونه‌رمه‌ندی موزیک به‌نیوبانگ بوو.

بۆیان گێرامه‌وه هه‌رکه هه‌ولین هه‌والی هاتنی " س " له شارا بلاوبوووه‌وه، ئیدی دووباره سه‌روسه‌کوتی با‌بم له ر‌اپه‌وه‌کانی شانۆکه‌دا په‌یدا بوو، هه‌روه‌ها بۆیان گێرامه‌وه که باوکم یه‌جگار په‌شێو و په‌ریشان ده‌هاته به‌رچاو، ئیدی به‌ترس و نیگه‌رانیه‌وه، پرسیا‌ری " س " و ئه‌و کۆنسیرتیه‌ی به‌ته‌ما‌بوو سازی بکات، له خه‌لکی؛ له‌م و له‌و ده‌کرد. با‌بم موده‌تیک بوو له‌و شوینانه نه‌ده‌بینرا، بۆیه ده‌رکه‌وتنه‌وه‌ی دووباره‌ی وی له‌و شوینانه‌دا بووه مایه‌ی سه‌رنجی خه‌لکی. ئه‌وه‌بوو یه‌کیک له ئاشنایه‌کان به‌راویژیکی ته‌وسامیز که با‌بمی ده‌هری کرد،

گوتی: - گوئ بگره ئیگور پتروفیچی ئازیز، ئەمجاره‌یان گویت له موسیقای بالیه نابی، به‌لکو گویت له موسیقایه‌ک ده‌بی، که له ئیره‌یی و هه‌سوودیدا ده‌نکوژی.

بۆیان گێرامه‌وه که گوئی له و تیز و تانه‌یه بوو، زۆر په‌ست و تووره بوو، په‌نگ به پوخساریه‌وه نه‌ما. وێرای ئەوه‌ش خۆی له گیلی دا و، به تۆبزی بزه‌یه‌کی بۆ کرد و گوتی:

-ده‌ی بینین، گلی دوور ده‌رمانه، زۆر برناکات. ئەوه‌نده‌ی من بزانه‌ی " س " جگه له پاریس له هه‌یچ شوینیکی دی که مانچه‌ی نه‌ژه‌نیوه. ته‌نیا فه‌ره‌نسیه‌کان گه‌وره‌یان کردووه و ناوبانگیان گه‌یاندووه‌ته دنیا، ئیمه فه‌ره‌نسیه‌کان ده‌ناسین چ مائیکن!

به‌م ئاوايه به‌ده‌م ئەمجۆره قسانه‌وه خه‌لکی ده‌وریان دابوو و ده‌ستیان به پیکه‌نین کردبوو، ئەو داماو له تووره‌ییدا خۆی ده‌خواته‌وه، به‌لام به‌و حاله‌شه‌وه هه‌ر ته‌حه‌موولی ده‌کات و ده‌لیت که مه‌به‌ستی په‌خنه و ئیرادگرتن نه‌بووه و ئەم چاوه‌پوانیه زۆر ناخایه‌نی و دوو سه‌به‌ی ئاهه‌نگه‌که ده‌ست پێده‌کات و بۆ هه‌مووان به‌دیار ده‌که‌وئ که ئەم په‌رچوووه، چه‌ند بۆش و به‌تاله؛ ناوی زل و دیی وێران!

" ب " بۆی گێرامه‌وه که هه‌مان ئیواره تووشی میر (خ) بووه، میر له هه‌واداران ناوداری موسیک بوو، له‌وانه بوو جوان له هونه‌ر تێده‌گه‌یی و زه‌وقی لێوه‌رده‌گرت. ئەم دووه به‌ده‌م رێوه ده‌که‌ونه باسی هونه‌رمه‌نده تازه هاتووه‌که، (ب) له ناکاوا و له پێچی شه‌قامی‌کدا چاوی به‌بام ده‌که‌وئ که له‌به‌ر جامخانه‌ی دووکانی‌کدا وه‌ستابوو و به‌وردی ته‌مه‌شای ئەو ئاگادارییه‌ی ده‌کرد که به‌جامخانه‌که‌وه هه‌لواسرابوو و به‌حرفی درشت لێی نووسرابوو و باسی کۆنسیرت‌ه‌که‌ی (س) ی ده‌کرد.

(ب) بابمی نیشانی میر دابوو و گوتبووی: - ئەم پیاوه ده‌بینی؟

میر پرسى بووی: - ئەمه کێیه؟

-تۆ ده‌یناسیت. ئەمه یافیموفه، ئەوه‌ی که چه‌ند جارێک بۆم باسکردوویت، ئەوه‌یه که تۆش به‌لێنت دا که پشتیوانی لێکه‌ی.

میر، هاواریکرد: - ئەها... ئەمه‌یه؟ راست ده‌که‌ی چه‌ند جارێک بۆت باسکردووم... ده‌لێن له کاری هونه‌ریدا زۆر به‌له‌د و کارامه‌یه... زۆر خوشحال ده‌بم، که گویم لێی بێ.

" ب " له وه‌لاما گوتی: - نا، وازی لێبینه، ئەوه نایه‌نیت. هه‌ر گویت لێ نه‌بی باشته‌ره، هه‌لبه‌ته من نازانم ده‌ست و هونه‌ری وی چ کارێک له‌تۆ ده‌کات، به‌لام سه‌باره‌ت به من جه‌رگم له‌ت له‌ت ده‌کات. ژيانى ئەم پیاوه تراجیدیایه‌کی دلته‌زینه. من زۆرباشی ده‌ناسم، ده‌ماری ده‌ناسم، هه‌رچه‌نده به‌ته‌واوه‌تی لێکه‌وتوووه، به‌لام هه‌شتا هه‌ر به‌ته‌واوی له‌به‌رچاوم نه‌که‌وتوووه و له‌دلی خۆما خۆشده‌وئ. جه‌نابی میرم، تۆ تۆزئ له‌مه‌پێش گوتت په‌نگه ده‌ست و هونه‌ری زۆر دلگیر بێ، به‌لێ وایه، به‌لام سازقانیی ئەو، گوێگر خه‌مبار ده‌کات... چونکه یه‌که‌م که‌سیکی جیاواز و نائاساییه و دووه‌م ئەم ئینسانه نائاساییه، تاوانکاریکه که‌سی تاوانی کردوووه، یانی جگه له ژيانى خۆی ژيانى دوو که‌سی دیکه‌ی، واته ژيانى ژنه‌که‌ی و کێژه‌که‌شی وێران کردوووه. من ده‌یناسم. ئەگه‌ر به‌تاوانه‌که‌ی خۆی زانییا یه‌کسه‌ر له‌حه‌ژمه‌تاندا ده‌مرد... ئەله‌ه‌قی دزیوی و بێ مانایی دراما‌که‌ی ژيانى وی له‌م

خاله‌دایه: ههشت سالی ته‌واوه به‌م خاله‌دهزانی و ههشت ساله‌دهگه‌ل ویزدانی خویدا له شه‌ردایه تا مهرگی نیهادی خوئی به پروونی ببینی.

میر پرسى: - كه‌واته، ئەم پیاوه به‌كلۆلی و كویره‌وه‌ری ده‌ژی؟

-به‌لی، كویره‌وه‌ری بو ئەو شادیه، چونكه بووه به‌بیانوی ده‌ستی. چونكه نها ده‌توانی به‌و بیانووه‌وه به‌هه‌رکه‌ستیک بلی: " تاقه‌شتیک که نایه‌لیت من بگه‌م به‌تاوات و ئامانج و لووتکه‌ی هونه‌ریی خویم، نه‌داری و کویره‌وه‌رییه، ئەگه‌ر ده‌وله‌مه‌ند بوایه‌م و خویم بو هونه‌ر ته‌رخان بکردبایه، هه‌نگی هه‌موو خه‌لکی په‌یان به‌قه‌در و بایه‌خی هونه‌ریی من ده‌برد. " ئەم پیاوه به‌و ئومیده‌ژنی هینا به‌لکو بتوانی له‌ریگه‌ی هه‌زار رۆب‌له‌که‌ی ژنه‌که‌یه‌وه، هه‌ستیه‌وه و بکه‌ویته‌وه سه‌ر پیی خوئی. ئەم پیاوه له‌زه‌رفی ئەم هه‌شت ساله‌دا وه‌کو که‌سیکی بی‌هه‌ست و هوش، وه‌کو بابایه‌کی شاعیر په‌فتاری کردووه، که ئەمه‌پیشه و کار و کرده‌وه‌ی هه‌موو ژیا‌نی بووه. ده‌زانی له‌ماوه‌ی ئەم هه‌شت ساله‌دا هه‌موو رۆژی چ‌قه‌وانیکی لیداوه‌ته‌وه؟ ده‌لیت که‌ ژنه‌که‌ی سه‌به‌بکاری هه‌موو نه‌گبه‌تی و مه‌ینه‌تیه‌کانی ئەوه و ده‌ست له‌سه‌ر ده‌ست دانیشتوووه و له‌خوئی ناگرئ هیچ کاریک بکات، له‌کاتی‌کا ئەگه‌ر ژنه‌که‌ی وازی لیبینی گه‌ر و گول ده‌بی و سه‌گ به‌گووه‌وه ده‌بیات. بو‌نموونه هه‌شت ساله، ده‌ستی نه‌داوته که‌مانچه‌که‌یه‌وه، چما؟ چونکه هه‌رکاتی ده‌ستی بو‌قه‌وسه‌که‌ی ده‌برد له‌ناخی خویدا هه‌ستی ده‌کرد، که‌هیچ نییه و هیچی له‌باردا نییه... هه‌رکه‌قه‌وسه‌که‌ی له‌جیی خوئی داده‌نایه‌وه، هه‌موو ئومید و ئاره‌زووه‌کانی ده‌گه‌رانه‌وه و هه‌نگی دلنیا ده‌بوو که‌که‌سیکی به‌هره‌مه‌ند و به‌توانایه. ئیدی به‌شه‌ریکی خه‌یالویه و لای وایه له‌ناکاوا په‌رجووویه‌ک پرووده‌دات و ده‌بیته به‌بلیمه‌تیکی نیودار. دروشمی ئەو ئەمه‌یه که " یان ده‌بی قه‌یسه‌ر بم یان هیچ " و ئیدی نه‌یده‌زانی که‌س له‌پری نابی به‌کوری و که‌س له‌چاوتروکانی نابی به‌قه‌یسه‌ر. ته‌نیا تینووی ناو و ناوبانگ بوو؛ وه‌ختایه‌ک ئەوه بوو به‌خه‌ون و خه‌یال و تاقه‌فیکر و زیکری هه‌ر هونه‌رمه‌ندیکی ئیدی ئەو که‌سه له‌هونه‌رمه‌ندی ده‌که‌ویته، چونکه ئەو که‌سه له‌حاله‌دا، غه‌ریزه و سروشتی راسته‌قینه‌ی هونه‌ر، که‌بریتیه له‌خوشه‌ویستی هونه‌ر له‌پیناوی هونه‌ردا، له‌ده‌ست ده‌دات، چونکه خوشه‌ویستی راسته‌قینه‌ی هونه‌ر، هیچ په‌یوه‌ندییه‌کی به‌نیو و نیوبانگ و ئەو شتانه‌وه نییه... بو‌نموونه ته‌مه‌شای جه‌نابی " س " به‌رموو: ئەم پیاوه هه‌رکه ده‌ست ده‌داته قه‌وسه‌که‌ی ئیدی له‌دنیا جگه له‌موزیک هیچی دیکه‌ی له‌بیر نامینی. ئیدی تاقه‌شتی که‌دوای موزیک به‌لای ئەوه‌وه گرینگ بی‌پاره‌یه و به‌نه‌رینی من ناو و نیوبانگ بو‌ئەو به‌پله‌ی سییه‌م دیت، واته‌شۆره‌ت که‌مترین ئاوات و ئاره‌زووی ئەوه.

" ب " له‌کاتی‌کا یافیموف به‌و نیشاندده‌دا، به‌مجۆره‌دریژه‌ی به‌قه‌سه‌کانی دا: ده‌زانی ئەم یافیموفه داماو و کلۆله‌نها بیر له‌چی ده‌کاته‌وه؟ ئەم پرسیاره‌هیچ و کومیدی و خه‌مناکه له‌خوئی ده‌کات ئایا ئەو له " س " هونه‌رمه‌ندتره یان " س " له‌م هونه‌رمه‌ندتره؟ ته‌نیا بیر له‌وه ده‌کاته‌وه، چونکه قه‌ناعه‌تی وایه که‌ویرای هه‌موو شتیک، خوئی گه‌وره‌ترین سازقانی هه‌موو جیهانه!... خو ئەگه‌ر بوئی به‌سه‌لمینیت که‌گه‌وره‌ترین سازقانی جیهان نییه، من دلنیا ته‌که‌م که‌وه‌کو که‌سیکی کاره‌با زه‌ده، یه‌کسه‌ر له‌داخا ده‌مریت... ترسناکترین و زه‌حمه‌تترین شت ئەوه‌یه که‌ئینسان باوه‌ریکی چه‌سپاو و جیگیر له‌میشکی خوئی ده‌ربکات، به‌تایبه‌تی وه‌ختایه‌ک ئەو که‌سه عومریکی له‌پیناوی باوه‌ریکی جیگیر و قولاً فیدا کردبیت... هه‌لبه‌ته ده‌بی ئەوه‌شت عه‌رز بکه‌م که‌باوه‌ری یافیموف به‌خوئی له‌هه‌وه‌له‌وه راستگوویانه بووه.

میر، قسه‌که‌ی پی بری و گوتی: - هه‌لبه‌ته ته‌مه‌شاکردنی هه‌لچوون و سۆز و گودازی وی له‌کاتی گوی گرتنیا له‌که‌مانچه‌ژه‌نیه‌که‌ی " س " دا، زۆر بالکیش ده‌بیت.

" ب " که ده‌بیره‌وه چوو‌بوو گوتی: - به‌لی، به‌لام نا. یه‌کسه‌ر خه‌یال هه‌لی ده‌گری و متمانه به‌خوی په‌یدا ده‌کاته‌وه. چونکه شیتاتی ئه‌و زۆر له‌حقیقه‌ت به‌هیت‌تره. یه‌کسه‌ر بیانویه‌ک بۆ خوی ده‌دۆزیته‌وه.

میر پرسى: - تو دنیايت؟

له‌و کاته‌دا، هه‌ردووکیان گه‌یینه‌ ئاستی باوکم که ده‌یویست هه‌رچی زووتره‌ له‌وینده‌ر بره‌فی؛ به‌لام " ب " گرتی و سه‌ری قسه‌ی ده‌گه‌لدا دامه‌زراند. به‌دهم قسانه‌وه لینی پرسى ئایا بۆ کۆنسیرت‌ه‌که ده‌روات تا گوی له " س " بگری. بام به‌وپه‌ری خه‌مساردی و بی‌موبالاتی وه‌لامی دایه‌وه که ئاگای له‌ کۆنسیرت و ئه‌و شتانه‌ نییه، خۆ ئه‌گه‌ر ئاگاشی لیبی، کاریکی هه‌یه زۆر گرنگ‌تره‌ له‌وه‌ی بچی بۆ کۆنسیرت و ئاهه‌نگی سازفانانی بیگانه. بابزانم ئه‌گه‌ر به‌ریکه‌وت، ده‌رفه‌تم په‌یدا کرد، بۆ ماوه‌ی سه‌عاتیک په‌رژام ره‌نگه‌ بچم بۆ کۆنسیرت‌ه‌که، چ قه‌یدیه. دوی ئه‌و قسانه‌ نیگایه‌کی سه‌رگه‌ردانی " ب " و " میر " ی کرد؛ ئه‌وسا بزه‌یه‌کی ده‌ستکردی کرد و کلاوه‌که‌ی داگرت و به‌بیانوی ئه‌وه‌ی کاری به‌په‌له‌ی هه‌یه لیبان دوورکه‌وته‌وه.

به‌لام من له‌ دویشه‌وه‌وه هه‌ستم به‌ نیگه‌رانی بام کردبوو. هه‌لبه‌ته من هوی ره‌نج و نیگه‌رانیه‌ ده‌روونیه‌که‌ی بام نه‌ده‌زانی، به‌لام ده‌مبینی که گیرۆده‌ی نیگه‌رانی و په‌ریشانیه‌کی ترسناکه و ته‌نانه‌ت دایکیشم هه‌ستی به‌م حاله‌ته‌ کردبوو. دایکم له‌و کاتانه‌دا زۆر نه‌خۆشبوو، به‌ ئه‌سته‌م خوی به‌پنوه‌ ده‌گرت. بام په‌یتا په‌یتا ده‌چووه‌ ده‌ره‌وه و بۆ مال ده‌گه‌راپه‌وه. به‌یانیه‌که‌ی سی چوار که‌س له‌ دۆسته‌ دیرینه‌کانی هاتنه‌ دیدنه‌ی. ئه‌مه‌م به‌لاوه‌ زۆر سه‌یر بوو، چونکه‌ جگه‌ له‌ کارل فیودوروفیچ که‌سی دی هاتوچۆی نه‌ده‌کردین و له‌وساوه‌ که بام هاتوچۆی شانۆکانی ته‌رک کردبوو، هه‌مووان پێیان لیبی بووین، ئه‌نجام کارل فیودوروفیچ به‌ هانکه‌ هانک و هه‌له‌داوان، به‌ خۆ و به‌رنامه‌یه‌که‌وه خوی گه‌یاندینی. من که‌ ئه‌م هاتوچۆیه‌ نا‌ئاساییه‌م ده‌بینی و به‌وردی گویم ده‌گرت، زۆر نارحەت و نیگه‌ران بووبوم، ئیدی به‌ واقی و په‌وه‌ گویم ده‌گرت، ته‌مه‌شام ده‌کرد، وه‌کو ئه‌وه‌ بوو خۆم سه‌به‌بکاری ئه‌و نیگه‌رانیه‌ بم، که له‌ سیمای بامدا ده‌مخوینده‌وه.

زۆرم هه‌زده‌کرد که بزانه‌ مه‌سه‌له‌ چیه‌. یه‌که‌مجار بوو که ناوی " س " م ده‌بیست، پاشان تیگه‌یشتم که چۆن بۆ کۆنسیرت‌ه‌که‌ی ئه‌م جه‌نابی " س " ه‌ به‌لای که‌مه‌وه‌ پازده‌ رۆبلی تیده‌چیت. هه‌روه‌ها بیرمه‌ که باوکم خوی پی نه‌ده‌گیرا و به‌لاف و گه‌زافی زۆره‌وه، به‌رده‌وام ده‌یگوت که مۆخ و ده‌ماری ئه‌م بلیمه‌ته‌ بیانیانه‌ ده‌ناسیت، ئه‌م هونه‌رمه‌نده‌ ده‌گمه‌نانه‌ باش ده‌ناسیت، هه‌روه‌ها جه‌نابی " س " ش ده‌ناسیت، بابایه‌کی جووله‌که‌ی لات و له‌ویره، وه‌کو هه‌موو که‌سیک بۆ پاره‌ په‌یداکردن بۆ رۆسیا هاتوو و رۆسه‌کانیش زۆر ساویکه‌ و دلپاکن و باوه‌ر به‌ هه‌موو درۆ و ده‌له‌سه‌یه‌ک ده‌که‌ن؛ به‌تایبه‌تی ئه‌گه‌ر درۆیه‌که‌ له‌لایه‌ن خه‌لکی فه‌ره‌نسییه‌وه‌ بکریت!... من تازه، به‌ره‌به‌ره‌ خه‌ریک بوو له‌ مانای ئه‌م وشانه‌ حالێ ده‌بووم: " هیچ به‌هره‌ و سه‌لیقه‌یه‌کی نییه‌ ".

دۆسته‌کانی بام تا توانیان پێیان رابوارد و پاشان چوون به‌لای کاری خویانه‌وه‌ و بامیان به‌ دنیایه‌ک نیگه‌رانی و کول و کۆفانه‌وه‌ به‌جیه‌یشتم. هه‌ستم ده‌کرد بام له‌به‌ر شتیکی خۆشی به‌چاره‌ی جه‌نابی " س " دا نایه‌ت، جا بۆ ئه‌وه‌ی خه‌م و په‌ژاره‌که‌ی لیبیره‌وینمه‌وه، له‌ میزه‌که‌ نزیک بوومه‌وه‌ و به‌رنامه‌که‌م هه‌لگرت، به‌دهم خویندنه‌وه‌ی ناوه‌رۆکی به‌رنامه‌که‌وه‌ به‌ده‌نگی به‌رز ناوی " س " م خوینده‌وه. ئه‌وسا ته‌مه‌شای بامم کرد که خه‌مین و خه‌مبار

له و بهری میزه که دانیشتبوو و به پیکه نینه وه پیمگوت: " بیگومان ئەم کابرایهش بابایه که وهکو کارل فیدوروفیچ، ئەمیش که سیکه بۆش و به تاله و هیچی له باردا نییه. "

بابم وهکو ئەوهی له ناکاوا ترسیک دایبگری، له جی خوی راپه ری، بهرنامه که ی له دهستم راپسکاند و که وته هاوار و فریاد و پی به ئەرزا کوتان و کلاوه که ی هه لگرت که بجیته دهره وه، لی هه رکه له دهرگای ژووره که وه دهرکه وت، له پر ژیان بووه وه و ره ئی گوری، ئاوری لای منی دایه وه، داوای لیکردم که بجمه راپه وه که. له ویندهر ماچی کردم و به جوړه په شوکان و ترس و دوو دلێه کی تاییه تیه وه که بوی نه ده شیردرایه وه، چند جاریک دووباره ی کرده وه که من کیژیکی زورباش و به ئاوه زم و بیگومان ناته وی بییه مایه ی ئازاری من، و بۆ کاریکی گرینگ چاوی ئومیدم له تویه. به لام پی نه گوتم که ئه وکاره گرینگه چیه. هه لبه ته من به قسه کانی زور خه فه تبار بووم. چونکه ههستم کرد نه قسه کانی راستگو یانه ن و نه مه حه به ت و نه وازشه کانی، ئەوه بهس بوو، تا په ست و په ریشانم بکات، ئیدی به خه می ئەوه وه ده تلامه وه.

رۆژی دوا یی (ئەو رۆژه ی که بۆ سبه ی کونسیرته که ئەنجام ده درا) له سه ر نانخواردن، ههستم کرد، بابم زور په شیو و په ریشانه، گو رانیکی ترسناکی پیوه دیار بوو، به رده وام نیگای له نیوان من و دایکدا دههات و دهچوو. ئاخری به وه په ری سه رسامی دیتم که دهگه ل دایکدا که وته قسه، سه رسامیه که م زیاتر له وه وه بوو که ئەو ته قریبه ن قهت دایکمی نه ده واند. پاش ئەوه ی له نانخواردن بووینه وه، بابم که وته نه وازشتی من، هه رجاره و به بیانوو یه ک منی بۆ دالان و راپه وه که گاز ده کرد. دوا ی ئەوه ی به وردی چاوی به هه موو لایه کدا ده گنیرا، وهکو که سیک بیه وی خه تیه ک بکات و بترسی به سه ر خه تیه که وه غافلگیر بکریت، هه رکه دلنیا بوو که کهس نایبینی، که وته نه وازش و ماچکردنی من، لی کدا لی کدا به گو ییدا ده دام که تو کیژیکی باشیت و بیگومان بابه ت زور خو شده وی و هه لبه ته هه رچیه کم لیت بو ی بومی ده که یه ت. ئەم ره فتاره زور ناره حه تی کردم. ئەنجام وه ختیه ک بۆ جاری ده یه م بۆ راپه وه که ی کی شام، شته که روون بووه وه: ئەمجاره یان بابم به گو مانه وه روانیه هه موو کون و قوربانه کان و ئاخری له منی پرسی ئایا ده زانی دایک ئەو بیست و پینچ رۆبله ی دوینی به یانی هینابووی له کو ی شار دووه ته وه؟ هه رکه گو ییم له و پرسیاره بوو، چیوا ی نه ما بوو له ترسا زراوم بتوقی و بمرم. به لام له م ساته دا دهنگی پی که سیک له سه ر پلیکانه کانه وه هاته گو ی و بابم ترسا و منی له ویندهر به جیهیشت و هه لات. تا شه وی بۆ مال نه هاته وه، وه ختیه ک هاته وه ته ریق و خه مبار و خه یالو ی له سه ر کورسییه که رۆنیشت و به جوړه شه رمیکی ترسامیزه وه که وته ته مه شا کردنی من. جاریکی دی ترسیکی وه ها دایگرتم که وام به چاک زانی نیگام له نیگای بدزمه وه. ئاقیبه ت دایکم که دوو رۆژی ته واو بوو له جیگا نه هاتبووه دهره وه، گازی کردم و توژی پاره ی ورده ی دامی که برۆم بۆ دووکان و توژی شه کر و چای بۆ بکریم. له مالی ئیمه دا چای زور که م لیده نرا و ده خورایه وه. چونکه دایکم، مه گه ر نه خو شبایه ریگه ی به م زیاده مه سره فیه بدابایه؛ ئاخ نه دار و نه بوو بووین. پاره که م وه رگرت و به هه شتاو خو م به راپه وه که دا کرد و که وته نیمچه راکردن. له ترسی ئەوه ی نه با باو کم ریگه م پیبگری. به هه رحال ئەوه ی من لئی ده ترسام روویدا. بابم له سه ر شه قامه که گرتمی. بۆ سه ر پلیکانه کانی گنیرامه وه و به دهنگیکی له رزۆک گو تی: - گو ی بگره نیه توچکا گیان، ئەم پارانه بده به من، من سبه ی پیتی...

بەسەر لاقیا كەوتم و بە دەم پارانەو وە گوتم: - بابە، بابەگیان، من ناتوانم ئەو كارە بكەم و نابى بىكەم، داىكم پىوئىستى بە چايە... نابى دزى لە داىكە بكرى. نەخىز كارى وا ناكرى. جارىكى دى...

بە راوئىزىكى وپىنە ئامىز گوتى: - ئەها؟... ناتەوئى، ناتەوئى؟ كەواتە بابەت خوئىناوئى. دەى باشە، زورباشە. من بەخۆم دەروم، بەجىتان دىلم، تو لەگەل داىكتدا بىنەو، من دەروم، بوخۆم بەتەنيا دەژىم. حالى بووى مندالى نەگرىس و نالەبار؟ حالى بوويت يان نا؟

من بەترس و لەرزەو و كەوتمە هاوار و پەلەقاژە، دەست و دامىنى بووم، كەوتمە خاك و پاى و گوتم: وەرە بابە، وەرە بىگرە، چ بكەم. ديسان داىكە دەگرى، توورە دەبىت و لەگەلم بەشەر دى!

هەلبەتە بابم چاوەروانى ئەو بەرگرىيەى لەمن نەدەكرد، هەرچەندە پارەكەى لىوەرگرتم، بەلام بەرگەى گریانەكەى منى نەگرت؛ منى لەسەر پلىكانەكان بەجىهت و هەلات، من دووبارە بە پلىكانەكانى مالهەكەدا هەلگەرام، لى كە گەبىمەو بەر دەرگای مالهەو هیز و شنگم لەبەر براو. جورئەت و توانای چوونە ژوورەووم نەبوو. سەراپام لە ترس و تەرىقى دا نغووم بوو. دلم دەلەرزى... وەكو ئەو پوژەى كە يەكەمجار گويم لە بابم بوو كە مەرگى داكمى لە خوا دەخواست، دەم و چاوم لە نىو هەردوو دەستم نا و پالەم دا بە پەنجەرەكەو. ترسىكى وەهام لىنیشتبوو، كە لەگىن بوو لە بچووكترىن دەنگ كە لە پلىكانەكانەو بەرز دەبوو، زراوم بتوقى و لە جىبى خۆم بچەمەدم. ئەنجام گويم لىبوو كە كەسىك بە هەشتا و بە پلىكانەكاندا سەردەكەوت، بە دەنگى پىنەكانا زانىم كە باوكمە. بە ئەسپاى گوتى: - ئەمە توئى؟

خۆم لە هەمىزى هاوئىشت و ئاوئىزىنى بووم. لە كاتىكا پارەكەى دەخستەو ناو دەستم، گوتى: - وەرە. ئەو پارەكانت. من چىتر باوكى تو نىم، حالى هەى؟ نامەوئى چىتر بابى تو بم، چونكە تو داىكت لەمن خوئىتر دەوئى، بچو بۆلاى ئەو. نامەوئى لەگەل خۆمت ببەم.

دواى ئەو قسانە دەلەكى دام و لەخۆبى دوور خستەو، بە هەشتا و بەرەو پلىكانەكە پوئى. من بە دەم گریانەو دەوئى كەوتم تا بىگرەو و بەو حالەو دەمگوت: - باوكە، باوكە گيان! هەرچىەكت دەوئى دەيكەم. تو بەخۆت دەزانى من تووم لە داىكم خوئىتر دەوئى، كوا وەرە، ئەو پارەكە و ببىه!

بەلام باوكم پوئى بوو. ترسىكى وەهام لىنیشتبوو كە ئەو شەو، تا بەيانى بە دەم تا و لەرزەو خەو نەچووە چاوانم. لەبىرمە كە داىكم قەسەى لەگەل كردم و بردمىە لای خوئى، بەلام من هوش و گوئىم بەخۆو نەبوو، نە هىچم دەبىنى و نە هىچم دەبىست. ئاخىر ئەم بوئە، لىم بوو بە قەيرانىكى دەروونى، دەستم بە شىن و گریان كرد، بەلام داىكم كە ترسى دنياى لىنیشتبوو، ئەقلى بەهىچ كوئى را نەدەگەبى نەيدەزانى مەسەلە چىه. منى برده سەر تەختەخەو كەى خوئى. من كە لەو دەترسام لە هەر ئان و ساتىكا بوئەرىك رووبدات، نەمزانى چوون خەوم لىكەوت، ئىدى دەستم لە مى داىكم وەرئىناو، شەوم بە پەرىشانى بەرىكرد. بەيانى زور درەنگ لەخەو رابووم، داىكم لە خەو هەستابوو و چووبوو بوئىش. پىاوئىك دەگەل بابمدا روئىشتبوو و هەردوو كيان بە دەنگى بەرز دەئاخفىن. بەبى تاقتى چاوەروانى ئەو دەكرد مىوانەكە بروات، هەر كە گويم لە دەنگى روئىشتنى مىوانەكە بوو، بە دەم گریانەو دەستم لە مى بابم وەرئىنا و لى پىاومەو كە لە هەلوئىست و پەفتارەكەى دوئىشەوم ببورى.

بابم بەراوئىزىكى تووند و جدى لى پىسىم: - قەولم دەدەيه كە وەكو جارن ئاقل بىت؟

وهلام دايهوه: - بهلى بابه بهلین ددهم و نها پیت دایم دایکه پارهکانی له کوئ شاردوتهوه. دوتشه و پارهکانی له و باولهی سهر ئه و رفتهیه دانا.

بابم تهکانیکی دا و بهدم هاوارهوه له سهر کورسیهکه راپهری و گوتی: - له کوئ، له کوئ؟

گوتم: - باوکه گیان باولهکه قفل دراوه. تا شهوی سهر بکه. دایکم دهمنیرئ تا پارهکهی بو ورد بکه مهوه، چونکه من دهزانم که پارهی وردهمان له مالهوه نییه.

- من پیوستم به پازده رۆبله، نیه توچکا گیان، گوت لیمه؟ ته نیا پازده رۆبل! تو ئه مرؤ ئه و پارهیه م بو پهیدا بکه، من سبهینی دهندهمهوه، هر ئیستا دهچم نوقل و نه باتت بو دهکرم. گویزت بو دهکرم.. بوکه له یه کیشت بو دهکرم. سبهی، سبهی به دلناییهوه پارهکهت بو دهگتیرهوه... ئه گهر عاقل بیت هه موو رۆژی نوقلت بو دهکرم.

من که خهریک بوو له خه م و په ژاره دا دل شقی دهبرد، بهدم گریانه وه گوتم: - نه خیر باوکه، نا نوقلم ناوی، ئه گهر بشیهینی نامهوی، لیتی وهرناگرم.

ئیدی له و ساته دا ههستم کرد که بابم به هیچ جوړی دلی به حالی من ناسوتی و منی خوشناوی؛ چونکه هیچ حیسابیکی بو سۆز و مهحه بهتی من سه بارهت به خوی نه دهکرد، لای وابوو من له بهر خاتری نوقل و شیرینی مه رای دهکهم و به گویی دهکهم. من هه رچه نده مندال بووم، به لام زور به چاکی پهیم به دهروون و نیهادی ئه و بردبوو، ئیدی له و ساته وه ههستم به وه کرد بوشاییهکی گوره که وته میهر و مهحه بهتی منه وه به رانه بهر به و. ههستم دهکرد که چیت ناتوانم ئه وم خوش بوئ و باوکه نازیز و دیرینه که ته واو، له دهست چوه. به یه کجاره کی له دهست چوو. به لام ئه و زور به بهلینه کهی من خوشحال بوو، دهییینی که من ئاماده م له بهر خاتری ئه و هر کاریک بکه م و هه رچییه ک دهلیت بوی ئه نجام بدهم و مه گهر هه ر خوا بیزانیا ئه م وشه یه؛ " هه رچییه ک " له میشکی مندا چ مانایه کی ده گه یاند. من چاک دهزانم ئه م پارهیه بو دایکم و له لای دایکه کلؤل و داماره که م چی ده گه یه نی، و له دهست دانی ئه و پارهیه چ عه زابیکی ده دات، بویه ویژدانم له عه زابا هاتبووه هاوار و فیغان. به لام بابم گویی له م شتانه نه بوو. من له هه موو شتیک حالی ده بووم، که چی باوکم وه کو مندالیکی سی سالان ته مه شای دهکردم. به لی، باوکم که شادییه کی شیتانه دایگرتبوو، که وته ماچ بارانم، تکای لیکردم که نه گریم و بو دلنه وایی من ختوکه ی خه یالی منی ددها و به لینی ده دامی که سبهی به دوو قوئی ده پوین و له دایکه دوور ده که وینه وه و ئه وسا کارتی به نامه که ی له بهرکی ده رهینا و بوی پوونکرده وه که: " ئه و پیاوه ی ئه مشه و بو ئاههنگه که دهچم دژمنی منه؛ دژمنیکی سه رسه ختیش، به لام خه یالی خاوه، نه ئه و و نه دژمنه کانی دیکه ش له هه نبه ر منا هیچیان پیناکرئ، باری من نابه ن.

هه لبه ته ئه و مندال بوو، مندالیکی وه کو من، دهنه ماقوول نه بوو به و ئاوايه باسی ره قیبه کانی بو من بکات!... که بینی من مات و بیدهنگم وه کو هه میشه به پروویه وه پیناکه نم، کلاوه که ی هه لگرت و وه کو که سیک زور په له ی بی؛ ژوانیکی هه بیت له مال و ده رکه وت. به هه ر حال بهرله وه ی من به جی بهیلی، ماچیکی دیکه ی کردم و بزیه کی به روومدا دا و، به میهره بانیه وه سه ریکی بو له قاندم وه ک ئه وه ی بلی بهلینه که ت له بیر نه چی؛ وه کو ئه وه ی متمانه ی ته واوی به من نه بی و کاریک بکات که من له و بهلینه ی دابووم، دوو دل نه م.

وهكو پيشتر گوتم، بام له دويشه وه وه ئیدی پياوه که ی جارن بوو. بهه رجوریک بوايه ده بوا پارهی کرینی بلیت پهیدا بکات. باوه ری وابوو، که ئاماده بوون له و کونسیرته دا بووی چاره نووس سازه. وادیار بوو که ئەم کونسیرته، کاریگه ریه کی بنجبری له ژیا نی ئه وه ده کرد، له شپرزیه ی و په شوکاوی خویدا، دوی نی شه و که ویستی ئه و دراوه که مه ی به دهستی منه وه بوو، ببات، بی ری له وه نه ده کرده وه که ئاخو ئه و پارهی بلیتیکی پی دیت یان نا. له کاتی نان خواردندا، ئەم حه واس په رتیه ی زیاتر ئاشکرا بوو. له جیی خو ی به ند نه ده بوو، دهستی بو هیچ خواردنیک نه ده برد، له جیی خو ی هه لده ستا و پاشان وه کو ئه وه ی ژیا ون بیته وه، دووباره له جیی خو ی داده نیشته وه. یان وه کو ئه وه ی بریاری چونه ده ره وه بدات، کلا وه که ی هه لده گرت، به لام له ناکاوا ژیا ون ده بو وه و دووباره له جیی خو ی داده نیشته وه و له بن لیا ونه وه خو ی ده واند یان نیگایه کی له زی منی ده کرد و چاوی لئی داده گرتم و نیگه ران و په له ی به ده ست هینانی ئه و پارهی بوو که به لئیم دابوو یی. پی ده چوو له من تو وره بی، که چما هیشتا پار ه که م له دایکم نه دزیوه بو ئه و. ئەنجام دایکم ههستی به م شپرزیه ی له ناکاوه ی ئه و کرد و به واتی وره وه که وته ته مه شای با وکم. من له تر سا ئوقره م نه بوو، له که ولی خو نه ده حه جمیم، وه کو که سیک بووم که حو کمی ئیعدامی ده رچوو بیت!... که له نان خوار دن بووینه وه، خو م خزانه سووچی که وه، به دم هه ل له رزینه وه وه کو ئه وه ی به سه ر ئاو و ئاگره وه بم، چاوه پروانی ئه و ساته م ده کرد که دایکم بو کرینی شت و مه کم قریبکات. من دوا ی ئه و ئەزمونه له ژیا نما تووشی ئەزمونیکی له وه دژوار تر نه بووم. هه رگیز ئه و ساته تالانه م له بیر ناچنه وه. من ده مزانی که ده مه وی کاریکی خراپ ئەنجام بدم. مه گه ر با بیشم هه وه لجا ر که به بی ئه وه ی به خو بزانی، بو کاری خراپه ی هاندابووم و پاشان وه ختایه ک له و کاره ی خو ی ژیا ون بو وه وه و کاره هه له که ی به چاوما دایه وه، ئاموژگاری نه کردم که جاریکی دی ئه و هه له یه؛ ئه و کاره خراپه دووباره نه که مه وه؟ باشه ئیستا نه یده توانی هه ست به وه بکات، که هاندانی که سیک که تینووی چاکه یه و خودانی هه ست و سروشتیکی پا که، بو خراپه، کاریکی زور قورس و دژواره؟ من ده مزانی بام بو یه دووباره وادارم ده کات کاری خراپ بکه م و له و پینا وه دا، قوربانی به مندالیکی نه گه بت و بی ده سه لاتی وه کو من ده دات، دووباره ویژدانی من ده له وتینی، چونکه رووبه رووی نه بوونی و نه داریه کی تووش بو وه ته وه!... ئیدی له و سووچه وه که خو م تیا مه لاس دابوو له خو م ده پرس ی: " باشه بام بوچی له هه نه بر ئه و کاره دا که ئاماده م خو به خش، به که مالی ئاره زووی خو م ئەنجامی بدم، ئاماده یه پا داشتیم بداته وه؟ " ئیدی شه پۆلیک ههستی تازه که دیار نه بوو له کو یوه هه لده قولان و کو مه لیک پرس یاری تازه ئامبازم ده بوونه وه و ته نگیان پی هه لده چنیم. له ناکاوا دایکم بیر که وه ته وه، بیرم له و خه م و کول و کو فانه کرده وه که ئه و ژنه بینه وایه، له هه نه بر نه مانی دوا پولی که به رهنجی شانی خو ی په ی دای کرد بوو، تووشی ده بیت. ئەنجام دایکم دهستی له و کاره هه لگرت که به نیخه نیخ خه ریکی ئەنجامدانی بوو و بانگی کردم. به ترس و له رزه وه چووم بو لای، ئەسکه ناسه که ی له باوله بچو و که که ده رهینا و دایه دهستم و گوتی: - هه ره نیه توچکا، به لام ئامان، ئاگات له و پار ه باقیه بی که دووکانداره که ویت ده داته وه! ئاگاداره نه با لیتی بدن، ئاگاداره لیت نه که وی، هیچت له بیر نه چیت!

ته مه شایه کی پارانه وه ئامیزی بام کرد، سه ریکی له قاند و بزیه کی ره زامه ندی به رووما دا، به نیگه رانی و بیتاقه تی هه ر دوو دهستی هه لگلو فت. سه عاته دیواریه که شه شی نیشاندا، کونسیرته که سه عات حه وت دهستی پی ده کرد. چاوه پروانی بامی کلافه کرد بوو.

من له سه ر پلیکانه که به چاوه پروانی ئه وه وه وه ستام. بیتاقه تی و نیگه رانیه که ی گه یی بووه ئاستیک که بی هیچ پاریزیک به هه شتا و دووی من که وت. من دراوه کانم بو ی در یژ کرد. سه ر پلیکانه که هی نده تاریک بوو که من

نه متوانی روو و روخساری بدینم، به لام وهختایه ک که دهستی هینا پاره که وهربگری، ههستم کرد دهستی دهله رزی. من حایر و حه په ساو، توقیو و ترساو له جی خو حه په ساووم، ئاگام له خو م نه مابوو تا باو کم پی گوتم که به پلیکانه کانداه لگه پیم و کلاوه که ی، که له ژووره وه بوو، بو بینم؛ خوی نه دیده ویست بو ماله وه بگه ریته وه.

من که هه موو ئومیدیکم نه وه بوو که نه و له گه لاما بو ژووره که بیته وه تا نه گه ر پیویستی کرد، به رگریه کم لیکات، به راویژیکی پچر پچر گوتم: - باب، چما توش له گه لاما سهر ناکه ویت؟

- نا، نا، برؤ به ته نیا سهر بکه وه... تیگه یشتی؟

که میک له فکران رچوو و نه وسا گوتی: - بوهسته، بوهسته... با جارئ بچم نو قل و شیرینیت بو بینم. به لام نا، تو جارئ بچو بو سهر وه و کلاوه که م بو بینه!

ههستم کرد دهستیکی سهر د و جه مده دی دلم دهگوشیت. هاواریک له ناخی ناخمه وه بهرز بووه وه و به غاردان به پلیکانه کانداه لگه رام. وهختایه ک وه ژوور که وتم هینده پهریشان و په شیو بووم، نه گه ر بمگوتایه پاره که بیان لی دزیوم دایکم باوه ری ده کرد، به لام من زمانم به سترابوو، نه م دهتوانی باخقم. له نا ئومیدیدا دریزاودریژ به سهر ته خته خه وه که ی دایکما که وتم و روخسارم له نیو بازووه کانم وه شیرت. دوا ی یه ک خوله ک دهنگی ده رگای ژووره که هات، بام وه ژوور که وت هاتوو کلاوه که ی ببات.

دایکم ههستی کرد که ده بیست شتیکی نائاسایی رووی دابی، له ناکاوا هاواری کرد: - کوا پاره کان؟ بلئ بزنام پاره کان چی لی هات؟ نه وسا به زور له سهر ته خته خه وه که هه لیساندم و له ناوه راستی ژووره که به پیوه رایگرم. من که به نه سته م ههستم ده کرد چیم به سهر هاتوو و چیان لیم ده وی، چاوم داخست و هیچم نه وت. جارئکی دی دایکم هاواری کرد که: - کوا پاره که؟

له پر رووی بو لای بام وه رگنر، که کلاوه که ی هه لگرتبوو گوتی: - پاره که کوا؟ ئاخ!.. نه م کچه تیوه پاره که ی داوه به تو! هه ی سووک و سه لیم! بی شهره ف! بکوژ! هه ی درنده! وه ره، نه رو ی، نها خوت هیچ، ده ته وی نه م منداله ش به دبخت بکه ی؟ نه م منداله! نه م منداله! نانا ناروی من نایه لم به و ئاسانیه بروی! وه کو به رزه کی بانان بو ده ربچیت.

ههنگی دایکم، به ته کانئ خوی گه یانده ده رگا که و به کلیل دایخست و کللیه که ی نایه به رکی. نه وسا به راویژیکی که له تووره ییدا به باشی نه ده هاته تیگه یشتن، نه مری به من کرد که: - یاللا ده ی قسه بکه. راستیم پی بلئ، دان به هه موو شتیکیا بنه، قسه بکه ده نا مه گه ر خوا بزانی چیت به سهر دینم!

دایکم به مستان تیم به ربوو، قو لی با دده ام و دای ده پیشکاندم. له و دمه دا، له دلی خودا سویندم خوارد که هیچ ئیعترافیک نه که م و خه بهر له بام نه دم. بو یه بو داوچار به شهرمه وه نیگایه کم کرد. ته نیا یه ک نیگا یان یه ک وشه ی نه و، وه کوو چاوه روانم ده کرد، وه کو له دلی خودا له وم چاوه روان ده کرد، به س بوو، وی رای هه ر په نج عه زاییک دلم خو شبکات... به لام با م له جیاتی نه و نیگا و نه و وشه فریاد په سه به ئاماژه یه کی سارد و هه ره شه ئامیز، نه مری پیکردم که ئیعتراف نه که م. من له و ساته دا وه کو نه وه ی له شتیکی دیکه ش بترسم، نه و کم

گیرا، ههناسه م سوار بوو و لاقهکانم له ژیر گوشاری جهسته مدا بهرگه یان نهگرت، نوشتانه وه بورامه وه و که و تمه سهر ئه رزه که. هه مان ئه و حاله دهر و ونیه م که دویشه و په ریشانی کردبووم بۆ هاته وه.

له ناکاوا له دهنگی لیدانی دهرگا که مان وه خو هاته وه. دایکم دهرگا که ی کرده وه. کابرایه کم به جلکی فه رمییه وه بینی که هاته ژووره وه، ئه وسا به نیگای ویل و سه رگه ردان که وته ته ماشا کردنی ئیمه. ههنگی له یافیموفی که مانچه ژنی پرسى. بام لینی چوو په پیشه وه. ئه و پیاوه زهرفیکی دایه دهست بام و گوتی من له لای جهنابی " ب " وه هاتووم که حالى حازر، له مالى میری ئاغام دانیشتوو. بلیت و دهعه و تنامه یه کی تاییه تی بۆ کونسیرته که ی " س " له نیو زهرفه که دا هه بوو!

هاتنی ئه م پیشخزمه ته به جلکی فه رمییه وه که به تاییه تی له لای میری ئاغایه وه هاتبوو و دهعه و تی که مانچه ژنیکی بینه وا و کلۆلی وه ک یافیموفی ده کرد، یه کسه ر کاریگه رییه کی له راده به دهری له دهر و ونی دایکم کرد. من له هه وه لى گیرانه وه ی به سه رهاته که ی خو مدا، گوتم که ئه م ژنه داماو له هه وه لى وه بامی زور خو شده ویست. له و ساته دا، هه رچه نده هه شت سالی پر له خه م و مه ی نه ت و دهر د و رهنجی له گه لیا به سه ر بر دبوو، هیشتا که مترین گوړان له هه ست و سوژیا چینه بوو بوو، هیشتا و ویرای هه موو ئه و دهر د و مه ی نه تانه ی به ده ست میزده که یه وه کیتشابووی، توانای ئه وه ی هه بوو، میزده گه ی خو ش بویت. به چ مه علوم له و ساته دا بیرى نه چوو بوو به لای ئه وه دا که له گینه به ختی ئه م پیاوه کرابیته وه و هه موو شتیک بگوریت. ته نانه ت سووکه ئومیدیک دهیتوانی کار له بیر و خه یالی دایکم بکات. کى چوزانى، رهنگه خه یال پلاوه شیتانه کانی و متمانه به خو بوونه نه گوړه که ی میزده که ی، ئاقیبه ت بۆ ئه م ژنه نه گبه ته ش سیرایه تی کردبى! به هه ر حال مه حال بوو ئه و جوړه متمانه و دلنیا ییه کار له ژنیکی وا ساویلکه و خو شباوه ر نه کات و لوتف و مدارای میر، له چاوتروکانیکا دهریچه یه ک به رووی هه زاران ئومید و ئاره زوو نه کاته وه. ئه وه بوو که له چاوتروکانیکا، ئه ویش هاته ره دایه و ئاماده بوو روویه کی خو ش بداته میزده گه ی و گه ردنی ئازاد بکات و له و هه موو تالاره خو شبی که له ژیانی هاوسه ریدا پیی نووشی بوو. ته نانه ت چاوپووشی له و تاوانه شی بکات که سه باره ت به شه پر کردنی خووی تاقه جگه رگوشه دل به نده که ی کردبووی. ئاماده بوو، به هوی ئه و ئومیده تازه یه وه که له دل و دهر و ونی گه رابوو، پاکانه بۆ ئه و تاوانه ی بکات و به هه له یه کی سووکی له قه له م بدات که به هوی کورتبینی و باندوری نه دارى و بینه وایى و ژیانی پر له زیله ت و نائومیدیه وه ئه نجامی دا بوو. به هه رحال شادی و خو شیه کی ئه و تو له سه راپای نیشتبوو، ئاماده بوو هه موو شتیک له بهر خاتری میزده په شیو و په ریشانه که ی له بیر بکات و چاوپووشی له هه موو نه رینیه کانی بکات.

بام له خو شیا، له پیستی خو ی نه ده هیوری، ئه م لوتف و ئاوردانه وه یه ی میر و مه حه به ته ی " ب " سه رمه ستیان کردبوو. بى سى و دوو له دایکم نزیک بووه و شتیکی به گوپی دایکما چپاند، دایکم دواى ئه وه له ژووره که چوو دهره وه، دواى دوو خوله ک به و پاره یه وه که وردی کردوو بۆوه، هاته ژووره وه.

بام یه کسه ر روبلیکی هه لگرتوو دایه یارووی په یک و ئه ویش ئیکلامی کرد و به ریزه وه له دهرگا که وه دهرکه وت. دایکم له م کاته دا جاریکی دی له ژووره که وه دهرکه وت، دواى توژیک به ئوتوویه که وه هاته وه ژووری، که وته ئوتوکردنی یه کی که له کراسه به ناو هه ره باشه کانی میزده که ی، هه ر به خو ی بۆینباخه سپیه که ی که له دۆلابه که ی خویدا بۆ روژی ته نگانه هه لیگرتبوو بۆ به ست. قاته ره شه کاله وه بووه که شی بۆ هیئا. بام ئه و جلکه ره شان به دروون دا بوو تا له و روژانه دا که له شانۆ کارى ده کرد، له به ری بکات. وه ختایه ک بام له

خۆگۆرپن بووهوه، دهستی دایه کلاوهکهی تا بروت، بهلام لهوومهدا که خهریک بوو بچیته دهرهوه، ههلوستهیهکی کرد و داوای ئاوی کرد. رهنگی په‌ری بوو، خۆی به پینوه نه‌گرت، خۆی دابوو به کۆلی کورسییه‌که‌دا. من، په‌رداخێ ئاوم بۆ هینا. له‌وه ده‌چوو دووباره‌ی گیانی دژایه‌تی له ناخی دایکما سه‌ری هه‌لدایه‌ته‌وه، جۆش و خروشه‌که‌ی هه‌وه‌لجاری دامرکابووه.

بابم رۆیی، ئیمه به دوو قۆلی مایه‌وه. من که خزی بوومه سووچیکی ژووره‌که و له‌وینده‌ر کزکۆله‌م کردبوو، ماوه‌یه‌کی زۆر به بیده‌نگی چاوم برییه دایکم. تا ئه‌و رۆژه هه‌رگیز ئه‌وم به‌و حاله‌وه نه‌بینیوو. لێوه‌کانی ته‌له‌یان ده‌کرد و گۆنا زه‌رده‌کانی سوور هه‌لگه‌رابوون و، ناوبه‌ناو سه‌راپای ده‌که‌وته له‌رزین. ئه‌نجام کول و کۆفانه‌کانی سه‌ری کرد، له شیوه‌ی گله‌یی و گازن و خورته‌خورت دا که جارجار گریان ده‌بیری، ته‌جه‌لی کرد. ده‌یگوت: - خه‌تای منه، منی دامای نه‌گه‌ت! که من بمرم ئه‌و کچه چی به سه‌ر دیت، چۆن ده‌رده‌چی!

ئه‌و هه‌ر قسه‌ی ده‌کرد وه‌ک ئه‌وه‌ی هه‌وره‌ تریشقه لیدابن، له ناوه‌ندی ژووره‌که‌دا ره‌ق راوه‌ستا بوو، ئه‌وسا له ئامیزی گرتم، به خۆوه‌ی نووساندم، به دهم ماچکردنه‌وه گوتی: - نیه‌توچکا، گیانه‌که‌م، منداله‌ بیکه‌س و بێرده‌ره‌تانه‌که‌م! به‌م ژيانه‌مانه‌وه که به‌خۆت ده‌بینی، به‌م ره‌وشه‌وه که من فریانه‌که‌وم ته‌ریه‌تت بده‌م، نامپه‌رژێ وه‌کو پێویست به‌ خێوت بکه‌م، کێ پیت راده‌گات. حه‌یفی تو لیمتیناگه‌ی! تیده‌گه‌ی؟ ئایا ئه‌مه‌ت له‌ بێر ده‌مینێ که نه‌ا پیتی ده‌لیم؟ پیم بلێ نیه‌توچکا، ئایا له‌ بێر ده‌مینێ؟

من له کاتیکدا که دهستی پارانه‌وه‌م هه‌لده‌گلو‌فت، گوتم: - به‌لێ، به‌لێ دایکه‌ گیان!

تا ماوه‌یه‌کی زۆر به‌ دهم ماچکردنه‌وه، به خۆوه‌ی گوشیم و به‌ری نه‌دام، له تۆ وایه‌ خه‌می ئه‌وه ده‌خوات که له‌ من جیا بیه‌ته‌وه.

کزه له‌ جه‌رگه‌وه هه‌لده‌ستا. به‌ دهم خوارده‌نه‌وه‌ی رۆنده‌که‌کانمه‌وه لیم پرسی: - دایکه، دایکه‌ گیان، تۆ چما... بۆچی بابته‌ خۆشناوی؟ ئیدی هه‌نسک و گریان نه‌یه‌هتشت له‌وه زیاتر هه‌چی دی بلیم.

ئاهیک له‌ سینگیه‌وه به‌رز بووه‌وه. دووباره‌ خه‌م و په‌ژاره‌یه‌کی ترسناک دایگرته‌وه، سه‌ر له‌نوی به‌ درێژی و پانی ژووره‌که‌دا ده‌ستی به‌ هاتوچۆ کرده‌وه و گوتی: - جگه‌ر گوشه‌ داماه‌گه‌م! سه‌یری من که، ئاگام له‌وه نییه‌ منداله‌که‌م خه‌ریکه‌ گه‌وره‌ ده‌بیت! ئه‌و ئیستا له‌ هه‌موو شتیک تیده‌گا، هه‌موو شتیک. ئه‌ی خودا، ئه‌م دیمه‌نانه‌ چ کاریگی تیده‌که‌ن!

جاریکی دی به‌داخ و که‌سه‌ره‌وه ده‌سته‌کانی دا به‌یه‌کدا. پاشان دووباره‌ بۆلای من گه‌رايه‌وه، به‌ میهر و تاسه‌یه‌کی بێ پایانه‌وه که‌وته ماچ بارانم. هه‌ر ساناساتی ده‌ستی ده‌گرتم و ماچی ده‌کرد و به‌ فرمیسکی خۆی ته‌ری ده‌کرد و تکای لیده‌کردم که بیه‌ورم... له‌ ژيانما به‌و خه‌م و په‌ژاره‌یه‌وه نه‌مبینی بوو. ئه‌نجام وام هاته‌ به‌رچاو که هیز و توانای له‌به‌ر براوه‌ و به‌ ته‌واوه‌تی هه‌ره‌سی هینا. یه‌ک سه‌عات به‌و حاله‌وه بووری، ئه‌وسا شه‌که‌ت و ماندوو له‌ جیی خۆی رابوو و داوای لیکردم بچم بۆسه‌ر جیگاکه‌ی خۆم و بخه‌وم. ئیدی چوومه‌ سه‌ر جیگاکه‌م و خۆم له‌ لیفه‌که‌مه‌وه پیچا، به‌لام هه‌رچیم ده‌کرد و ده‌کوشا خه‌وم لینه‌ده‌که‌وت. بێرکردنه‌وه له‌و و له‌ باوکم عه‌زیه‌تی ده‌دام، به‌ بیتاقه‌تیه‌کی ترس ئامیزه‌وه چاوه‌روانی هاتنه‌وه‌ی بابم ده‌کرد. دوا‌ی نیو سه‌عاتیک دایکم به‌خۆی و مۆمه‌که‌یه‌وه هات به‌ سو‌راخی منه‌وه تا بزانی ئاخۆ خه‌وتووم یان نا. من هه‌ر بۆ دلنایایی ئه‌و چاوانم نوقاندن و خۆم کرده‌ خه‌و؛ وام نواند که له‌ غورابی خه‌ویکی قوولدام. پاش ئه‌وه‌ی ته‌مه‌شای کردم، چوو

به لای دۆلابه که ی خۆیه وه پینکی شه رابی ته ژی کرد، شه رابه که ی خوارده وه و چوو به لای جینگاکه ی خۆیه وه و مۆمه که ی به هه لگیرساویه وه دانا و درگای ژووره که شی وه کو هه موو ئه و کاتانه ی که بایم درهنگ بۆ مال دهاته وه به نیوه کراوه یی هیشته وه.

من به نیمچه خه والۆیی راکشایووم، هه رچه نده خه وم دهاته چاوم کراوه بوون، هه رکه به ئاسته م چاوم لیک دهنه، خه ونی ناخۆش و ترسناک له خه و بیداری ده کردمه وه و خه م و په ژاره م ده م به ده م زیادی ده کرد. پر به دل هه زم ده کرد هاوار بکه م، به لام دهنگم ده رنه دهاته. ئه نجام که پاسینکی شه و بووری بوو، درهنگانی گویم له دهنگی هاتنه وه ی باوکم بوو که به ئه سپایی ده رگاکه ی ده کرده وه. نازانم چه ندی پینچوو تا ئه و کاته ی که چاوم به ته واوه تی کرده وه و سهیری ئه وم کرد. وام هاته به رچاو که رهنگی ته واو په ری بوو. له سه ر کورسییه کی نزیکی ده رگاکه رۆنیشته، دیاربوو نقوومی بیرکردنه وه یه. بیده نگیه کی مه رگ ئاسا بالی به سه ر ژووره که ماندا کیشابوو. ئه و مۆمه ی که خه ریک بوو به ته واوه تی ده توایه وه، به شیوه یه کی خه مناک کوله که مانی روناک ده کرده وه.

من ماوه یه کی زۆر ته مه شای بایم کرد که له سه ر کورسییه که دانیشتبوو و سه ری داخستبوو و دهسته نووقاوه کانی له سه ر ئه ژنۆی دانا بوو، به ئاسته میس له جیی خۆی نه ده جوولا. چه ندین جار هه ولما بانگی بکه م. به لام هینده په شیو و په ریشان بووم که نه متوانی. ئاقیبه ت بایم ته کانیکی خوارد، سه ری هه لپری، له سه ر کورسییه که رابوو. بۆ ساتیک وه کو ئه وه ی نیازی بریارینکی هه بی، به پینوه له ناوه راستی ژووره که دا وه ستا. پاشان له ناکاوا چوو بۆلای ته خته خه وه که ی دایکم و که دلنیا بوو ئه و خه وتوو ه ئه وسا چوو به لای ئه و سه ندوو قه وه که که مانچه که ی تیا دانا بوو، سه ندوو قه که ی کرده وه، کیفه ره شه که ی که مانچه که ی ده رهینا و، هینای له سه ر میزه که ی دانا. ئه وسا جارینکی دی چاوی به ده وره به ری خۆیدا گیرا. به بیئه وه ی هه یج بدینی ته مه شای ده کرد، چاوه کانی هینده لیل و تاریک بوون، که من هه رگیز به و حاله وه م نه بیینی بوو.

دهستی دایه که مانچه که و حاله تی ژه نینی وه رگرت، به لام یه کسه ر که مانچه که ی له سه ر ئه رزه که دانا و چوو ده رگاکه ی داخست. ئه وسا چاوی به ده رکی دۆلابه که کهوت که دانه خرابوو، هیندی هیندی و به پیندزکه چوو به لای دۆلابه که وه و بوتله شه رابه که ی به دی کرد، پینکیکی تیکرد و خواردی وه. ههنگی بۆ جاری سینیهم بۆلای که مانچه که ی گه رایه وه، هه لیگرت و دووباره له سه ر ئه رزه که ی دانیه وه تا دووباره به سو راغی ته خته خه وه که ی دایکه وه بچی. من که ده م به ده م خه والووتر و بیحالتز ده بووم و چاوه پروان بووم تا بزانه ئاقیبه تی ئه م کاره به کوئی ده گات.

بایم، ماوه یه کی زۆر گوئی هه لخت، ئه وسا له ناکاوا لیفه که ی له سه ر ده م و چاوی دایکم لابرده، دهستی برد و به ده م و چاویا هینا. من ته زوو یه کم پیندا هات. بایم زیاتر سه ری دانه واند. تا خه ریک بوو سه ری بهر سه ری دایکم بکه وی، که سه ری هه لپرییه وه بزه یه کی سه یر روخساری که ته واو زه رد هه لگه رابوو، گه شانده وه. ئه وسا لیفه که ی به سه ر روخساری دایکم و پینیه ده رکه وتوو ه کانی دایه وه... من که دوو چاری ترسیکی زیاتر بوو بووم، دهستم به له رزین کرد. من له دایکم و له خه وه قووله که ی ده ترسام. له و دۆخه ده ترسام که راکشانه که ی دایکم له ژیر لیفه که وه دروستی کرد بوو... له ناکاوا بیرۆکه یه کی ترسناک، چه خماخه ئاسا له میشکما بلاچه ی دا.

بایم، دوا ی ئه نجامدانی هه موو ئه و کارانه، گه رایه وه بۆلای دۆلابه که و هه موو ئه و شه رابه ی که له بوتله که دا مابوو وه، خوارده وه. وه ختایه ک بۆلای میزه که گه رایه وه، وه کو گه لای به ربا ده له رزی. به جووری رهنگی په ری

بوو که نه دهناسرایه وه. ههنگی جاریکی دی دهستی دایه که مانچه که ی. من ئەو ئامیرهم بینی بوو و دهمزانی بۆچی به کار دیت. ویرای ئەوهش چاوه پروانی بویه و پروداویکی ترسناکم دهکرد... یه کهم ئاوازی که له که مانچه که بهرز بووه وه، له جیگی راپه پاندم. بام دهستی به ژهنین کرد. به لام دهنگی ئامیره که، به پچی دههات. بام هر ساناساتی دهستی له ژهنین هه لدهگرت، وهکو ئەوه بوو بیهوی بیره وه ریه کانی جهم و جور بکات. ئەنجام به پهریشانی و خه ماری قه وسه که ی له سهر ئه رزه که دانا و به شیوه یه کی سه یر که وته ته مه شاکردنی ته خته خه وه که ی دایکم. وادیاربوو شتیک له سهر ته خته خه وه که هه بوو که نیگه رانی ده کرد. جاریکی دی چوو به لای ته خته خه وه که وه. چوار چاو ته مه شای هر جووله یه کیم ده کرد، خه م و ترسیکی سه یر، بی ناو دایگرتبووم!

له ناکاوا دهسته کانی کویر کویرانه و به هه شتاو که وتنه ته فیتیسی نووستوه که. هه مان بیروکه وهکو بروسکه له میشکدا بلاچه ی دا : نازانم خه وه که ی دایکم چما ئەوه نده قورسه؟ چما که بام به و ئاوایه دهستی پیدا دینیت، خه بهری نابیته وه؟ ئەنجام سه یرم کرد، هر جل و بهرگیک هه بوو، له پالتو کۆنه که ی دایکه وه بیگره تا دهگاته پالتو کۆنه که ی خوی و بیجامه که ی خوی و ته نانه ت جله کانی منیش که بۆ خه وتن دامکه ندبون؛ هر هه مووی به جارێ دا به سهر دایکدا و دایکم له ژیریا ون بوو. له م ماوه یه دا دایکم هر نووستبوو، هیچ جووله یه کی لیوه نه هات.

دایکم خه ویکی قوولی لیکه وتبوو.

وهختایه ک بام له کاره که ی خوی بووه وه، هه ناسه یه کی ئۆخه ی هه لکیشا. نها که س نه بوو بیزار و نارحه تی بکات، ویرای ئەوهش هیشتا شتیک هه بوو که نیگه رانی ده کرد. یه کسه ر شوینی مؤمه که ی گوری و پشت له ته خته خه وه که ی دایکم و پرو له ده رگا که دانیشت. ئەنجام به ره فتاریکی ناومیدانه وه دهستی دایه که مانچه که ی ... دهستی به ژهنین کرد.

به لام ئەمه له راستیا موزیک نه بوو. هیشتا ش هه موو شته کانم به باشی له بیر ماوه. بچووکتین جووله م له بیر ماوه. به لئ هه موو ئەو شتانه م له بیر ماون که ئەو شه وه سه رنجیان راکیشام. نه خیر ئەو موزیکه ی ئەو شه وه به هیچ جورێ له و موزیکه نه ده چوو که پاشتر گویم لیده بوو... ئەوه نه وای که مانچه نه بوو، به لکو هاواریکی ترسناک بوو که بۆ یه که مجار له کولبه ته نگ و تاریکه که ی مه دا دهنگی دایه وه. ئیدی نازانم له بهر دلته نگیه نااساییه که ی من بوو، یان له بهر ئەو هه موو دیمه نه نااساییه بوو که به چاوی خۆم دیتن... دلنیا بووم ئەوه ی دهم بیست ناله و فیغان بوون، شین و شیوه نی مروفتیک بوو، گریه و زاری بوو. خه م و نامرادیه کی ئەوتو له و ئاوازه وه هه لده ستا که وهختایه ک دوا دهنگی ترسناکی که مانچه که برایه وه، وهکو ئەوه بوو هه موو شین و شیوه نه کان، خه م و په ژاره کان، حاله ته مه رگباره بی چاره و ده رمانه کان به یه که وه هه لبریزیت.

ئیدی سه برم سوا، به ته نی له رزوک و، چاوانی روندکباره وه راپه ریم، خۆم دا به سهر باوکدا، به دهم شیوه ن و زاریه وه، دهسته کانم له ملی وه ریتا. بام هاواریکی قایمی کرد و که مانچه که ی له عاردی دانا. وهکو که سیک ئاگای له خۆ نه مایی، نیگای ویل و سه رگه ردانی به هه موو لایه کدا گپرا وهکو ئەوه ی بۆ چه کیک بگه ری. ئەوسا له ناکاوا دهستی دایه که مانچه که ی و به رزی کرده وه تا به ته پللی سه ری مندای بکیشیت، خۆ ئەگه ر یه ک چرکه ی دی پی بچووايه، ریک به سه رمیا ده کیشا و ته ختی عاردی ده کردم. من به دهم هاوار و پارانه وه وه گوتم: - بابه، بابه گیان!

دهنگی ناسیمه وه، وهکو گه لا داریکی بهردهم با، كهوته لهرزین و ئهوسا دوو ههنگاو پاشهكشهی کرد و بهشان ههلیگرتم و گوتی: - ئه مه توی! تو لیڤه ی! و لهسهری برۆیی: كهواته هه موو شتیك كۆتایی نه هاتوو ه؟ یانی تو له گه ل مندا ده میتیته وه!

من دووباره بهدهم پارانه وه و زاریه وه گوتم:

-بابه، بابه گیان، بۆخاتری خوا به و ئاوايه سهیرم مه كه! خۆزگه ده ترانی چهند دهرترم! واخ...

فرمیسه كه كانم، کاریان له بام کرد. به میهره بانیه وه لهسهر ئه رزه كه دای نیشاندم، موده تیک حایر و چه په ساو لئی روانیم، له تو وایه دهیویست من بناسیتته وه و یان له شتیك حالی بیت. ئهوسا وا هاته بهرچاو، كه له ناکاوا بیروكه یه کی ترسناك بهسهریا زال بووه. روندك به چاوه لیله كانیا هاته خوارئ. بهسهرما دانه وییه وه و له رۆخسارم ورد بووه وه. من كه له ترسا ته قریبه ن شیت بوو بووم، دووباره م کرده وه: - باوکه، باوکه گیان. به و ئاوايه ته مه شام مه كه، باوکه با لیڤه برۆین. با به په له برۆین. لیڤه برۆین!

-به لئ، با برۆین. وهختی رۆیشتن هاتوو ه. بابرۆین نیه توچكا. زوو برۆین، په له بکهین!

وهکو یه کیک له ناکاوا بیری بکه ویتته وه كه ده بی چ بکات كه وته جم و جول. ته مه شایه کی هه ر چوار نکالی ژووره کی کرد. چاوی به سه ریۆشه کی دایکم كه وت كه كه وتبووه سه ر ئه رزه كه، هه لیگرتته وه و خستیه گیرفانی خۆیه وه، ئهوسا چاوی به شه و کلاوه کی خۆی كه وت، ئه ویشی هه لگرت و له بهرکی خۆی نا، ریک وهکو كه سیک كه سه فه ریکی دوور ودریژی له بهر بی، هه رچییه کی به پیوست زانییا هه لیده گرت.

منیش پاش ئه وه ی جله كانم له بهر کرد، كه وتمه كۆکردنه وه ی هه موو ئه و شتانه ی بۆ سه فه ره كه پیویست بوو، ئهوسا بام لئی پرسیم:

-له كۆکردنه وه ی هه موو پیویستیه كان بوویته وه؟ ته واو بوو؟ هه موو شتیك ئاماده یه؟ كه واته وهره با برۆین، له زیكه!

به په له بوخچه كه ی خۆم پیچایه وه و سه ریۆشیکم بهسهری خۆدا دا، به لام له و کاته دا كه خه ریک بوو له ده رگا که وده رده که وتین شتیکم وه بییر كه وته وه؛ ده بوايه ئه و تابلۆیه ی كه به دیواره که وه هه لواسرابوو، له گه ل خۆدا بیه م. بام یه کسه ر قاییل بوو. نها هیور بوو بووه وه و زۆر به هیواشی قسه ی ده کرد و به رده وام ده یگوت كه ده بی په له بکهین. تابلۆیه که زۆر به به رزییه وه هه لواسرابوو. به دوو قۆلی کورسیه کمان هه لگرت و له دیواره که مان نزیک خسته وه و ته پله کیکی بچوو کمان نایه بانی و به و که له که ترپییه و به هه ول و ته قه لای هه ر دوو کمان ئاخری تابلۆیه که مان له دیواره که هینایه خواره وه. ئهوسا هیچ نه ما ته نیا ئه وه نه بی که برۆین. بام دهستی گرتم، له و ده مه دا که ده مانویست له ئاستانه ی ژووره که وده ربه که وین، رایگرتم. موده تیکی زۆر دهستی به هه نیه ی خۆیدا هینا، له تو وایه دهیویست بییر له وه بکاته وه ئاخۆ هیچ ماوه بیبهین یان نا. ئه نجام بیری كه وته وه كه ده بی چ بکات. برۆیی و کلیله که ی له ژیر سهری دایکم ده رهینا و به په له كه وته گه ران به ناو دۆلابه چکۆله که دا، ئهوسا به چهند قرۆشیکی که مه وه که له چه که مه جه ی دۆلابه که دۆزی بوویه وه، گه راپایه وه و گوتی: - ئه مه بگره، باش هه لئ بگره، وریابه ونی نه که ی ها.

هه وه لجار پاره كهی خسته ناودهستی منه وه، به لام دواي ئه وه رای خوئی گوئی، پاره كهی له دهستم سه ند و، خستیه گیرفانی بلوزه كه مه وه. ئیستاش باش له بیرمه، كه به هوئی ساردی پاره كه وه ته زوو یه کی سارد به دهستمدا هات. لام وایه له و ساته به دواوه ههستم به نرخ و به های پاره كرد. نها ته واو خو مان ئاماده كردبوو، و پرای ئه وهش، بایم دووباره رایگرتم، وهكو ئه وهی بیرى خوئی ته واو جهم وجور بکات، گوتی:

- نیه توچکا، گوئی بگره کیژوله كه م! شتیكم له بیرچووه، به لام ئه و شته چییه؟ نازانم ده مو یست چ بکه م؟ ... ئه ها... بوهسته بیرم كه وته وه... به لئی، به لئی بیرم كه وته وه. وه ره نیه توچکا!

ههنگی بردمی بو ئه و سووچهی كه ئایکونه و په یکه ری پیاوچاكانی لیدانرابوو و ئه مری پیکردم کړنوشیان بو بیه م.

- دوعا بکه، کچوله كه م، ویرد بخوینه! ویرد و دوعا بو تو باشتره! ئه ری دوعا و سه لاوات بو تو باشتره.

به دم ئه و قسانه وه په یکه ره كهی مریه می نیشاندام و به نیگایه کی غه ربب دایبیژام و به راویژئیکی پارانه وه ئامیزه وه دووباره ی ده کرده وه كه: - دوعا بکه روله، دوعا بکه؛ ویردان بخوینه!

كه وتمه سه ر چوكان و دهستم خسته سه ر یه كدی و به دم خه م و په ژاره یه کی نا ئومیدی ئامیزه وه، كه وتمه سه ر ئه رزه كه، بو چه ند خوله كینك له هوش چووم و ئاگام له خو نه ما. پاشان وه خو هاتمه وه و هه موو هوش و گو شم دایه ویرد و سه لاوات، به لام ترس زیاتر به سه رما زال بوو. وه ختایه ك هه ستام خه م و په ژاره یه کی ترسناك دایگرتم. چه زم نه ده كرد له وهی زیاتر دووی بایم بکه وم. زوری لیده ترسام و چه زم ده كرد له گه لئی نه روم. ئاخری سه ده می ئه و هه موو خه م و ترسه م له دم ده رپه ری، له كاتیكا روندك به چاوما ده هاته خواره وه، گوتم: - بابه، ئه دی دایكه؟ چه تی؟ كوا دایكم؟ له كوئییه؟ له كوئییه؟

له بهر هه نسك و گریان نه متوانی قسه كانم ته واو بکه م. ئه ویش كه منی به گریانه وه بینى، ده ستى به گریان كرد. ههنگی دهستی گرتم و بو دیار ته خته خه وه كهی بردم، ئه و جلانه ی له سه ری كه له كه بووبوو، لابرد، و لیفه كه ی سه ری هه لدا یه وه. ئه ی خودایه! یه ك ته خته راكشابوو، جهسته ی سارد و رهنگی زهرد هه لگه رابوو. وهكو شیت خوم دا به سه ریا، تا ئامبازی بم. بایم دووباره داواي كرد كه بکه ومه سه ر چوكان و گوتی:

- سه ر دانه وینه كچه كه م، خاترخوازی لینكه!...

به ریز و حورمه تیکی زوره وه سه رم بو دانه واند، بابیشم له هه مان ساتدا، سه ری دانه واند، رهنگی به جورئ زهرد هه لگه رابوو كه ئینسان لئی ده ترسا، لیوه كانی به دم ویرد خویندنه وه، لینكا لینكا و له بن لیوانه وه ده یگوت: - نئه توچکا، من نه بووم، من نه بووم، تیده گه ی؟

ئه وسا، له كاتیكا كه به دهستی له رزوكه وه چه نازه كه ی نیشانی من ددا، له سه ری رویی كه: - حالی بووی نیه توچکا، من نه بووم، من ئه م تاوانه م نه كردوو. خه تای من نییه نیه توچکا!

من هه رگیز به و راده یه نه ترسابووم، له بن لیوانه وه گوتم: - با برۆین بابه، با برۆین، وهختی رۆیشتن هاتوو.

بایم گوتی: - به لئی، وهختی هاتوو، وهختی هاتوو.

ههنگی به تووندی قوئی گرتم و بۆ دهرهوهی ژوررهکهی بکیشکردم و گوتی: - دهی نیه توچکا له زیکه بکه وه پئی. سوپاس بۆ خوا، هه موو شتیک ته واو بوو؛ کو تایی هات.

به پللیکانه کاندایا داگه راین، دهرگاوانه خه والووه که ههستا، دهرگاکی بۆ کردینه وه و به نیگایه کی گومانای دای بیژتین. بۆ وهی له شه ری پرس و جوی ئه و بخه له سین، یه که مجار بایم بله ز له ئاستانهی دهرگا که وه وه دهرکه وت، هینده به هه شتاو بۆی دهرچوو، که به زحمهت ده متوانی به پیی را بگه م. پاش ئه وهی کو لانه کهی خو مان تهی کرد، گه یشتینه رهخی که ناله که.

شه وی به فریکی زور باری بوو، کوچه و کو لانه کانی داپوشی بوو و هیشتا ش ههر پروشه ی ده کرد. دنیا زور سارد بوو، ئازام له سه رما هه لده له رزی، شه که ت و ماندوو، په شیو و په ریشان، داوینی جله کانی بایم گرتبوو، به گورگه لوقه دوی ده که وتم. که مانچه کهی نابوو به ههنگلی. ههر سانساتی ده وهستا تا که مانچه کهی به کیفه که یه وه، که په یتا په یتا داده خزی به رز بکاته وه و نه یه لئ بکه وی.

نزیکهی چاره که سه عاتیک به و شینوهیه ریمان کرد. ئه نجام بایم، چوو ه سه ر پیا ده پویه کی سه ره و لیژگه، ههر که گه ییه رهخی ئاوه که، له وسه ری روبره که، له سه ر ئه رزه که رونیشت. ئاوه که له دوو مهتری ئیمه وه شلپ و هور شه پۆلی ددا. هه یچ زی پو حیک له ده ورو به رماندا نه بوو. ئه و ترسه ی له وه ده مه دا دایگرتم بۆ هه تاهه تابه له ویژدان و ده رووندا نه خش بوو. ئه وهی من له سالی رابردوو، به خه ون دیتبووم، هاته دی. ئیدی کولبه تهنگ و تاریکه کهی خو مان به جی هیشتبوو. به لام ئه مه له کوئ و ئه وهی من پیشینیم ده کرد، به ئاواتم ده خواست، له خه یال دانی مندالانه ی خودا، بۆ شادمانی که سیک که خو شم ده ویست و له کانگای دل وه ئاره زوی شادمانیم بۆ ده کرد، له کوئ؟ ئه مه جگه له وهی که یادی دایکم ده سته ردارم نه ده بوو و نه ده بوو. له خو م ده پرسی که : " چما، له وینده ر به ته نیا به جیمان هیشت؟ چما جه نازه که یمان وه کو شتیکی بی که لک له وینده ر به جیه هیشت؟ ئه له هقی ئه م بیرانه عه زیه تیان ده دام.

چونکه نه مه ده توانی تا ماوه یه کی زور ئه و بیرانه بۆ خو هه لگرم و خو می پیوه مژوول بکه م، ئیدی بایم بانگ کرد و گوتم: - بابه، بابه گیان.

بایم به راویژیکی تووند گوتی: - چیه؟ چ ده لئی؟

من به ده م گریانه وه گوتم: - باوکه گیان، چما دایکه مان له وی، به ته نی به جی هیل؟ چما به جیمان هیل؟ باوکه، با بگه رینه وه و که سیک راسپیرین ئاگای لیبیت!

له جیی خو ی راپه ری و هه ستایه سه رپییان وه کو ئه وه بوو که بیرو که یه کی تازه ی به میشکا هاتین و هه موو گومان و دوو دلییه کانی ئه وی ره واندیته وه، گوتی: - به لئ نیه توچکا، به لئ، نابی ئه م خه مساردیه بکه یین. ده بی بۆلای دایکه بگه رینه وه. بیگومان نها سه رمایه تی. نیه توچکا، رابه، هه ره بۆ ئه وینده ر، ئه وی تاریک نییه و، هیشتا مؤمه که ده گرئ. مه ترسه، که سیک بۆ بانگ بکه و زوو بگه ریوه. ههر خو ت برۆ. من لیره چاوه پروانت ده که م، تا نه گه رینه وه لیره ناجولیم.

به په له که وتمه ری، هیشتا به ته واوی نه گه یی بوومه سه ر شوسته که، هه ستم کرد، ئازاریک له دل هه ستا... ئاوری پاشه وه م دایه وه، سه یرم کرد بایمه له رهخی به رانبه ر منه وه، هه لئ. به جیی ده هیشتم، منی له و ساته هه ستیاره دا به جی ده هیشت!... به هه موو توانای خو مه وه، تا زارم گرتی هاوارم کرد، ترسیکی شیتانه دایگرتم،

تا هیز له لاقما بوو به غار دواى كه وتم... به لام ئەو له من تووندتر غارى دى. هه ناسه م تووند بوو. له پهل و پۆ كه وتم، زۆرى نه برد كه له چاوم ون بوو. له ريگادا كلاوه كه يم، كه لى كه وتبوو، دۆزيبه وه. كلاوه كه يم هه لگرته وه و دووباره دواى كه وتم. ئىدى هه ناسه م دهر نه دهات و لاقم له ژيرما دهنوشتايه وه. هه ستم كرد ئەوهى به سه رم دى، ئاسايى نيبه. وه كو كه سىك كه خهون ده بينى و له خهونه كهيدا راوى دهنه ن و له پهل و پۆ ده كه وى و هيزى رۆيشتنى نه مينى و ببوريتيه وه، به و ئاوايه كه وتمه سه ر ئەرزه كه... ئەم هه سته ترسناكه جه رگى ده برىم. دلّم به حالى باوكم ده سووتا : كه بىرم ده كرده وه ئىستا به بى پالتۆ و كلاو، دوور له من؛ له جگه رگوشه ئازيزه كه يه تى، دلّم بوى ده گوشرا. حه زم ده كرد بىگه م، تا بتوانم جار يكى دى ماچى بكه م و پى بى بلّيم كه له من نه ترسىت. هيوورى بكه مه وه و دلّناى بكه مه وه كه ئەگه ر نه يه وى دووى بكه وم، ئەوا دواى ناكه وم و پى ده لّيم من ئاماده م بۆلاى داىكم بگه رّيمه وه. ئەنجام له دووره وه به ديم كرد كه له سووچىكى شه قاميكه وه پىچى كرده وه، وه ختايه ك دوابه دواى ئەو خۆم به پىچى شه وقامه كه دا كرد، ئەوم له به رده م خۆدا بينيبه وه، ئىدى له ويدا برستم له به ر برا، بۆيه ده ستم به گريان و زارى و هاوار كرد. ئىستاش له بىرمه، كه رام ده كرد، خۆم به دوو رىڤينگدا كيشا، ئەو دووه له ناوه ندى ريگا كه دا وه ستاون و حاير و حه په ساو كه وتته ته مه شاي من و بابم. بۆ دوا جار هاوارم كرد كه :- باوكه گيان، باوكه!

كه چى پىم له سه ر شوسته كه داخزى و سه رم تووند داى به ئاستانهى درگاي مالىكدا، هه ستم كرد خوین به سه روچاوما دىته خواره وه و... يه كسه ر له هۆش خۆ چووم و ئىدى ئاگام له هىچ نه ما..

***

وه ختايه ك چاوم هه لينا، خۆم له سه ر ته خته خه ويكى پاك و خاويندا بينيبه وه، كو مه لىك سه روچاوى ميه ره بانم به ده ورى خۆمه وه بينى كه به وه خۆهاتنه وه كه ي من دلّخۆش و شادمان بوون. ژنىكى پىرى عه ينه ك له چاو و پياويكى به وىقارم بينى كه به ميه ر و به زه بيه كى زۆره وه، خه مبارى من بوون. كچىكى گه نچ و جوانم بينى له گه ل پياويكى قژ ماش و برنجى دا كه ده ستى منى گرتبوو و ته مه شاي سه عاته كه ي خۆى ده كرد. بوژامه وه، ده تگوت له نوئى له داىك بوومه ته وه. يه كىك له و دوو كه سه ي كه من به ده م راكردنه هيسترىيه كه ي خۆمه وه، خۆم پىدا كيشابوو ميه ر " خ " بوو و من له به ر ماله كه ي ئەودا كه وتبووم و بورابوومه وه. ئىدى ئەم ميه رى كه ده عه تنامه ي بۆ بابم نارده بوو تا پيشواى كو نسىرته كه ي " س " بكات، دواى ئەوهى منى ناسى بووه وه؛ هه لبه ته پاش سوّراخ و تاقيبىكى زۆر ئەوسا زانى بووى من كىم، برپارى دابوو بمباته مالى خۆى و ده گه ل منداله كانى خۆيدا په روه رده و به خىوم بكات. دياره ئەم ره وشه ي منى له به ر گران ده بىت. ئىدى كه وتته سوّراخ و تاقيبى ئەوهى كه بابم چى به سه ر هاتوو و كئوه چوو. بۆيان ده ركه وت كه له ده وروبه رى باژىرۆكىكى قه راخ شاردا بينراوه، كه به ده م ئازارى گورچيله وه تلاوه ته وه. ئىدى بۆ خه سته خانه يان برده وه، به لام دواى دوو رۆژ هه ر له وينده ر گيانى سپاردوو.

ئاي مردن! هه لبه ته ئەو بويه ره سه ره نجامى ئاسايى و حه تمى ئەو ژيان و گوزه رانه بوو كه ئەوى تىابوو. هه لبه ته هه ر ده بوايه به و ئاوايه بمرى. وه ختايه ك هه موو ئەو فاكته رانه ي كه ئەويان به ژيانه وه گرى دى، وه كو تراويلكه يه كى بۆش و به تال له چاو تروكانىكا سرانه وه، هه موو ئومىد و ئاواته كانى به با چوون، وه ختايه ك به خۆى و له ناكوا به م حه قىقه ته زه ق و ئاشكرايه ي زانى كه به درىژايى ته مه نى، له هه لسه نگاندى قه ده رى خۆيدا به هه له چووبوو، ئىدى ده بوايه هه ر به و حاله بمردايه، روناكى حه قىقه ت به جوړى كوړى كردبوو، بى توانايى و بى

به‌هره‌یی خۆی نه‌ده‌ببینی. له دوا ساته‌کانی ته‌مه‌نیا، گوێی له ده‌نگی‌کی پازن‌امیز بوو که دواى ئه‌وه‌ی چاوی به بۆشاییه ترسناکه‌که‌ی خۆی که‌وت، بۆ هه‌تا هه‌تایه، زراوی تۆقی و به‌و ئاوايه مرد. وه‌ختایه‌ک با‌م گوێی به دوا نه‌وای که‌مانچه‌ی ئه‌و مامۆستا بینه‌زیره، واته " س " زرينگایه‌وه ئیدی با‌م حالى بوو که هونه‌ری پازن‌امیز، هونه‌ری جوان و تازه، هونه‌ری زندوو، هونه‌ری هه‌میشه راسنگو و به‌هیز ده‌کاته چى، په‌ی به‌وه برد که مانای دروستی زه‌وق و به‌هره چیه. هه‌ر هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی، له سه‌رانسه‌ری ژيانیا، ژیراوژیر و به‌شیه‌یه‌کی ته‌م ومژاوی و به‌نادیاری ئازاری دابوو، هه‌ر هه‌موو ئه‌وه‌ی تا ئه‌و ساته بۆ ئه‌و جگه له خه‌ون و خه‌یالی گۆنگ و خه‌یال‌پلاو هیچی دی نه‌بوو، هه‌ر هه‌موو ئه‌و شته‌ی که ئه‌و ناوبه‌ناو هه‌ستی پیکردبوو و به‌ترسه‌وه له خۆی دووری خستبووه‌وه، هه‌موو ئه‌و درۆیه‌ی، که ئه‌و به سه‌رسه‌ختی ته‌واو خۆی له سایه‌یدا شار‌دبووه‌وه، ئه‌و شته‌ی که ده‌ببینی به‌ره‌وپیری ده‌هات، به‌لام ئه‌و له دیتنی ده‌ترسا، هه‌ر هه‌مووی له ناکاوا هاتنه به‌رچاوی، به‌لام چاوه‌کانی پژد بوون له سه‌ر ئه‌وه‌ی ئه‌و حه‌قیقه‌ته نه‌بینن که پوناکی پوناکیه، تاریکی تاریکیه. به‌لام حه‌قیقه‌ته له‌وه به‌هیزتر بوو که چاوانی وی ته‌حه‌موولی دیتنی بکات: به‌لام ناچار بوو، بۆ یه‌که‌مجار شته‌کان وه‌کو خۆیان، پووبه‌روو ببینی و ئه‌و چاره‌نووسه بدینی که خۆی بۆ خۆی نه‌خشه‌ی کیشابوو. که هه‌ر هه‌موو ئه‌مانه‌ی به‌چاوی خۆی ببینی، دووچاری نیگه‌رانی و په‌شیه‌یه‌کی ئه‌وتو بوو که ئه‌قلی به ته‌واوته‌ی له‌ده‌ست دا. ئیدی حه‌قیقه‌ته به ته‌واوته‌ی گێژووژی کرد؛ وه‌کو ئه‌وه بوو بروسکه لینی دابن. ئه‌و حه‌قیقه‌ته‌ی پووی دابوو، ئه‌و به‌دریژایی ته‌مه‌نی خۆی به ترس و له‌رزه‌وه چاوه‌پوانی ده‌کرد، وه‌کو ته‌وریک وابوو به‌سه‌ر سه‌ریه‌وه و له هه‌ر ساتیکا چاوه‌پوان بوو، وه‌کو جه‌زه‌به‌یه‌کی کوشنده، به‌سه‌ر سه‌ریا دابینه‌وه و ئیستا ئه‌و جه‌زه‌به‌یه هاتبوو! جه‌زه‌به‌یه‌کی کوشنده بوو. ئه‌و که ویستبووی له دادگای ویژدانی هه‌لیت، ئیدی نها هیچ په‌ناگه‌یه‌کی شک نه‌ده‌برد په‌نای به‌ریتنی. دوا ئومیدی له‌ده‌ست چوو بوو و هیچ هه‌نجه‌ته و بیانویه‌کی نه‌ما‌بوو په‌نای به‌ریتنی.

ئه‌و ژنه‌ی که سالانیکی دوور و درێژ، بووبوو به باریکی قورس به کۆلی ئه‌وه‌وه؛ ئه‌و ژنه‌ی که ژيانی لیکردبوو به ژه‌هری مار و قه‌ناعه‌تی وابوو که هه‌قی خۆیه‌تی، به ئاواتی مه‌رگییه‌وه بیت و مردنی ئه‌و به پزگاربوونی خۆی بزانی، ئه‌نجام مرد. ئیدی ته‌واو، نها ئازادی ئازاده، که‌س ئازاری نادات! ته‌واو به‌رچاوی پوون بووه‌ته‌وه، به خه‌م و په‌ژاره‌یه‌کی بێ پایانه‌وه، ویستبووی، به‌تووندی، بێ لایه‌نانه دادگایی خۆی بکات. به‌لام قه‌وسه لاوازه‌که‌ی نه‌یتوانی بوو هیچ شتیک بکات، جگه له‌وه‌ی، دوا نه‌وا و ئاوازه‌کانی ده‌ست و په‌نجه‌ی ئه‌و بلیمه‌ته‌ی، واته " س " که ئه‌و چووبوو کونسیرته‌که‌ی، دووباره بکاته‌وه!...

ئهو شیتاتی‌ه‌ی که ده‌ سال بوو له که‌مینا بوو بۆی، له ناکاوا راپه‌ری و که‌وته گیانی!

((٤))

دواى ماوه‌یه‌کی دوور و درێژ، ئه‌وسا بوژامه‌وه و وه‌خۆ هاتمه‌وه. وه‌ختایه‌ک به ته‌واوی چاک بوومه‌وه، توانیم له جیگا هه‌ستمه‌وه، هیشتا یادگه‌م به‌را‌ده‌یه‌ک په‌شیه‌ی و په‌ریشان بوو تا ماوه‌یه‌کی زۆر نه‌مه‌دزانی چیم به‌سه‌ر هاتوو. هه‌ندی‌جار وام وینا ده‌کرد، ئه‌وه‌ی ده‌ببینم خه‌وه و له ناخی دل‌ه‌وه خۆزیام ده‌خواست هه‌موو ئه‌وه‌ی به‌سه‌رم هاتوو خه‌ون بێ. شه‌وان، به‌رله‌وه‌ی بخه‌وم خۆزگه‌م ده‌خواست که له‌خه‌و رابووم، خۆم له کولبه ته‌نگ و تاریکه‌که‌ی خۆمانا و له به‌ینی دایک و باوک‌دا ببینمه‌وه. به‌لام به‌ره‌به‌ره تیگه‌یستم که ته‌نیای ته‌نیام و له نیو کۆمه‌لیک خه‌لکی بیانیدا ده‌ژیم. ئه‌نجام هه‌ستم کرد، ئیدی ته‌واو بیکه‌س و ته‌نیا هه‌تیو که‌وتووم.

به تامه زړو بیه کی زوره وه که و تمه ته مه شای ئه و شتانه ی دهوروبه ری خوّم که بو من تازه بوون. له هه وه له وه هه موو شته کانم به لاوه غه ریب و سه یر بوون، غه رقی حیره ت و سه رسامی ده کردم: ئه م سه روسیما تازانه، ئه م عاده ته تازانه، ئه و ژوره گه ورانه و له م کو شکه شاهانه یه دا که ئی ستاش، به هه مان گه وره یی و به رزی و شکو وه له به رچاومه. به لام هینده خه مین و خه مناک بووم که ده مو یست به ناو یه کیک له هوله به رز و در یژده کانی ئه و کو شکه دا تیپه رم، ترس دایده گرتم و دلنیا بووم که ون ده بم. هیشتا به ته واوه تی چاک نه بوو بوومه وه. هه ستم به خه مینی و کول و کو فانیکی زور ده کرد، ئه م حاله ته ریک پر به پیستی دوخ و رهوشی ئه و ماله خه مناک و به شکو یه بوو. له لایه که وه نه مده زانی چ ده ردی غور به تیک دل و ده روونی په ریشان کرد بووم که روژ به روژ له دلی مندالانه ی مندا زیاتر ریشا ژو ده بوو. زور جار په شینو و په شوکاو، حایر و حه په ساو، توقیو و ترساو له به رده م تابلویه ک، یان ئاوینه یه کی بالانما، یان سوپایه کی ده سکاری جوانا، یان په یکه ریکی به هادارا ده وه ستام که وای بو ده چووم به ئانقه ست له گو شه یه کدا دایان نابوو تا باشتر سه رنجی من رابکی شیت و زیاتر بمتر سینئ. ئیدی ماوه یه کی زور، حایر و حه په ساو، به بی جووله به ده م ته مه شا کردنه وه ده وه ستام. به لن، حایر و حه په ساو، به حه واس په رتی ده وه ستام، ئه وسا له ناکاوا بیرم ده چو وه وه که چما وه ستاوم و چم ده وی، له بیر ی چیدام و، وه ختایه ک وه خو ده هاتمه وه، یادگه م وه کار ده که وه ته وه، به راده یه ک نیگه ران و په ریشان ده بووم، که دل م ده که وه ته په له په ل و داخو رپان.

له نیو ئه و که سانه دا که له کاتی نه خو شیه که مدا سه ریان ده دام جگه له دکتوره پی ره که، پیاویکی دیکه هه بوو، که به سه روسیما ی زور ئاسووده و خو شحال ده بووم، روخساری زور به ویقار و میهره بان بوو، به سوژ و به زه بیه کی زوره وه ته مه شای ده کردم. روخساری ئه وم، له روخساری ئه و خه لکانه ی که له ویم ده دیتن، به لاوه په سندر بوو. حه زم ده کرد قسه ی ده گه ل بکه م، به لام زاتم نه ده کرد. هه می شه خه مبار دیار بوو، زور که م دوو بوو، سه دای ده نگی پچر پچر بوو، که مترین بزهی نه ده که وه ته سه ر لیوان. ئه م پیاوه میر "خ" بوو. واته هه مان ئه و پیاوه بوو که منی له جاده هه لگرتبو وه وه و بردبو میه مالی خو ی. که به ره به ره چاک ده بوومه وه، ئه ویش که متر ده هاته دیده نیم. له دوا دیداریدا، پاکه تی نو قل و کتی بیکی وینه داری بو هی نام. ئه وسا ماچی کردم و نیشانه ی خاچی به ده وری سه رمدا کیتشا و داوای لیکردم خو م شاد و خو شحال نیشان بده م و خه فته نه خو م، مژده ی دامی که به و زوانه دو ست و هاوگه مه یه کی، هاو ته مه نی خو م بو په یدا ده بیت، که ئه ویش کاتیا - ی کیژی خو یه تی که ئی ستا له موسکو ده ژیا. ئه وسا، هه ندی شتی ده رباره ی من، به خانمیکی فه ره نس ی ناقسال که دایه ن و سه ره رشتیاری منداله کانی خو ی بوو، و به و کیژه گه نجه ی که ئاگاداری منی ده کرد، گوت و هه نگی له ده رگا که وه وه ده رکه وت و له وه به دوا وه تا سی هه فته ی دی ئه وم نه بی نیه وه. میر ژیانکی تاییه تی بو خو ی هه لباردبوو و به گو شه گیری و دوور له خه لکی ده ژیا. شازاده خانمی هاو سه ری، نیوه ی کو شکه که ی بو خو ی ته رخا ن کرد بوو. ئه ویش به هه فتان شو وه که ی نه ده بی نی. پاشان هه ستم کرد که رو نیشقنانی ماله که، تا میر له مال نه چووبایه ده ری، یه ک قسه یان ده رباره ی نه ده کرد؛ ویرای ئه وه ش هه موویان ریزیان ده گرت. وات هه ستم ده کرد که هه مووان خو شیان ده وی و به پیاویکی پیاوانه و ماقوولی ده زانن. له تووایه به خو یشی ده یزانی که که سیکی جیاوازه و هه ر له به ر ئه وه ش بوو زور به که می ده رده که وت و خو ی نیشان ده دا. (هه لبه ته من له کات و شوینی خویدا به تول و ته فسیلی زیاتره وه باسی ده که م.)

به یانیه ک ده ستنی جلکی جوان و سپی و زور ناسکیان له به ر کردم و ئه وسا بالا پو شینیکی سو فی ره شی ئاسین به رینیان، که تاییه ت بوو به پرسه و ئه زیه تباریه وه، به سه ریا له به ر کردم. من به سه رسامی و واقی و ره وه

سهیری خۆم دهکرد. پاشان کلاویکیان کرده سهرم و منیان به پلیکانهکاندا بۆ ژوورهکهی شازاده خانم، برده خوارهوه. وهختایهک گهیممه خزمهتی شازاده خانم، چهپهسام. تا ئه و پوژه له ژیانما، خۆم له شوینی وا رازاوه و به جهلال و شکۆ و ترس ئهنگیزا نهیبینی بوو. بهلام چهپهسان و پهشوکانهکه م زۆری نهخایاند. گویم لیبوو شازاده خانم داوای لیکردم که زیاتر لینی وهپیش بکهوم، رهنگم پهپی. وهختی که جلهکانیان له بهر دهکردم، لام وابوو بۆ تاقیکردنه وهیهکی زۆر قورسم ئاماده دهکن. مهگهر هر خوا بزانی، ئه و بیروکهیه له کوپوه به میشکما هاتبوو. بهشیوهیهکی گشتی، من له م ژیانه تازهیهی خۆمدا، دووچارای باریکی دهروونی ئهوتو بوو بووم، که به گومانیکی سهیرهوه، ده مروانیه هه موو دهرووبه ری خۆم. بهلام شازاده خانم، نه وازشیکی زۆری کردم؛ ماچی کردم. ههنگی من وهخۆ هاتمهوه و به جورئهتیکی زۆرتروه که وتمه ته مه شاکردنی. هه مان ئه و ژنه جوان و خشیکه بوو، که ئه و شهوهی وههۆش هاتمهوه، به دیار منهوه وهستا بوو، له و ساته دا که دهستم ماچ کرد، له رزیکی وام هاتی، که توانای ئه و هم نه ما وهلامی ههچ یهکیک له پرسیارهکانی بدهمهوه. شازاده خانم له نزیکه خۆیهوه و له سه ر ته پله کیکی بچووک دای نیشاندم، ده تگوت پيشوهخته ئه م شوینهی بۆ من دانابوو. پیده چوو شازاده خانم، له دلی خۆیدا بریاری دابی راستگۆیانه و پر به دل خۆشی بویم و له نازم و نیعمه تم بگری و جیگه ی دایکم بۆ پر بکاتهوه. بهلام من سهرم له م رهوشه دهرنه دهکرد و به ههچ کلۆجی پهیم به نیاز و مه بهستی ئه و خانمه نه ده برد. کتیبیکی وینه داری زۆر جوانیان دامی و داویان لیکردم که بۆخۆ ته مه شای بکه م. شازاده خانم دهستی به نووسین کرد. ناوبه ناو قه له که مه ی داده نا تا قسه له گه ل مندا بکات. منیش ده په شوکام و وهلامی بی سه رو به رم ده دایه وه.

به هه رحال، هه رچه نده سه ربرده ی من، سه ربه وردی بوو که دهستی ته قدير به شیوازی جیاواز، به شیوازی پازنایمیز و گونگ، پۆلی سه ره کی تیدا هه بووه، به لام هه رچه نده سه ربرده ی من، سه یر و بالکیش و باوه رنه کردنه ی و ته نانه ت ئه فسانه ئامیز بووه، من له وینده ر وه کو مندالیکی بی سه رو به ر، مندالیکی ترسنۆک، هه چ نه دینکه و بگره گیژ و گه مژه ره فتارم ده کرد، به چاوی سووکه وه ته مه شای ئه م دیمه نه سه یره ی چیرۆکی ژیانی خۆم ده کرد. شازاده خانم ئه م گیژی و گه مژه ییه ی منی زۆر له بهر گران بوو. بۆیه له ماوه یه کی که ما لیم بیزار بوو، بینگومان خه تای خۆم بوو. ده رووبه ری سه عات سی، میوان و هاتوچۆ دهستی پیکرد، شازاده خانم زیاتر پرووی دامی و که وه نه وازشت و مدارام. که میوانه کان شتیکیان سه باره ت به من لیبی ده پرسی، به ئاو و تاو به رسقی ده دانه وه که به سه ره اتی من چیرۆکیکی دلگیر و بالکیشه و یه کسه ر به فه ره نسی دهستی به قسان ده کرد. چیرۆکی ژیانی منی ده گپرایه وه، هه موو میوانه کان به دم سه ر له قانده وه، به دم هاواری سه رسامیه وه ته مه شای منیان ده کرد. ته نانه ت یه کیک له میوانه کان که پیاویکی گه نج بوو پرووی عینه که دوورینه که ی کرده من تا به باشی ته مه شام بکات و کاله میتریکی پۆر سپی، که عه تری له خۆی دابوو، ویستی ماچم بکات. من که به ترس و له رزه وه، ره نگم دینا و ده برد، به ده قی خۆمه وه له سه ر ته پله که که ی خۆم رۆنیشتبوووم و بیئه وه ی زاتی ئه وه بکه م له جیی خۆم بجولیم چاوم بری بووه سه ر ئه رزه که. دل م ده گوشرا، ئازاری ده دام. بیرم له کولبه ته نگ و تاریکه که ی خۆمان، له باوکم، له شه ونشینیه دریز و خامۆشه کانمان، له دایکم ده کرده وه... که دایکم وه بیر ده هاته وه، چاوم ته ژی روندک ده بوون. گریان ئه وکی ده گرتم و دل م ده گوشرا و حه زم ده کرد هه لیم، ون بم و خۆم وه شیرم...

وهختایهک، میوانه کان رۆیشتن، شازاده خانم دووباره چاره ی به یه کدا دایه وه و پرووی گرژ کرد. به بی میهری و لوتف ته مه شای ده کردم. به توو په یی ده یدواندم. به لام ئه وه ی زۆری ده ترساندم، لیوه هه لقورتاوه کانی و چاوه ره شه کانی بوون که زۆرجار پتر له چاره که سه عاتی، ده ی برینه من.

که شه و داها، بۆ نهۆمی سه‌ره‌وه‌یان برده‌وه. نیوه‌شه‌و به‌دهم له‌رز و تاوه رابووم. له ترسی ئه‌و خه‌ونه ناخوشانه‌ی که دیتبووم، ده‌ستم به گریان و زاری کرد، له هورژنی گریانم دا. بۆ سبه‌ینی هه‌مان ته‌شریفات له نوی ده‌ستی پیکرده‌وه و دووباره منیان بۆلای شازاده خانم برده‌وه. دیاربوو شازاده خانم له گێرانه‌وه‌ی به‌سه‌ره‌اته‌که‌ی من، بۆ میوانه‌کانی بیتاقه‌ت بووبوو، ئه‌وانیش به‌هه‌مان تاسه‌ی جارانه‌وه گوێیان نه‌ده‌گرت و به‌ره‌به‌ره له هاتوچۆ که‌وتن. ئه‌مه جگه له‌وه‌ی که شازاده خانم رۆژیک له وه‌لامی خانمیکی به‌ته‌مه‌ندا که لێی پرسى بوو: " چۆنه، به‌م منداڵه بیزار نابى؟ " گوتبووی: منداڵیکی زۆر ئاساییه و هیچ سه‌فا و بیگه‌ردییه‌کی منداڵانه‌ی تیا نییه... ئیدی شه‌ویک بۆ نهۆمی سه‌ره‌وه‌یان برده‌وه، ئیدی ته‌واو له‌وه به‌دواوه چیتر منیان بۆ نک شازاده خانم نه‌برد. ئیدی له‌به‌رچاوی که‌وتم، ئه‌و نازه‌ی جارانه‌مه‌ما. به‌لام مۆله‌تی ئه‌وه‌م هه‌بوو به‌که‌یفی دلێ خۆم به‌سه‌رانسه‌ری ماله‌که‌دا بسوریمه‌وه، چونکه زۆر خه‌مین و نیگه‌ران بووم. له هیچ شوینی به‌ند نه‌ده‌بووم؛ نه‌ده‌حه‌وامه‌وه، بۆیه خۆشترین کاتی ته‌مه‌نم ئه‌و کاتانه بوو که ده‌متوانی له گۆشه‌یه‌کی ژووره گه‌وره و فه‌ریحه‌کانی نهۆمی خواره‌وه، خه‌لوه‌تگایه‌ک په‌یدا بکه‌م و ئۆقره بگرم. له‌بیرمه زۆر چه‌زم ده‌کرد ده‌گه‌ل ئاکنجیانی ماله‌که‌دا قسه بکه‌م، به‌لام زۆر له‌وه ده‌ترسام بیزار و بیتاقه‌تیان بکه‌م، خۆم لێیان دوور ده‌گرت. ئه‌وه‌ی له هه‌موو شت زیاتر چه‌زم لێی بوو، ئه‌مه بوو که به‌گوێره‌ی توانا، له گۆشه‌یه‌کی ته‌ریک و دوور له چاوی هه‌مووان، له پشت کورسیه‌ک یان قه‌نه‌فه‌یه‌که‌وه کزکۆله بکه‌م و له فکران رابچم و خه‌یال له‌و بویه‌ر و قه‌وماوه بکه‌مه‌وه که به‌سه‌رم هاتبوو. به‌لام سه‌یر ئه‌وه بوو که من ته‌قربیه‌ن کوتایی ئه‌و کاره‌ساته دلته‌زینه‌م بیر چووبوووه‌وه که له‌مالی خۆمانا، له مالی دایک و بابدا رووی دابوو. ئیدی جووره‌ها وینه و بویه‌رم ده‌هاته به‌رچاو؛ له زه‌ین و خه‌یالدا نه‌خش ده‌بوو... له راستیا هه‌موو شته‌کانم له‌بیر بوو، له‌و شه‌وه شوومه‌وه بیگه‌ر تا ده‌گاته که مانچه‌که و باوکم. چاک له‌بیرمه که چۆن پارهم بۆ فه‌راهه‌م کرد. به‌لام توانام به‌سه‌ر ئه‌وه‌دا نه‌ده‌شکا که بیر له‌م بابه‌تانه بکه‌مه‌وه یان شییان بکه‌مه‌وه. ئه‌و بیره‌وه‌ریبانه دلێان ده‌گوشیم. که دایکم و ئه‌و ساته‌م بیر ده‌که‌وته‌وه که له‌هه‌نیه‌ر جه‌نازه‌که‌یدا، نوێژ و نزام ده‌کرد، ته‌زوویه‌کی سارد به‌گازه‌رای پشتما ده‌هاته خوارێ و ئیدی له‌رزم لیده‌هات و کزه له جهرگم هه‌لده‌ستا و هاواریکی کز له دل‌مه‌وه ده‌رده‌چوو، هه‌ناسه‌م ته‌نگ ده‌بوو. دل‌م به‌جووری ده‌گوشرا و ده‌که‌وته په‌له‌په‌ل، و ترسیکی وه‌هام لیده‌نیشته که له خه‌لوه‌تگایه‌که‌ی خۆم نه‌ده‌حه‌وامه‌وه و هه‌لده‌هاتم.

من که گوتم به‌ته‌نی جێیان ده‌هیشتم، راست نه‌بوو، ئه‌وه ویناکردنیکی هه‌له‌ی خۆم بوو. به‌پێچه‌وانه‌وه زۆر به‌وردی و بیئه‌وه‌ی بیلان من پێچه‌سم، چاودیریان ده‌کردم. له‌م باره‌یه‌وه راسپارده‌کانی میریان مووبه‌موو، بێ که‌م و زیاد جیه‌جی ده‌کرد که راسپاردبوون، سه‌ر نه‌که‌نه سه‌رم و بیزارم نه‌که‌ن و بۆ یه‌ک سات چاویان لێم غافل نه‌بیت. ناوبه‌ناو ده‌مبینی که یه‌کیک له ئه‌ندامانی مال‌باته‌که‌یان یه‌کیک له پێشخزمه‌ته‌کانی ماله‌که سه‌ریکی ده‌کیشایه ئه‌و ژووره‌ی که منی تیابووم و ئه‌وسا به‌بیئه‌وه‌ی هیچ قسه‌یه‌ک بکات ده‌رۆی. ئه‌م چاودیرییه ورده غافلگیر و نارحه‌تی ده‌کردم و عه‌قلم به‌دۆزینه‌وه‌ی رازی ئه‌م دیارده‌یه‌دا نه‌ده‌شکا. لاموابوو، به‌مه‌به‌ستیکی نه‌یتی چاودیرییم ده‌که‌ن، تا پاشان شتیکم بۆ دروست بکه‌ن که خۆیان ده‌یانه‌وی... بۆیه هه‌ولم ده‌دا په‌ناترین شوین له ماله‌که‌دا بدۆزمه‌وه و له کاتی پێویستدا خۆمی تیا وه‌شیرم. جاریک ریسکم کرد و چوومه سه‌ر پلیکانه گه‌وره‌که، پلیکانه‌یه‌کی پان و به‌رین بوو، له مه‌رمه‌ر دروستکراوو، مافوری به‌سه‌ردا رابخابوو، به‌جووره‌ها گۆل و گۆلدان، نه‌خش و نیگار رازابوووه‌وه. له هه‌ر پێچیکي پلیکانه‌که‌دا، دوو پاسه‌وان، به‌جلکی رازاوه، به‌ده‌ستکێش و بۆینباخی سپی سپیه‌وه، که له سپیه‌تیدا چاوی ده‌خسته ریشکه و پێشکه، به‌بێ جووله دانیشتبوون. به

نیگه رانییه وه ته مه شام کردن. هرچی سهرم هینا و سهرم برد تینه گه یستم ئه و دوو که سه، بیئه وهی شتیک بلین یان کاری بکه چما له ویندهر دانیشتون و زهق زهق ته مه شای یه کدی دهکن!

رۆژ له دواى رۆژ، زیاتر که یفم بهم سوپانه وه ته نیایه ی خۆم دههات و پتر دهکرامه وه. جگه له مه هه لاتنی من له نهۆمی سهره وه هوی دیکه شی هه بوو. پیره ژنیکی پوری میر له ژووړیکی سهره وه دهژیا که هیچ کاتی له ژووړه که وه در نه دهکوت و که سی نه ده بینی. ئه م پیره ژنه کاریکی سهیری له من کردوو. هه رچه نه ده که سی یه که می ئه و ماله نه بوو، به لام چپواشی له که سی یه که م که متر نه بوو. هه موو ئه نامانی مالباته که، به ریز و حورمه تی تایبه تیه وه رهفتاریان له گه لدا ده کرد. ته نانه ت شازاده خانمیش، به هه موو که ش و فش و له خۆبایی بوونیکی خۆیه وه، ناچار بوو هه فته ی دوو جار، له رۆژانی تایبه تی و دیاریکراودا، بچیته سهره وه و به فه رمی دیده نی پوره خانم بکات. شازاده خانم، زیاتر دانی به یانیان سهردانی ده کرد و ئیدی جووته خانم ده که وتنه گفتوگۆی وشک و جدی که هه ندی جار بیده نگه تیده که وت، پیره ژن له ماوه ی ئه و بیده نگه دا له بن لیوانه وه ویرد و نزای ده خویند یان ته زیبای ده کرد. ئه م دیداره به گویره ی مه یل و ئاره زوی پیره ژن له کورتی ده برایه وه یان دریزه ی ده کیشا، تا له ناکاوا پیره ژن له جیی خۆی راده بوو و ماچیکی ده م و لیوی شازاده خانمی ده کرد، ئه م هه لویسته به و مانایه بوو که دیداره که کۆتایی هاتوو. جارن شازاده خانم ناچار بوو، هه موو رۆژیک جار بچیته خزمه تی پوره خانم، به لام پاشان ئه م ری و ره سمه به ره زامه ندی پیره ژن، سووک کرا و، ده بویه شازاده خانم هه موو به یانیه که که سی بئیری له ئه حوالی پوره خانم بپرست؛ پیره ژن زور پیر بوو بوو، به گوشه گیری ده ژیا. پوره خانم هیشتا هه ر کچی عازهب بوو؛ شووی نه کردبوو. له ته مه نی سی و پینچ سالیدا هه زی کردبوو بچیته دیر و پاش ئه وه ی هه فده سالی له و دیره دا به سه ر بردبوو، هیچ مه رجیکی ره به نیایه تی به جی نه هینابوو و دیره که ی به جی هیشتبوو و بو موسکو گه رایه وه. ئیدی ویستبووی له وی له گه ل خوشکه که یدا؛ بیوه ژنه که ی کونت " ل " دا، که سال به سال رهوشی ته ندروستی و مجیزی خراتر ده بوو، بژی، هه روه ها له گه ل خوشکه که ی دیکه یدا؛ واته شازاده خانم " خ " دا که بیست سال بوو، لیکی زیز بوو بوون، ئاشت بیته وه. به لام وه کو ده یانگیزایه وه ئه م پیره ژنانه، نه یانتوانی بوو بو تاقه رۆژیکیش له گه ل یه کدا هه لکه ن و بسازین. هه زار جار پتر ویستبوویان لیکی جیا بینه وه به لام نه یانتوانی بوو له و باره یه وه هیچ بریاریک بدن، هه رجاری که ویستبوویان لیکی جیا بینه وه، هه ستیان کردبوو بی یه کدی نایانکری و چه ند بوونیان بو یه کدی پیویسته تا له ته مه نی پیریدا، فریای یه کدی بکه ون. هه رچه نه دانی خانه واده ییان خوش و ئاسوده نه بوو، سه رباری ئه و بیزاریه پر هه بیته و ویقاره ی بالی به سه ر ماله ژنانه که ی موسکویان دا کیشابوو، هه موو ئه شرافانی شار، به ئرکی خویان ده زانی که بچه دیده نی ئه م سی پیره ژنه گوشه گیره. خه لکی ئه وانیان به پاریزه رانی هه موو ری و ره سم و داب و نه ریته زندوو هکانی ئه رستوکراتیه ت ده زانی. کونتیس ژنیکی زور پایه به رز بوو، زور یادگاری و بیره وه ری جوانی له دووی خوی به جیه یشت. هه رکه سی که له پترسبورگه وه به اتبایه هه وه لجار ده چوو دیده نی ئه م خانمه پیرانه. هه موو ئه وانیه ی له مالی ئه وان پیشوازی کرابان ، پاشان له هه موو جیه کی دی به گه رمی پیشوازی ده کران . به لی، دواى مردنی کونتیس، دوو خوشکه که ی دی لیکی جیا بوونه وه. شازاده خانم " خ " که خوشکی گه وره بوو، له موسکو مایه وه تا به شه میراتی خوی، له که له پووری خوشکه که ی، که وچاخ کویر بوو، وه ربگری. به لام خوشکه بچوو که که یان، که ره به نیته و ته رکه دنیا بوو، چوو بو پترسبورگ تا له گه ل شازاده " خ " ی خوشکه زایدا، که مالی له ویندهر بوو، بژی. به بونه ی ئه م پرسه و تازی به باریه وه، هه ردوو منداله که ی میر، واته کاتیا و ئه لکسندر، له موسکو، له مالی پوره گه وره که یان بوون، تا ئه و خانمه پیره هه ست به ته نیایی و

گۆشه گیری نه کات. هرچه نده سازاده خانم کوره کانی خوی زور خوشده ویست و رموده یان بوو، نه ییده توانی تا پرسه که ته واو ده بی، ریگری له بوونی جگه رگۆشه کانی له وینده ر بکات. له بیرم چوو نه وه بگیرمه وه، وهختایه ک که من چوومه مالی میر، پرسه که هیشتا به رده وام بوو، به لام له کوتاییدا بوو.

سازاده خانمی پیر که هه میسه ره شپۆش بوو، بالاپۆشیکی سوفی نه ستوری یه خه سپی چینداری له بهر ده کرد، که به راستی سیما و پواله تی ره به نیتیه ی پیده به خشی. هه میسه ته زیحه که ی به دهسته وه بوو، به جه لال و شکۆیه کی تاییه تیه وه بۆ نویژ ده چوو. هه موو پۆژی به پۆژوو ده بوو، پیشوازی له کهسانی سه نگین و به یقار و به ته من و پۆحانی ده کرد و کتیبانی ئۆلی ده خوینده وه، به کورتیه که ی ژیانیکی پارسایانه ی هه بوو. نه و بیده نگیه ی که بالی به سهر نهۆمی سه ره وه دا کیشابوو، به راستی ترسناک بوو. هه رکه دهنگی ده رگایه ک به رز بوایه ته وه نه و پیره کچه که گوئییه کی هه ستیار و سووکی وه کو گوئی کچانی پازده سالانی هه بوو، یه کسه ر یه کیکی ده نارد تا سۆراخی هۆی نه و دهنگه بکات. هه موویان به چپه قسه یان ده گه ل یه کدیدا ده کرد و، له سهر په نجیه ی پییان رییان ده کرد. ته نانه ت نه و کاره که ره داماره فره نسیه ش که پیی نابوو ته مه نه وه، ناچار بوو ده سته برداری پیلاوه باشه کانی خوی، که جووتی پووتی پاژنه دار بوو، بی؛ له پیکردنی پیلاوی پاژنه به رز له وه نهۆمه دا قه دهغه بوو. هه مووی دوو هه فته بوو که چووبوومه نه و ماله، سازاده خانمی پیر، که سیکی فریکرد تا تاقیبی من بکات که من کیم و چ ده که م له و ماله؟..

یه کسه ر نه مر و فره مانه که ی نه ویان جیبه جیکرد و حال و حیکایه ته که ی منیان گه یانده خزمه تی. ههنگی که سیکی دیکه ی بۆلای په رستار و کاره که ره فره نسیه که نارد که چما سازاده خانمی پیر تا نها منی نه دیتوو. ئیدی له مه وه کوده تایه ک له ماله که دا پرووی دا. به په له سهر و قژیان ریخستم و به بیته وه ی پیویست بکات، دست و ده موچاویان شتم و فیریان کردم که چۆن ریبکه م و چۆن سلای لیبکه م و ته که زیان کرد که به گویره ی توانا به نه ده ب و میره بان بم، به کورتیه که ی هه موو ری و په سمیکیان فیر کردم ههنگی قاسیدیکیان نارد تا پرسیار بکات که ئاخۆ سازاده خانمی پیر ئاماده یه پیشوازی کچۆله یه کی سیوی (بی داک و باب) بکات یان نا. وه لام هاته وه و نه مریان پیکردم که سبه ی به یانی دوی نویژی گه وه، پیشوازیم ده کات. نه و شه وه تا به یانی خه وه نه چوو و چاوانم و پاشان بۆیان گیرامه وه که دوو چاری تا و ورینه بووبوو. هه میسه خه ونم ده بینی که هه میسه ده چوومه حوزووری نه و خانمه پیره و له به رده میا نویژم ده کرد و داوی بوردنم ده کرد!

نه نجام کاتی نه وه هات بچه خزمه تی، خۆم له هه نبه ر پیره ژنیکی لاواز و کورته بالادا بینیه وه که له کورسییه کی گه ورده دا نفووم بووبوو. به سهر ئامازه ی کردم من که هه رمه پیشه وه، به رچا که که ی له چاو کرد تا له نزیکه وه بمدینی. چاک له بیرمه که دلی خانم نه یگرتم، به که سیکی کیوی ده زانیم که نه نه ته کیتی ئیکلام ده زانم و نه ری و په سمی دست ماچکردن. ئیدی به پرسیاران دابیژرام و من به نه سته م به رسقی پرسیاره کانی نه وم ده دایه وه. که پرسیارای دایک و باوکی کرد، ده ستم به گریان کرد. پیره ژن که منی به وه هه ستیاریه بینی زور په ست بوو و ئامۆژگاری کردم که ته وه که ل به خودا بکه م، به خه یالی خوی به وه قسه یه دلنه وایی منی ده کرد. نه و جا پرسیارای نه وه ی لیکردم که ئاخو جار که ی چوومه ته کلیسا. چونکه من به باشی له مه به سستی حالی نه بووم، به بیانونوی نه وه ی که په روه رده ی ئاینیم باش نییه، پیره ژن زور تووره بوو. یه کسه ر له دوی سازاده خانمی گه نج نیردا و کۆبوونه وه یه کی راویژکاری کرا و بریاردا که یه ک شه ممه ی ئاینده بۆ کلیسام فریبکه ن و سازاده خانمی پیر به لیتی دا که له نویژ و نزاکانیا دوعای خیرم بۆ بکات. به لام له هه مان کاتدا نه مری فره موو

که له خزمه تی مەرەخه سم بکن، چونکه به قسه ی خو ی به دیتنی من زور خه فته دهخوات و دل ی به حال م دهسووتی. من بهو حاله وه که تیای بووم، هیچ شتیکی سهیر و نائاساییم نه بی نی. به لام نه وه ی وهکو رۆژی روناک لام عه یان بوو، نه وه بوو که شازاده خانمی پیر، به هیچ کلۆجی دل ی به من نه کرایه وه، نه چوو بوومه دل ییه وه. هه ر نه و رۆژه که سیکی نارد که بل یته من مندالیکی لاسار و هارو هاجم، دهنگه دهنگم له سه رانسهری ماله که دا دهنگ ده داته وه، حال بوکی من به در یژیای نه و رۆژه، کر و کپ له گو شه یه کدا کزکوله م کردبوو و له جی خۆ نه جولا بووم. ئیدی پیره ژن به خه یال نه و واقیعه ی لای خو ی خولقاندبوو. بو سبه ی جار یکی دی که سیک هات و هه مان شتی دووباره کرده وه و به لگه یه کیشی بو سه لماندنی قسه کانی نه و دۆزییه وه؛ به لگه که ش نه وه بوو که فینجانی له دهستم به ربوو بووه وه و شکابوو، ئیدی کاره که ره فه رهنسیه که و هه موو کاره که ره کانی دی دوو چاری ترسیکی سهیر بوو بوون و یه کسه ر بردیام بو دوورترین و ته ریکترین ژووری کو شکه که، خو شیان به ترس و له رزه وه بو هه مان شوین دووم که وتن.

ئیستا بیرم ناکه ویته وه که نه و ئاریشه یه چون کوتای هات. به لام زور خو شحال بووم به وه ی که بو ژووره که وره کانی ژیره وه گوزرامه وه، له وی به خاتر جه می و بیته وه ی خه می نه وه م هه بی چ که سیک بیزار بکه م، به که یفی دل ی خو م ده سو رامه وه.

جاریک له یه کیک له ژووره کانی ژیره وه، دانیشتم، سه رم له بهر خو نابوو، ده م و چاوم له نیو هه ر دوو دهستم نابوو. نازانم چه ند سه عات بوو خه یال بهو حاله وه بردبوومیه وه. ئیدی به رده وام بیرم ده کرده وه. بیر و هو شم نه نه وه ند ه پوخته بوو و نه نه وه ند ه به هیز بوو که په ی به سه ده می خه م و په ژاره ی خو م به رم. خه م و په ژاره که م، سات به سات قورستر ده بوو و خه ریک بوو خه فه ی ده کردم. له ناکاوا دهنگیکی نه رم و میهره بان له به رده م ما به رز بووه وه و پرس ی :- چیته، بچکوله ی داماو؟

شازاده بوو، سیمای یه کپارچه، سو ز و میهر و دلوقانی بوو. من چاوم هه لبری، به نیگایه کی، زیلله ت ئامیز و پر له نا ئومیدی و خه فه تباری دامبیژت، روندک زاییه چاوه شینه کانی، دهستی نازی به سه ر ما هینا و گوتی :- داماو خو ت، هه تیوه ی بی داک و باب!

به ده م گریان و هه نسک هه لدانه وه گوتم :- نه خیر، نه خیر، نه خیر من سیوی و هه تیو نیم.

له جی خو راپه ریم، به هه شتاو خو م گه یاندی و دهسته کانیم گرت و به ربووومه ماچکردنیان، به ده م روندک رشتنه وه دووباره م کرده وه که :- نا، نه خیر، نه خیر من هه تیو نیم.

شازاده گوتی :- به لام چیته، کیژه ئازیزه که ی من، نیه توچکا به سه ته زمانه که م، چیته؟

به ده م گریانی به رز و هه نسکی زوره وه، که نه مده توانی خه م و په ژاره ی خو م وه شیرم، گوتم :- دایکم له کوئییه؟ کوا دایکم؟

ههنگی به سه ر لاقیا که وتم، که وتمه خاک و پای و پرسیم :- دایکم له کوئییه؟ دایکم کوا؟

- ئاهه بچکوله که م، بمبوره! منداله بیته واکه! یانی بیرت له دایکت ده کرده وه... چمکرد! وه ره له گه ل منا، نیه توچکا خیرا وه ره!

شازاده دەستی گرتم و بەپەلە لە دووی خۆی بکێشی کردم. زۆر بە حال و ڕەوشی من پەڕیشان و پەشیو بوو. ئەنجام چووینە ژووریکەووە که من تا ئەو ڕۆژە نەمدیتبوو.

ئەو ئۆ ژووری نوێژ کردن بوو. ژوورەکه تاریک بوو، تەنھا ئەو شوینانەیی نەبی که چرای بچووکیان لیدانرابوو، تیشکەکانیان چوارچیووە زیرکفەتەکان و جەواھیراتی سەر ئەیکۆنەکانیان ڕوناک کردبوووە. ئەولیا پیرۆزەکان لەنیو چوارچیووە درەخشانەکانیانەووە، بەشیوہیەکی گونگ تەمەشایان دەکرد. هیچ شتیکی ئەم ژوورە، لە ژوورەکانی دی نەدەچوو. ئۆتموسفیرەکەیی هیندە ڕازنامیز و پڕ شکۆ بوو، که هەستیکی مەیلە و ترسناک سەراپای داگرتم.

بەهەر حال، ئەووە بۆ مەجازی ئەو کاتەیی منی تیابووم، زۆر ئاسایی بوو. شازادە، لەبەردەم یەکیک لە وینەکانی مریەم دا وەچۆکیا هینام و خۆیشی لە تەنیشت منەووە کەوتە سەرچۆکان و بەراویژیکی هینم و پچرپچر گوتی: -نوێژ بکە بچۆلەکەم، وێرد بخوینە، با هەردوو کمان پیکەووە نوێژ بکەین!

بەلام هیچ نوێژ و نزا و وێردیکم بۆ نەهات. زۆر پەشیو بووم، زۆریش دەترسام. ئەو قسانەیی بامم، کە لە دوا شەوا، لەبەردەم جەنازەکەیی دایکەدا کردنی، بیرکەوتەووە، ئیدی نۆبە تايەکی تووندم هاتی. نەخۆش کەوتم، دووبارە لە جێدا کەوتم. لەم نەخۆشیەدا لەزگ بوو بمرم. بویەرەکه بەمجۆرە بوو:

بەیانیک ناویکی ئاشنام بەرگویی کەوت. ناوی "س" بوو کە بەدەمی ئەندامیکی مالباتەکەدا، کە بەدیار منەووە بوو، هات. ڕاچلەکیم. لەپڕ هەموو بیرەوہرییەکانی ڕابردووم وەبیرھاتنەووە، نازانم چەند سەعاتم بە مەنگی و بەدەم و ڕینەووە بەسەر برد، گوشارم لە یادگەیی خۆ دەکرد، خەیاڵم دەکردەووە و خۆم عەزیەت دەدا. کە وەخۆ هاتمەووە درەنگ بوو، ژوورەکه تاریک بوو، چرای ژوورەکەیی من کوژابوووە و ئەو کارەکرانەیی کە عەدەتەن بەدیار منەووە دەمانەووە ڕۆیشتبوون. لە ناکاوا گویم لە دەنگی موزیکی بوو کە لە دوورەووە دەهات. ئەم دەنگانە هەندێجار هیندە نزم دەبوونەووە نەدەهاتنە بیستن. هەندێجاریش بەجۆری بەرز دەبوووەو دەتگوت سات بە سات لەمن نزیکتر دەبیتتەووە. نازانم لەو کاتەدا چ هەستیکی ئالکاووم بوو، ئەو قەرارە چ بوو کوت و پڕ بە میشکی نەخۆشەدا هات: لە جیگا کەم هەستام، بالاپۆشە ڕەشەکەم؛ جلکی تازیه بارییەکەم، بەپەلە لەبەر کرد، ئەوسا زەبوون و دەغەزار بە کوێرە کوێر لە ژوورەکه وەدەرکەوتم. نە لە ژوورەکەیی تەنیشتەووە و نە لەو ژوورەدا کە پاشان ڕیم تییکەوت، تووشی کەس بوو. ئەنجام گەییە ڕاپەووەکە. نەوای موزیکەکە نزیکتر دەبوووە. لە ناوہراستی ڕاپەووەکەدا، پلیکانەیکە هەبوو کە من لەوێووە بۆ هۆل و ژوورەکانی خوارەووە دەچووم. پلیکانەیکە لە ڕوناکیا پڕشنگی دەدا؛ بە شەواہی دەخستی. لە خوارەووە دەنگی پێ دەهات. خۆم خزانە گووشەیکەووە تا نەمبین، تا دُنیا نەبووم کە ئیدی کەس نامبین، لە گووشەکە نەهاتمە دەرەووە و خۆم بە ڕاپەووەکەدا نەکرد. دەنگی موزیکەکە لە هۆلیکی تەنیشتەووە دەهات. بەو دەنگانەدا کە دەهاتنە گۆی، دیاربوو کە خەلکانیکی زۆر لەوێ خڕ بووبوونەووە. یەکیک لە دەرگاکانی هۆلەکە، ئەو دەرگایەیی دەیروانیە سەر ڕاپەووەکە، پەردەیکە قەیفەیی سووری، دوو لۆی پیندا درابوو، چمکی لۆی یەکەم هەلدایەووەو خۆم لە پشتیەووە شار دەووە. دلم هیندە بە تووندی لینی دەدا کەبە ئەستەم دەمتوانی خۆم بەپیوہ بگرم. بەلام دواي چەند خولەکیک، هیور بوومەووە و پەشوکاوییەکەم ڕەوییەووە و خۆم کۆنترۆل کرد و زاتم وەبەر خۆ نا و لۆیکەیی دیکەم بڕیک بەرز کردەووە... ئەی خودا! ئەو هۆلە بەرینە تاریکەیی کە من نەدەویرام بچمە ناوی، چراخانێ بوو لەو گۆرە، هیندە ڕوناک بوو بە شەواہی دەخستی؛ لە ئوقیانووسیکی ڕوناکیدا نقوم بووم، چاوانم کە بە تاریکی ڕاھاتبوون، لە هەوڵەووە بەجۆری کەوتنە

رەشكە و پيشكە كە هاتتە ژان. بايهكى بۇندارى فينك بەر دەم و چاوم كەوت. خەلكە كە بەناو ھۆلەكەدا ھەموو شاد و خەنۆل، دەھاتن و دەچوون. ژنان جلكى ناسك و ئالاوالايان لەبەر بوو! جگە لە نىگای جوان و بالکيش ھىچى دىكەم نەدەبىنى. ئەو ديمەنە بەجۆرى سەرمەستى كردم، ھایم و ھەيران لە جىيى خۆم وەستام. وپراي ئەوھش وام وينا دەکرد كە ھەموو ئەم ديمەنانەم پيشتر و لە شوپىنك لە دنياي خەون و خەيالاندا ديتووه. كۆلبە تەنگ و تاريكەكەي خۆمانم لە ھەرەتى تاريكى خۆرئاوادا ھاتەو بەرچا، پەنجەرە بەرزەكان و كۆلانە قوولەكان كە بەجۆرەھا فانۆس پوناك بووبوو، پەنجەرەكانى مالەكانى بەرانبەر مالەكەي خۆمان، كە پەردەي سوورىان پيدا دادرابوو، ئەو گاليسكانەي لەبەر مالەكاندا ريزيان بەستبوو، ئەو ئەسپە مل بەرزانەي كە بەدەم سەمكۆلانەو دەيان ھيلاند، ئەو سىبەرەنەي كە بەسەر پەنجەرەكاندا دادەخزين، ھەر ھەموو ئەم ديمەنانەم ھاتتەو بەرچا. گويم لە ھاوار و قريوھى خەلكى و نەواي موزيك بوو كە لەبەر دوورى تا دەھات كزتر دەبوو... لە دلى خۇدا گوتم : كەواتە ئەو مالانە ئەو بەھەشتە بوون كە دەمويست دەگەل بامدا بوى بچم!... كەواتە ئەوھى من بىرم ليدەكردەوھ خەون و خەيال نەبوو!... بەلى من ئەم ديمەنەم، جاريكى دى لە دنياي خەيال و بەدەم نەخۆشى يەوھ بىنى بوو. ئىدى ھىندەي دى بارى دەروونىم ھاروژا و پوندكى جۆش و خرۆشيكى لە وەسف نەھاتگ بەچاوانما ھاتەخوارى. بە نىگا كەوتمە سۆراخى بام، لە كاتىكا دلم بەتووندى لىي دەدا و نەفەسم تەنگ بووبوو، لە دلى خۇدا دەمگوت: " دەبى ئەو (بام) لەوئى بى. بىگومان لەوييە ". لە ناكاوا نەواي موزيكەكە برا و ھۆلەكە ھاروژا، خرۆشا. لە ھەموو لايەكەوھ چپە چپ دەستى پىكرد. بە تامەزرۆييەوھ كەوتمە تەمەشاكردى ئەو كەسانەي كە بەردەمدا تىدەپەرين، تا بەلكو يەكئىك بناسم. لە ناكاوا ھەرا و ھەنگامەيەكى نائاسايى بالى بەسەر ھۆلەكەدا كيشا. من لەسەر مینبەرى سازقانەكاندا، پىرەمىريكى رەقەلەي مردەلوخم بىنى كە كەمانچەيەكى بەدەستەوھ بوو. پوخسارە زەردەكەي گەش و خەنۆل بوو، بە ھەموو لايەكا سەرى فرودينا و سلاوى لە جەماوھرى خەلكەكە دەکرد. بىدەنگيەكى قوول بالى بەسەر ھۆلەكەدا كيشايەوھ، لە تۆ وايە جەماوھرى خەلكەكە ھەناسەيان لە خۆ بريوھ. ھەمووان تەمەشاي پىرەمىردەكەيان دەکرد و چاوەروان بوون. يارۆي پىرەمىرد كەمانچەكەي بەدەستەوھ گرت و قەوسەكەي بەسەر ژيەكانىدا ھينا و موزيك دەستى پىكرد. بەلام يەكسەر ھەناسەم تووند بوو؛ ھەستم كرد خەريكە دەخنكىم. ئەم نەوا و ئاوازانە خەم و پەژارەكەيان زياتر دەکرد. ھەناسەم دەرئەدەھات. ئەم نەوايانەم بەگوئى ئاشنا بوو، دەتگوت پيشتر بىستبوومن. جۆرە ئاگاداركردەوھ و پيشىنبىيەكەيان تيابوو. پيشىنبىيەكەيان ترسناك و غەريب، كە لە يادگەما نەخش دەبوو. لەناكاوا نەواكان خيراتر و تووندتر بوون. پاشان نالە و گلەيى و گريان و زارى ھاتەگوئى. وەكو نويز و نزاىك دواي ئەوھى لە نيو خەلكەكەدا دەنگى دايەوھ، بوو بە ئاو و لە گىژاوى بى ئومىدى و نامراديدا نقووم بوو. ئەم ھالەتە سات بە سات بۆ من ئاشناتر دەبوو. كەچى دلم ھەزى نەدەکرد باوھ بكات. ددانم دەنا بەيەكدا تا لە تاو دەرد و ئازار ھاوار نەكەم . خۆم بە پەردەكەوھ گرت تا نەكەوم...

جارجار چاوم دەنوقاندن و دەكردەوھ. بە ئومىدى ئەوھى كە لەو خەونە رەھا بم و رىك لەو ساتەدا، لەو مۆتەكە خەمناك و ترسناكە بىدار بىمەوھ و خۆم لە دوا شەوى كۆلبە تەنگ و تاريكەكەي خۆماندا بىبنمەوھ كە گويم لەو ئاواز و ئاھەنگە بووبوو. چاوم كەردەوھ تا دلتيابم ئاخۆ لەوييم... نەخىر ئەوانە خەلكانى دىكە بوون. سەروسىمايان جياواز بوو. پىدەچوو كە ھەريەكەيان وەكو من چاوەروانى روودانى بوهرىك بن و ھەر ھەموويان وەكو من نقومى خەم و پەژارەيەكى قوول بوون. وام ھەستدەكرد كە ھەمووان پىويستيان بەوھيە بەدەم ئەم ئاھو نالىنەوھ ھاوار بكەن تا سوكنايى بەگيان و دەروونى خويان ببەخشن و كۆتايى بەو ئاشوبە بىتن

. به لأم ئاهو ناله كان سات به سات تووندتر و به ئازارتر و ريشاژۆتر ده بوو. له ناكاوا ناله يه كي به رز و دريژ كه دوا فريادي كه مانچه كه بوو، به رز بووه وه و مني له جي خوم راپه راند. من پيشتر نه و فريادهم بيستبوو. هه مان فرياد بوو كه له و شه وه شوومه دا، هه راسان و په ريشاني كردبووم. چه خماخه يه ك به ميشكم دا هات: " باب، باب به ليره يه، نه وه كه من بانگ دهكات، نه مه دهنگي كه مانچه كه ي نه وه! "

ئاهيكي قوول له دلي جه ماوه ري خه لكه كه وه به رز بووه وه، دهنگي چه پله ريزانيكي گرمي جه ماوه ري خه لكه كه، هۆله كه ي هه ژاند. ناله و زاربييه كي تووند و به ئازار له سينه مدا په نگايه وه، له وه ي پتر ته حه موولم نه كرد و په رده كه م هه لدايه وه و بله ز خوم به هۆله كه دا كرد، بيته وه ي ئاگام له خو بي، خوم به هۆله كه دا كرد و به دهم هاواره وه گوتم :- باب، باب. نه مه توي؟ له كويي باب؟

نازانم چون گه ييمه لاي پيره مي رده لاواز و دريژه كه، كه س ري پينه گرتم، ريگه يان بو چول كردم. به دهم هاواريكي ترسناكه وه خوم به سهر پيره مي رده كه دا دا و وام هه ست ده كرد باوه ش به بابمدا ده كه م. له ناكاوا هه ستم كرد كه دوو دهستي لاوازي دريژ گرتيانم و له سهر نه رزه كه هه لم ده سه نن. دوو چاوي ره ش به جو ري نيگايان ده كردم له تووايه ده يانه وي به گري خويان بمسوتينن. من ته مه شاي پيره مي رده كه م ده كرد. له ناكاوا له دلي خوما گوتم: " نا، نا، نه مه بابي من نييه، به لكو بكرژي بابمه! " دوو چاري هه يه جانيكي ترسناك بووم. هه ستم كرد، دهنگي بيكه نينيك به ديار سهر مه وه ده ژنه وم و نه م بيكه نينه له سه رانسهر ي هۆله كه دا ده نگه داته وه. ههنگي له خو چووم و ئاگام له هيج نه ما.

((۵))

نه وه دووهمين جار و دواجار بوو كه نه خوش ده كه وتم. وه ختايه ك چاوم هه لينا روخساريكي مندالانهم بيني كه به ديارمه وه دانه وي بووه وه، كچوله يه ك بوو له سونج و ته مه ني خوما. هه ركه ديتم، باوه شم بو كرده وه. له يه كه م نيگاوه سوژ و ميهر و ئوخژنيك له دل و دهروونم گه را، سه راپاي داگرتم. روخساري منداليك بيننه به رچاوي خو كه بيته ندازه جوان و قشتيله بيت؛ جوانيه ك كه سه رمه ستت بكات، روخساريك له و روخسارانهي كه بيديني، واقت له جوانيه كه ي ور بميني، حاير وحه په ساو له جي خو به ته مه شاكردنيه وه به نج بيت، له و روخسارانهي كه به ديتني دل ت شاد بي و له ته مه شاي تير نه بي. نه م منداله " كاتيا " ي كيژي مير بوو كه تازه له موسكو هاتبووه وه. به باوه ش گرته كه ي من، زه رده خه نه يه ك نيشته سه ر ليوي و من له كانگه ي دل مه وه هه ستم به شادي و له زه تي ديداري كرد.

شازاده خانمي كچوله، بابي خوي، كه له دوو ههنگاوي مه دا وه ستابوو و ده گه ل دكتوره كه قسه ي ده كرد، گاز كرد. بابي گوتي :- زور سوپاس بو خوا!

نه وسا، دهستي مني گرت و به شادييه كي راستگو يانه وه، روخساري گه شايه وه، به شيوازيكي پچرپچر، كه شيوازي ئاسايي قسه كردني خوي بوو. دووباره گوتي :- من زور خوشحالم، زور زور، نه مه كاتياي كيژمه، يه كدي بناسن. ده بيت به دوستي تو! ده ي نيه توچكا زوو كه، خيرا چاك به وه، هه ي كچوله شه يتانه كه م، زورت ترساندم!

زور بله ز چاك بوومه وه. دواي چه ند روژيكي كه م چاك بوومه وه و هه ستام. كاتيا، هه موو به يانيه ك، شاد و خه نول ده هاته ديار ته خته خه وه كه م. هه ميشه دم به بيكه نين بوو، بزه له ليوي نه ده برا، هاتني نه و بولاي من،

بۆ من ئەوپەرى شادی بوو. چەندم حەز دەکرد لە ھەمیزی بگرم و دەست لە ملی وەرینم! لئ ئەم شەیتانە لە چەند خولەکیک پتر لە لام بەند نەدەبوو، لە ھیچ شوینی ئۆقرەیی نەدەگرت. دەبوا بجولیت، بجمی، غار بدات، ھەلبەز و دابەز بکات و ھەرا و زەنا بەرپا بکات، ھەرا و زەناکەیی لە سەرانسەری مالاھەدا دەنگباتەو. ئەم جم و جۆلانە بەشیک بوو لە پێداویستەکانی ژبانی ئەو. ھەر بۆیەش لە یەكەم دیداریا بۆلای من، بە راشکاوی پێی گوتم کە ھیچ شتیک بە ئەندازەیی دانیشتن بەدیار تۆوہ بیزار و بیتاقەتم ناکات. لەبەر ئەوہ زۆر بەکەمی دەھاتە دیدەنیم، وێرای ئەوہش، چونکە دلێ پیم دەسووتا، ھەر سەری دەدام. ھەستم دەکرد کە چاک بېمەوہ، بەینمان خۆشتر و گەرمتەر دەبی، بۆیە ھەموو بەیانیک یەكەم قسەیی دەگەل مندا ئەمە بوو کە : دەیی، چاکتری؟

بەلام چونکە رەنگ زەرد و زەعیف و لیۆبەبار بووم، شازادە خانمی چکۆلە، یەكسەر برۆکانی ویک دەھینانەوہ و سەریکی دەلەقاند و بە پشم و غەزەبەوہ لاقی بە عاریدیدا دەکوئا و دەیگوت:-- یانی چی! دوینی پیم نەگوتی دەبی چاک ببیتەوہ! بۆ چاک نابیتەوہ، چ بەلایەکتە؟ دیارە خواردنت نادەنی!

من کە لە ھەنبەر ئەوا ھەستم بە ترس و شەرمەزاری دەکرد، بە تەریقەوہ دەمگوت:-- نەخیر، خواردنیکی ئەوتۆم نادەنی!

من جگە لەوہی دلێ ئەو راگرم و کاری بکەم کە خۆشی بویم، ھیچ ئاوات و ئارەزوویەکی دیکەم نەبوو، بۆیە زۆر بە پارێزەوہ قسەم دەکرد، ھەلس و کەوتم دەکرد. ھاتن و سەردانی ئەو رۆژبەرۆژ خۆشحالتتری دەکردم. ھەرکاتی بەھاتبایە چاوم لئ نەدەگواستەوہ. ھەرکاتیکیش برۆیشتبایە، چاوم دەبرییە ئەو شوینەیی لیۆہی دەرۆیی. ئیدی بووبوو بە قارەمانی خەون و خەیاڵەکانی من!... کە دیار نەدەما و دەرۆیی بە دوور و دریزی قسەم دەگەل دەکرد. وام ھەست دەکرد، ھاوڕیمە، گەمە و چاوشارکیم دەگەل دەکرد. ئەگەر کەسیک لەسەر ھەلە و خەتایەک سەرزەنشتی بگردینایە پیکەوہ دەگریاین. بەھەر حال من وەکو عاشقیکی شەیدا ھەمیشە بیر و خەیاڵم لای ئەو بوو. خوا خوام بوو کە زوو چاک بېمەوہ و بەدلێ ئەو قەلەو بېم و ببوژیمەوہ..

وہختایەک کاتی بەیانیان بەدەم بۆلەبۆلەوہ دەھات و ھاواری بەسەردا دەکردم کە: " ئەوہ چیتە ھیشتا چاک نەبوویتەوہ؟ ھیشتا ھەر لاواز و دەغەزاری؟ "

وہکو کەسیکی تاوانبار، ئازای بەدەنم دەکەوتە لەرزین. ئیدی کاتی، سەری لەوہ دەر نەدەکرد کە چما لە زەرفی شەو و رۆژیکا چاک نەبوومەتەوہ. ئەنجام توورە بوو وگوتی:-- دەتەوئ کولیچەییکی شیرینت بۆ بێنم تا بیخویت و قەلەو ببیت؟

من بە تەماعی ئەوہوہ کە بگەریتەوہ و دووبارە بیدینمەوہ گوتم:-- بەلئ، بیهینە!

بەلئ، شازادە خانمی چکۆلە پاش ئەوہی لە حالی دەپرسیم، لە تەنیشتمەوہ رۆدەنیشت و چاوە رەشەکانی تیدەبریم.

رۆژانی یەكەم کاتی کە تازە ئاشنایەتیمان پەیدا کردبوو، ھەموو ساتی، بە کونجکاوی و لاپرەسەنیەییکی تاییبەتیەوہ کە ساکار و دلسانی و بیگەردی پێوہ دیاربوو، سەراپامی بە نیگا دادەبێژت. بەلام گفتوگۆیەکانمان پچرپچر بوو، من لە لایەکەوہ شەرم دەکرد و لە ئالییەکی دیکەوہ، بەوپەری شادی و تاسەوہ چاوەروانی گفت وگۆیەکانی ئەوم دەکرد و دەترسام قسەییەکم لە دەم دەربچیت کە بەدلێ ئەو نەبی، لیم برەنجی. کاتی دواي بیدەنگیەکی زۆر بەم ئاوايە دەیگوت : چما قسەییەک ناکەیی؟

من به خۆشحالییهوه، بهم دهستیپیکه باوهوه، وهلامم دهدایهوه: - باوکت چۆنه، حالی باشه؟
دهیگوت: - باشه. عهیبی نییه. من ئەمرۆ له جیاتی یهک کووپ چا، دوو کووپم خواردوه. ئەدی تۆ؟
من دهمگوت: - یهک کووپ.

ههنگی دووباره بیدهنگی بالی بهسهزماندا دهکیشا.

دوای ماوهیهک دووباره دهیگوت: - ئەمرۆ، فالستاف خهریک بوو بمگهزی.

- فالستاف چیه، سهگه؟

- بهلی سهگه... نهتدیتووه؟

- با، دیتوومه.

- ئەدی بۆ دهپرسیت: سهگه؟

نهمدهزانی چ وهلامیک بدهمهوه، شازاده خانمی چکوله، بهسهرسامی نیگای دهکردم: - پیم بلی، تۆ پیت خۆشه
که قسهت دهگهڵ دهکهم؟

- زۆر. زوو زوو وهره بۆلام!

- پینان گوتووم که ههرکاتی دیمه لای تۆ خۆشحال دهپیت. کهواته خیرا چاک ببهوه، ئەمرۆ کولیچهیهکت بۆ
دینم. بهلام پیم بلی چما ههمیشه مات و بیدهنگی؟

- نازانم.

- یانی چی؟ تۆ ههمیشه دهخۆت پۆچووی، خهیاڵ بردووییهوه؟

- بهلی، بیر له زۆر شت دهکهمهوه.

- بهپێچهوانهی منهوه که پیم دهلین زۆر قسان دهکهم و بیر له هیچ ناکهمهوه و دنیا داوته بهر کلکان. ئەری
بهراست قسهکردن کاریکی خراپه؟

- ههرگیز. من به قسهکردنی تۆ زۆر خۆشحال دهبم، خوا خوامه قسه بکهی.

- ئەها! کهواته دهبی ئەم شته لهمهدام لیوتار بپرسم. ئەو ههموو شتیک دهزانی. باشه تۆ بیر له چی دهکهنهوه؟
دوای بیدهنگیهکی کهم گوتم: - بیر له تۆ دهکهمهوه.

- ئەم کارهت پێخۆشه؟

- بهلی.

- کهواته منت خۆشدهوی!

- بهلی.

- بەلام من ھېشتا تۆم خۇشناۋى. تۆ زۆر لەر و لاواز و مردەلەئى. بوەستە با كولىچەيەكت بۆ بېنم. جارى خواحافىز. خاترى تە!

شازادە خانمى چكۆلە دواى ئوۋەى ماچىكى پەوتەنى كردم، لە ژوورەكە وەدەرەكەوت.

بەھەرھال دواى فراڧىن، كولىچەكەى بۆ ھېتام. بەھەلەداوان و پرووى خۇش و دەم بە پىكەننەوہ ھات، چونكە خۇراكىكى بۆ ھىنابووم كە لىيان قەدەغە كردبووم.

-وەرە بىخۇ، نۇشى گىانى بكە، ئەمە بەشى خۇم بوو كە بۆ تۆم ھەلگرتبوو. جارى خوداحافىز!

ئەوسا بەھەمان لەزگىنيەوہ كە ھاتبوو، پۆيى.

جارىكى دىكەش دواى فراڧىن، لە كاتىكى چاۋەرپوان نەكراوا، كاتىكم بەخۇزانى لە لاموہ قىت بووہوہ. بايەكە قۇرى پەخش و پەرىشان كردبوو؛ سەرى گۇناكانى سوور بووبوونەوہ، چاۋەكانى پىرشنگيان دەدا، دياربوو كە يەك دوو سەعاتان ھەلەز و دابەزى كردبوو.

بە ھانكە ھانكەوہ لىي پرسىم:- تۆ يارىي قاقەز قووشى (كۇلارەى كاغەزىن) دەزانى؟

دياربوو، پەلەى بوو زوو بگەپىتەوہ سەر گەمەكەى خۇى، ئەو پرسىارەى بەپەلە لەمن كرد. من كە مخابن ئەو يارىيەم نەدەزانى گوتم :- نەخىر.

-كە مندالىكى سەيرى! دەى خىراكە چاك ببەوہ. خۇم فىرت دەكەم. ھەر بۆ ئوۋە ھاتبووم كە لىت پىرسم ئەو يارىيە دەزانى يان نا. نھا كە نايزانى دەچم دەگەل مەدام لىوتاردا گەمە دەكەم. خوداحافىز، چاۋەرپوانم دەكات.

ئەنجام، وپراى ئوۋەى ھېشتا ھەر لاواز بووم و بە تەواوى چاك نەبووبووموہوہ، لە جىگا ھەستام. لەو كاتەدا نىگەرانى ئوۋە بووم كە نەبا بۆ ھەمىشە لە كاتيا ھەلپىم. سۆزىكى رژد بەرەولاي ئوۋى دەكىشام. بە چاوان قووتم دەدا و، ئەم جۆرە نىگاكدنە زۆر سەرنجى ئوۋى رادەكىشا. من لە ساىەى جازىبەيەكى ھىندە بەھىزدا بووم، بەرادەيەك رادەستى ھەستە تازەكەى خۇم بووبووم كە كاتيا لە ھەوہل ساتەوہ بەحالى زانىم و بەلايەوہ سەير بوو. لەبىرمە جارىك لە گەرمەى يارىيەكەدا، بىئەوہى بەدەستى خۇم بىت، ئاۋىزانى بووم و ماچم كرد. ئەو خۇى لە دەستم راپسكاند و دەستى گرتم، وەكو ئوۋەى سووكايەتىم پىكردبىت برۇكانى وىك ھىنانەوہ و لىي پرسىم:- چىتە؟ چما بەو ئاۋايە ماچم دەكەيت؟

لەم پرسىارە لە ناكاوہى ئەو راپلەكىم و لە تەرىقى و شەرمەزاريا نەمتوانى بەيەك وشەش وەلامى بدەمەوہ. شازادە خانمى چكۆلە شانەكانى بە سەرسامى و دوو دلبيەوہ ھەلتەكاند (ئەمە عادەتى بوو) و بە تووندى لىۋە ئەستوورەكانى گەست و دەستى لە يارىيەكە ھەلگرت و چوو لە سەر قەنەفەيەك كە لە سووچىكدا دايان نابوو پۇنىشت. لەوۋە تا مودەتتىكى زۆر سەراپاى منى بەنىگا دابىرت و لە فكران رۇچوو، لە تۆ واىە خەرىكى ھەلھىتانى مەتەلىكە كە لە ناكاوا تووشى بووبوو. ئىدى لە كاتى تەنگانەدا ئەو عادەتەى ھەبوو، لە فكران رادەچوو. منىش تا مودەتتىكى زۆر نەمدەتوانى خوو بەو عادەت و مورالەيەوہ بگرم.

لە ھەوہلەوہ كەوتەمە گومانەوہ كە نەبا ھەلەيەكم كردبىت و دلنبابووم كە وەكو بوونەوہرىكى سەير ھاتوومەتە بەرچاۋى؛ ئەمە راست بوو، بەلام لەوہش نىگەران بووم كە چما نەمتوانىوہ، لە ھەوہلەوہ رەزامەندى كاتيا

به‌دهست بینم و بيم به دۆستی. ئەم ناکامیە روحي ئازار دەدام و ههستم دەکرد که له ههنبەر هەر رهفتار و هەر نیگایه‌کی گله‌یی و سه‌ره‌نشست ئامیزي کاتیادا، دهمه‌وی بگریم. خهم و په‌ژاره‌م نه‌ک رۆژبه‌رۆژ به‌لکو سه‌عات به سه‌عات زیاتر ده‌بوو، چونکه ئاوی کاتیا و من به هیچ جۆری به یه‌ک جۆگادا نه‌ده‌پۆی. دواي ماوه‌یه‌کی که‌م بۆم به‌دیارکه‌وت که کاتیا نه‌ک هەر خۆشی ناویم بگره‌رقیشی لیمه. خۆ ئەگەر جۆره‌ لوتف و میهر و دلۆقانیه‌کی سه‌روشتی و غه‌ریزی له پشت هه‌لچونه‌ کۆت و پڕ و خولق و خووه‌ تووند و سه‌رکیشه‌کانیه‌وه نه‌بوايه، ده‌کرا بگوتری هه‌موو ته‌جه‌لیه‌ ده‌روونیه‌ کۆت و پره‌کانی هۆقیانه‌ بوو. له راستیا ئەو هه‌سته‌ی که هه‌وه‌لجار سه‌باره‌ت به من په‌یدای کردبوو، جۆره‌ گومانیک بوو که له ماوه‌یه‌کی که‌مدا گۆرا بۆ رۆ. لاموايه له‌به‌ر ئەوه‌ بوو که من هیچ یه‌کێک له گه‌مه‌کانی ئەوم نه‌ده‌زانی. شازاده‌ خانمی چکۆله، بزێو بوو، چه‌زی له جم و جۆل و هه‌لبه‌ز و دابه‌ز و راکه‌ راک بوو؛ کچیکی ساغ و سه‌لامه‌ت و سه‌رحال و چالاک و زیته‌ل بوو، به‌لام من ریک به پیچه‌وانه‌ی ئەوه‌وه‌ بووم. من له دواي نه‌خۆشیه‌که‌شم، هەر لاواز و هیور و شه‌رمن و خه‌یالاوی بووم. چه‌زم له هیچ یارییه‌که نه‌ده‌کرد... به کورتی هیچ شتیکم نه‌بوو که بتوانم له ریکه‌یه‌وه دلی کاتیا به‌دهست بینم. هه‌روه‌ها به ته‌بیعه‌ت به‌رگه‌ی ئەوه‌ش بگریم که هه‌ست بکه‌م که سیک لیم نارازییه. خۆ ئەگەر هه‌ستم به شتیکی وه‌ها کردبا، خه‌میکی تووند دایده‌گرتم. نه‌تره‌م به‌رده‌دا و نه‌مه‌ده‌توانی هه‌له‌کانی خۆم راست بکه‌مه‌وه و باندۆره‌ نه‌رینیه‌که له‌لای به‌رانبه‌رکه‌م به‌سپه‌مه‌وه و به قازانجی خۆمیا بشکینمه‌وه و دلی به‌رانبه‌رکه‌م به‌ده‌مه‌وه، ئیدی ئەم ته‌بیعه‌ته‌ وایکردبوو، هه‌موو که‌سیک رۆم لینه‌لبرگیت. کاتیا له‌م ته‌بیعه‌ته‌ی من تینه‌ده‌گه‌یی! رۆژیک یه‌ک سه‌عاتی ته‌واو له گه‌لمه‌ خه‌ریک بوو تا گه‌مه‌ی کاغه‌ز قوشی - م فی‌ر بکات، که بینی من هیچ فی‌ر نه‌بووم، له هه‌وه‌له‌وه هه‌راسان بوو، ترسا، پاشان وه‌کو عاده‌تی هه‌میشه‌یی خۆی به سه‌رسامی که‌وته ته‌مه‌شاکردنم. به‌لام من له‌و جۆره هه‌لوێستانه‌دا هه‌ستم ده‌کرد، دهمه‌وی له هۆرژنی گریان به‌دم. ئەوه‌ بوو که دوو سی جار بی‌ری له من کرده‌وه و عه‌ق‌لی به‌هیچ کۆی رانه‌گه‌یی، ئیدی وازی له من هینا تا بۆخۆی به‌ته‌نیا گه‌مه‌ بکات و چیتر داوای لینه‌کردم که گه‌مه‌ی له‌گه‌ل بکه‌م و ماوه‌یه‌کی زۆر زاری له زارم نه‌سوپا. ئەم بابته‌ به‌راوه‌یه‌ک ئازاری ده‌دام که به‌رگه‌م نه‌گرت، ئەم ته‌نیایی و گۆشه‌گیریه‌ تازیه‌م، له بیده‌نگی و ته‌نیاییه‌که‌ی جارنم پتر نارعه‌تی ده‌کردم. زۆری نه‌برد که دووباره‌ خه‌مینی و په‌ریشانیه‌که‌م بۆ هاته‌وه، خه‌یالپلاو هه‌لیگرتم.

مه‌دام لیوتار که چاودیری ده‌کردم، هه‌ستی به‌م ساردیه‌ی نیوانمان کرد. هه‌وه‌لجار هه‌ستی به‌وه‌ کرد که شازاده‌ خانمی چکۆله لیم لالوته و خۆیم لیده‌زیته‌وه. بۆیه یه‌کسه‌ر چوو بۆلای و سه‌باره‌ت به من قسه‌ی له‌گه‌لدا کرد و گله‌یی لیکرد و داوای لیکرد که پیویسته‌ ره‌فتاری ده‌گه‌ل مندا بگۆرێ و باش بکات. شازاده‌ خانمی چکۆله برۆکانی ویک هینانه‌وه، شاننه‌کانی هه‌له‌ته‌کاند و به راشکاوی گوتی من چی له‌م کچه‌ بکه‌م که هه‌میشه‌ له فکران راجوووه و خه‌یال بر دوویه‌تیه‌وه، باشتر وایه‌ چاوه‌نۆری " ساشا " ی برام بکه‌م تا له مۆسکۆ بیته‌وه و هه‌نگی بۆخۆ به دوو قۆلی گه‌مان ده‌که‌ین.

مه‌دام لیوتار، قه‌ناعه‌تی به‌و وه‌لامه‌ نه‌هات. به کاتیای گوت باش نییه، کچیکی وه‌کو من که هینستا نه‌خۆشم ره‌ها بکات، چونکه ئەو (واتا من) ناتوانی وه‌کو تۆ سه‌رحال و زیته‌ل و نه‌سه‌ره‌وت بی. هه‌روه‌ها پیی گوت هیوری و بیده‌نگیه‌که‌ی باشتره، چونکه تۆ شوخی و بزێویت له تام ده‌رکردوووه. مه‌گه‌ر دویشه‌وه نه‌بوو، هینده‌ت لاساری کرد که له‌زگ بوو سه‌گه " بولدوگ " که خه‌ریک بوو هه‌له‌ت به‌دێ؟ به‌هه‌رحال مه‌دام لیوتار، زۆر سه‌ره‌نشستی کاتیای کرد و داوای لیکرد که یه‌کسه‌ر بۆلای من بیته‌ و ناشتم بکاته‌وه.

کاتیا، زور بهوردی گوئی له قسهکانی مه‌دام لیوتار گرت، پینده‌چوو، شتیکی تازه و دروست له سه‌رزه‌نشت و گله‌یی و گازنه‌کانی ئه‌وه‌وه هه‌لینجی. زوری نه‌برد ئه‌و تایه‌ی که له ناوه‌ندی هۆله‌که‌دا غلی ده‌کرده‌وه و به‌دوو یا غاری ده‌دا، خسته لایه‌که‌وه و له‌من نزیک بووه‌و، چاوانی برینه من و به‌سه‌رسامی لئی پرسیم:

-ده‌ته‌وی یاری بکه‌ی؟

من که له سه‌رزه‌نشته‌کانی مه‌دام لیوتار هم سه‌بارته به‌خۆم و هم سه‌باره به‌و ترسابووم گوتم:- نه‌خیر.

- ئه‌دی چیت ده‌وی؟

- چه‌ز ده‌که‌م بۆ خۆ دانیشم. من ناتوانم غار بده‌م. کاتیا گیان زیز مه‌به، من تووم زور خۆشده‌ویت.

کاتیا، به‌ئه‌سپایی و به‌راویژیکی نهرم، وه‌کو ئه‌وه‌ی بۆی ده‌رکه‌وتبێ، که ئه‌و هیچ خه‌تایه‌کی هه‌بی، گوئی:- ده‌ی باشه به‌ته‌نیا گه‌مه ده‌که‌م.

ئه‌وسا له سه‌ری رۆیی :- جارێ خوداحافیز! من لیت زویر نايم.

من له جی خۆ هه‌ستام، ده‌ستم بۆ پاکیشا و گوتم:- خوداحافیز.

کاتیا، هه‌لوه‌سته‌یه‌کی کرد و وه‌کو ئه‌وه‌ی ئه‌و دیمه‌نه‌ی بیر که‌وتبیته‌وه که من باوه‌شم پیندا کردبوو و ماچم کردبوو، گوئی:- وادیاره ده‌ته‌وی ماچم بکه‌یت!

دیاربوو، که ده‌یویست به‌گویره‌ی توانا کارێ بکات که دلی من خۆشبکات تا به‌ر پووی خۆشه‌وه له شه‌ری من بخه‌له‌سیت .

من به‌جۆره ئومیدیکێ شه‌رمانه‌وه گوتم :- ئه‌گه‌ر خۆت چه‌ز بکه‌ی.

لیم هاته نزیکه‌وه، رۆخساری هینایه پینشه‌وه و ماچیکێ دامی. وه‌ختایه‌ک هه‌موو ئه‌و کارانه‌ی ئه‌نجام دا که داوایان لیکردبوو و بۆ شادکردنی دلی کچۆله‌یه‌کی دامای وه‌کو من، ئه‌و کارانه‌ی که داوایان لیکردبوو، به‌زیاده‌وه ئه‌نجام دا، هه‌نگی شاد و خورهم، بله‌ز چوو به‌لای گه‌مه‌ی خۆیه‌وه. زوری نه‌برد هه‌را و زه‌نا و قاقای پیکه‌نینه‌که‌ی له سه‌رانسه‌ری ماله‌که و له هه‌موو ژووره‌کاندا ده‌نگیداوه. ئه‌م ره‌وشه به‌رده‌وام بوو تا ئه‌نجام دیتم شه‌که‌ت و ماندوو به‌ده‌م هانکه‌هانکه‌وه بۆ ئیسراحت و بیتفه‌دان گه‌رایه‌وه و خۆی به‌کۆل یه‌کیک له کورسیه‌کاندا دا. به‌دریژایی ئه‌و ئیواره‌یه به‌دوودلی و گومانه‌وه چاوی لینه‌گواسته‌وه، دیاربوو که منی به‌کیژۆله‌یه‌کی سه‌یر و نائاسایی ده‌زانی. دیاربوو چه‌زی ده‌کرد هه‌ندێ پرسیارم لیبکات تا گومانه‌کانی سه‌بارته به‌من روون ببنه‌وه . به‌لام نازانم چما ئه‌مجاره‌یان خۆی له‌و کاره به‌دوورگرت.

وانه‌کانی کاتیا زیاتر له به‌یاناندا بوو. مه‌دام لیوتار وانه‌ی زمانی فه‌ره‌نسی پینده‌گوته‌وه. ده‌سه‌کانی بریتی بوون له ریزمان و ده‌ستووری زمانی فه‌ره‌نسی و خویندنی چیرۆکه‌کانی لافونتین. کاتیا شتیکی ئه‌وتو فیر نه‌ده‌بوو، چونکه دانیشاندنی ئه‌م کیژه بزێو و زیته‌له و ناچارکردنی به‌خویندنه‌وه‌ی کتیبان، بۆ ماوه‌ی دوو سه‌عات له هه‌ر رۆژیکدا کاریکی زه‌حمه‌ت بوو. به‌لام شازاده خانمی چکۆله، هم له‌سه‌ر داوای بابی و هم وه‌کو گویرایه‌لی بۆ دایکی، ئاماده‌بوو، مل بۆ ئه‌و زه‌حمه‌ته‌ بدات : که به‌لینیشی دا، قسه و به‌لینه‌که‌ی خۆی به‌جوانی برده‌سه‌ر و به‌چاکی و جدی ده‌رسی خویند. چونکه به‌هره‌مند و زیره‌ک بوو به‌خیرایی ده‌سه‌کانی ره‌وان

دهکرد. به لّام ویرای ئه وهش هه ندئ عه بییشی هه بوو : وهختایهک له بابه تیک تینه گه یشتبایه، به خوی هه ولی دها هه رچۆنی بووه تییبگات، ئاماده نه بوو داوا له چ که سیک بکات که بوی شروقه بکات و تیی بگه یه نیت. چونکه پئی وابوو پرسیارکردن شهرمه!... دهیانگوت جاری وا هه بوو به مه سه له یه که وه گیرۆده ده بوو و چه ندین رۆژ بیری لیده کرده وه و بوی حهل نه دهکرا، ههنگی په ست ده بوو که چما خوی به ته نیا و به بی کومه کی خه لکانی دی بوی حهل ناکرئ. به دهگمه ن په نای ده برده بهر مه دام لیوتار، تا مه سه له که ی بۆ یه کلایی بکاته وه، مه گه ر به ته واوه تی دهستی له هه وه لکانی خوی بشۆردبایه. ئیدی له هه موو کاره کانی ئه مه عاده تی بوو. زیاد له پیویست بیری لیده کرده وه، به لّام له گه ل ئه وه شدا له چاو ته مه نی خۆیدا زۆر ساویلکه و ساعه قل بوو. هه ندیجار به راستی پرسیار گه وجانه ی ده کرد، هه ندیجاریش زۆر زیره کانه وه لّامی پرسیار خه لکی ده دایه وه.

ئه نجام، منیش نه خۆشییه که مه هه ندئ سووک بوو و هه لم بۆ هه لکه وت شتۆکه یه ک فیڕ بیم. مه دام لیوتار ئیمتیحانیکی کردم تا توانا و به هره ی منی بۆ به دیار بکه وی. بوی ده رکه وت که له خویندنه وه دا زۆر باشم، له نووسیندا زۆر خراپم. ئیدی گه ییه قه ناعه ت که زۆر پیویسته هه رچی زووتره فیڕی فه ره نسیم بکات.

من لاریم نه بوو، به یانیه ک خۆم له گه ل کاتیادا له سه ر یه ک ره حله و له شان به شانی یه کدیدا بینیه وه. کاتیا ئه مجاره یان وه کو ئه وه ی به ئانقه ست ئه مه بکات، هینده گیل و گه مژه خوی نیشاندا که مه دام لیوتار باوه ری نه ده کرد ئه مه هه مان کاتیا زیره ک و به هره مه نه ده که ی جارن بی، به لّام من له هه مان واندا فیڕی ئه لغبای فه ره نسی بووم و مامۆستا که ی خۆم رازی و دلخۆشکرد.

له کۆتایی وانه که دا مه دام لیوتار که زۆر له کاتیا په ست و تووره بوو بوو، منی پی نیشاندا و گوتی: - ته مه شای ئه م کیژه بکه! به سزمانه هه م نه خۆشه و هه م یه که مجاره ده رس ده خوینی، به لّام ده قات له تۆ باشتر فیڕبووه، شهرم له خۆت ناکه ییت؟

کاتیا به سه رسامی پرسی: - یانی چی؟ ئه و له من زیاتر ده زانی! ئاخیر چۆن؟ ئه و هیشتا له قوناغی فیڕبوونی ئه لغبایه!..

- تۆ به چه ند ده رس ئه لغبای فیڕ بووی؟

- سی...

- به لّام ئه و به یه ک ده رس فیڕی بوو. ئه مه مانای وایه سی که ره ت له تۆ خیراتره. ئه م بایه له م کونه وه بی، له ماوه یه کی که ما بۆرت ده داته وه، وانیه؟

کاتیا، بۆ ساتیک له فکران راجوو، که زانی هه ق به مه دام لیوتاره، ده م و چاوی سوور سوور بووه وه. ئیدی عاده تی وابوو هه رکاتی به سه ده می لاساری یان به هوی ته مه لیه وه له وانه کانی ته شه ری لیدرابا، له شهرمه زاری و ته ریقیدا سوور ده بووه وه و خه فه تی ده خوارد، به خۆیدا ده شکایه وه. ئه مجاره یان روندک زاییه چاوانی، له زگ بوو ده ست به گریان بکات، به لّام هه رچۆنی بوو جله وی خوی گرت و زه ق زه ق چاوی برینه من. له تۆ وایه ده یه وی به نیگا بمکوژیت. یه کسه ر زانیم کوئی دیشیت : داماره زۆر به خوی ده نازی و له خه می پاراستنی ئابرووی خۆیدا بوو. وهختایه ک له لای مه دام لیوتار هاتینه ده ره وه، ویستم دلنه وایی بکه م و پیی بلیم که مه دام لیوتار به و زمانه سه رزه نشتی کردوه، هیچ خه تایه کی منی تیا نییه، به لّام کاتیا خوی له گیلی دا و هیچی نه وت.

دوای یهک سهعات خوئی بهو ژوورهدا کرد که من لهویندهر دانیشتبووم و کتیبم دهخویندهوه و ههموو هوش و گووشم لهلای ئەو بوو؛ دهترسام نهبا، دیسان لیم زیز بئ و قسهه لیدابری، زور بهوه خههبار دهبووم. وهکو ههمیشه له سهه کورسییهک دانیشته و بهنیگا داییژتم، بۆ ماوهی نیو سهعات چاوی لینهگواستهوه.

ئهنجام من خۆم پینهگیرا و نیگایهکی پرسیارنامیزم کرد. کاتیا لئی پرسیم: سهه ما دهزانی؟

- نهخیر.

- من دهیزانم.

بیدهنگیهک..

- ئەدی دهزانی پیاو بژهنی؟

- نهخیر...

- من دهیزانم. فیروونی زور قورسه...

بیدهنگی.

-مهدام لیوتار دهلیت تو لهمن زیرهکتی.

له وهلاما گوتم: مهدام لیوتار چونکه لیت تووره بوو، بۆیه ئەو قسهیهی کرد.

- باشه بابشه له دهستم توورهیه؟

- نازانم.

دوو باره بیدهنگی... شازاده خانمی چکۆله، که سهبری سوا و لهوهی پتر تهحهمولی نهما، له ههژمه تا لاقی به عاریدیدا کوتا و گوئی:

-کهواته تو له من خیراتر تیدهگهی، مانای وایه گالتهم پیدهکهی؟

من بهدهم هاوارهوه له جیگهی خۆم راپهیریم، بهههشتاو بهرهو پیری چووم تا ماچی بکه، گوتم: حهیفته نهکرد، ههرگیز، ههرگیز!

لهم کاتهدا مهدام لیوتار، که پینج خولهک بوو گوئی له قسهکانی مه دهگرت، له ناکاوا وهژوور کهوت و پروی دهمی کرده کاتیا و گوئی: - ئەوه تو شهرم ناکهی که ئەو قسهیه دهکهی، ئەو پرسیارانه دهکهی؟ بهداخهوه! حهیف بۆ تو. ههسوودی و ئیرهیی بهم کهه بیتهوایه دهبهیت و له بهردهم ئەوا خۆت ههلهکیشیت که سهه ما و پیاوژهنی دهزانیت؟ حهیفی بۆ تو! من ئەمه بۆ باوکت دهگێرمهوه.

گوئناکانی شازاده خانمی چکۆله سووری سوور بووهوه. مهدام لیوتار لهسهه ری پۆیی: - ئەمه له تو ناوهشیتتهوه! شهرمه. تو بهم پرسیارانه کههی داماو ئەزهیت دهدهیت. دایک و بابی ئەو ههژار و نهدار بوون، نهیاننوانیوه مامۆستای بۆ بهکری بگرن. ههرچهک دهزانی، له خۆیهوه فییری بووه، خۆی خۆی فییر کردوه. بهراستی کیژیکی دلپاک و لهبهردلان و زیرهکه. تو لهجیاتی ئەوهی خۆشت بوئی، ئیرهیی پیدهبهیت... بهراستی شهرمه. ئەوه بزانه

که ئەم کيژە سيوييه؛ دايک و بابي نيبه، لەم دنيايه دا که سي نيبه. هەر لەمهي کهم بوو، که تو کهش و فشي به سهردا بکهيت و بلئيت من شازاده خانم و ئەو هيچ نيبه، من هەر ئيستا دەروم و به تهنيا به جيت ديلم. بير لەو قسانه بکه که پيم گوتيت و خو ت چاک بکه.

شازاده خانمي چکوله دوو روژي ته و او بيري کرده وه. لەم دوو روژهدا نه خندهي ئەو و نه سهر و سه دا و ههرا و زهنای ئەو له ماله که دا دهنگي نه دايه وه. که شهوان خه بهرم ده بووه وه، گويم ليبوو به دەم خه وه وه قسهي دهگه ل مه دام ليوتاردا ده کرد. له زهرفي ئەم دوو روژهدا لاواز بوو، رهنکه سووره کهي، روخساره گهش و گولينه کهي له ههوت کيوان ئاوا بوو. ئەنجام روژي سييه م، له هۆله گه وره کهي نهومي خواره وه تووشي يه کدي بووين. شازاده خانمي چکوله له لاي دايکيه وه ده هات، به لام که چاوي به من کهوت وه ستا. ئەوسا له بهردهم مندا و له نزیکه وه رو نيشت، به ترس و دوو دلييه وه چاوه پروانم ده کرد که ئاخو چ رو و ده دات. ئەنجام شازاده خانم – ي چکوله لي پرسيم :- نيه تو چکا، بوچي له سهر تو سهر زه نشتيان کردم؟ من، بو ئەوهي پاكانه بو خو م بکه م خيرا گوتم :- کاتيا له سهر من نه بوو.

- چون! ئەدي مه دام ليوتار نه يگوت که من سووکايه تيم به تو کردوه؟

- نه خير کاتيا، نه خير، تو سووکايه تيت به من نه کردوه!

شازاده خانمي چکوله، به گومانه وه شانەکانی هه لته کاند و دواي سووکه هه لوه سته يه ک، دووباره گوتي :- ده ي باشه تو چما هه ميشه چاو به گرياني؟

من به دەم فرميسک رشتنه وه گوتم: - ئەگەر تو ههز ناکه ي بگريم، چيتر ناگريم.

ديسان شانەکانی هه لته کاندن :- باشه له مالي خوشتان هه ميشه ده گرياي؟

وه لام نه دايه وه.

دواي سووکه هه لوه سته يه کي تازه، دووباره پرسى :- باشه تو بو له مالي ئيمه ي؟

به سه رسامي، پروانيمه روخساري، وه کو ئەوه بوو خه نجه ريک به دلما بکريت. تا هه ناسه م وه به رنه هاته وه نه متواني وه لام بده مه وه.

ئەنجام گوتم :- چونکه من سيويم.

- دايک و باوکت هه بوون؟

- به لي.

- خوشيان نه ده ويستيت؟

به زحمهت وه لام دايه وه: - با، خوشيان ده ويستم.

- هه ژار بوون؟

- به لي.

- زۆر ھەزار بوون؟

- بەلى.

- ھىچيان فير نەدەکردىت؟

- با، خويندىيان فير کردم.

- ئەدى گەمانت ھەبوو؟

- نەخىر.

- كىك و كولىچەت دەخوارد؟

- نەخىر.

- چەند ژوورتان ھەبوو؟

- يەك ژوور.

- تەنيا يەك ژوور؟

- تەنيا يەك ژوور.

- ئەدى نۆكەر و كارەكەرتان ھەبوو؟

- نەخىر.

- ئەدى كى خزمەتى دەکردن؟

- من بەخۆم دەچومە بازار و شتم دەكړى.

پرسىيارەكانى كاتيا زۆر ئازاريان دەدام. وام دەھاتە خەيال، كە وەبىرھىتانه وەدى ئەم بىرەوہريانە و تەنيایى من و سەرسامى شازادە خانمى چكۆلە، ھەر ھەموو ئەم ديمەنانە بۆ ئەوہ رىكخرابوون كە من بريندار بكن، دلم برەنجين، سەراپام دەلەرزى و گريان بەجۆرى لە ئەوكم گىرابوو، خەرىك بوو ھەناسەم لەبەر دەبرا.

- ئەدى، نھا كە لە مالى ئيمەى، خۆشحالى؟

وہلامم نەدايەوہ.

- ئەدى جلكى جوانت ھەبوو؟

- نەخىر.

- جلكانت شپ و شەپريو بوو؟

- بەلى.

- من كراسەكەى تۆم بينى، پتيان نيشاندام.

هه ركه گويم له و قسه يه بوو، خه ميكي ناديار دايجرتم، ناچارى كردم له جيى خو راپه رېم و، بليتم: - بو ئه م هه موو پرسياره م لينده كه يت؟

له داخا سوور هه لگه رام و گوتم: - چما گالته م پينده كه ي، ئه م هه موو پرسياره چييه؟

شازاده خانمى چكوله سوور بووه وه، ئه وپش له جيى خو راپه رې، به لام يه كسه ر، هه لچونه كه ي خوى كونترول كرد و گوته: - نه خير گالته ت پيناكه م. ته نيا دهمويست بزانه م ئاخو داك و بابت به راستى هه ژار بوون!

من كه له داخا ده گريام گوتم: - چما پرسيارى داك و بام لينده كه يت؟ چما به و ئاوايه پرسيارى ئه وانم لينده كه يت؟ هيچ خراپه يه كيان بو تو هه بووه كاتيا؟

كاتيا كه زور شپرزه بووبوو، نه يده زانى چ وه لاميك بداته وه. له و كاته دا، مير وه ژوور كه وت، هه ركه چاوى به من كه وت و بينى كه ده گريم، گوته: - ها نيه توچكا چيته؟ چما ده گريت؟

ئه وسا رووى كرده كاتيا كه وه كو پشكوى ئاگر سوور بووبوو وه، گوته: - مه سه له چييه؟ چما به شه ر هاتوون؟ ها نيه توچكا چما به شه ر هاتوون؟

لى من نه متوانى هيچ وه لاميك بده مه وه، به دهم په لمه گريانه وه ده ستيم گرت و ماچم كرد.

- ها كاتيا، درو مه كه، بلى بزانه م چ روويداوه!

كاتيا، دروى نه ده زانى، گوته: - من پيمگوت ئه و كراسه يه م ديتووه كه وه ختايه ك له نك داك و بابى ده ژيا، له به رى ده كرد.

- كى ئه و كراسه ي به تو نيشان دا؟ كى ريگه ي به خودا ئه و كراسه ت نيشان بدات؟

كاتيا به رايوژيكي جدى گوته: - كه س نيشانى نه دام، به خوم ديتم.

- ده ي، ده ي من تو ده ناسم، ده زانه م ناته ويى ناوى كه س بده ي، ده ي قسه كه ت ته واو بكه!...

- ئه وپش ده ستى به گريان كرد و گوته چما گالته به داك و بام ده كه يت؟

- كه واته گالته ت پيكر دوون؟

ئه گه ر كاتياش مه به ستى گالته نه كردن بووبى، من ئه و نيازهم له سه ر و سيمايذا خوينده وه. ئيدى هيچ وه لاميكى بابى نه دايه وه.

ئه م بيده نكيه خوى له خودا دان نان بوو به خه تايه كه ي خودا. مير ئاماژه ي بو لاي من كرد و به كاتياى گوت: - يه كسه ر ده رويت و ته وازى بو دينيته وه!

شازاده خانمى چكوله، كه رهنگى بووبوو به جاوى سپى، له جيى خوى نه جولاء.

مير، به تووندى گوته: - ده ي! ماته لى چيت.

شازاده خانمی چکۆله، له ناکاوا، گر له چاوی بووه وه، لاقی به عاریدیدا کوتا و هاواریکرد: - نه خیر، نا، نامهوی ته وازی بۆ بینمه وه باوکه گیان. من خۆشم ناوی، نامهوی چیتر له گه‌ل ئه‌وا وه میتیم. خه‌تای من چیه که به‌دریژایی رۆژ هه‌ر ده‌گری. نه خیر، نامهوی!..

- که‌واته وه‌ره له‌گه‌ل منا!

میر، ده‌ستی شازاده خانمی چکۆله‌ی گرت و له‌گه‌ل خۆیدا بۆ نووسینگه‌که‌ی خۆی برد و به‌ منی گوت: - نیه‌توچکا تۆ برۆ بۆ سه‌ره‌وه!

هه‌زم ده‌کرد، خۆم باویژمه‌ سه‌ر لاقی میر و داوای لیبکه‌م که له‌ کاتیا ببوری. به‌لام ئه‌و به‌تووندی داواکه‌ی خۆی دووباره‌ کرده‌وه و منیش به‌ نیوه‌ گیانی بۆ قاتی سه‌ره‌وه سه‌رکه‌وتم. هه‌رکه‌ گه‌ییمه‌ ناو ژووره‌که‌ی خۆم، خۆم دا به‌ کۆلی کورسییه‌که‌دا و رۆخسارم نایه‌ نیو هه‌ر دوو ده‌ستم. چرکه‌ ژماریم ده‌کرد تا کاتیا بیت و بکه‌ومه‌ خاک و پای. ئه‌نجام کاتیا گه‌رایه‌وه، به‌بیته‌وه‌ی چ قسه‌یه‌ک بکات به‌لامدا تیپه‌ری و له‌ سووچیکدا رۆنیشته‌. چاوانی سوور بووبوونه‌وه و گۆناکانی ته‌پی رۆندک بوون. که‌ به‌و ره‌وشه‌وه‌ دیتیم به‌جاری وره‌م به‌ردا، به‌ ترس و له‌رزیک‌ی ئه‌وتۆوه‌ ته‌مه‌شام ده‌کرد که‌ نه‌مه‌توانی له‌ جیبی خۆم بجولیم.

به‌ هه‌موو توانایه‌که‌مه‌وه، گله‌ییم له‌خۆم ده‌کرد، به‌هه‌موو توانایه‌که‌وه‌ هه‌ولمه‌دا که‌ قه‌ناعه‌ت به‌خۆ بیتیم، هه‌ر من خه‌تابارم، هه‌زار که‌ره‌ت هه‌ولمه‌دا له‌ کاتیا نزیک‌ ببه‌مه‌وه، به‌لام له‌وه‌ ده‌ترسام، به‌خرایی پیتشوازیم لیبکات. به‌و ئاوايه‌ رۆژیک‌ بووری و رۆژیک‌ دیکه‌ی به‌دوودا هات. ئیواره‌ی رۆژی دووهم کاتیا شادتر و ئاسووده‌تر ده‌هاته‌ به‌رچاو، له‌ نیو ژووره‌که‌دا، به‌داوای تابه‌که‌ی خۆیدا غاری ده‌دا، به‌لام زۆری پینه‌چوو که‌ وازی له‌ گه‌مه‌که‌ی خۆی هینا، گه‌رایه‌وه‌ سووچه‌که‌ی خۆی و به‌ته‌نیا رۆنیشته‌. ریک‌ له‌و ساته‌دا، پیتش ئه‌وه‌ی بروات بۆ نووستن له‌ ناکاوا ئاویری لای منی دایه‌وه، ته‌نانه‌ت دوو هه‌نگاویش لیم هاته‌ پیتشه‌وه. لیوه‌کانی به‌ ئاسته‌م لیکدی ترازان؛ ده‌یویست قسه‌م له‌گه‌لدا بکات، که‌چی له‌ ناکاوا وه‌ستا، رۆوی لیوه‌رگنیرام و چوو بۆسه‌ر جیگاکه‌ی خۆی تا بنویت. داوای ئه‌و دوو رۆژه، رۆژیک‌ دیکه‌ش بووری. مه‌دام لیوتار ئه‌م ره‌وشه‌ی کاتیای پین سه‌یر بوو، ویستی پرسیری لیبکات که‌ چیه‌تی؟ ئایا نه‌خۆش بوو، که‌ له‌ ناکاوا به‌و ئاوايه‌ ئارام و فه‌قیر بووبوو؟ کاتیا به‌چه‌ند وشه‌یه‌کی که‌م وه‌لامی دایه‌وه، ده‌ستی دایه‌ کاغه‌ز قوشیه‌که‌ی، به‌لام هه‌ر که‌ مه‌دام لیوتار رۆیی به‌دووی کاری خۆیه‌وه، کاتیاش له‌ ناکاوا سوور بووه‌وه و له‌ هۆرژنی گریانی دا و به‌غاردان له‌ ژووره‌که‌ وه‌ده‌رکه‌وت، تا من نه‌بیینم. ئه‌نجام کاتیا بریاری خۆی دا. دروست سی رۆژ پاش ئه‌و شه‌ره‌ی له‌گه‌ل یه‌که‌دا کردمان، شه‌ویک‌ پاش شیو خواردن، له‌ ناکاوا بۆ ژووره‌که‌ی من هات و به‌شه‌رمه‌وه‌ هات بۆلام و گوتی: - بابه‌ داوای لیکردم ته‌وازیت بۆ بینمه‌وه و داوای بوردنت لیبکه‌م. ئایا لیم ده‌بووری؟

به‌هه‌ردوو ده‌ستان کاتیام گرت و به‌ده‌م هه‌لچوون و هانکه‌هانکه‌وه‌ گوتم: - به‌لێ، به‌لێ.

- بابه‌ فه‌رمانی پیکردم که‌ ماچت بکه‌م، تۆش ئاماده‌ی من ماچ بکه‌ی؟

من له‌جیاتی وه‌لام ده‌ستم به‌ ماچکردنی ده‌سته‌کانی کرد و به‌ فرمیسی چاوانم ته‌رم کردن. وه‌ختایه‌ک‌ چاوم هه‌لبێری و سه‌یری رۆخساریم کرد، بینیم که‌ ئه‌ویش له‌ حالیک‌ی ئاساییدا نییه‌. چاوه‌کانی ته‌ر بوون، گوپه‌کان و چه‌ناگه‌ی ده‌له‌رزین، به‌لام جله‌وی خۆی گرت و له‌ ناکاوا بزه‌ نیشته‌ سه‌ر لیوانی.

له‌م کاته‌دا، وه‌کو ئه‌وه‌ی خۆی بدوینی، له‌بن لیوانه‌وه‌ گوتی:

-نھا دەچم بە بابە دەلیم که تەوازیم بۆت هیتایه وه و ماچم کردیت.

ئەوسا مودەتیک بیدەنگ بوو و دووبارە گوتی:

-سئ پۆژە بابەم نەدیتووہ. ئامادە نەبوو تا تەوازیت بۆ نەینمەوہ، بم بینیت.

شازادە خانمی چکۆلە، بە خەمینی و تەریقی بەنیازی دیداری بابی بە پلیکانەکاندا داگەر، بەلام لە دیداری بابی دەترسا.

دوای یەک سەعات لە ناکاوا دەنگی هەرا و زەنا و فریاد و پیکەنینی کاتیا و دەنگی وەرپینی فالستاف؛ سەگە چکۆلە مالیەکە بەرز بووہوہ. گویم لە دەنگی کەوتن و شکانی شتیگ بوو، دەنگی دارژان و پەرت بوونی کتیبان بەناو ژوورەکەدا ھاتە گوئ و دەنگی سورپانەوہی تايەکەى کاتیا بەم ژوور و بەو ژوورا بەرز بووہوہ. بەھەرھال لەو ساتەدا تیگەبیم کہ باب و کیژ ئاشت بوونەتەوہ و ئیدی لە خۆشیا دلەم کەوتە پەلەپەل.

بەلام کاتیا لیم نزیک نەبووہوہ. دیاربوو حەزی نەدەکرد قسەم لەگەلدا بکات. بەلام من بەخۆمەوہ دەنازیم کہ توانی بووم سەرنجی ئەو ڕاکیشم. ئیدی لەوہ بەدواوہ چەندین جار ھاتە دیدەنیم و لە بەرانبەرم پۆنیشت تا بە کەیفی دلێ خۆی تەمەشام بکات. سەرنجدان و نیگاکردنەکەى لە جارێ زیاتر بینگەردی و ساویلکەیی دەنواند.

ئەوہی ئەم کیژە چکۆلە، ئەم کیژە نازدارەى کہ ھەموو ئەندامانی مالباتەکە نازیان دەکیشا، دەیانپەرسەت، وەکو گەنجیکی گرانبەھا مدارایان دەکرد، نەیدەتوانی تیی بگات ئەمە بوو کہ جارەھای جار منی وەکو کۆسپیکی سەر پێی خۆی بینی بوو و ئەمەى زۆر لەبەر گران بوو. بەلام ئەم کیژۆلە، یەلێکی زۆر ساف و بینگەردی ھەبوو کہ لە ھەموو حالیکە بە حوکمی سروشتی پاکی خۆی دەیتوانی پێگەى دروست بدۆزیتەوہ. لەھەموو کەس زیاتر باندۆری بابی بەسەرەوہ ھەبوو و ئەویش لە ڕادەبەدەر پموودەى بابی بوو؛ لە ڕادە بەدەر بابی خۆشدەویست. دایکیشی زۆر خۆشدەویست، بەلام زۆر بەتووندی مامەلەى دەگەلدا دەکرد. کاتیا غروور و سەرسەختی و تووندە تەبیعیەتی لەوہوہ بۆ ماپووہوہ، ئەمە نەیدەکردە کاریک کہ ئەم کچۆلە، ھەموو خولیا و کەلکەلە و داواکانی دایکی، کہ ھەندێجار دەگەییە ڕادەى خودکامی مۆرالی و ئازاردانی دەروونی، تەحەموول نەکات.

شازادە خانمی دایک، زۆرچاک سەرى لە کارى پەرورەدە کردن دەردەکرد: پەرورەدەکردنی بۆ کاتیا تیکەلە، یەکی سەیر بوو لە ناز کیشانیکی بی سنوور و سەختگیریەکی لەرادەبەدەر... ئەوہی ئەمپرو لێی قەدەغە دەکرد، سەبەینی پێی پیدەدا، ئەم سەختگیری و تووندپەوییە کردبوویە کاریک کہ ئەم مندالە لە دیاری کردنی ھەق و ناھەقا ھەمیشە بە ھەلەدا بچیت. من پاشان دیمەوہ سەر ئەم باسە. من لێرەدا حەز دەکەم ئەوہ بلیم کہ کاتیا پەى بەوہ بردبوو کہ چۆن پەیوہندیەکانی دەگەل باب و دایکیا پیک بخت. پەیوہندی و پەفتاری دەگەل بابیا ئاسایی بوو، واتە سادە، ئازاد، راشکاو، بی ڕیا و بی پیچ و پەنا بوو. بەلام دەگەل دایکیا بەپێچەوانەوہ، سلێ لیدەکردەوہ، متمانەى پێی نەبوو، لە ھەمان کاتدا زۆر گوێرایەلی بوو. بەلام ئەم گوێرایەلیە ئاسایی نەبوو، ڕاستگویی تیانەبوو، تەنیا ئەتەکیت و تەشریفاتى پۆتینی و پوالەت بوو. پاشان ئەم بابەتەش پوون دەکەمەوہ. ھەلبەتە دەبێ ئەوہ بلیم (ئەوہ مایەى سەربەرزى کاتیایە) کہ سەرنجام توانی بووی پەى بە دەروونی دایکی بیات، کہ گوێرایەلی تەواوی دایکی دەکرد، لەبەر ئەوہ نەبوو کہ دەیزانی دایکی لە ڕادەبەدەر خۆشی دەوی و ئەم خۆشەویستیە ھەندێجار دەگاتە ئاستی نەخۆشی و شیتایەتی!... بۆیە شازادە خانمی چکۆلە کەبە سروشت

که سیتیکی نهفس بهرز و ئەمهکدار بوو، حیسابی زۆری بۆ ئەم خۆشهویستییه دهکرد. که حەیفی ئەم حیسابه پاشان، زۆر بهکهمی، وهکو پتیویست به کهلکی کهللە ی پرچۆش و خرۆشی نههات؛ سهریکی بوو و ههزار سهودا. من خۆم پهیم بهوه نهدهبرد که چ له ناخ و دهرووندا دهگوزهری، ههستیکی تازه، له وهسف نههاتگ، سهراپای داگرتیووم، ئەگەر بلیم ئەو ههسته زۆری ئازار دام، نابیی به زیددهگویی. باشتر وایه دان بهوهدا بنه، بمیورن که ئەم وشهیه بهکار دهبه، که من عاشقی کاتیا بووبووم. بهلئ ئەو سۆزه ی من عهشق بوو، عهشق به ههموو گریان و شادییهکانیهوه، عهشقیکی خهیالی، سهرکیش و ئاگرین. چ شتیکی منی مهفتوونی کاتیا کردبوو؟ ئەم خۆشهویستی و قیانه چما له منا سهری ههلهدابوو؟ ئەم عهشقه له یهکهم نیگاوه له منا سهری ههلهدابوو و دیداری ناگهانی ئەم کیژه جوان و فریشهئاسایه، ههموو ههستهکانمی داگرت، کهشکهیهکی خۆشی به گیانم دابوو.

ههموو شتیکی ئەو کچۆلهیه بهلاوه جوان و دلگیر بوو. هیچ عهیبیک له خود و نیهادی ئەسلی خۆیدا نهبوو. ئەگەر عهیبیکی ههبوایه، زادهی فاکتهرین دهرهکی بوو، بوونی ئەو مهیدانی شهری ئەو عهیبانه بوو، ههمیشه دادهگزیه سهر و گویلاکی ئەو عهیبانه. له ملاملانیانهدا گهرهیی و پاک سروشتی ئەو، که جارجاری بهههلهدا دهچوو، بهباشی خویا و دیار بوو. ههموو شتیکی ئەو مژدهی ئایندهیهکی شکۆداری دهدا.

ههر من خۆشم نهدهویست، ههموو کهسێک خۆشی دهویست. ههنیجار که له دهوروبهری سهعات سی دا بۆ گهشت و گهران وهدهردهکهوتین، ههرکه ریپواران چاویان به ئیمه دهکهوت، مات و حهیران له جیی خۆ رهق رادهوهستان و غهرقی تهمهشا دهبوون، زۆرجار هاوار و ستایشیان له دووی ئەم کچۆله بهختهوهره قری دهکرد.

ههرکهسی که ئەوی دهبینی له دلی خۆیدا دهیگوت که: " ئەم کچۆلهیه بۆ بهختهوهری هاتووته دنیا یی و دهبی بۆ بهختهوهریش بژی. " بهلام سهبارهت بهمن ههستی جوانیناسی، له ههر ههستیکی دیکه پتر کاری تیکردبووم. وادیاره لهو دهمهدا ههستی جوانیناسی له مندا بیدار بوویتهوه، بۆیه سهدهمی سهرهکی عهشقی من بۆ کاتیا، تهنیا ئەوه بوو و هیچی دی. نابیی جگه لهوه هیچ لیکدانهوهیهکی دیکه ی بۆ بکری.

... عهیبی گهره ی ئەو، رۆحزلی و لهخوبایی بوون بوو... ههرکهسی تووشی ئەم ئافهته بیی، دهیگیریتهوه بۆ ئاکار و تهبیعهتی سروشتی خۆی و گیانی سهرسهختی و مقاومهت و شهرفانی دهژینیتهوه. ئیدی ئەو غرووره تهنانهت له رهفتار و ساده دلیه مندالانهکانیشیا بهدیار دهکهوت و پهنگی دهدايهوه و بهجۆری تیکهله به خۆپههستی ئەو دهبوو، که روهبهرووی ههر نارهبزایهتیهک ببوايهتهوه، لهجیاتی ئەوهی توورپه بیی، سهیری پیندههات، تهعهجوبی دهکرد. حهزی نهدهکرد هیچ شتیکی به پیچهوانه ی مهیل و ویستی ئەو روهوبات، لهگهله وهشا ههستی ههق و دادپهروهری، بهسهه ههموو ههستهکانی دیکهیدا زال بوو. که ههستی دهکرد ههله و خهتایهکی کردووه، بهبی چهند و چون، یان هیچ گهنگهشه و مشت و مریک، بی هیچ هههجهت و بیانویهک ملی بۆ حوکمی ویزدانی خۆی دهدا. ئەگەر تا ئیستا رهفتار و ههلس و کهوتی دهگهله مندا خراب بوو، ئەمه دهگه رینمهوه بۆ ئەو نهفرهت و رقه زۆرهی که له منی ههبوو، ئەم رقه و نهفرهته دروستی و هاوسهنگی ئەوی سهنگهلا کردبوو: واته دوا ی ههلهچوون و خهیالاته سهرکیشهکانی خۆی کهوتبوو، ئیدی یان دهبوايه ههمیشه سهری له بهردی دا بوايه یان به حوکمی ئەزموون بیتهوه سهه ریگه ی راست و دروست. ئەنجام کارهکانی جوان و راستگۆیانه بوون، بهلام ئەم ئەنجامانه، ههمیشه بهرهنجامی کهچرهوی و ههله و خهتا بهردهوامهکانی بوون.

کاتیا، زووبه زوو، له ته مه شاکردنی من تیز بوو، ئیدی بریاری دا وازم لیبینی و بهو دهقه وه به جیم بیلت.. له وه به دواوه رفتهاری به جوړی گوړا، ده تگوت من هر له مالهدا نیم. مه گهر به ریکه وت و به گویره ی زه روورته قسه یه کی له گهل مندا بکر دایه. گه مه ی له گهلدا نه ده کردم، به لام به ئانقه ست نا، به جوړی ئه مه ی ده کرد، وه کو ئه وه ی من خوځ، خوځ دوور گرتی و نه مه وی گه مه بکه!

وانه کانمان به رده وام بوو، به لام وه ختایه ک منیان وه کو نمونه ی زهین پوونی و زیره کی به چاویا ددایه وه، ئیدی هه ستم به وه نه ده کرد که به غلیم پیده بات، هه رچه نده کاتیا به راده یه ک هه ستیار بوو که ته نانه ت سه گه که ش " بولدوگ "؛ " سیر جون فالستاف " ش دهیتوانی هه سستی ئیره یی ئه و بهار و ژینتت. فالستاف سه گیک ی زور ته بیعت سارد بوو، دم دهمی مجیز بوو، به لام له توور به بوونا وه کو پلینگ و ابوو. که سه ری بکرا بایه سر، به جوړی ده هاروژا و در ده بوو، کورم ده ویست پیشی بگریت، کاتیا ش نهیده توانی کو نترول بکات. سه گیک بوو که سه ی خوځ نه ده ویست. به لام دژمنی یه که مه ی ئه و، دژمنی باوه کوشته ی ئه و، شازاده خانمی پیر بوو... ئه م چیرو که ش له کاتی خویدا دیته گیرانه وه - به لام کاتیای مه غروور و قوره دماغ هه موو ریگه یه کی ده گرت بهر تا دژبه ری و سه رسه ختی فالستاف کو نترول بکات. کاتیا ته حه موولی ئه وه ی نه ده کرد که ئه و حه یوانه له مالهدا تاقه بوونه وهر بی، که هیه چیسایک بو توانا و ده سه لاتی ئه م نه کات و، سه ریچی فه رمانه کانی ئه م بکات و خوځی نه ویت!... ئه وه بوو که بریاری دا، ده سه لاتی خو ی به سه ر ئه م سه گه دا سه پینی. ئاخر ئه م فالستافه چو ن زات ده کات، له هه نبر ئه ودا بوه ستی؟ که چی ئه م بولدوگه نه ژنه و و لاساره راده سستی نه بوو و نه بوو.

روژیک، دوا ی فراقین، له و کاته دا که هه ر دوو کمان له هوله گه وره که ی نهومی خواره وه رو نیشتبوین، " بولدوگه " که هات و له ناوه راستی هوله که دا لی وهر که وت تا چاوی گهرم بکات. ئیدی شازاده خانمی چکوله بریاری دا ده ست به کار بیت. ده سته ردار ی گه مه کانی بوو، به پاریزه وه، به پیدزکه له سه گه که چوه پیشه وه، به خوځترین ناو بانگی کرد، به رفتهار و ئامازه ی خوځ بانگی کرد که دوا ی بکه وی، به لام فالستاف، له دووره وه ددانه کانی گر کرده وه، شازاده خانمی چکوله له جی خو ی وه ستا. کاتیا ده ویست که سه گه که بولای بیت، تا نه وازشی بکات و واداری بکات که دوی بکه وی. به لام سه گه که ئه م کاره ی جگه له شازاده خانمی دایک، که خو ی له دل ی ئه ودا شیرین کرده بوو، بو چ که سینی دی نه ده کرد.

ئه مه کاریکی یه جگار دژوار بوو، کارامه یی که یه جگار زوری ده ویست.. بگره مه ترسیه کی گه وره شی له دوو بوو، چونکه فالستاف ئه گهر به پیوستی زانیا، ئاماده بوو بیه یچ دوو دل یی هک ده سستی بگه زئ و پارچه پارچه ی بکات. ئه و سه گه به نه اندازه ی یه ک ورچ به قوه ت بوو، من به ترس و نیگه رانیه وه چاودیری هه وله کانی کاتیام ده کرد. به لام کاتیا هه ر بیرو که یه کی بکه و تبا یه سه ر به ئاسانی ده سته ردار ی نه ده بوو. ته نانه ت ددانه گریکانی فالستاف - ش کو لی پینه ده دا. کاتیا وه ختایه ک زانی که ناتوانی راسته وخو رووبه پرووی دوژمنه که ی بیته وه، که وته ئه وه ی به پاریزه وه، ناراسته وخو بوی بجیت. فالستاف جوله ی نه کرد. کاتیا پیچیکی به رینی به ده وریا کرده وه، له پیچی دووه ما به ئاشکرا تیره ی پیچه که ی ته نگتر کرد و، ئه وسا پیچی سیه می به ده وریا کرده وه، به لام وه ختایه ک گه ییبه ئه و خاله ی که حه ریم و ئاقاری فالستاف بوو، حه یوانه که دووباره دانی لیگر کرده وه.

شازاده خانمی چکوله پیی به عاریدیدا کوتا و به په سستی و تووریه یی دوور که وته وه، له سه ر کورسیه که ی خو ی دانیش ت و له فکران پاچوو.

هه مووی ده خوله کی نه برد که نه خشه و بیروکه یه کی تازه ی بۆ هات که پاریز له دژمنه که ی (فالستاف) بیته: یه کسه له ده رگاوه و ده رکه وت، به هه ندی نان برنجی و کیکه وه هاته وه. به هه رحال کاتیا چه که که ی خوی گوری بو. به لام فالستاف، به م فیله ش نه خه له تا، هه ر ئاوپیشی لینه دایه وه؛ وادیار بوو زور تیز بو. به لام وهختایه ک شازاده خانمی چکوله پیی نایه خوب و ئاقاری فالستاف - وه، سه گه که، نارزه اییه کی تووندتر له جاری یه که می نواند، سه ری به رز کرده وه، دانی گر کرده وه، له بن لیوانه وه مراندی، جووله یه کی بۆ کرد ده تگوت ئاماده یه له جیی خوی راپه ریت. کاتیا له تووره ییدا سوور بوو بووه وه، پارچه کیکه که ی بۆ هه لدا و گه راپه وه بۆلای کورسیه که ی و دانیشت..

کیژی زور نیگه ران و په ریشان بوو، گوناکانی سوور هه لگه رابوون، ته نانه ت ئه شکیش له قوولایی چاوه کانی ده بیبران، وهختایه ک که بیینی من ته مه شای ده که م، خوینی هاته جۆش، به ته کانی له جیی خوی راپه ری و به جورته ت و ویره کیکی سهیره وه به ره و سه گه ترسناکه که چوو!

وادیار بوو ئه مجاره فالستاف له سه رسامیا له جیی خوی وشک بوو. ریگی به نه یاره که ی دا که له سنووری خوی تیپه ری و تا ئه و کچۆله بیپه رویه ته واو لئی نزیک نه بووه وه، نه ی مراند. کاتیا نزیکه ی چرکه یه ک یان که متر وهستا و ئه وسا، به هه نگاوی به ته وه وه دریزه ی به پیشره وییه که ی خوی دا. من له ترسا لال بوو بووم، خوین له ده ماره کانا مه یی. شازاده خانمی چکوله، جۆره هه لچوونیک ی وای پیوه دیار بوو که قه تم به و حاله وه نه بیینی بوو. هه لبه ته له سه رکه وتنی خوی دلنیا بوو، بۆیه به و ئاوا یه گوناکانی ئال بوو بوون؛ هی ئه وه بوو وینه ی بگری. بی هیچ ترس و دوولییه ک نیگای له نیگای " بولدوگ " که به تووره یی ته مه شای ئه می ده کرد نه ده گواسته وه. سه گه که پشتی راست کرده وه، مره یه کی تووند له سینگه تیسکنه که یه وه به رز بووه وه. له دلی خۆدا گوتم : هاکا په لاماری کچۆله که بدات و که ولی بکات! له ناکاوا شازاده خانمی چکوله، به شانازی و غرووریکی زوره وه، دهسته چکوله کانی خسته سه ر پشتی و سی چه لان، به ده م که ش و فشی سه رکه وتنه وه، له پشتی سه ریه وه تا کلکی، دهستی نه واژشتی پیدا هیتا. جۆره دوو دلییه ک له لای سه گه که دروست بوو. ئه مه خراترین ساتی ئه و دیمه نه بوو. سه گه که به قورسی له جیی خوی رابوو، کیشمانی خوی دا، دیار بوو به خوی گوت، ماقوول نییه ده گه ل ئه م منداله دا به شه ر بی، غیره تی قه بوول ناکات داگژیته سه ر و گویلاکی ئه م بسته منداله. ئه وسا به ئارامی و قورسی له ژووره که وه ده رکه وت. شازاده خانمی چکوله که نه ا سه رکه وتووی مه یدان بوو، نیگایه کی گونگ و ئالوز و ئاویتته به جۆش و خرۆش، نیگایه کی مهستی سه رکه وتنی کرده من. من ره نگم سپی سپی بوو بوو. کاتیا سه رنجی ره نگ و رووی منی دا و سووکه بزه یه کی کرد. له م کاته دا گوناکانی ئه ویش به ره به ره سپی هه لده گه ران، به زه حمه تیکی زور خوی گه یانده وه لای کورسیه که و به نیمچه بیهۆشی خوی دا به سه ر کورسیه که دا.

له و پۆژه به دواوه عه شقی من بۆ ئه و، له راده ده رچوو. ئیدی زور له خه می کاتیا دا بووم. له خه می ئه وا ئارام لیپه رابوو. هه زار جار له زگ بوو، دهستان له ملی وه ریتم، به لام نه ده ویرام؛ له جیی خۆ ده چه قیم. هه ولّم ده دا خۆم له و ببویرم تا هه لچوون و هاروژانه که م نه بیینی. کاتی به ریکه وت ده هاته ئه و ژووره ی که من به خه یالی خۆم، له وینده ر خۆم شارده بووه وه، بیوه ی به دهستی خۆم بی له جیی خۆ راده په ریم و دلّم هیتده به تووندی ده که وته لیدان، وام هه ستده کرد هه موو شته کان به دهوری سه رما ده سوپیتنه وه. وا وینا ده که م ئه و کچۆله شه یتانه ههستی به مه کرد، چونکه تا دوو پۆژ بیتاقهت و خه مین بوو، به لام زووبه زوو وه خۆهاته وه.

مانگیك بووری. له نیهادی خۆدا ئازارم دهچەشت. ههستی من ئەگەر بشیتت بهم دهستهواژدهیه بێته دربرین، حالهتیکی کۆنهپهستانه‌ی ئالۆزی پهیدا کردبوو. من به ته‌بیعه‌ت که‌سیکی یه‌جگار به‌سه‌بر و ته‌حه‌موول بووم، چونکه من تا نه‌گاته‌ تینم، هه‌لناچم، توورپه‌ نام. پێویسته‌ ئه‌وه‌ش بلیم که له هه‌موو ئه‌و ماوه‌یه‌دا من و کاتیا ته‌نانه‌ت پینچ که‌لیمه‌ قسه‌شمان به‌یه‌که‌وه‌ نه‌کرد. ئیدی به‌ره‌به‌ره‌ بۆم به‌دیار که‌وت که په‌فتاری کاتیا ده‌گه‌ل مندا، زاده‌ی ئه‌وه‌ نییه‌ که فه‌رامۆشی کردووم، به هه‌ندم ناگرئ، هه‌یچ حه‌سابه‌یکم بۆ ناکات. به‌لکو زاده‌ی بریاریکی پێشوه‌خته‌ بوو، ده‌تگوت له دلی خۆیدا سویندی خواردوه‌ که نه‌یه‌لێت من پێ له به‌ره‌ی خۆ زیاتر راکیشم.

ئیدی له‌م سه‌روبه‌نده‌دا، دووچاره‌ی خه‌م و په‌ژاره‌یه‌کی ئه‌وتو بووم که ئیدی شه‌وان خه‌وم لینه‌ده‌که‌وت و، پۆژانیش ته‌نانه‌ت له حوزووری مه‌دام لیوتاریشدا نه‌مه‌توانی نیگه‌رانی و په‌شێویه‌ی ده‌روونییه‌کانی خۆم بشارمه‌وه. خۆشه‌ویسته‌ی من بۆ کاتیا پۆژبه‌پۆژ زیاتر ده‌بوو، خه‌ریک بوو لێی ده‌کردم به نه‌خۆشی!... له‌بیرمه‌ جارێ ده‌سته‌سپریکم دزی، جاریکی دی قردیله‌یه‌کی قژیم دزی، شه‌وه‌های شه‌و ئه‌و قردیله‌یه‌م ماچ ده‌کرد و به‌دیارییه‌وه‌ ده‌گریام.

ساردی و بێ مه‌یلی کاتیا، له هه‌وه‌له‌وه‌ زۆری ئه‌زیه‌ت دام، به‌لام نها هه‌موو شته‌کان له کانگای دلمدا به‌جۆرێ ئاویتته‌ بووبوون خۆیشم نه‌مه‌زانی هه‌ست به‌چی ده‌که‌م. ئیدی هه‌سته‌ تازه‌کانم به‌ره‌به‌ره هه‌سته‌ کۆنه‌کانی له یادگه‌مدا ده‌سپریه‌وه، یادی رابردووی خه‌مناکم، گوپ و تینی خۆی له ده‌ست ده‌دا و له کزی ده‌دا و جیگه‌ی بۆ ئازاره‌کانی ژيانی تازمه‌ ده‌کرده‌وه.

هه‌ندیجار، شه‌وان بیدار ده‌بوومه‌وه و له خه‌و راده‌په‌ریم، له‌سه‌ر نووکی پێ، به پیدزکه‌ ده‌چووم به‌دیار ته‌خته‌خه‌وه‌که‌ی شازاده‌ خانمی چکۆله، به سه‌عاتان به‌دیارییه‌وه‌ ده‌وه‌ستام و له‌به‌ر پۆشنایی کزی گلوپه‌ سفره‌که‌ی ژووری نووستنه‌که، ده‌مروانیه‌ سه‌روسیمای نوستووی؛ هه‌ندیجاریش له قه‌راخ ته‌خته‌خه‌وه‌که‌ی پۆده‌نیشتم، به‌سه‌ر ده‌م و چاویا، که هه‌ناسه‌یه‌کی گه‌رمی لێ به‌رز ده‌بووه‌وه، داده‌نه‌ویمه‌وه. به ئه‌سپایی و ترس و له‌رزه‌وه، ده‌ست و شان و لاقه‌کانیم، ئەگەر له ژێر لێفه‌که‌وه‌ ده‌رکه‌وتبووان، ماچ ده‌کرد. نزیکه‌ی یه‌ک مانگ بوو ئه‌وه‌ حال و په‌وشی من بوو، چاوم لێ نه‌ده‌گواسته‌وه، ورده‌ ورده‌ هه‌ستم کرد کاتیا پۆژ به پۆژ ده‌داته‌ کزی و خه‌مین و په‌ژمرده‌ خه‌یال ده‌یباته‌وه، سه‌عات به سه‌عات په‌فتار و مجیزی ده‌گۆریت، جاری واهه‌بوو یه‌ک پۆژی ته‌واو ده‌بووری بێته‌وه‌ی هه‌یچ ورته‌ و سرتیه‌کی لێوه‌ بێت. هه‌ندی جاریش له هه‌ر کاتیکی پێشووتر پتر ده‌یکرد به ده‌نگه‌ ده‌نگ و هه‌را و هه‌نگامه‌!.. زوو زوو هه‌له‌ده‌چوو، په‌لپ و بیانووی زۆر ده‌بوو، په‌نگی سوور هه‌له‌ده‌گه‌را، و زوو ده‌ره‌نجا و ده‌تۆرا و په‌فتار و به‌رخوردی له‌گه‌ل مندا، له زوالم و بێ ئینسافی به‌دوور نه‌بوو؛ بۆ نمونه‌ جاری واهه‌بوو، له خۆی نه‌ده‌گرت له‌گه‌ل مندا شینو بخوات یان له‌لای منه‌وه‌ دابنیشیت، ده‌تگوت بیزی له‌من ده‌بیتته‌وه؛ یان هه‌ندیجار له ناکاوا بۆ ژووره‌که‌ی دایکی ده‌چوو و هه‌موو پۆژه‌که‌ی له نک وی به‌سه‌ر ده‌برد. وادیاربوو، له دلی خۆیدا ده‌یویست به‌وه‌لوێسته‌ی دیق به‌من بکات، یان هه‌ندیجار به سه‌عاتان چاوی ده‌بریه‌ من، ئیدی به‌جۆرێ له پوو داده‌مام که له ته‌ریقیدا ده‌مردم و ده‌ژیامه‌وه، په‌نگم شین و مۆر ده‌بووه‌وه، نه‌مه‌زای چ له‌خۆ بکه‌م و نه‌ده‌ویرام ژووره‌که‌ به‌جی بیلیم و بېریتته‌وه. کاتیا دوو چه‌لان تووشی تا و له‌رز بوو، له کاتیکی پێشتر هه‌رگیز نه‌خۆش نه‌که‌وتبوو! ئاخه‌ری به‌یانیه‌ک کاتیا له ناکاوا بریاری دا که بچیتته‌ نه‌ومی خواره‌وه و له‌نک دایکی ئاکنجی بېتت. دایکی که زانی کێزه‌که‌ی تای لیها‌تووه و نه‌خۆشه، له ترسا نیوه‌ گیان بوو. پێویسته‌ ئه‌وه‌ش بلیم که شازاده‌ خانمی دایک زۆر له‌من نارازی و بیزار بوو؛ چونکه هه‌موو ئه‌و گۆراناکیاریانه‌ی له هه‌لس

و كهوت و رهفتاری كچه كه يا پوويان دابوو، له چاوی منی دهزانی و دلنیا بوو كه خولق و خووی په شینو و خه مناکی من باندووری له رهفتار و ئاكارى كیژه كه ی كړدوو، كه زور له وه پښتر ئیمه ی لیکدی هه لنه بری بوو، له بهر ئه وه بوو ئه گه ری ئه وه هه بوو كه له گه ل میړده كه یدا، له وبار هیه وه مشت و مریان بکه ویتته نیوان. میر، ئه گه زور به ی کات مدارای ژنه كه ی ده كړد و له بهر ی دایدینا، به لام هه ندی جاریش سه رسه ختی تووندی له هه نه بریدا ده كړد. شازاده خانم شاره زای ئاكارى میړده كه ی بوو.

به و ئاوايه گواستنه وه ی كاتیا بؤ نهومی خواره وه، زور ناخوش بوو، وه كو ئه وه بوو بروسكه لئی دابم، یه ك هه فته ی ته واو به دم ژان و ئازاره وه تلامه وه، خوم ده خواره وه و عه ودالی ئه وه بووم كه چما كاتیا به عزی لیکردوم. خه م و په ژاره خوینی جگه ری ده خواره موه!... ئیدی بیروكه ی توله ئه ستینی و هه ستی توورپه بوون و نه فرته له یادگی په نجاومدا، له دهروونی بریندارمدا سه ری هه لده دا، له ناکاوا تووشی جوړه غروور و خو په سندیه کی سهیر بووم، به جوړی هه ركاتی له وه ختی پیاسه و گه راندا كه تووشی كاتیا بوو بوومایه، به غروور و لووتبه رزیه کی ئه وتوو ته مه شام ده كړد، كه ریک پیچه وانه ی خولق و خووی جارانی خوم بوو، كاتیا خه فته ی به مه ده خوارد. هه لبه ته ئه م گورانه له منا كوت و پر رووی دها و زوو ئاوا ده بوو، زوو به زوو دلم ده كه وته لیدان. هه ستم ده كړد له هه موو كاتی لاوازتر و شه رمن ترم!

ئهنجام، به یانیه ك كاتیا هاته نهومی سه ره وه، زورم پښ سهیر بوو، جوړه نیگه رانیه کی شادی ئامیزم له دل و دهروون گه را، یه كه مجاره به خه نده یه کی هیستریانه وه ده ستی له ملی مه دام لیوتار وه رینا و پاشان رایگه یاند كه به ته مایه بؤلای مه بزقړیته وه.

ئوسا به سه ر ئامازه یه کی لای منی كړد و داوا ی له مه دام لیوتار كړد كه ئه م به یانیه له ده رس خویندن مه عافی بکات، ئه وسه كه وته غاردان و گه مه كړدن و هه لبه ز ودابه ز، قه ت روژی له روژان به وه هه موو شادمانییه وه نه مبینی بوو. به لام شه وی دووباره چوو وه قاوغه كه ی خو ی، له فكران راپوو و خه م و په ژاره نیشته وه سه ر سیما جوان و دلگیره كه ی. وه ختایه ك شازاده خانمی دایك به نیازی دیداری كاتیا هاته سه ره وه، هه ستم كړد كه كاتیا هه ولده دات تا خو ی شاد و خه نول نیشان بدات. هه ركه دایکی رو یی، یه كسه ر له هوړنی گریانی دا. من به و دیمه نه زور خه فته بار بووم. كاتیا به دیمه نی خه فته تباری من، نیگه ران بوو و له ده رگا كه وه وه ده ركه وت. به هه رحال قهیرانیکی چاوه پروان نه كری له حالی دروست بووندا بوو. شازاده خانم، پزیشكی بؤ معایه نه ی کیژه كه ی هینا و ئه مری به مه دام لیوتار كړد كه روژانه راپورتیکی تیر و ته سه ل له مه ر وده ركه ریه كانی حالی کیژه كه ی به و بدات. هه روه ها فه رمانی دایی كه زور ئاگای له كاتیا بی. ته نیا من به دلکی پر له ئومیده وه، ده مروانیه واقیعه كه.

به لی، رو مانه كورته كه مان پوو له ته واو بوون ده چوو. سی روژ دوا ی گه رانه وه ی كاتیا بؤ سوپته كه ی مه، به یانیه ك دیتم به چاوه پرسنگداره كانیاه، بؤ ماوه یه کی زور له من ورد بووه وه. چه ندین جار نیگای له نیگای من هه لنگوت، هه موو جار ی وه كو ئه وه ی هه ردوو كمان به گونا حیكه وه غافلگیر كرابین، له شه رما سوور ده بووینه وه. ئهنجام كاتیا به دم پیکه نینه وه رو یی. سه عات سی جلیان له بهر كردین كه بؤ گه رانمان بیه ن. له ناکاوا كاتیا له من هاته پیشه وه و گوتی: - قهیتانی پیلاوه كانت خراپ به ستراوه، بوه سته با به باشی بو تی بیه ستم.

دهم و چاوم سووری سوور بووه وه، ئوخه ی كه ئاخری هاته ره دایه و قسه ی له گه لما كړد. ویستم دابنه ومه وه و به خوم قهیتانی پیلاوه كانه م بیه ستم، به لام كاتیا به هه لچوون و پیکه نینه وه گوتی: - با من بو تی چاك بکه مه وه!...

ههنگی دانهوییهوه و به تۆبزی لاقی گرتم، خستییه سهر ئهژنۆی و قهیتانی پینلاوهکانی بهستم... ترسیکی خوش دایگرتم، هانکه هانکم پیکهوت، هه لچوونهکهی خۆم پێ کۆنترۆل نهدهکرا. کاتیا پاش ئهوهی قهیتانی قوندهرهکهی بۆ بهستم، ههستا و سهراپای به نیگا دابیزتم، ئهوسا بهسهری قامکهکانی دهستی بهمندا هینا و گوتی:

-مل و گهردنیشته باش دانهپۆشیوه. با له چکهکهته بۆ چاک بکه م.

من هیچ نارهبازییهکم دهرنهبرێ، کاتیا له چکهکهی کردمهوه، ههنگی بهدلی خۆی له سهر و گهردنی بهستم، ئهوسا بهدهم بزهبهکهوه که له ماناکی تیدهگهیشتم و له حالیکه که چاوه رهش و نمسارهکهی بری بووه من گوتی: -دهنا تووشی ههلامهته دهبی.

من زۆر نیگههرا ن بووم. نه لهوه حالی دهبووم که بهسهرم دههات و نهمدهزانی کاتیا چی له دلایه. خۆشبهختانه پیاسهکهمان کورت بوو، دهنا خۆم پینهدهگیرا و، لهو سهر جادهیه ئامبازی دهبووم و ماچم دهکرد. وپرای ئهوهش، وهختایهک به پلیکانهکهدا هه لدهگهرا، فرسهتم لیهینا و به دزییهوه، ماچیکی شانیم کرد. کاتیا ههستی پیکرد و راجلهکی، بهلام هیچی نهگوت. شهوئ کاتیایان تهواو رازندهوه و بردیانه نهومی خوارهوه. شازاده خانمی دایک میوانی ههبوو، بۆیه کاتیا برایه خوارهوه تا بهشداری له پیشوازی میوانهکاندا بکات. له کاتی ئهه پیشوازی و میواندارییهدا، مالهکه تهواو شیوا. کاتیا تووشی نۆره پهکهمیک بوو، شازاده خانم زۆر نیگههرا بوو، دکتۆری بانگ کرد، دکتۆرهکه به دیتنی نهخۆشهکه زۆر ههراسان بوو، تهواو په شوکا. هۆی ئهه حالهتهی گهراوهوه بۆ تهمهنهکهی، گوايه لهو تهمهنهدا ئاساییه، بهلام من دهمزانی هۆی ئهه حالهته تهمه ن نییه، به لکو شتیکی دیکهیه. کاتیا بۆ سبهی وهخۆ هاتهوه و گهراپهوه دۆخی جارن؛ گۆناکانی رهنگیان هه لئینایهوه، مجیزی خوش بووهوه، کهوتهوه سهر کهیف و سهفای خۆی.

ئهو پۆژه، کاتیا ملی بۆ هیچ داوایهکی مهدام لیوتار نهدا، ئهوسا له ناکاوا گوتی چهز دهکات سهردانی شازاده خانمی پیر بکات. پیره کیژهکه هیچ کاتی تاقهتی دیداری برازایهکهی خۆی نهبوو و ههمیشه لینی بهبیانوو بوو و چهزی نهدهکرد بیدینی. ئههجارهیان به پیچهوانهی جارانهوه دلی نهرم بوو و قاییل بوو بیته دیدهنی. دیدارهکه بۆ ماوهی سهعاتیک بهباشی و خۆشی تیپهپی، هه موو شتیکی ئاسایی بوو. کچۆلهی شهیتان ئاماده بوو سهبارته به هه موو ئهه هه لانهی کردبووی، ئهه ههرا و زهناپانهی که نابوونیهوه و شازاده خانمی پێ بیزار کردبوو، داوای بوردنی لینیکات. شازاده خانمی پیر، بهچاوانی رۆندکبارهوه، بهوپهپی شکۆ و یقارهوه، له هه موو خهتا و هه لهکانی کاتیای برزای خوشبوو. پاشان کچۆلهی لاسار، زیاتر پێی راکیشا و به پووری گوت که زۆر نهخشهی شهیتانی دیکه م بۆ کیشابوویت، که هیشتا هیچیانم جیبه جی نهکردوه، بهلام نها زۆر په شیمانم و ئاماده م به نوێژ و پۆژوو کهفارهیان بدهم. پووره خانمی خواناس، که وهکو فریشتان بالی گرتبوو، له ناخی دلوه زۆر کهیفی بهم تۆبهیه هات و شانازی بهوهوه دهکرد که ئاقیبته توانیویهتی کاتیا، واته گهجه گرانبهها و په رستراوهکهی مالهکه، که دایکیشی ملی بۆ هه موو داوا و ئارهزووهکانی دهدا، پموودهی خۆی و رام بکات!

ههنگی کچۆلهی شهیتان دانی بهوهدا نا که بهتهما بووه به سنجاق، کارتیک به کراسهکهی پیرهژنهوه بنیته و فالستاف بخاته ژیر تهختهخهوهکهیهوه تا بهر چاگهکهی بشکینی و هه موو کتیبهکانی، که کتیبی دوعا و نوێژ و خواناسی بوون، بدزیت و لهجیاتی ئهوانه، پۆمانه فه رهنسیهکانی دایکی لهوئ دابنیت، کۆمهلی ته رهقه بکری و له ژوورهکهی ئهودا بیتهقینیتهوه، دهستیکی وه رهقی کۆنکان به دزییهوه بخاته گیرفانی ئهوهوه و به کورتی زنجیرهکه به لای جووراو جووری یهک له یهک خراتری بهسهر بینیت. پیرهژن که گوئی لهو قسانه بوو، بهجاری

دههري بوو، له توورپهبيدا رهنګيكي هيتا و رهنګيكي برد، ئيدي کاتيا نهيتوانی جلهوی شادی خوی بگری، له قاقای پیکه نینی دا و به ههشتاو له دهراګاکه وه هه لآت . پووره خانم یه کسه ر ناردی به شوین براژنه کهیدا. هه را و هه نګامه و فره ته نه یه کی گه وره به رپابوو. شازاده خانم - ی دایک دوو سه عاتی ته واو به چاوی پر گریانه وه له پووره خانم پارایه وه که له کاتیا بپوریت. سکالای لینه کات؛ منداله، نه خو شه. شازاده خانمی پیر، ناماده نه بوو گوی له و قسانه بگریت، نه و هه موو تکا و پارانه وه یه ی به گویدا نه چوو و که و ته هه ر و گیف که سبه ینی نه ماله به جیدلیت و ده روات. به لام وهختایه ک شازاده خانمی دایک به لینی دا که نه گه ر سزاکه ی کاتیا بو دوی چاک بوونه وهی ماته ل بکات، به دلی پووره خانم رهفتار دهکات، ئیدی پیره ژن بریک هیور بووه وه و دلی نه رم بوو. ئیدی سه رزه نشتیکی زوری کاتیا یان کرد. کاتیا یان بو نهومی خواره وه، بو سویته که ی دایکی برد.

لی خه تباره چکوله که، له دوی فراقین، توانی خوی بدزیته وه و هه لیت. که من به پلیکانه که دا داده گه رام، له سه ر قالدومه که تووشی بووم. کاتیا درزی خسته دهراګاکه و فالستاف - ی بانګرډ، یه کسه ر زانیم که کاتیا نه خسه ی توله کردنه وه یه کی ترسناکی به دهسته وه یه. فه رموون ئیوه و حال و حیکایه ته که:

شازاده خانمی پیر، زوری رق له فالستاف بوو، به و بوايه کویر بی و فالستاف نه بینی؛ دژمنی باوه کوشته ی بوو. نه م ئاژله ریگه ی به که س نه ده دا نه وازشتی بکات و که سی خوش نه ده ویست. ئاژهلک بوو، خو په رست، له خو بایی، بویه که سی خوشنه ده ویست، به لام به هه قی خوی ده زانی که هه موو که سیک مدارای بکات و پرووی بداتی. نه له هه قی هه رکه سی له و ماله دا بوو، مه ریا یان ده کرد، هه لبه ته له ترسا. به لام کاتی شازاده خانمی پیر پیی نایه نه و ماله، ره وشه که به ته واوه تی گورا. ئیدی فالستاف نه و حورمه ت و هه بیبه ته ی جارانی نه ما، له ناز که و ت. نازی شیوا؛ نه یان هیشت چیتر بو نهومی سه ری پروات!

فالستاف له سه ره تاوه زور توورپه بوو، تا یه که هه فته ی ته واو له پشت ده رګای نه و راره وه وه که ده چوو بو قاتی سه ره وه، هه لګورما، به رده وام چرنوکی له و ده رګایه ده دا. به لام زوری نه برد فالستاف له فیکه ی خوی حالی بوو؛ زانی بوچی به و ئاوايه ترپو کراوه، ئیدی یه کشه مه ی دواتر وهختایه ک پیره ژن، وه ده رکه و ت تا بو کلایسا بروات، فالستاف به دم مراندنه وه په لاماری دا و خوی به کولیا دا، به زه حمه تیکی زور نه وسا توانیان پیره ژن له چنګی فالستاف ده رباز بکه ن که له راستیا پیره ژن سه به بکاری نه و سووکایه تیه بوو که به و ئاژله کرابوو. جا چونکه پیره ژن گله یی نه وه ی کردبوو که نایه وئ نه و سه گه بدینی، نه ک هه ر نه یان ده هیشت فالستاف به هیچ جوړی بو نهومی سه ره وه سه ربکه وئ، به لکو هه رکاتی پیره ژن بیویستبایه بیته خواره وه، فالستاف - یان بو دوورترین سووچی باخه که دوور ده خسته وه. هه موو خزمه تکار و پیشخزمه ته کان له م پرووه و ئاګا دار کرابوونه وه. ویرای نه وه ش نه م ئاژله بوغزن و کینه کیشه توانی بووی سی چهلان خوی بګه یه نیته نهومی سه ره وه. هه رکاتی پیی ده نایه سه ره وه، وه کو سه گی پی سووتاو سه ری به م ژوور و به وژووردا ده کرد، تا خوی گه یانده ژووری نووستنه که ی پیره ژن. که س نه بوو بتوانی پیشی پینگری. خوشبه ختانه هه موو جارئ ده رګای ژووره که ی خانم باش داخرا بوو، ئیدی فالستاف جګه له وه رین و مراندنی ترسناک هیچی تری له ده ست نه ده هات. ئیدی خزمه تکار و نوکهران به هه شتاو ده هاتن و به خورتی ده یان برد بو خواره وه، به لام پیره ژن له و ساتاندا که چاوی به و پرودارییه ی " بولدوگ " که ده که و ت، وه کو که سیک پیستی بګورون، هاواری ده کرد و له ترسا نه خو ش ده که و ت. و پیره ژن چه ندین جار هه ره شه ی بو براژنه که ی نارذبوو که نه گه ر نه م بویه ره دووباره ببیته وه، ئیدی یان ده بی فالستاف له م ماله دا وه مینی یان نه و، به لام شازاده خانم هه رچی ده کرد و

دهكوشا دلی نه دههات له سهگه كه هه لبرئ؛ شهش سال له وه پيش پوژئ مير توله سهگيكي لات و چلكني نه خوش و مرده له له گهل خویدا بو مال هینایه وه كه له رهوشیكي زور خراپدا بوو، ویرای نه وهش له رهسهنی نه سل بوو. شازاده نهو توله سهگه له مردن رزگار كردبوو. به لام چونكه توله كه به ره بهره بوژایه وه و در بوو، ئیدی شازاده خانمی دایك نه مری كرد كه زنجیری بكهن و له هه وشه دا بیبه ستنه وه، مير به وه قایل بوو، دواي دوو سال وهختایه ك هه موو خانه واده كه چوو بوونه هه وار، ساشای برا بچووكی كاتیا له ناكوا كه وتبووه روبروی نیقاوه، شازاده خانم دهستی به شین و شه پور كردبوو، یه كه م هه ولی نهو بوو خوی هه لبداته ناوه كه وه، دواي هه ول و تهقه لایه كی زور، به زحمهت له مردنی موحه قهق رزگاریان كرد. به لام له م كاته دا كوره كه كه شه پوولی تووندی ناوه كه رای ده مالی، به هوی نهو وه كه هه وا چوو بووه جله كانیه وه، هه لكفابوون، كه وتبووه سه ر ناوه كه. به په له خویان گه یانده به له میك و كردیانه وه و هه ولیان دا خو بگه یه ننه كوره كه، به لام رزگار كردنی منداله كه، مه گه ر به په رجوو، ده نا مه حال بوو. له ناكوا " بولدوگ " كه سه گيكي به هیز و زه لام بوو، خوی هه لدایه ناوه كه وه و یه كراست به دهم مه له وه به ره و شازاده ی بچووك كه له حالی خنكان و نفووم بووندا بوو، رویی و، به ددانه كانی گرتی و سه ركه وتووانه بو ره خی روبره كه ی هینایه وه. شازاده خانم خوی به سه ری نهو سه گه ته رده دا و كه وته ماچ كردنی سه ری به لام فالستاف كه تا نهو كاته به ناویكي گوندیانه ی گه له ری (میلی)، فریكسا بانگیان ده كرد، هیشتا ناز و نه وازشی نه ده زانی، نهو بوو له جیاتی ماچ و نه وازشه كانی شازاده خانم، گازیكي تووندی له شانی گرت. شازاده خانم له هه موو ژیانیا جیگه ی نهو زامه ی له كول نه بووه وه، به لام نه مه نه یكده کاریك كه بیوه فایی بكات و زه ره یه ك چاكه ی فالستاف له بیر بكات. ئیدی له و سوئنگه یه وه و له دواي نهو بویه ره وه ریگه ی به سه گه كه دا كه به كه یفی دلی خوی به سه رانسه ری ماله كه دا بسوپرته وه و به ماهووت پاك و خاوینی ده كرده وه و قریته ی زیوی دهسكاری وه ستای كارامه ی له مل ده كرد. ئیدی هینده ی ناز درایی كه بوی هه بوو له ژووره كه ی شازاده خانم له سه ر كه ولیكي تیسكن و زور نیایی ورچ پالبه كوئی. ئیدی شازاده خانم زووبه زوو له گه لیا راهات، یاری ده گه لدا ده كرد، نه وازشی ده كرد به بیئه وه ی له وه بترسی كه له ناكوا دهستی بگه زیت. وهختایه ك شازاده خانم زانی ناوی سه گه خوشه ویسته كه ی فریسكایه، دلی له م ناوه كریته تیک هه لده هات، ئیدی كه لكه له ی نهو وه ی كه وته سه ر كه ناویكي دیکه ی، تا ده كری ناویكي كون بی، بو بدوژیته وه، ناوی " هكتور " و " سه ربیر " به راستی زور سواو بوون و ده بویه ناویكي شایسته تری بو بدوژیته وه. ئیدی نه انجام میر پیشنیازی كرد كه ناوی فریسكا، چونكه زور نهوسن بوو، بنه ن فالستاف، شازاده خانم نهو ناوه ی زور به دل بوو و ئیدی نهو ناوه به سه ر فریسكادا برا. رهفتار و ئاكاری فالستاف عه بیی نه بوو، ئاسایی بوو، وه كو هه ر بابایه كی ئینگیزی راسته قینه و رهسهن كروكپ و مه ند و ئارام و بیده نگ بوو، هیچ كاتی نه ده كه وته پیشی هیچ كه سیكه وه، ته نیا نه وه ی له هه موو كه سیک ده ویست، كه هه قیان به سه ر جیگه كه ی نهو وه، واته به سه ر كه وه ورچه كه وه نه بیته و وه كو پیویست حورمه تی خویشی بگرن. هه ندیجار واده هاته به رچاو كه بیره وه ریبه كی وه بیره اتبیته وه، ههنگی ره شبینی و نائومیدی دایده گرت. له و ده مانه دا فالستاف رق و كینه ی خوی كاویژ ده كرده وه و بیری له وه ده كرده وه كه توله ی خوی له دژمنه سه رسه خته كه ی خوی بكاته وه، كه جورته تی كردبوو، مافی وی بن پی بنی و جیگای پی لیژ بكات، هیشتا بوی نه ره خسابوو توله ی لیبكاته وه. ئیدی فالستاف، به دزیبه وه به پلیكانه كاندا هه لده گه را، كه دیتبای ده رگاكه داخراوه، له سووچيكي نزیكدا خوی مه لاس ددها، چاوه پروانی ده كرد، تا یه كیك له ژووره كه ی دژمنه كه یه وه ده ربكه وئی، له مژوولی خویدا، بیری بچیت ده رگاكه

دابخاته وه. ئیدی ئەم ئاژەله فیلبازە جاری واهه بوو بهو ئاوايه سى دانه پوژى تهواو به دەم چاوه پروانیه وه دهمايه وه. به لام دوو مانگیک ده بوو که فالستاف، بوى نه بوو به پلیکانه کانداهه لگه پری؛ قه دهغه بوو بچیتته سه ره وه. شازاده خانمی چکوله ده رگاکی کرده وه و به پرویه کی خوشه وه ئاماژهی بو سه گه که کرد که به قالدومه کانا سه ربکه وئ و داوی ئیمه بکه وئ.

-فالستاف، فالستاف!

فالستاف که ههستی کرد ده رگاکی ده کریته وه، خوئی ئاماده کرد له هه ره له مپه ریک ئاوديو بیت. ویرای ئه وهش بانگ کردنه که ی کاتیای هینده به لاهه نائاسایی بوو که تا چه ند ساتیک باوه پری به گوئی خوئی نه ده کرد که بانگی ئه وه دکات. ئەم ئاژەله له فیلبازیا له پشیلە ده چوو: بو ئه وهی وابنوینی که ئاگای له کرانه وهی ده رگاکی نییه، چوو بۆلای په نجه ره که، هه ردوو پاشووی نانه سه ر قه راخ په نجه ره که و که وته ته مه شا کردنی خانووه که ی به رانبه ر.

ریک وه کو که سیکی غه ریب وابوو، که به دەم پیاسه وه رابوه ستی و ته مه شای باله خانه یه کی جوان بکات. ئەم چاوه پروانیه ی پیخوشبوو. مه گه ر هه ر خوا بزانی وهختایه ک بینی که نه ک هه ر ده رگای به پرودا کراوه ته وه، به لکو بانگیشی ده که ن و لئی ده پارینه وه که به پلیکانه کانداهه لگه پری و دوویان بکه وئ. هه ستی به چ که یف و سه فا، جۆش و خرۆشیک کرد و چ هه ستیکی توله ئه ستینی به سه ریا زال بوو! ئەمه ئه وه هه له بوو که بوئی ده گه را.

فالستاف، له خوشیا مره یه کی کرد، ده می کرده وه، به ته کانیکى درندانه ی سه رکه وتن ئامیزه وه، وه کو بروسکه بوئی ده رپه پری. ته کانه که ی هینده به ته وژم بوو که کورسیه که ی سه ر ریگا که ی په پری و وه کو فرفرۆکه به دووی خوید سوپایه وه و دوو مه تر له ولاتره وه له سه ر ئه رزه که قَلپ بووه وه. سه گه که وه کو گولله سه ر ده که وته سه ری. مه دام لیوتار هاواریکی ترسناکی کرد، به لام فالستاف گه یی بووه به ر ئه وه ده رگایه ی که قه دهغه بوو لیوه ی وه ژوو ر بکه وئ. به چنگ لئی ده دا، که بوئی نه کرایه وه، وه کو گومرایان که وته لوران دن، له ولاشه وه پیره ژن به هاواریکی وه کو لوران دنه که ی ئه وه وه لامی دایه وه. له م کاته دا دژمنانی فالستاف، پۆل پۆل له هه موو لایه که وه ده هاتن و خیللی ده ست و پیوه ند و نوکه ران و خولامان به راکه راک خویمان گه یانده نهۆمی سه ره وه و فالستاف، فالستافی درنده ی ترسناکیان ده مبه س کرد و چوار په لیان به ست، په تیکیان له قریته که ی ملی به ست و به و ئاوايه واداریان کرد مه ی دانی شه ره که به جی بیلیت و به ملکه چی و سه رشو پری بو قاتی خواره وه بزقو ریته وه.

یه کسه ر له دووی شازاده خانمی دایک نیردرا. ئەمجاره مه سه له که له وه ده رچوو، به تکا و ره جا و، داوی بوردن و، پاساوانی ئاسایی بیریته وه. به لام خه تابه ر کی بوو، ده بوا کی سزا بدریته؟ شازاده خانم، هه رکه ته مه شای کیزه که ی خوئی کرد، یه کسه ر له بویه ره که حاللی بوو؛ که ئاسمان درا به لیفه پینه ناکریت. کاتیا، رهنگی هه لبزرکا بوو و له ترسا هه لده له رزی. ته نیا ئه وه کاته کیژۆله ی داماو، په ی به ئاکامی ئه وه به ناو شوخیه ی خوئی برد. دوور نه بوو گومان له نوکه ر و پیشخزمه ته کان بکری و بی سووچ و تاوان سزا بدرین، به لام کاتیا ئاماده بوو دان به راستی مه سه له که دا بنیت.

دایکی به تووندی لئی پرسی:- ئەمه که تنی تویه؟

من که ته مه شای کاتیام کرد، رهنگ به پرویه وه نه مابوو، خویم ره پیش خست و به پراویژیکی بنجبر گوتم: نه خیر که تنی من بوو، من ده رگام کرده وه و فالستاف ره تیبوو.

به لآم كه نىگای هه په شه ئامىزى شازاده خانم بىنى، نه ترم به ردا و له سه رى رۆيشتم: - به لآم به ئانقه ست ئه و كارهم نه كرد..

شازاده خانم، روىكرده مه دام لىوتار وگوتى: سزايه كى ئه وتوى ئه م كىژۆله يه بده كه بوى ببىت به عىبره ت! ئه وسا له ژووره كه وه ده ركه وت و رۆيى.

تاقه سزادانى منداله كانى مير، ئه مه بوو كه له ژوورىكى چۆلدا به تهنيا چه پس ده كران. دوو سهعات مانه وه له ژوورىكى وادا هيچ نبىه، به لآم وهختايه ك مندالىك به خورتى و به پىچه وانهى چه زى خۆيه وه له وينده ر رابگرن و پى بلين كه مافى ئازادى نبىه، سزايه كه تا راده يه ك قورس ده ببىت. بوىه كاتيا و يان برايه كه ي تهنيا بۆ ماوه ي دوو سهعات چه پس ده كران. به لآم من چونكه خه تايه كه م گه وره بوو، سزاي چه پس كه يان بۆ كردم به چوار سهعات. من به كه يف و شاديه كى زۆره وه، چوومه ناو چه پسخانه كه. بىرم له شازاده خانمى چكۆله ده كرده وه. چاك ده مزانى كه سه ركه وتن بۆ منه. به لآم له جياتى چوار سهعات له وينده ر بمىنمه وه، تا سهعات چوارى به يانى له و زندانه دا مامه وه و ئه مه ش هۆيه كه يه تى:

دوو سهعات پاش زىندانى كردنى من، مه دام لىوتار زانى كه كىژه كه ي، دواى ئه وه ي له مۆسكۆ هاتبووه وه، له پر نه خۆش ده كه وي و ده يه وي داىكى بدىنيت. مه دام لىوتار له چه ژمه تاندا منى بىر ده چىته وه و يه كسه ر ده روات. ئه و كاره كه ره ي كه سه رپه رشتى كاروبارى ئىمه مانانى ده كرد، واده زانى من ئازاد كراوم، كاتياش بۆ نهۆمى خواره وه بانگ كرابوو و ده بوايه تا سهعات يازده ي شه وي له نك داىكى وه مىنى. كه بۆ ژووره كه ي خۆمان گه رابوو وه، ته مه شاي كردبوو جىگه كه ي من خالىيه. كاره كه ره كه جله كانى بۆ ده گۆرى و ده ي خه وينيت. شازاده خانمى چكۆله كه ده يزانى من ده بى له زنداندا بم، هيچ هه والىكى من ناپرسىت. يه كسه ر ده چىته ناو جىگا كه ي خۆى و دلنيا ده بى هه ركه چوار سهعاته كه ي ماوه ي چه پس كه م ته واو بى، ئىدى ناستيا - ي كاره كه ر به دووما دىت و ده رمدينيت. به لآم من چونكه هه ميشه خۆم جله كانى خۆم ده گۆرى، ئىدى ناستيا منى له بىر چووبوو وه و به ناچارى هه موو شه وه كه م له زنداندا به سه ر برد.

سهعات چوارى به يانى گويم لىبوو كه له ده رگاي ژووره كه م ده دن و ده يانه وي به تۆبزى ده رگا كه بكه نه وه. من چونكه له ناو ژووره كه دا راكشابووم و خه وم لىكه وتبوو، هه وه لجار له ترسا هاوارم كرد، لى ده نگ و هاوارى كاتيا له هه موو ده نگه كانى دى زالتر و ئاشناتر بوو. ئه وسا ده نكى مه دام لىوتار، دواى ئه وه هاوارى ناستيا به رز بووه وه. ئه وسا ده نكى كاره كه رى ماله كه م ناسىيه وه، ئاخرى ده رگا كه كرايه وه، مه دام لىوتار به چاوانى ته ژى گريانه وه ته كانى دا و منى له ئامىز گرت و ته وازى هىنايه وه و داواى بوردى كرد كه له بىرى كردووم. من گريام و بازووانى خۆم له مى وه رىنا. چونكه چه ندىن سهعات له ناو ژووره روتته كه نوستبووم ئازام ده له رزى و هه ستم ده كرد ئازام تا سه ر ئىسقان ده يه شىت. چاوم بۆ كاتيا گىرا، به لآم ئه و بۆ ژووره هاوبه شه كه ي خۆم رۆيى بوو، خۆى به نىو جىگا كه يدا كردبوو. كه چوومه ژووره كه سه يرم كرد كه خه وتوو يان خۆى كردبووه خه و. شه وي به دم چاوه روانى منه وه خه و بردبوويه وه و تا سهعات چوارى به يانى خه به رى نه بووبوو وه، وهختايه ك كه منى نه بىنى بوو له ناكاوا هاوارىكى ئه وتوى كردبوو كه مه دام لىوتار له سه ردانى كىژه كه ي زقرى بووه وه و كاره كه ره تاييه تيه كه ي خۆى و هه موو پىشخزمه ته كانى دىكه ي له خه و هه ستانده بوو تا من له زندانه كه ده رىنن.

بۆ بەیانی ھەموو خەلکی مالاھەگە لە زندانی کردنەکەى من وەئاگا ھاتن و تەنانت شازادە خانمى دایک بە خۆیشى دانى بەو ھەدا نا کە سزایەکەى من لە ئەندازە بەدەر بوو. بەلام مېر، بۆ یەكەم جار لە ژيانما بە توورپەیی و خەمبارى بېنېم، دەوروبەرى سەعات دە بوو کە ھاتە نھۆمى سەرھەو. زۆر خەمىن و نېگەرەن بوو. لە مەدام لیوتارى پرسى: ئەمە چ کاریکە کە تۆ کردووتە؟ چۆن دلت ھات ئەم رەفتارە دەگەل ئەم منداڵە داماو ھەدا بکەیت؟ ئەمە کاریکى ھۆقیانەى ڕووتە! کاریکى نامرۆقانە و زالمانە. ئاخىر ھەپسکردنى منداڵیکى لاواز و نەخۆش و خەيالائى و ترسنۆکى و ھەکو ئەم کچۆلەى و لە ژووریکى ڕووت و تاريک و بۆ ماو ھى یەك شەوى تەواو یانى چى! یانى دەتەوئى بیکوژیت؟ ئەمە دېندەبىيە، ئەو پەرى دلرەقبیيە و ئاخىر خانم من بە راشکاو، بەبى لە ڕوودامان پېت دەلیم! ئاخىر چۆن ئەم جۆرە سزایەى دەدەیت؟! ئاخىر کى زاتى کردووە پېشنىازى ئەم جۆرە سزایە بکات؟ مەدام لیوتارى داماو، بە تەریقى و نېگەرەنى تەواو و چاوانى تەژى گریانەو ھەولیدەدا حال و حیکایەتەکە، لە سېرى تا پىازى بۆ مېر بگېریتەو. دانى بەو ھەدا نا کە بەھوى ھاتنەو ھى کىژەکەى خۆیەو ھاگای لەمن نەماو، دەمنا سزایەکە ئەگەر لە ڕادەبەدەر دەر نەچووبا، خۆى لە خۆیدا شتیکى باش بوو. چونکە جان جاک پوسۆش، داواى شتیکى لەم بابەتەى کردووە. سووکە سزای بە ڕەوا زانیو.

-جان جاک پوسۆ؟ جان جاک پوسۆ ھەرگىز قسەى وای نەکردووە. جان جاک پوسۆ مەرجه عىكى باش نییە. جان جاک پوسۆ ھەقى ئەو ھى نییە باسى پەرورەدە بکات؛ نەخىر، ئەو ھەقەى نییە. جان جاک پوسۆ منداڵەکانى خۆى فەرامۆش کردووە خانم، جان جاک پوسۆ، کە سىكى بى سەرورەر بوو خانم!

-جان جاک، جان جاک پیاویكى بى سەرورەر بوو! ئەمە چ قسەىەکە! ئەو تۆ چ دەفەرمووى جەنابى مېر!؟

مەدام لیوتار، لە ھەژمەتاندان سوورى سوور بوو ھەو.

مەدام لیوتار ژنىكى زۆر سەنگین و باش بوو. توورپە بوون لە مەزەبى ئەودا نەبوو، بەلام وەختایەك بى پىزى و سووکایەتى بە کەسانى دل بەندى ئەو، یان رەخنەى لە بتە کلاسیکیەکانى ئەو، واتە " کورنى " یان " راسین " یان " قولتیر " یان " جا جاک پوسۆ " بگرتایە و بە بى سەرورەر و بچووکى زانیبان، ھەنگى دەھرى دەبوو.

رۆندک بە چاوانى مەدام لیوتارا ھاتە خوارى و لە داخ و کەسەرا ھاتە لەرزىن، ئەنجام کە نەیتوانى توورپە بوونەکەى خۆى بخواتەو، گوتى:- مېرى من، واديارە ئاگات لەخۆ نییە، پایەى خۆت فەرامۆش فەرمووە.

مېر بلەن، جلەوى توورپە بوونەکەى خۆى گرت و داواى بوردنى کرد و، ھات بۆلاى من، بەو پەرى مېر و سۆزەو ھاچى کردم و ئاماژەى ھاچى بەسەرما کىشا و پۆبى.

مەدام لیوتار کە زۆر خەفەتبار بوو، گوتى:- داماو خۆت، مېر!

پاشان، بۆ وانە خویندن لە پشت رەحەلەکەو ھەدەنشتىن.

بەلام شازادە خانمى چکۆلە زۆر بىخەواس بوو. رىک لەو ساتەدا کە دەمانوویست لە سەر رەحەلەکە دانیشىن و دەست بە وانە خویندن بکەن، کىژولەى قەشەنگ بەھەلچوونى تەواو ھەو، بەدەم بزەبەکەو، دەستى خستەسەر شانم و بەراو پىزىكى لەزگىنەو؛ کەمىک شەرم ئامىزەو گوتى:- تۆ لەجیاتى من خۆت بە ھەپسکردن دا؟ گوى بگرە، داواى نان خواردن دەچىن بۆ ھۆلە گەرەکە و بۆ خۆمان لەوئى بەدو قولى گەمە دەکەن.

له م کاته دا که سیک به لاماندا بووری، شازاده خانمی چکوله یه کسه ر له من دور که وته وه.

***

دوای نانخواردن، دهمو بومه لیللهی ئیوارئ، دهستی یه کترمان گرت و بۆ هۆله گه وره که داگه راین. شازاده خانمی بچکوله، دوو چاری هه لچوونیکه وه ها بووبوو که به ئه سته م هه ناسه ی پیده درا. من هه ستم به که یف و شادیه کی بی وینه له خۆدا ده کرد. وهختایه ک گه یینه هۆله که گوتی: - حه ز ده که ی توپانی بکه یین؟ برۆ له وئ بوه سته!

ههنگی له سووچیکی هۆله که دا رایگرتم، به لام خۆی له جیاتی ئه وهی له من دور بکه وینه وه و توپه که م بۆ هه لبات، له سه شه قاوی منا وه سته، چاوی تیپریم، سوور بووه وه و له ناکاوا، له کاتیکا دهستی به دم و چاوی وه گرتیوو، له سه ر قه نه فه یه ک رۆنیشته. من له جی خۆمه وه ته کانیکم دا تا بجم بۆلای، به لام ئه و به و خه یاله ی که من دهمه وئ برۆم، گوتی: مه رۆ نیه توچکا، مه رۆ. له گه ل مندا وه مینه ئه م حاله ته زو و ده روات، هه یچ نییه.

ئه وسا شازاده خانمی چکوله، له پر له جی خۆی راپه ری. به روخساری سوور هه لگه راو و چاوانی به روندکه وه، دهستی له ملم وه رینا. گر له گۆناکانی ده بووه وه، لیوه کانی وه کو گیللاس سوور ده چوونه وه، پیچی زولفه کانی په ریشان بووبوو... وه کو شیت به ربوو ماچکردنی روخسار و چاو و لیو و گۆنا و ده سته کانی من. وه کو ئه وهی فی لی هاتین، به دم گریان و هه نسک هه لدانه وه هه لده له رزی. به تووندی به خۆوه م گوشه ی، ئه وسا هه ردوو کمان وه کو دۆستانی گیانی به گیانی، وه کو عاشق و ماشوقی که دوای هه جران و دابرا نیکی زۆر، به یه ک شادبووبنه وه، به میهر و سۆزی ته واوه وه ئالکاوی یه کدی بووین. دلای کاتیا هینده به تووندی لی دها که به ئاشکرا هه ستم به لیدانی دلای ده کرد.

به لام له ژووره که ی ته نیشتمانه وه، دهنگیک هات، شازاده خانم له دووی کاتیای نارده بوو.

-ئه، نیه توچکا، جاری خودا حافین، برۆ بۆ سه ره وه، شه وئ چاوه پروانم به!

له کۆتاییدا، به وپه ری سۆز و گودازه وه، ماچیکی گه رم و گوپی کردم. ئیدی چوو به دم بانگه که ی ناستیا وه. من وه کو مردوویه ک که ژیا بیته وه، به هه له داوان بۆ نهومی سه ری را سه رکه وتم و خۆم دا به کۆلی قه نه فه یه ک و سه رم چه قانده ناو بالیفۆکه یه که وه و له خۆشیا ده ستم به گریان کرد. دلَم هینده به تووندی لی دها خه ریک بوو له سینه مه وه بیته ده ره وه. نها بیرم نایه ت چۆن توانیم تا شه وئ چاوه پروان بکه م. ئه نجام سه عاته که زهنگی یازدهی لیدا و من له ناو جیگا که ما پالکه وتم. کاتیا تا نیوه شه وه هر نه هاته وه. له دور وه، به بیته وهی وشه یه کی له زار ده ربی، بۆم ده گر ژیبیه وه. وه کو ئه وه بوو ناستیا به ئانقه سته بیه وئ جله کانی بۆ بگۆری.

کاتیا له بن لیوه وه ده یگوت: - ناستیا له زیکه، خیرا که.

ناستیا پرسی: - ها شازاده خانم، چیه؟ دلَت بۆ وا به تووندی لیده دات؟ دیاره به غاردان به پلیکانه کاندا سه رکه وتوویت!

کاتیا، به تووره یی لاقی به عاریدیدا ده کوتا: - ناستیا. ئاخری دیقم پیده که یته، ده توخوا له زیکه!

ناستیا، له وکاته دا که پیلاره کانی له پی کاتیا داده کوند، ماچیکې پیته چکوله کانی شازاده خانمی چکوله ی کرد و گوتی: - وای، دلته چهند تووند لیده دات!

نه نجام هموو کاره کان ته و او بوو: کاتیا له سهر ته خته خه وه که ی خوی پاکشا، ناستیا له ژورره که وه دهر که وت. کاتیا له چاو تروکانیکا له جیگا که ی خوی دهر پری و به ته کانی خوی گه یانده سهر جیگا که ی من، که ده ستیم بهر که وت، هاواریکم کرد. کاتیا هلیساندم و گوتی: - هلو، خیرا رابه. وهره ناو جیگا که ی من!

دوای که میک، خوم له ناو جیگا که ی ئه و ا بینیه وه، هردوو تووند یه کمان له همیز گرت، کاتیا له کانگای دلته وه ماچی ده کردم. له و کاته دا که وه کو گولاله سووره، سوور هه لگه رابوو، گوتی:

- ده زانی ئه و شه وه ی که ماچت کردم، من توم بینی!؟

من دهستم به گریان کرد.

کاتیا، به دهم هه نسکی گریان وه و له بن لیوانه وه گوتی:

- نیه توچکا گیان، ده زانی موده تیکه، من توم خوشده وئی؟ پیته بلیم له که یه وه؟

- له که یه وه؟

- له و روزه وه که بام پی فهرمووم که عوزر خواییت لیکه م... له و روزه وه که تو ده تویست بهرگری له باوکت بکهیت. حالی بوویت نیه توچکا! هه تیوه دامو و نازیزه که ی من!

ههنگی که وته ماچ بارانی من. هه م پیده که نی و هه م ده گریا.

- کاتیا!

- ها، چیبیه؟

- بو تا نیستا... تا ئه م ماوه دریژه..

نه متوانی قسه که م ته و او بکه م. دیسان ئالکاو ی یه کدی بووینه وه، بیدهنگیه کی سی خوله کی بالی به سهر دا کیشاین. کاتیا گوتی: - نیه توچکا، چون بیرت له من ده کرده وه؟

- کاتیا. من ته نیا بیرم له تو ده کرده وه، شه و و روزه بیرم له تو ده کرده وه.

- شه وانیش گویم لیت ده بوو که به دهم خه وه وه باسی منت ده کرد.

- به راست؟ باوه ر ناکه م!

- با، زور جاریش ده گریای.

- ده ی باشه، چما ئه وهنده دلره ق بوویت؟

- من که وده ن بووم نیه توچکا. نابینی هه ندیجار ئه و که ریتیه ده مگریت. به غیلیم به تو ده برد. جگه له مه هیچی دیکه نه بوو.

- چما به غيليت پي ده بدم؟

- چما؟ له بهر ئه وهى كه سيكي به در و نار ه سهن بووم؛ له بهر ئه وهى كه تو له من باشترى و ههروه ها له بهر ئه وهى باوكه توى زور خوشدهويست. باوكه پياويكى زور باشه. تو پيت وانيه نيه توچكا؟

من كه جه نابي ميرم بيركه وته وه، به دم گريانه وه گوتم:- با، با.

كاتيا، به راويژيكي جدى، دووباره گوتى:- بهلى، مروفيكى زور چاكه... جگه له مەش وهختايهك ناچار بووم غوزخواست ليكه م، گريان له ئه وكم گيرابوو... به هوى ئه مەشه وه رقم ليته لگرتيت.

- بهلى ههستم به وه كرد. ههستم كرد دهته وي بگريت.

ليده دا كاتيا دهستى نايه سهر دم و هاواريكرد:

- ئه وه تو چ دهلى، گرينوكى راسته قينه تويت؛ گوى بگره! من له سهره تاوه زور هزم ده كرد تو خوشبووى، به لام له ناكاوا ههستم كرد كه ده بي رقم ليت بيت، تيده گوى! رقم ليت بيت؟

- ئاخر بوچى؟

- ههروا، له خوڤايى، به بي هو. ئيره ييم پنده بردى، خويشم نازانم بو! كه ههستم كرد تو به بي من هه لئناكهى، له دلى خودا گوتم: راوهسته بو م ههى به د ره سهن، بزانه چ عه زاييكت ده دم!...

- ئاه، كاتيا.

كاتيا، دهستى ماچ كردم و گوتى:

- گيانه كه مى... ئه وسا بريارم دا كه به هيچ جوڤى نه تدوينم. ئه و روژه له بيره كه نه وازشى فالستاف - م كرد؟

- بهلى، بهلى! ئه وهى راستى بي ئه و روژه زورت ترساندم!

- ده زانى خويشم زور ترسام. ده زانى چما كه و تمه نه وازشتى سه گه كه؟

- چما؟

- چونكه تو ته مەشاي منت ده كرد. كه بينيم تو ته مەشا ده كه يت... گوتم قيروسيا هه رچى ده بي با بيتت. ئيدى ريسكم كرد. ئه و روژه زورم ترساندى، وانيه؟ ترسيكى به تره ف.

- ترس نه گالته!

- با ديتم، ئه گه ده زانى وهختايهك فالستاف ره قى چهنده خوشحال بووم! واى خودايه. دواى ئه وهى سه گه كه ش دور كه وتبووه وه چون ده لهرزيم... چ ديويكى ترسناك بوو!

ليده دا شازادهى چكوله، قاقايه كى توورپه يى ليدا. ئه وسا له ناكاوا سهره گه رمه كهى هه لپرى و زهق زهق چاوانى برينه من. پوندك مروارى ئاسا به دهورى بژوله دريژه كانيه وه ده لهرزى.

ئه وسا گوتى:- ئاخر چما به و رادهيه خوشم بوى. تو كه كچوله يه كى رهنگه ردى مرده لى. قزه كه ت ناشيرينه... گرينو ك و ليوبه بارى! هه تيوه چكوله داماو ه ئازيزه كهى من!

هەنگى كاتيا بەربووه ماچکردنم، روندكەكانى بەسەر مل و گەردنى مندا دادەپژان. زۆر خەمىن و نىگەران بوو.
- بەلى، مەگەر خوا بزانی چەندم خۆشەويستى. بەلام لە دلى خۆدا گوتم: نا، نا، نەخىر ئەمەى پىنالىيم! رژد بووم
لەسەر عىنادى خۆم! كەچى نەا دەبىنى چەند باشم!

من كە كەيف و شادىيەكى سەير داىگرتبووم، گوتم:

- كاتيا، ئازاى بەدەنم ژان دەكات. دلم خەرىكە دەتەقى!

- نىوتوچكا، ئەرى بەراست... كى ئەم ناوەى لىناوى. كى ناوى ناويت نىەتوچكا؟

- داىكم.

- باسى داىكتم بۆ دەكەيت؟

من، بەتاسە و تامەزرۆيىيەو گوتم: - بەلى، هەموو شتىكت بۆ دەگىرمەو.

لىرەدا كاتيا لە پىر گوتى: - باشە كوا ئەو دوو دەستەسپەى لىت دزىم. بۆ قردىلەكەى قژت بردم؟ شەرم ناكەى؟
من هەموو شتىك دەزانم. دەزانم كە تۆ بردووتە.

من دەستم بەپىكەنىن كرد، رەنگم سوور هەلگەپا، لەزگ بوو بگىرم، گريان لە ئەوكم گىرا.

كاتيا لە سەرى پۆيى: - نا، ئەم قسانە هى ئەو كاتىيە. لە دلى خۆدا دەمگوت دەبى هەوئەلجار عەزابى بەدم؛ لە
دلى خۆدا دەمگوت: من بەهېچ كلۆجى خۆشم ناوى، ناتوانم سەروفەسالى بدىنم! بەلام تۆ هىندە نەجىب و ئاغىر
و هىمن بووى، دەتگوت بەرخى! دەزانى من زۆر دەترسام تۆ بە گەمژە و گىلۆكەم بزانى؟ بەلام نىەتوچكا تۆ
زۆر زىرەك و هۆشنى، وانىيە؟

من كە بىرىك لەو قسانە نارەحەت بووبووم گوتم: - كاتيا ئەو تۆ چ دەلىتى، ئەو قسانە چىيە دەيكەى؟

كاتيا، بە راويزىكى جدى و لىبراوانە گوتى: - نەخىر نىەتوچكا، تۆ زۆر زىرەك و بەهۆشى، من دلنىام كە وايت.
ئاخرى بەيانىەك لە خەو پابووم، سەيرم كرد لە پادەبەدەر تۆم خۆشەدەوى، ئەو شەو تە بەيانى خەوم بەتۆو
بىنى. هەنگى بىرىارم دا بچمە نك داىكم و تكاى لىبكەم كە بمباتە ژوورەكەى خۆى. نەمدەويست تۆم خۆش بوى.
نەخىر نەمدەويست. شەوى دواتر كە چوومە ناو جىگاكەمەو، لە دلى خۆدا دەمگوت خۆزگە ئەمشەوئىش وەكو
شەوى بوورى دەهاتە خەوم! ئەو شەو زۆرم هەولدا كە خەو بمباتەو، بەلام چ خەويك! نىەتوچكا بەشەر
دەتوانى تا چ پادەيەك دل رەش بى!

- باشە تۆ چما نەتەدەويست خۆشت بويم؟

- هېچ، لە خوت و خۆپايى، هەروا. ئىدى چ بلیم! من هەمىشە خۆشم وىستوووت نىەتوچكا، هەمىشە! بەلام دواى
ئەوئەى كە تۆم خۆش وىست، نەتوانى ئەو خۆشەويستى تەحەموول بكەم و لە دلى خۆدا دەمگوت: پادەستە
بۆم، بزانه چۆن بە ماچ خەفەت بكەم، يان هىندەت گاز لىبگرم و نوقورچت لىبگرم كە خوین بە ئازاى بەدەنت
دا بىتە خوارەو. بزانه چ كارىكت پىبكەم، هەى كچۆلەى گەوج!

لىرەدا كاتيا نقورچىكى تووندى لىگرتم و ديسان گوتى: - رۆژەكەت لە بىرە كە قەيتانى قۆندەرەكانم بۆ بەستىت؟

- بەلئى لە بېرمە.

- ئى، بەراستى خۇشحال بوويت؟ من تەمەشاي تۆم دەکرد و لەدلى خۇدا دەمگوت: چ كچىكى نازدار و قشته!...
نھا قەيتانى قۇندەرەكانى بۇ دەبەستم، تا بزنام چ حالىك پەيدا دەكات! من زۆر خۇشحال بووم، لەبىرتە؟ من ئەو
رۆژە زۆر بەكەيف بووم. پر بەدلەل حەزم دەکرد ماچت بكمە... بەلام ماچم نەكردىت. مەگەر خوا بزانى، لە دلى
خۇدا چەند پىكەنيوم! لە كاتى گەشت و گەرانه كەدا هەموو هەول و تەقەلايەكم ئەو بوو كە جلهوى خۇم بگرم
و پىنەكەنم. هيندە پىكەنيماوى بووبووى، كە نەمدەتوانى تەمەشات بكمە! نازانى ئەو رۆژەى كە تۆيان لە جياتى
من لەو دەخمەيەدا توند كرد، چەند خۇشحال بووم.

ئەو ژوورەى كە ئىمەيان تىدا حەپس دەكرد، ناونرابوو دەخمە.

- ئەرى بەراست ترساي؟

- زۆر! هەر مەپرسە.

- من لەو خۇشحال نەبووم كە تۆ خەتايەكەت گرتە ئەستوى خۆت؛ لەو خۇشحال بووم كە تۆ لە جياتى من
حەپس كراى، تىدەگەى؟ لە دلى خۇدا دەمگوت: باش بوو، نھا ئەو دەگرى، من زۆرم خۇشدهوى. قەيدى نىيە
سبەى ماچى دەكەم. زۆرى ماچ دەكەم. ئەلەهقى دلم بە حالت نەدەسووتا، بەهېچ جۆرى بەزەيىم پىتدا نەدەهاتەو!
كەچى بەو حالەشەو هەر گريام.

- بەلام من نەگريام. زۆرىش خۇشحال بووم!

كاتيا بەهەموو هيزى خۆيەو لىوہكانى ماچ كردم و گوتى: - نەگرياي؟ هەى نارەسەن!

- ئاھ كاتيا، كاتيا تۆ چەن باشيت!

- بەراست؟ نھا بۆت هەيە هەرچىم لىدەكەى، بىكەى. هەر بەلايەكت گەرەكە بەسەرمى بىنى! دەتوانى ئەشكەنجەم
بدەيت. نقورچم لىبگريت. تكايە نقورچم لىبگرە، نقورچىكى توندەم لىبگرە!

- كاتيا تۆ بەراستى شەيتانى!

- چىتر؟

- دلپاك و ساويلكەى!

- چىتر؟

- هېچ، ماچم بكمە!

هەردووكمان يەكترمان ماچ دەكرد و دەگريايىن. پىدەكەنين..

لىوہكانمان لە ماچ و موچدا ئەستوور بووبوون.

- گوی بگره نیه توچکا! ئیدی ده بی هه موو شه ویک له گه ل مندا بخواهوی. تو حهزت له ماچ ماچینه؟ که واته ماچم بکه و ماچت ده که م. نامه وئ له مه به دواوه هیچ کاتی خه مین بیت! چما ئه وه نده خه مینی، خه م له چ ده خوی؟ ده توانی سه ده می ئه مه م بۆ روون بکه یته وه، ده یکه ی؟

- هه لبه ته. هه موو شتیکت بۆ ده گپرمه وه. به لام حالی حازر هیچ خه مبار نیم، زوریش خو شحالم.

- نه خیر، ده بی گونا کانت وه کو گونا کانی من سوور و ئال بن! ئاخ نازانم چما شه و به م خیراییه ده بووری! خه وت دی نیه توچکا؟

- نه خیر.

- که واته با بۆخومان قسه بکه ین.

دوو دانه سه عاتی ته واو قسه مان کرد. مه گهر هه ر خوا بزانی باسی چمان کرد! هه وه لجار کاتیا باسی نه خشه کانی ئاینده ی خوی کرد و رهوشی ئیستای خوی بۆ باسکردم. بۆم ده رکه وت که بابی له هه موو که سیتیکی دی، ته نانه ت له منیش خو شتری ده وی.

پاشان هه ردوو کمان له سه ر ئه وه هاو رابووین که مه دام لیوتار، ژنیکی زور باشه و له هیچ روویه که وه سه ختگیر نییه. ئه وسا نه خشه مان دانا که سبه ی و دوو سبه ی چ بکه ین و به رنامه یه کمان دانا که به لای که مه وه تا بیست سال کاری پییکه ین!... کاتیا رای وابوو به رنامه که مان به مجوره بیت: پوژیک هه ر ئه و فه رمان بدات و من به دل و گیان گوپرایه لی بم و پوژی دواتر، به پیچه وانه وه من فه رمان بده م و ئه و بی چهند و چوون به گویم بکات. پوژیکی دی هه ردوو کمان فه رمان بده ین و هه ردوو کمان گوپرایه لی یه کدی ببین؛ به لام پوژیکی دی یه کی کمان به ئانقه ست لاساری بکات و به گوپی ئه وی دی نه کات، هه نگی هه ردوو کمان به رواله ت له گه ل یه کدیدا به شه ر ببین، به لام پاشان بله ز ئاشت ببینه وه. به کورته که ی شادمانیه کی گه وره مان له به رده ما بوو. ئه و شه وه هینده مان چه نه دا، که ئه نجام شه که ت بووین و چاومان چوه خه و. کاتیا که به باویشکدانه که ی من پییده که نی، له من زووتر خه و بردییه وه. به یانی هه ردوو کمان پیکه وه له خه و رابووین و چونکه گویمان له ده نگی پییه ک بوو که به ره و ژووره که ی مه ده هات به هه شتاو یه کترمان رامووسی و من به په له چوومه ناو جیگا که ی خو مه وه.

به درییایی پوژ، هینده شاد و خو شحال بووین که زیاتر له شیتان ده چووین. له ترسی ئه وه ی نه بادا بمانینن، تا ده مانتوانی دوورتر ده که وتینه وه و خو مان ده شارده وه. ئه نجام من که وتمه گپرانه وه ی چیرۆک و به سه رهاتی خو م بۆ کاتیا. ئیدی هینده به دل و داو گوپی لیده گرتم و سووی لیده خواردم، که روندک له چاوانی قه تیس ده ما.

- باشه چما تا ئیستا ئه م شتانه ت بۆ نه گپراومه ته وه هه ی ناله باری به د ره سه ن؟ خو ئه گهر بو ت گپرابامه وه، زورم خو ش ده ویستی! باشه که مندالانی کوچه و کولانان شه ریان پییده فروشتی و لیلیان ده دایت، نازارت ده هاتی؟

- زور زور. جا چه نده ده ترسام! وهخت بوو له ترسا زیره بکه م!

- ئاخ، هه ی ناره سه نینه! نیه توچکا گوی بگره، پوژی له کولان مندالیکم بینی له مندالیکی دی ده دا. بۆ سبه ی به دزییه وه قامچیه که ی فالستاف - م برد و چووم بۆ کولان، تا ئه گهر ئه و منداله م بدینم، حه سیر مه یدانی بکه م!

گرپی رق و توورپه یی له چاوه کانی ده بووه وه.

زۆر لهوه دهترسايين، يهكيك له ناکاوا خۆی به ژوررهکهماندا بکات و بهدهم هاوانامیزي و ماچ ومووچهوه غافلگیرمان بکات. ئەو پوژه پتر له سهد کهرەت يهکترمان پامووسی. ئەو پوژه و پوژی دواتریش بهو ئاوايه بووری. بهلام ئەم کهيف و سهفایه مان زۆری نهخایاندا!

مهدام لیوتار، شازاده خانمی دایکی له ههموو هرهکات و سهکه ناتیکی کاتیا ئاگادار دهکردهوه. سی دانه پوژی تهواو چاودیتری ئیمه ی کردو، زۆر شتی بو گێرانهوه بهدهست هینا. ئەنجام چووبوو له لای شازاده خانم و ههرحیهکی بینی بوو، ههمووی بو گێراییهوه : بۆی گێراییهوه که ئیمه لهوپهری شادیداین و وهکو عاشق و ماشق، رهفتار دهگهله یهکدا دهکهین و بهنیو نهخت لهیهکدی ههلتابین، بهردهوام دهست له ملان یهکدی ماچ دهکهین؛ یان دهگرین یان وهکو شیتان قاقا پیدهکهین؛ بهردهوام پیکهوه قسان دهکهین و، که پیشتر ههگیز شتی وا پووی نهدابوو... و نازانی (مهدام لیوتار) پهی بهسهدهمی ئەم حالهته ببات؛ سهری لیدهرناکات. بهلام گومانی ئەوه دهکات که کاتیا تووشی جوړه نهخۆشی و ئاستهنگیکی دهروونی بووبی. خولاسه قهناعهتی وایه، باشتر وایه ئەو جووته کهمتر یهکدی بدین.

شازاده خانم گوتبوی :- من دهمیکه بیر لهمه دهکهمهوه. دهمزانی ئەم کچۆله ههتیوه، کیشه و ئاریشهی زۆرمان بو دروست دهکات. ئەوهی دهربارهی ژيانی ئەو بۆیان گێراومهتهوه بهراستی ترسناکه. بینگومان باندۆری خرابی بهسهر کاتیاوه دهییت. گوتت کاتیا زۆری خوشدهویت؟
-بهلی، له رادهبهدهر.

شازاده خانم له چهژمهتا سوور بووبوووه. دهمی بوو بهغیلی بهوه دهربرد که کیژهکهی بهو ئەندازهیه منی خوشدهویت! ئیدی به سهرسامی گوتبوی:

-ئەم خوشهویستیه ئاسایی نییه. له ههوهلهوه زۆر لهیهکدی نامۆ و دردۆنگ بوون. ههلبهته دهبی دان بهوهدا بنهه که من بهو حاله دلخۆش بووم. ئەم کچۆله سیویه هیشتا زۆر منداله، بهلام من هیچ متمانهیهکم پێی نییه. ههلبهته له مهبهستم حالی ههیت. پیدهچی جوړه پهروهده و داب و نهريتکی تایبهتی به شیرهوه درابیتی. نازانم میر خۆشی به چ شتیکی ئەم کچۆلهیهدا چوو. ههزار جار پیشنیازی ئەوهم بو کرد که ئەم کچۆلهیه بنیریتته بهشی ناوخۆ، بهلام به گویندا نهچوو و ناچیت.

مهدام لیوتار، ویستبوی شهفاعهت بو من بکات، بهلام شازاده خانم رژد بوو لهسهر ئەوهی له یهکترمان هاویر بکات.. زۆری نهبرد، کاتیایان بو نهومی خوارهوه گواستهوه و پینان راگهیاندا که بۆی نییه تا یهک شههمهی ئاینده، واته تا یهک ههفتهی تهواو، من ببینی.

من که ئەم ههوالهه به درهنگهوه، واته دهمهو ئیواری بیست، ترسم لینیشت، شوک بووم. باوهرم وابوو که کاتیا ههگیز بهبی من ههلتاکات. دووچاری خهه و پهژارهیهکی ئەوتو بووم که بو شهوی نهخۆش که وتم. بهیانی میر هاته دیدهنیم و به ئەسپایی به گویندا چپاندم که خههه نهبی. ههولیکی زۆری داوه که شازاده خانم له بریارهکهی خۆی ژیاوان بکاتهوه، بهلام فایدهی نهبوو، شازاده خانم دهستبهرداری بریارهکهی خۆی نهبوو، ئیدی خهه و ناویمیدی بهره بهره بهجوړی بهسهرما زال بوو، خههیک بوو دهخنکام.

بهیانی پوژی سییهه ناستیا نامهیهکی کاتیای بو هینام که به قهلهه رهساس نووسرابوو، پیتهکانی درشت و زۆر خراپ نووسرابوون، نیوهپوکهکهی بهمجوره بوو: تۆم زۆر خوشدهوی، من جاری لهلای دایکهه، بهلام

هه موو هۆش و گووشم له لای ئەمەیه که هه لیم و بيم بۆلای تو. که هه لبه ته سه رده که وم و به لیتت ده ده می، ئیدی خه مت نه بی و مه گری. نامه بۆ بنووسه که خوشت ده ویم. دویشهو به رده وام له خه وما تو م ماچ ده کرد، باوه ر بکه نه توچکا که زۆرم ئازار چه شت. هه ندی نوقل و شیرینیت بۆ فریده که م. به هینقی دیدار.

من به نامه یه کی هه مان شیوه ی نامه که ی ئه و، وه لامم دایه وه. به درێژایی ئه و پۆژه به دیار نامه که ی ئه وه وه گریام، مه دام لیوتار زۆری دلنه وایی کردم. شه وی زانیم که چووته لای میر و گوتویه تی په شیمان ه له وه ی که چووه و خه به ری خو شه ویستی من و کاتیای به شازاده خانم گوتووه و، به میری گوتووه که ئه گه ر من کاتیای نه بيم بیگومان بۆ جاری سینیهم نه خو ش ده که وم و له جیگادا ده که وم. من هه وایی کاتیام له ناستیا پرسی. له وه لام گوتی شازاده خانمی چکۆله ناگری، به لام رهنگی ته و او زه رد هه لگه راوه.

به یانی پۆژی دوایی ناستیا هاته سه ریم و به گویتیدا چپاندم : برۆ بۆ ژووره که ی جه نابی میر، به پلیکانه کانی ده سه ته راستدا سه ربکه وه بۆ سه ری.

هه ستم کرد شادمانیه ک چاوه پروانه، به هانکه هانک به پلیکانه کاندای سه رکه وتم. ده رگای ژووره که ی میرم کرده وه، کاتیای له وینده ر نه بوو. به لام له ناکاوا هه ستم کرد له پشته وه باوه شی پێدا کردم و به جو ش و خرۆشه وه که وته ماچ کردنم. پیکه نین و گریان تیکه ل بوون. به لام کاتیای له ناکاوا منی ره ها کرد و، خوی به سه ر باوکیا دا و وه کو سمۆره به شان و ملیا هه لگه را، ئه وسا هاوسه نگی خوی له ده ست دا، خوی و باوکی به سه ر قه نه فه که دا غل بوونه وه، کاتیای له خو شیا ده گریا و لیکدا لیکدا ده یگوت: - باوکه، باوکه گیان، تو چه ند باشیت! تو چه ند خانه دانی.

- ئه ی شه ی تانۆکان! ئه وه چیتانه؟ ئه مه چ خو شه ویستی و مه حه به تیکه که به ران به ر به یه ک هه تانه؟ ئه مه چ قیانیکه؟

- وس به باوکه گیان، تو سه ر له م کاره ده رناکه ی!

دووباره من و کاتیای به ده م ماچ و مووچه وه ئالکاو ی یه کدی بووینه وه. هه نگی به وردی کاتیام به نیگا دابیزت. له م ماوه یه دا ته و او لاواز بوو بوو. له م سی پۆژهدا، ته و او ژاکابوو، ره نگ به پوو یه وه نه ما بوو. ئه مه م له به ر گران بوو، له خه می ئه و ده ستم به گریان کرد.

ئه نجام کاستیا هات و له ده رگای دا . ئه مه نیشانه ی ئه وه بوو که کاتیایان هیناوه. کاتیای رهنگی زه رد بوو. میر گوتی: - به سه کچۆله کانم، ئیدی هه موو پۆژی لیره یه کدی ده بینین. ده ی نها خاترخوازی له یه کدی بکه ن، خوا ئاگادارتان بیت!

میر، که به وه حاله وه ئیمه ی بینی زۆر نیگه ران بوو، به لام میر که ئه و قسانه ی کردبوو حیسابی هه یچ سپرایز و بو یه ریکی چاوه پروان نه کراوی نه کردبوو. هه مان شه و له مۆسکو وه هه و ال هات که ساشای چکۆله له ناکاوا نه خو ش که وتووه و حالی زۆر شه ر. ئیدی شازاده خانم بریاری دا که به یانی زوو به خیزانی برۆن بۆ مۆسکو. ئه م بریاره هینده بله ز جیه جیکرا که من تا کاتی خاترخوازیه که پیم نه زانی. میر رژد بوو له سه ر ئه وه ی که من بۆ دو عاخوازی بیننه خواره وه. شازاده خانم به نه به دلی په زامه ندی دابوو.

به لام کاتیای به جو ری حه په سابوو، وه کو ئه وه بوو بروسکه لپی دابن. من شیت ئاسا، به هه شتاو به پلیکانه کاندای داگه رام و خیرا ده ستم له ملی کاتیای وه رینا. گالیسکه له به رده م ده رگا چاوه پروان بوو. که کاتیای منی بینی، هاواریکی

لئ بهرز بووه وه و يه كسه له خو چوو. من سهراپايم ماچ باران كرد؛ به لام شازاده خانم كاتياى وه خو هيتايه وه، دووباره باوهشى به مندا كرده وه، به دهم نهو حاله وه له ناكاوا له قاقايه كى هيستريانهى دا و گوتى:

- خوداحافيز نيه توچكا! بهو ئاوايه سهيرم مهكه! نه خو ش نيم، دواى مانگيكي دى ده زقلمه وه. نهوسا هرگيز له يه كدى هه لئابريين.

شازاده خانم، به ساردى و بهراويژيكي وشك گوتى: - بهسه، دهى با بروين!

به لام كاتيا جاريكي دى گهرايه وه و تووند له باوهشى گرتمه وه و به دهم ماچيكه وه به گوينا چپاندم: - تو حهياته كه مى. خوداحافيز، به هيفى ديدار.

پاش نهو دوايه مين ماچه، شازاده خانمى چكوله بو ماويه كى دوور و دريژ ليم دابرا؛ دواى ههشت سال نهوسا يه كترمان بينيه وه!

***

من به ئانقهست، چيروكى نه م قوناغهى منداليه تيهى خو م و په دابوونى كاتيام له ژيانى خو ما، بهو ئاو و تاو و دوور و دريژيه گيرايه وه. چونكه چيروكى ژيانمان يه ك چيروكه؛ ليكى جيانيه. پنده چى خواستى قهدير و ابووبى كه تووشى يه كدى ببين. ئيدى نهو بوو كه گهيمه ئيره، ئيدى نه متوانى دهستبهردارى له زهتى گيرانه وهى ورده كار يه كانى نه م به شهى بيره وه ريبه كانى دهورانى مندالى خو م بيم. نها له سه ر گيرانه وهى پاشماوهى چيروكه كهى خو م به رده وام ده بم، به لام نه مجاره يان بريك خيراتر ده يگيرمه وه.

پاش رويشتنى كاتيا، ئيدى ژيانم به ئارامى و ته نيابى و گوشه گيرى بوورى. .. له سووچى ماله وه ده ژيام، تا ته مهنى شازده سالان ههستم به خو نه كرد. به لام پيوسته چهند وشه يه ك سه بارهت به وهى كه دواى سه فهرى مالبارى مير بو موسكو، چم به سه رهات بگيرمه وه.

دواى پازده روژان، قاسيديك له لاي ميره وه هات و خه بهرى داينى كه گه رانه وه يان له موسكو، دواخواه بو كاتيكي ناديار.

جا مه دام ليوتار، كه له بهر هه ندى سه دهمى خيزانى نه يده توانى بو موسكو بروات، ناچار بوو مالى مير به جى بيليت، به لام ويژاى نه وهش هر له خزمه تى هه مان بنه ماله دا مايه وه، چوو بو مالى كيژه گه وره كهى شازاده خانم كه ناوى نه لكساندرين ميخائيلوفنا بوو.

من هيشتا نه هاتوومه ته سه ر باسى نه لكساندرين ميخائيلوفنا كه تا نه وكاته ته نيا يه ك جار ديتبووم. نه م كچهى شازاده خانم له ميردى يه كه مى بوو. بنه ماله و نه سل و فه سلى شازاده خانم، نيودار و ره سه ن نه بوو. ميردى يه كه مى بازرگانى مه شرووبات و خواردنه وه بوو. كه شووى دوومهى كرده وه نه يده زانى چى له كچه كهى بكات. شازاده خانم، بهو جيازيه كه مه وه كه په يداي كردبوو، ئوميد يكي نه وتوى نه بوو كه زاوايه كى باشى دهست بكه وي. ئاقيبته، چوار ساليك له وه پيش، كيژه كهى دا به پياويكى ده وله مهنى پايه بهرز. ئيدى نه لكساندرين ميخائيلوفنا، به م شوو كردنه، چوو ژينگه يه كى كو مه لايه تيه وه كه جياواز بوو له ژينگه كو مه لايه تيه كهى دا يكي. شازاده خانم سالى دوو چهلان ده چوو ديدهنى، ميرش كه ده يكرده باوه پياره ي نهو، هه فتهى جاريك كاتياى بو ديدهنى نهو ده برد. به لام شازاده خانم له م دوايانه دا ئيدى حه زى نه ده كرد كاتيا بولاى خوشكه گه وره كهى

بنیریت، بویه میر به دزییه وه کاتیای له گه ل خویدا بۆلای ئەلکساندرین دەبرد. ئەلکساندرین میخائیلوفنا ژنیکی گەنجی بیست و دوو ساله بوو، که زۆر خۆشخوو و میهره بان و دلگیر بوو. جۆره خەم و په ژاره یه ک به سەر و سیمایه وه دیار بوو. خەم و په ژاره، که دواى مردنی مندا له بچووکه کهى له سیمای نیشتبوو، هەرگیز له سیمای فریشته ییه جوانه کهى نه ده هات. مه حال بوو که سیک ته مه شای بکات و له دلای خویدا، ههست به خۆشه ویستی ئەو نه کات. هه وه لجار که دیتم، به جۆری پهنگی په یری بوو، له تو وایه له ئان و ساتدایه که توشی دیق و دهرده باریکه ببیت. نه ههزی ده کرد کهس بچیته سهردانی و نه خۆیشی بچیته دیدنی کهس. له تهنیایی و گۆشه گیریه کی ئەوتودا ده ژیا له تو وایه دنیای ته رک کردوو. مندالی نه بوو و له بیرمه که جارێ هاته دیدنی مه دام لیوتار، له من نزیک بووه وه و به و په یری سۆز و میهره بانیه وه ماچی کردم. پیاویکی لاوازی له گه لدا بوو، که سه ره تایی پیری لی به دیار که وتیوو. ئەم پیاوه هه رکه چاوی به من کهوت دهستی به گریان کرد. ئەمه جه نابی " ب " ی که مانچه ژهن بوو. ئەلکساندرین میخائیلوفنا له ئامیزی گرتم و پرسى ئایا هه ز ده کهى بیى بۆ مالى ئیمه و له گه ل مندا بژی و ببیت به کیژی من؟ من موده تیک له سیمای ورد بوومه وه، یه کسه ر سیمای کاتیای ئازیزم له روخساریا به دی کرد، خیرا دهستم له ملی وه رینا، دلَم زۆر تهنگ بوو، گویم دهرزینگایه وه، ده تگوت یه کیک بانگم ده کات و ده لیت: " هه تیوه! "

ههنگی ئەلکساندرین میخائیلوفنا نامه یه کی میری نیشاندام که چه ند رسته یه کی دهرباره ی من نووسی بوو، وه ختایه ک ئەو رستانه م خوینده وه له هۆرژنی گریانم دا. میر له و رستانه دا دوعای خیری بۆم کردبوو، هیقی ته مه نی دریز و شادی و خۆشی بۆ خواستبووم و داواى لیکردبووم که کچه گه وره که یم (زرکچه که) خۆش بوو. کاتیش چه ند وشه یه کی بۆ نووسی بووم. له و چه ند وشه یه دا گوته بوو که نها به هیچ جۆری له دایکی جیا نایته وه.

به و ئاوايه، من ئەو شه وه خۆم له باوه شی خیزانیکی دیکه و له مایکی دیدا و له نیو هه ندی روخسارین تازه و نااشنا بینیه وه. بۆجاری دووهم له ئازیزترین و نزیکترین کهسیان کردم، به و په یری مه لوولی و خه مینییه وه، به ناله بارترین باری ده روونییه وه هاتمه هه واری تازه.

((٦))

ژیانی تازه م بیهیچ کیشه و ئاریشه یه ک، له ژینگه یه کی هینده هیور و کړوکپدا ده بووری که ده تگوت له دیریکدا ده ژیم!... هه شت دانه سالم له گه ل ئەم خیزانه دا به سه ر برد، به دریزایی ئەم ماوه یه، جگه له یه ک دوو جارن، ئیدی بیرم نایه ت که له م ماله دا ئاههنگیکی شه و بییری یان ئیواره خوانیک به رپا کراب، که دۆست و ئاشنایان یان خزم و خویشی کۆکردبنه وه!... جگه له و دوو سی نه فهره که به پیی عاده ت ناوبه ناو ده هاتنه دیدنی مه، له وانه جه نابی " ب " ی سازفان که دۆستی مالباته که بوو، یان خه لگانیکی که م که بۆ کاری تاییه تی خویان ده هاتن بۆلای ئەلکساندرین میخائیلوفنا، چ که سیکى دی ده رگای لینه ده کرینه وه. میرده کهى ئەلکساندرین میخائیلوفنا هه میشه سه رقالی کاری کارگیری و ئیشه شه خسیه کانی خوی بوو، ئەگه ر ده رفه تیکی که می هه بوايه، ئەوا له به ینی خیزانه کهى خوی و هاتوچوی ده ره وه ی ماله وه دا دابه شی ده کرد. هه ندی دۆست و بناژوی به نیوبانگی هه بوو، که مه حال بوو له دیداریان غافل ببیت، ناچاربوو ناوبه ناو له کۆر و کۆبوونه وه و مه جلیسی ئەواندا خویه کی نیشان بدات. هه رچه نده میرده کهى ئەلکساندرین به وه به نیوبانگ بوو که پیاویکی پایه خوازه، به لام له هه مان کاتدا به وهش به نیوبانگ بوو، که کابرایه کی جدی و کارا و به و یقاره، به تاییه تی که پایه یه کی به رزی هه بوو.

ئىدى بەخت و يەغبال پوو لەو بوو، بۆيە خەلكەكەش خۆشيان دەويست و رېزيان دەگرت. بە پېچەوانەى خۆيەو، خەلكەكە ئەو خۆشەويستىيان بەرانبەر بە ژنەكەى نەبوو. ئەلكساندرين ميخائيلوڤنا زۆر تەنيا و گۆشەگير بوو، پىدەچوو ئەو تەنيايى و گۆشەگيريەى پىخۆش بىت؛ تەبيەتى ئارامى ئەو، حەزى بە خەلۆت و گۆشەگيرى بوو.

ئەم خانمە راستگويانە رموودەى من بوو، دللى دامى وەكو كيژى خۆى خوشى دەويستم. بەلام من كە هيشتا تواناي ئەوهم پەيدا نەكردبوو كە پاش جودايى و هەلبېران لە كاتيا بەسەر رۆح و گيانى خۇمدا زال بيم و خەم و پەژارە لەخۆم برەوينمەو، زۆر بەتاسە و تامەزرۆييەو خۆم بە باوەشى پر ميهربانى و دايكانەى ئەم ژنە داويشت.

لەو رۆژگارە بەدواو، ئەو ڤيان و خۆشەويستىەى كە من سەبارەت بەو خانمە پەيدام كرد، كەم نەبوو. ئىدى بۆ من بوو بە دايك و خوشك و دۆست و ئىدى بوو بە سەرچاوەى هەموو هەست و سۆزىكم. بەدرىژايى تەمەنى هەرزەكاريم، بە نازدارى بەخيوى كردم. هەر لەسەرەتاو جۆرە غەريزە و هەستىكى دەروونى گۆنگ تىي گەياندم، كە بە پېچەوانەى بەرخوردى يەكەم دەگەل ژيانى ئارام و ئازادى روالەتى و پوو خوشى ئەو. ئەو خەندە و پىكەنینه ئاسمانىەى كە نور و سەفای لى دەتكا - كە ئەم ژنە چارەنوسىكى زۆر پرشنگدارى نييه، رۆژبەرۆژ زياتر چارەنوسى خەمناكى ئەوم بۆ دەردەكەوت و بەرەبەرە دل و گيانم خوى بە خەمبارى ئەو. هەروەها ميهر و سۆزم سەبارەت بەو زياتر تووندتر دەبوو.

ئەلكساندرين ميخائيلوڤنا ژنىكى شەرمەن و سست ئىرادە بوو. سيمای هيندە ئارام دەهاتە بەرچا، كە لە يەكەم بەرخوردا هېچ كەسيك ويناى نەدەكرد كە هېچ كيشە و ئاريشەيەك بتوانى كە سەفا و ئارامى دل و دەروونى ئەو بشيويىنى. كە تەمەشاي روالەتيت بگردايە هەرگيز ويناى نەدەكرد كە ئەم خانمە رقى لە هېچ كەسيك ببيتەو: هەست و سۆزى ميهربانى بەسەر هەستى ركونى ئەودا زال بوو، وپراى ئەو. ش ژمارەى دۆست و بناژۆكانى كەم بوون؛ لە ژمارەى قامكانى دەست تىنەدەپەرين و لە تەنيايى و گۆشەگيرى تەواودا دەژيا.

هەرچەندە بە تەبيەت ژنىكى هەستيار و دلناسك و تۆرينۆك بوو، بەلام وادياربوو لە هەستەكانى خۆى دەترسا و چاوديرى دللى خۆى دەكرد و رۆخسەتى هېچ جۆرە بى پەروايىەكى، لە خەويشا بە دللى خۆى نەدەدا!... زۆرجار دەمبىنى كە روندك لە چاوانيا قەتيس دەما، وەكو ئەو بوو لە ناكاوا بىرەوهرىيەكى زۆر قورس و يژدانى هارپۆژاندبى، چەزەى لە دللى هەستاندبى؛ دەتگوت مەترسيەكى ناديار بە سەر سەريەو دەسورپتەو و لە هەليك دەگەرئى كە شادى و سەفایەكەى لىبفرپىنى!... هەرچى شادمانتر دەردەكەوت، هەرچى ژيانى هيوترت بەديار دەكەوت، زياتر نيگەرانى دەكەوتە دل و دەروونى و لە ناكاوا روندكى لەچا و دەهاتە خوارى. زۆرجار ئەم حالەى ليدەهات. بىرم نايەت بەدرىژايى ئەم هەشت سالا، تاقە يەك مانگ بوورى بى و تووشى ئەم حالە نەبووى!..

بەروالەت وادياربوو كە ميژدەكەى خوشى دەويست، ئەويش لە لاي خۆيەو تا رادەى پەرستن ميژدەكەى خۆشەويست!... وپراى ئەو. ش، ئىنسان لە يەكەم نيگاوه هەستى بەو دەكرد، هەندى شتى پەنهانيان لە نيواندا هەيه. رازىكى تايبەتى بالى بەسەر ژيانى ئەم ژنەدا كيشابوو، يان بەلای كەمەو من وام گومان دەكرد!..

میردهکەى ئەلکساندرين ميخائيلوفنا، له يەكەمىن دیدارهوه هەست و باندۆرئىكى بەسوویى لەلا دروستکردم که بە تێپەربوونى وهخت هیندهى دى که لهکە بوو. کابرایهکى دريژ داهۆلى رەقەلهى لاواز بوو، له تۆوايه به ئانقەست چاوهکاني له ژيژر عەينهکە ئەستورە سەوزەکەيهوه دەشاریتەوه. تەبىعەتئىكى ساردى هەبوو، کهمدوو بوو، تەنانهت که دهگەل ژنەکشيا دادەنیشت هیچ بابەتئىكى پى نەبوو، که باسى بکن. پێدەچوو له قەرەبالغى و عوشرەتى خەلکى بىزار بىت! کهمترین بايهخى بەمن نەدەدا، هەقى بەسەرمەوه نەبوو. وێراى ئەمەش ئەگەر شەويک بەرپیکەوت بۆ خواردنەوهى چايەک، بە سى قولى له ژوورەکەى ئەلکساندرين ميخائيلوفنادا دانیشتابين، من هەميشه له حوزوورى ئەوا هەستم بە نینگەرانی و نارەحەتى دەکرد. من له و کاتانەدا، خەم دايدەگرتم و ژيراوژيژر تەمەشای ئەلکساندرين ميخائيلوفنام دەکرد و هەستم دەکرد که دەلەرزى. ئەم خانمە له حوزوورى ئەودا، هەزار و يەک حيسابى بۆ هەر حەرەکات و سەکەناتئىكى خۆى دەکرد؛ ئەگەر زۆر خەمبار و خەيالای و مات و مەنگ دیاربوایه، ژنەى تاین رەنگ بە ڕوويهوه نەدەما. خۆ زۆر جاريش له قسەکانى ئەوا، هەستى بە ئاماژەيهک يان کينايهيهک بکردبايه، سوورى سوور دەبووهوه. من له دللى خۆمدا دەمگوت که ئاخۆ ژيان بۆ ئەم ژنە دهگەل ئەم پياوهدا دەبى چەند بە ئازار و سەخت بى، چ دۆزەخىک بىت. وێراى ئەوەش خۆيابوو که بەبى ئەو پياوه، نەيدەتوانى يەک خولهکيش بژى. زۆر سەرم لهوه دەسوورما که ئەم ژنە چما ئەوهەندە له خەمى ميردهکەيدايه. بەو رادەيه حيساب بۆ هەر قسە و هەر هەلوئىستئىكى دەکات! هەولیدەدا مدارای بکات و رێک بەدللى ئەو بىت، دەتگوت بەخۆى ناتوانى هەرچيهکى دەوى، ئەوه بکات. وهکو ئەوه بوو خوا خواى بى له هەموو شتئىکا بەدللى ئەو بکات. کهمترین بزەى بە سيمای ميردهکەيهوه دىتبا، يان کهمترین قسەى خۆشى له زارى ئەوهوه بژنەوتبا، بەقەد هەموو دنيا خۆشحال دەبوو... وهکو ئەوه بوو لهو دەمەدا بگەریتەوه بۆ سەرەتاکانى ئەو ئەشق و قيانەى که هيشتا شەرمنايه و هیچ ئوميدئىكى لهسەر هەلناچنرئ... ئەوهەندە مدارای ميردهکەى دەکرد له تۆوايه پەرستارى بابايهکى نەخۆشى خەتەرە. وێراى ئەوەش هەرکە ميردهکەى تەوقەى دهگەلدا دەکرد و نىگايهکى ميهرئاميزى ئەمى دەکرد و دەچوو بۆ ژوورەکەى خۆى، حالى ئەلکساندرين دهگۆزا و شاد و ئاسووده دەبوو. ڕووى خۆش و ئاسوودەتر دەبوو... بەلام ئەم حاله گۆرکينيه، يەكسەر ڕووى نەدەدا؛ دواى هەر گەفت و گۆيهک دهگەل ميردهکەيدا دەيکرد تا مودهتئىكى زۆر جۆره شەرم و خەجلەتئىک دايدەگرت. يەكسەر دەستى وهبیرهيانەوهى، هەر يەكئىک لهو وشانە دەکرد که ميردهکەى کردبوونى و يەک يەک هەلیدەسەنگاندى. زۆر جار ئاورى له من دەدايهوه و دەپيرسى که مەگەر " پيیر ئەلکساندروفیچ " وای نەگوت؟... بەرپوونى دیاربوو که دەيهوى مانا و چهکئىكى تازه له قسەکانى ميردهکەيدا بدۆزیتەوه. هەموو جارئ يەک سەعاتى تەواوى پيويست بوو تا هيژر ببیتەوه و دلنابى که ميردهکەى هیچ گلەببیهکى لى نيبه و ئەم له خۆرايى خۆى نینگەراند کردوو. هەنگى ئەلکساندرين خۆشحال و ئاسووده و ميهرهبان دەبوو. منى ماچ دەکرد و بە دەممەوه پێدەکەنى و يا له پشت پيانۆکەيهوه ڕۆدەنیشت و نزیکەى دوو سەعاتان بەبى نۆتە پيانۆى دەژەند... هەندىجار له ناکاوا سارد دەبووهوه، خاوه دەبووهوه و له ناکاوا له خوت و خۆرايى دەستى بەگریان دەکرد، که من حایر و حەپەساو، دەمپوانيه ترس و خەم و پەژارە و پەشيوبيیهکانى ڕوو و ڕوخسارى يەكسەر دەکەوتە دلنەواييم و له ترسى ئەوهى نەبا که سيک گويى له قسەکانى بى، دەمى له پەنا گويم دەنا و بە ئەسپايى دهیگوت، که هەر له خۆوه دهگرى، هیچ خەمئىكى له دلدا نيبه و نابى من له خۆرا نینگەرانی ئەو بم.

هەندىجار که ميردهکەى لەمال دەچوو دەرى و ئەم بۆى نینگەراند دەبوو و دللى لەلای دەما، يەكئىک له کارەکرەکانى قري دەکرد تا هەوالئىكى بزانی و ببينى بە چ کاریکەوه مژووله؛ بۆ نمونە دهيوست بزانی که

چما میزدهکهی داوی کردوه گالیسکهکهی بۆ ئاماده بکن و دهیهوی بۆ کوئی بروت، ئایا نهخۆشه یان نا، شاده یان غه مگین و چی دهلیت و... هتد. دهنگوت بهخۆی زاتی نهدهکرد پرسیار له میزدهکهی بکات که چیدهکات و بهچییهوه مژوله. وهختایهک میزدهکهی ئامۆژگارییهکی کردبا، یان کاریکی پی بسپاردبا، وهکو کۆیلهیهکی راستهقینه، گوئی بۆ دهگرت و کارهکانی بۆ ئه انجام دهدا. خۆ ئه گهر میزدهکهی سووکه ستایشیکی کردبا، پیروزیایی دروستکردنی کاریکی دهستی یان خویندنهوهی کتیییکی لیکردبا، له کهیف و خۆشیا له پیستی خۆی نهدههیوری؛ خهریک بوو په ر و بال دهر بکات. خۆ ئه گهر میزدهکهی مندالیک یان ههر دوو مندالهکهی، که هیشتا بچووک بوون، نهوازش بکردایه - که ئه مه زۆر بهکهمی رووی دهدا - ئیدی شادمانی ئه م ژنه له ئه اندازه دهردهچوو، سهروسیمای، له خۆشیا دهردهوشایهوه و لهو سنووره دهردهچوو که له حوزوووری میزدهکهیدا بهخۆی رهوا دهبینی. بۆ نمونه زاتی وهبهرخۆ دهنه که داوا له میزدهکهی بکات، ههلبهته به راویژیکی شه رمانهوه گوئی لهو پارچه موزیکه بگری که تازه داهاتبوو، یان رای خۆی له مه ر کتیییکی تازهوه که خویندبوویهوه دهربری، یان ریگه ی بدات یهک دوو لاپه ره ی له به ره می نووسه ریکی به نیوبانگ، که کاریکی قوولی تی کردبوو، بۆ بخوینتتهوه. ههلبهته هه ندیجار میزدهکهی داواکه ی قه بوول دهر کرد و بگره هه ندیجار به دلاییه وه به ده مییه وه دهگرژییه وه، ریک وهکو ئه و بزه و گرژینه وانه ی به رووی مندالانی لاسار و فره نازدا دهر ری. خۆشم نازانم چما ئه م بزه و رووبینی و مجامه له یه ش، وهکو ئه و په یوه ندیه نایه کسانه ی نیوان ئه و ژن و میزده، زۆر په ست و بیزاری دهر کردم، دل می بریندار دهر کرد. به لام ده می خۆم ده گرت، خۆم کۆنترۆل دهر کرد، ته نیا به وه ندوه ده وه ستام که به کونجکاوی مندالانه ی خۆمه وه و به ئه قل و سه رناسی زووره سی خۆمه وه، ته مه شای ئه و پیاوه بکه م!... هه ندی جاری دی هه ستم دهر کرد، ئه و پیاوه بیروه هرییه کی به سوئی بیرده که ویتته وه و نازاری دهدات، خه مباری دهکات، وهکو ئه وه ی، بیته وه ی له دهستی خۆیدا بی، له ناکاوا بیروه هرییه کی به نازار، ترسناک، له چاره نه هاتگ - ی بیر هاتیتته وه. ئه و ده مانه، بزه پر به زه ییه که له سیمای ئاوا ده بوو و، چاوه کانی که توزی له وه پیش برابوونه رووی ترساوی ژنه داماوه که ی، به زه یی و شه فه قه تیکی ئه وتویان پیوه دیار بوو که من راده چله کیم، دهنگوت ئه م دلوقانی و به زه یی هاتته وه یه به رانه ر به من دهر کردی، یان منیش ده بی له ئاستیا شه رمه زار بم. له و کاتانه دا شادی له سه روسیمای ئه لکساندرین میخائیلوقنا باری دهر کرد و موزیک ده برا، یان خویندنه وه ی کتیب ده برا. ژنه ی بیته وا له ناکاوا رهنگی له پووا نه ده ما، خۆی ده خوار ده وه و ده می تیکده نا. هه ندیجار ئه و چرکه ساته خه مناک و به سوئیانه ی له داوی ئه م حاله ته وه ده هاتن، هینده دریز ده بوونه وه وام هه سته کرد که هه رگیز نابرینه وه و له کۆتایی نایه ن!... تا ئه انجام یاروی میزد به خۆی کۆتایی پیده هینتا.

له جیی خۆی هه لده ستا و واده هاته به رچاو له هه ولی ئه وه دا بی هه رچی رق و نه فره ت و هه لچوونیکی هه یه له خۆیدا زنده به چالی بکات. ئه وسا پاش ئه وه ی چه ند جاریک به بیده نگیه کی خه مناک و کوشنده به ناو ژووره که دا ده سورایه وه، دهستی ژنه که ی ده گوش ی و ئه هیکی قوولی هه لده کیشا و، به شه رمیکه وه چه ند قسه یه کی کورتی دهر کرد که بونی دلنه وایی کردنی ژنه که ی لیده هات و پاشان له ژووره که وه دهر ده که وت. ئه وسا ئه لکساندرین میخائیلوقنا، سه ری دهر کرده گریانیکی به کول، یان له خه میکی بی پایاندا نفووم ده بوو. میزدهکه ی زۆر جار دوعا ی بۆ دهر کرد، نزای به سه ردا ده خویند، هیمای خاچی به سه ردا ده کیشا، وهکو چۆن شه وان به رله خه وتن دوعا به سه ر مندالیکدا ده خویندری. خانم ئه م ویرد و نزا پیروزانه ی به ریز و حورمه تیکی ئه وتوووه وه رده گرت که روندکی ئه مه کداری و پیزانی له چاوانیا قه تیس دهما.

به لام من هرگیز ناتوانم هندی له و شهوانه فراموش بکهم که ئەلکساندرین میخائیلوفنا له ناکاوا به تهواوهتی دهگورا (له زهرفی ههشت دانه سالدا، تهنیا دوو سی شهوی وهها روویان دا) له و جوره شهوانه دا، له جیاتی ئەو خاکه پاییه هه میشهیی و ئەو په رستنه هه میشهییه ده رهق به میرده کهی هه بیوو، کینه و نه فره تیکی سهیر و پشم و غه زه بیکی غه ریب دهنیسته سهر سیما ئارام و ناسکه کهی . هه ندیجار ئەم توفانه یهک سه عاتی تهواو به ردهوام ده بوو. له و حاله دا میرده کهی له هه رکاتیکی دی پتر بیدهنگ و مات و خه مبار ده بوو؛ ئیدی دلی ژنه ی بینهوا و سه رپیژ ده بوو، کونترولی خوی له دهست ده دا و، به دهنگی پر هه لچوون و له رزوکوه ده که وته قسه ی بی سه روبه ر و پر له کینایه و هیما و سه رزه نشتان و لومه و گازی تال و نابه جی، به وه سوکنایی نه ده هات و چونکه نهیده توانی جلهوی پشم و غه زه بی خوی بگریت، له هورژنی گریانی ده دا و به و په ری نائومییدییه وه، به چاوانی روندکباره وه وه کو که سیک تای لیبت ده که وته گلهیی و گازی ورینه ئاسا.

خوزگه میرده کهیتان ده بینی به چ سه بر و هه سه له یه که وه له و ده مانه دا گوئی لیده گرت و به چ دلسوزی و دلوقانیه که وه ده که وته دلنه وایی کردنی، لیکدا لیکدا دهستی ماچ ده کرد و سه رنه جام ده گه لیا ده گریا؛ به لام ئەلکساندرین له ناکاوا، وه کو که سیک ویژدانی بیدار بوویته وه و هه ست بکات هه ق به و نییه که پاکانه بوخوی بکات، یه کسه ر وه خو ده هاته وه، روندکی میرده کهی دهیان ترساند و له حالیکا له نائومییدی و ره شبینی خویا دهسته کانی خوی هه لده گلوفت و زور خه مین و چاو به گریان خوی به سه ر لاقی ویدا ده دا تا داوای بوردن و به خشینی لیبکات و، میرده کهشی یه کسه ر ته وازییه کهی قه بوول ده کرد. ئیدی داوای ئەم قهیرانانه ئەلکساندرین تا موده تیکی زور تووشی عه زابی ویژدان ده بوو؛ به ردهوام ده گریا و داوای بوردنی له میرده کهی ده کرد و به مانگان له هه نبه ر میرده کهیدا و له هه موو کاتیکی دی پتر خوی به ته ریق و شه رمه زار ده زانی. ئەله هقی من هه یچ سه رم له م لومه و گازنانه ده رنه ده کرد و نه مده توانی له م هه موو ئاستهنگ و قهیرانانه تیبهگم، به تاییه تی که هه میشه له کاتی ئەم قه رقه شه و ئاستهنگانه دا له ژووره که وه ده ریان ده نام. ویپرای ئەوه ش مه حال بوو بتوانن هه موو شتیک له من بشارنه وه. چونکه من ده بیینی، ته مه شام ده کرد و مه زهنده م لیده دا و هه ر له هه وه لی را جوره گومان و در دونه کی گونگم له لا دروست بوو بوو و په یم به وه بر دبوو که نه یینییه ک له پشت ئەم دیمه ن و بویره انه وه هه یه. ته جه لی ئەم قهیرانه کوت و پرانه له دلکی به و ئاوایه لیوانلیو له کول و کوخان، به بی هو نه بوو، مه حال بوو به ته نیا زاده ی یهک نار هه تی ده روونی بیت؛ ئەم رووگرژییه ی میرده و ئەم هه موو دلوقانیه ی سه باره ت به ژنیکی بینه وای نه خو ش بیمه لامه ت نه بوو. به لی نه ئەو شه رم و حیا هه میشه یی و نه ئەو هه موو نیگه رانی و در دونه کیه ی ئەلکساندرین میخائیلوفنا ده رهق به میرده کهی هه بیوو بیمه لامه ت بوو و نه ئەو عه شق و قیانه گونگ و کپ و بیدهنگه ی سه باره ت به میرده کهی هه ی بوو و جورته تی نه ده کرد ده ری بیپری بیسه ده م و هو نه بوو. به هه رحال ته نیایی و گوشه گیری و ژیانی خه لوه تنشینانه ی ئەو ژنه و سوور بوونه وه و رهنگ په رینه له ناکاوه کانی له حوزووری میرده کهیا، بیسره نه بوو؛ بیگومان هو یه کی هه بوو.

به لام چونکه ئەم بویره و دیمه نانه له نیوان ئەم ژن و میرده دا زور به که می؛ به ده گمه ن دووباره ده بوونه وه، چونکه ژیانمان زور رو تینی و یه کنه وا بوو و من ته قریبه ن ئاگام له هه موو ورده کارییه کانی هه بوو. چونکه بله ز نه شونام ده کرد و گه وره ده بووم، چونکه زور شتی تازه هه بوون و سه رنجی منیان پاده کیشا و سه رگه رم و مژوولیان ده کردم، ئیدی خووم به و ژیان و داب و نه ریت و پری و په سم و خوو خده و ته بیعه ت و ئاکاره تاییه تیانه وه گرت که ده وریان دابووم. دروسته که من له هه ندی کاتدا که ته مه شای ئەلکساندرین میخائیلوفنام ده کرد، نه مده توانی خو له وه ببویرم که بیر له وه نه که مه وه، به لام بیرم به هه یچ کوئی را نه ده گه یی. ئەلکساندرین

- م زور خۆشدهويست، ريزى تاييه تيم له كول و كوڤانه كانى ئەو دەگرت، بۆيه دەترسام به كونجكاويه ناوهخته كانى خۆم ئازارى بدهم. ئەو پەي به بيريكردنه وه كانى من دەبرد... ئەوه بوو، زورجار سەبارەت به و ميهر و خۆشهويستيهى دەرھەق به و دەرم دەبړى سوپاسى دەکردم! هەندىجار كه دەبيني من بير له و دەكه مەوه، بزەيه كى دەکرد و له پشت فرميسكه كانى خۆيه وه گلهيى له و هەموو گريانهى خۆى دەکرد. هەندىجارىش پرووى دەكرده من و دەيگوت زور خۆشخالم و له وپهري شاديдам و هەموو خەلكى خۆشيان دەويم و تا نها ناسياويم له گەل ھەر كه سينكا پەيدا كردهوه خۆشى ويستووم، تەنيا خەم و پەژارەى من ئەمەيه كه دەبينم " پيیر ئەلكساندروفیچ " ھەميشه، نيگه رانى نارەحەتیه دەروونیه كانى منە، بەلام من بەپيچەوانەى وينا و تەسەورى ئەوه وه، يەجگار شادمان و بەختە وەرم... ئەوسا به ميهرەبانى و خۆشهويستيهى بيبايانەوه منى له ھەمیز دەگرت و خۆشهويستيهى ھينده قوول بە سيمايەوه ھەلدەھات، كه ئەگەر نەبى بە زيده گويى، دلەم له بەزەيى و سۆزدا دەھاتە ژان.

پوخسارى ئەو ھەرگيز له يادگەمدا ناسرپتەوه. بەشەكانى پوخسارى زور ھاوسەنگ بوون، بەلام لاوازی و رەنگە كاله كەى ھيندهى دى جوانى دەکرد. قژە رەشەكەى كه لەسەر سەرى كۆى دەكرده وه و دەبيەست سيبەريكى خەست و ئاشكرای له دەم و چاوى دەکرد؛ سيبەريى كه نيگای ناسك و دلگيرى ئەوى، چاوانى درشت و ساف و شين و مندالانەى ئەوى، ناسكى بزە شەرمانەكەى، جوانى سيمادلگيرەكەى ئەوى كه يەكپارچە سەفا و شەرم بوو، عەكس دەكرده وه و، پوخسارى بيگەردى ئەوى كه له تۆوايه مەيدانى تەجەلى و ھەلچوونەكانى دلئى ئەوه، ئەو ھەلچوونانەى ھەندىجار نيشانەى سۆز و ھارپوزانىكى زوو گوزەر و ھەندىجار نيشانەى خەم و پەژارەيهى شيرين بوو، ھيندهى دى دلگيرترىان دەکرد... لەو سەعاتانەدا كه شادييهى ئارام و بيگەرد بەسەريا زال دەبوو، نيگا ناسك و رەساكانى، پرشنگ و روناكى و ئوميدىكى وەھايان ليدەبوو وه و چاوه شينە ئاسمانيه كانى، پرشنگى وەھايان دەدا، كه خۆى له خۆيدا گوزارشت بوو له ھەموو جوانى و خۆشهويستى و ميهر و دلۆقانىك و دەيكرده كاريك مروڤ له خوت و خۆپايى، بەبيئەوهى له دەستى خۆيدا بى رادەستى ئەو ببیت و بەرەو ئەو بكشیت تا بريك له و سەفا و خۆشى و ئاشتى و ئاراميه، لەو قيان و خۆشهويستيهى كه لە سەراپای بوونى ئەوه وه ھەلدەقولا، كه ميك سوودمەند ببیت. لەزەت لەم ئاشتیه دەروونيه وەرگريت.

مروڤ كاتى دەروانیتە ئاسمانى شين، وا ھەست دەكات كه دەتوانى بە سەعاتان نوقمى تەمەشا ببیت، تەمەشايەك كه له سايەيدا رۆح و دەروون له ھەر كۆت و بەندىك رزگار دەبیت و، له گۆلاويكى مەند و ساف دەچیت كه قوببەى بەرزى ئاسمان تيايدا رەنگ بداتەوه. زورجار ئەلكساندريين كه جوانى دەبيني، رەنگى ئال دەبوو، سوور ھەلدەگەرا، دلەراوكتى پندەكەوت، سينگى بەرز دەبوو وه، پرشنگ له چاوانى دەبوو وه، بەلكو پريشك له چاوانى دەبوو وه، دەتگوت رۆحى بيگەردى بەرەو شوعلەيهى كى پاك و پرشنگدار دەكشیت و دەيهوى بپژیتە ناوى و ئاويتەى ببیت... لەو ساتانەدا وەھاي ليدەھات له تۆوايه ئيلھامى بۆ دیت. ئيدى ھەيه جان و شادمانيه كوت و پرەكانى، لە حالى شەرم و خەجلەتەوه، لە ھينورى و ئاراميه وه، دەيگواستەوه بۆ سەركيشى و جۆش و خرۆشى رپودارانە و ريسكئاميز، بەلام زوريش ساويلكه و، خۆشباوەر و مندالانە بوو! ئەگەر نيگار كيشیت ويستباى وينەيهى كى ئەوساتە پر جۆش و خرۆش و ساتە شكۆ ئاميزانەى كه لەو ساتە پر گورانانەى لە سيمای ئەودا تەجەلى دەکرد، وينەبگري دەباويه نيوهى تەمەنى بۆ تەرخان بكردايه، ئەوسا دەرەقەتى بەھاتبايە...

له هه وه لاین رۆژ هوه که پیم نایه ئەم ماله، پهیم به وه برد که ئەلکساندرین میخائیلوفنای گۆشه گیری خه لوهت نشین، به بوونی من له ماله که یاندا شاد و خوشحاله. ئەوسا ته نیا یه ک مندالی هه بوو و یه ک سال بوو که بووبوو به دایک. منیش بووم به کیزی ئەو. به جۆری پموودهی من بووبوو که فهرقی من و منداله کهی خوی نه ده کرد. خۆزگه ده تان بینی به چ جۆش و خرۆشیکه وه له خه می په روه رده کردنی مندا بوو! له هه وه له وه هینده به جدی ئەو کاره ی ده کرد، که مه دام لیوتار به و حاله وه ی ده بینی، پیکه نینی پیده هات و جله وی پیکه نینه که ی خوی پینه ده گیرا. ئەلهه قی له هه وه له وه هینده به جدی و به گهرمی ده ست به کار بووین که که سمان، نه ئەو و نه من نه مانده زانی چ ده که یین. خانم به یه ک که ره ت هینده ی شت فیر ده کردم، که خوی له خۆیدا نیشانه ی جدیه تی ئەو بوو، نه ک شیواز و میتو دیک ی دروست و کرده یی. په له په له که ی ئەو له م کاره دا له هه وه له وه ساردی کرده وه، به لام ئیمه باب ته که مان به شوخی وه رگرت و هه موو دهرس و وانه کانمان له نوێ ده ست پیکر ده وه، چونکه ئەلکساندرین میخائیلوفنا سه رباری ئەم سه ره تا ناکامه، باوه ری وابوو که ده بی ریگه و شیوازیکی پیچه وانه ی شیوازه که ی مه دام لیوتار بگریته به ر. گه نگه شه یه کی دوو قۆلی زۆریان له و باره یه وه کرد و ئەنجام ماموستا تازه که ی من به عه زمی جه زمه وه رایگه یاندا که دژی هه موو میتوده باوه کانی فیرکردن و په روه رده یه. ده یگوت که ئەو و شاگرد که ی، واته من، به ره به ره و به هه ولدان و ته قه للا ریگه ی دروست ده دۆزینه وه. باوه ری وابوو پیویست به وه ناکات میثکی من به زانیاریین بیکه لک و سواو بناخن، ده بی سه رکه وتنی من له دهرس و ده وردا، پشت به به هره سروشتیه کانی خۆم به ستی، پشت به به ییدار بوونه وه ی زهین روونی و ئاماده گی خۆم به ستیت. هه قیش به و بوو، چونکه له م باره یه وه سه رکه وتنی ته واوی به ده ست هینا، په یوه ندی شاگردی و ماموستایه تیمان له نیواندا نه ما، وه کو دوو دۆست وابووین، هینده خاکی بوو زۆرجار پیده چوو که من دهرس به و بلیمه وه. زۆر که ره ت گه نگه شه ی گهرم و تووندمان له نیواندا چیده بوو، و من هه ولمده دا دروستی بوچوونه کانی خۆم به سه لمینم به بیته وه ی هه ست بکه م که ئەلکساندرین میخائیلوفنا به خوی و به ئانقه ست ئەم شیوازه ی فیرکردووم. وه ختایه ک مشت و مپ و گه نگه شه که مان ته واو ده بوو و باب ته که روون ده بووه وه من یه کسه ر په یم به ته کنیک و شیوازه که ی ئەو ده برد و هه نگی قه دری ئەو په نجه م ده زانی که زۆرجار به سه عاتانی دووردریژ له پیناوی مندا ده یکیشا و ده ستم له ملی وه ردینا و له هه میژم ده گرت و به گهرمی ماچم ده کرد... هه موو وانه یه ک به و شیویه که تایی ده هات. زۆر دل به ندی هه ستیاری و زهین روونی من بوو له فیربوونی وانه و باب ته کاندان. به که مالی کونجکاو ی له رابردووی منی ده پرسی و به تاییه تی ده یویست ورده کاریی ژیان و سه ربه وردی من له زمانی خۆمه وه بژنه وی. هه رجاری که به شینکی ژیان خۆم بو ده گنیرایه وه، له گه لما میهره بان تر و جدیتر ده بوو- که ده لیم " جدیتر " چونکه چیرۆکی ده ورانی مندالیه تی پر کویره وه ری من، جگه له وه ی سوژ و به زه یی سه باره به من له دلایا دروست ده کرد، جۆره ریژیکی منیشی له لا دروست ده کرد. وه ختایه ک له گنیرانه وه ی بیره وه رییه کانم ده بوومه وه، دیسان مشت و مپ و گه نگه شه یه کی دوور و دریژمان له نیواندا چیده بوو. به دم ئەو گف و گو و گه نگه شان وه، به جۆری رابردووی خۆمی بو ده گنیرامه وه وه کو ئەوه بوو، سه ره له نوێ و له واقعیدا دووباره ی بکه مه وه، ئەلهه قی زۆر شتی تازه له گنیرانه وه کانی ئەوه وه فیر ده بووم. به بوچوونی مه دام لیوتار ئەم گف و گو و گه نگه شان وه زۆر جدی و وشک بوون و- به تاییه تی که ده بینی خۆبه خۆ پوندک به چاوانی مندا دیته خواری- ئیدی ئەم کاره ی به بیهوده و نه زۆک، به دهرچوون له باب ته که ده زانی. به لام من ریک به پیچه وانه ی ئەوه وه بیرم ده کرده وه. له دوا ی ئەم دهرسانه، هه ستم به بارسووی دهروونی ده کرد، نازاره کانم که م ده بوونه وه، هیچ خالیکی خه مناکم له چاره نووس و قه ده ری خۆدا نه ده بینی. جگه له مانه، من له و رووه وه منه تبار و سوپاسگوزاری

ئەلكساندرين ميخائيلوفنا بووم كە رۆژبەرۆژ پتر ھۆگرى دەبووم و خۆشترم دەويست. مەدام ليوتار نەيدەزانی كە ھەرچىك پىشتىر بووتە ماىە نىگەرانى و كول و كۆفانى نالۆجىكى و ناوخت لە دەروونى مندا، بەم شىۋازە باندۆر و كاريگەرى خۆى لە دەست دەدات و جۆرە ھاوسەنگىەكى دەروونىم لەلا دروست دەكات؛ ھەر ھەروەھا وىناى نەدەكرد، كە رۆح و دەروونى مندا لانەى من چۆن وبەچ رادەيەك بە دەم كول و كۆفانى ژيانەو، بە دەم بى مروەتى و زولمى قەدەرەو، ژەھراوى بوو. قەدەرى زالم ماندووى كردووم، چەند بە دەم خەم و پەژارە و مەينەت و نەھامەتى خۆمەو گريام، بە بى ئەوەى بزەنم سەرچاوەى ئەو چەپۆكانەى بەسەرما دەدرى، كوئىيە!

***

لە ھەوەلى بەيانيدا لە ژوورى مندا لەكان كۆ دەبووينەو. مندا لەكەمان ھەلدەستان، خاوينمان دەكردەو، دەمانگۆرپى و خواردنمان دەدايە، سەرگەرممان دەكرد، دەمان ھىنايە پىكەنين و قسان، ئەوسا بەجىمان دەھىشت و دەچووين بەلاى دەرس و دەورى خۆمانەو. دەرسىكى زۆرمان دەخويند، بەلام مەگەر ھەر خوا زانىباى بايەخى ئەم ھەموو دەرسە كە وەكو چىشتى مجبور ھەموو شتىكى تىابوو، چىيە و دەگاتە چى!... پىكەو دەمانخويند، گەنگەشەى ئەو شتەمان دەكرد كە دەمانخويند. ئەوسا وازمان لە كتيبەكان دينا و دەچووينە سەر موزىك، كات بە خىراى دەبوورى، نەماندەزانی چۆن دەپۆيى... شەوان زۆر جار " ب : ئاشناكەى مەدام ئەلكساندرين ميخائيلوفنا، دەھاتە سەردانمان. مەدام ليوتارىش دەھات، ھەندىجار گەنگەشەى گەرم و گورمان لەمەر ھونەر و ژيان دەكەوتە بەين (كە ئىمە لە كۆرە بچووكەكى خۆماندا ھەر بەناو ئەو شتەمان بىستبوو) دەربارەى حەقىقەت و خەيال، رابردوو و ئايندە گەنگەشەمان دەكرد، نىوہى شەو دەكەمان بەو جۆرە باس و گەنگەشەمان بەسەر دەبرد. من پەر بە گوييەكانم گويم دەگرت، گوي بە گويى ئەوانى دى ھەلدەچووم و لە گەلياندا پىدەكەنيم. يان كە لە ناكاوا، ھەندى شتم دەربارەى بابم يان دەورانى مندا ليەتى خۆم دەژنەوت ھەلدەچووم، خەم و پەژارەى دل و دەروونم بيدار دەبوو ھەو.

ئىدى لەم سەروبەندەدا بەرەبەرە گەرە دەبووم. ھەندى مامۆستايان بۆ گرتبووم، بەلام بە بى يارمەتى ئەلكساندرين ميخائيلوفنا ھىچيان لىوہە فىز نەدەبووم. لەگەل مامۆستاي جوگرافىادا لەسەر نەخشە ھىندە بە دووى شاران و روبراران دا دەگەرەم لەزگ بوو چاوانم كوئىر بن. بەلام لەگەل ئەلكساندرين ميخائيلوفنا دا، دەچووينە گەشت و گەرانى واقىعى و سەردانى ئەو شوين و شارانەمان دەكرد و شتى زۆر سەيرمان بەچاوى خۆ دەبينى و ئىدى دەگەيمە ئاستىك كە كتيبەكانى ئەلكساندرين ميخائيلوفنا تىنوويەتيان نەدەشكاندم و دەبوايە كتيبانى دىكەش بخوئىنەو. وام لىھات ئىرادم لە مامۆستاكەم دەگرت و ئامۆزگاريم دەكرد ھەندى لەو كتيبە تازانە بخوئىنەو.

ئىنسان ھەق بل، مامۆستاكەم تا دوا ساتيش لەبارەى ھىلى پانى و درىژى جوگرافىاي فلان شار و فىسار باژىرۆك و زانىنى ئامار و ژمارەى رۆنىشقانانەو بە ھەزاران و سەدان و تەنانەت دەيانەو، زۆر لەمن شارەزاتر بوو. كرى تەواوى مامۆستاي ميژوومان دەدا، بەلام كە ئەو دەپۆيى ئىدى ئىمە – من و ئەلكساندرين – بە شىۋازى تايبەتى خۆمان وانەى ميژوومان دەخويند. كتيبەكانمان دەبرد و ھەندىجار تا بەتلىكى شەو ھەر خەرىكى خوئىندن دەبووين، يان بە گوتەيەكى دى ئەلكساندرين ميخائيلوفنا خەرىكى خوئىندنەو دەبوو. چونكە ئەو بە دواچوونى بۆ كتيبەكان دەكرد و ھەلسەنگاندنى بۆ دەكرد..

له بیرمه که له ژیانما ههستم بهو خوۆشی و جۆش و خرۆشانه نهکردبوو، که له دوای ئەم خویندنهوانه بالی بهسهرمدا دهکیشا، زۆرم لهزهت لهم خویندنهوانه دهبینی. هینده به ئاو و تاو و پهروۆشهوه ئه و چیرۆکانهمان دهخویندهوه، وامان وینا دهکرد که خۆمان قارهمانی ئه و چیرۆکانه بووین. ههلبهته ویرای خویندنی وانه فیرکاریهکان، کتیبی دیکهشمان دهخویندهوه. ههلبهته ئه لکساندرین میخائیلوڤنا هینده به تاسوقهوه کتیبهکانی دهخویندهوه و دهرسهکانی دهگوتهوه له توایه ههموو ئه و بویهرانه بهسهری خۆیدا هاتوو و جهرباندوونی.

ههلبهته دهبی دان بهوهدا بنهه، که ههردوو کمان، یانی منی مندال و ئه و؛ ئه و ژنه دلشکاوهی که رهنجی ژیان یی بهو ههموو ئازار و مهشهقهتهوه تهحهموول دهکرد، بهو ههموو شهوق و زهوق و جۆش و خرۆشهوه که تا نیوهشه و نهیده هیشته خهومان لیکهوی، زۆر حال و دیمه نیکی کومیدیمان ههبوو. من دهمزانی هاوونشینی من بو ئه و جۆره سوکنایی و دلنه واییه که بو ئه و. له بیرمه که جار جار ته مهشای ئه و م دهکرد، به جۆریکی سهیر دهفکران رادهچووم. به رادهیه که تامه زرووی تیگه هیشته بووم، که به رله وهی دهست به ژیان بکه، له زۆر شتی ژیان تیگه هیشته بووم.

***

ئه نجام گهیمه ته مهنی سیازده سالان. له م ماوه یه دا رهوشی مجیز و ته ندروستی ئه لکساندرین میخائیلوڤنا رۆژ به رۆژ خراتر ده بوو. له جار ان زیاتر پهست و تووره ده بوو و نیشانه ی ماخۆلای لیده رده کهوت، له ناکاوا خه میکی قورس دایده گرت، میترده که ی زوو زوو سه ری ده دا. له جار ان زۆر تر لای دهمایه وه، به لام وه کو هه میشه خه مین و پهست، گرژ و مۆن، به ده گمه ن قسه یه کی له زار دهرده چوو. من ورده ورده په یوه ندییه کی زیاترم به چاره نووسی ئه لکساندرین میخائیلوڤنا وه پهیدا ده کرد. به دهم تیپه راندنی ده ورانی مندالییه وه، ههستین تازه م له لا دروست ده بوو، یانی تاقیم ده کرد، مه زنده م لیده دا، ئه نجام گیریم ده کرد. ئه و رازه ی که من له و ماله دا ههستم پیده کرد، له جار ان زیاتر نیگه ران و نارچه ته ده کردم. هه ندی جار ههستم ده کرد که شتۆکه یه کم له و رازه هه لیتا وه، هه ندی جاری دی ئه و ههستم دهیدایه کزی و ههستم به بیزاری و بیتاقه تی ده کرد و ئه و که لکه له و خولیا یه م فه رامۆش ده کرد. هه ندی جاری دی، ئاره زووی ته نیاییم ده کرد؛ چه زم ده کرد دانیشم و له خۆ رۆچم. ئه م رۆژ گاره ریک له و سه رده مه ی رابردووی ژیانم ده چوو که له گه ل دا ک و بابی خۆدا ده ژیا م و تازه روم له گه ل بام دا کرابوو وه و هۆگری بو بووم، یه ک سالی ته واو، له په ستا و بی پسانه وه بیرم ده کرده وه، به بالی خه یال ده فریم، له کونجی ته نیایی خۆدا به دهم خه ون و خه یالانی سهیره وه، ده ژیا م. ئه و رۆژ گاره من کیوییه کی خه یال په رست بووم و له تراویله کین خه ونامیزی زاده ی خه یالی خۆما مه له م ده کرد. به لام ویرای ئه وهش جیاوازییه ک له نیو هه ر دوو قۆناغه که دا هه بوو: به و مانایه ی که نها سه بر و به رده باری من زیاتر له نائاگاییه وه بوو، که لکه له ی گه رانم زیاتر بوو، وه کو جار ان نه مده توانی بیر له یه ک شت بکه مه وه و فۆکه سی بکه مه سه ر.

له و لاشه وه، وه کو دیار بوو، ئه لکساندرین میخائیلوڤناش چه زی ده کرد له من دوور بکه ویته وه. من له و ته مه نه دا ئیدی به که لکی ئه وه نه ده هاتم دۆستی ئه و بم. ئیدی منداله که ی جار ان نه بووم، گه وره بو بووم، پر سیارم لیده کرد و، هه ندی جار به جۆری چاوم له چاوی ده بری که ناچار ده بوو سه ری دانه ویننی و چاوی دا بخت. هه ندی ساتی غه ریب ده هاته ئار او. نه مده توانی به گریانه وه بی دینم و زۆر جار که به و حاله وه دهمبینی، خۆر خۆر روندک به چاوما ده هاته خواره وه. ههنگی تی ده ئالام تا ماچ بارانی بکه م. دهیتوانی چم پی بلیت؟ ههستم ده کرد بووم به بار به سه ر ئه وه وه.

هه‌ندی‌جاریش - که جارین زۆر پر سوئ و خه‌مناک بوو - ئەو به‌خۆی، وه‌کو ئەوه‌ی دوو‌چاری نائومی‌دی بوو، تووند له‌هه‌میزی ده‌گرت، وه‌کو ئەوه‌ی بیه‌وئ خۆشه‌ویستی من به‌ده‌ست بێنی و چیتر ته‌حه‌موولی ته‌نیایی خۆی نه‌کات و من به‌و که‌سه بزانی که لێی تیده‌گه‌م و ده‌توانم بېم به‌شهریکی کول و کو‌فانه‌کانی!... به‌لام وێرایی هه‌موو ئەمه‌ش، هه‌شتا س‌رپ‌کمان له‌به‌ینا مابوو. ئه‌ویش ئەوه‌ بوو که من به‌بێ ئەوه‌ی به‌ده‌ستی خۆم بێ، یان خۆم به‌ه‌وئ له‌ئه‌لکساندرین دوور ده‌که‌وتمه‌وه. له‌ناکاوا وام لیهات چه‌زم نه‌ده‌کرد له‌گه‌ل ئەودا ب.م. جگه‌ له‌موزیک هه‌چ شتیکی ئه‌وتو نه‌مابوو که لیکمان نزیک بکاته‌وه، موزیکه‌که‌ش له‌و دواییانه‌دا دکتور لینیان قه‌ده‌غه‌ کرد. سه‌باره‌ت به‌کتییان، زۆر قورس و زه‌حمه‌ت بووبوو، نه‌یده‌زانی چ کتیبیکم له‌گه‌لدا بخوینیته‌وه. هه‌لبه‌ته‌ له‌لاپه‌ره‌ی یه‌که‌مدا گیرمان ده‌خوارد: چونکه‌ هه‌ر وشه‌یه‌ک بۆ خۆی هه‌م‌ایه‌ک بوو و هه‌ر رسته‌یه‌ک بۆی هه‌بوو له‌گه‌زیکی له‌خۆ گرتبێ. هه‌ردوو‌کمان هه‌ولمان ده‌دا، خۆ له‌گفت و گو و گه‌نگه‌شه‌ جديه‌کانی جارنمان ببویرین .

ئیدی له‌م سه‌روبه‌نده‌دا بوو قه‌ده‌ر له‌ناکاوا، به‌شیه‌یه‌کی چاوهرپوان نه‌کراو پێره‌وی ژیا‌نی منی گو‌ری. له‌ناکاوا بۆ‌چوونی من، هه‌ستی من، دلی من، می‌شکی من، سه‌راپای من، به‌که‌له‌جان و جۆش و خرۆشیتی تازه‌وه، ئاراسته‌یه‌کی دیکه‌ی گرته‌به‌ر. به‌بینه‌وه‌ی هه‌ست به‌خۆ بکه‌م خۆم له‌دنیا‌یه‌کی تازه‌دا بینیه‌وه. ئیدی ده‌رفه‌تم نه‌دۆزیه‌وه که بۆ دواوه‌ بگه‌ریمه‌وه و یان بروانمه‌ ده‌ورو به‌ری خۆم یان بیرئ بکه‌مه‌وه؛ پووبه‌رووی مه‌ترسی نابوودی و گو‌م‌رایی بووبوومه‌وه، به‌باشی هه‌ستم به‌مه‌ ده‌کرد، به‌لام چونکه‌ وه‌سو‌ه‌سه‌ به‌سه‌ر ترسا زال بوو، کو‌یرانه‌ بۆی ده‌رچووم، ده‌چوومه‌ پێشێ. ئەو فاکته‌رانه‌ که نیگه‌رانیان ده‌کردم و من به‌تاسه‌وه بۆ پێگایه‌کی نه‌جات تیاندا ده‌گه‌رام، بۆ موده‌تیک فه‌رامۆشم کردن. ئیدی تینووی زانی‌نی ئەو فاکته‌رانه‌ بووم، هه‌ر هه‌موو ئەو شتانه‌م فه‌رامۆش کرد. فه‌رموون ئیوه‌ و چۆنیه‌تی روودانی بویه‌ره‌که‌:

ژووری نانخواردنه‌که‌ سێ ده‌رکه‌ی هه‌بوو، یه‌کیکیان به‌سه‌ر ئاپارتمان و ته‌لاریکی گه‌وره‌دا ده‌کرایه‌وه، دووه‌میان به‌سه‌ر ژووره‌که‌ی من و مندا‌له‌کاندا قه‌ده‌بوو و، سێیه‌میان به‌سه‌ر کتیبخانه‌که‌دا ده‌کرایه‌وه. کتیبخانه‌که‌ ده‌رگایه‌کی دیکه‌ی هه‌بوو که به‌سه‌ر ژووریکێ کاری ته‌نیش‌ت ژووره‌که‌ی مندا ده‌کرایه‌وه. له‌م ژووره‌دا سه‌کرتیره‌که‌ی پیر ئه‌لکساندروفیچ داده‌نیش‌ت، که له‌هه‌مان کاتا هه‌م میرزا (کاتب) و هه‌م هه‌مه‌کاره‌ی ئەو بوو. کللی کتیبخانه‌که‌ له‌لای ئەو بوو. پوژیک دوا‌ی فراڤین، له‌وکاته‌دا که پێشکار و سه‌کرتیره‌که‌ له‌مال نه‌بوو، سه‌یرم کرد که کلله‌که‌ له‌نیو ژووره‌که‌ که‌وتوو. هه‌ستی لاپه‌رسه‌نی و کونجکاو‌ی له‌مندا له‌هه‌ر هه‌ستیکی دی زالتر بوو، ئەم هه‌له‌م قۆسته‌وه‌ و خۆم به‌کتیبخانه‌که‌دا کرد. ژووریک بوو تا راده‌یه‌ک گه‌وره‌ و زۆر پوناک، هه‌شت دۆلابی پر له‌کتیبی تیا‌بوو. ژماره‌یه‌کی زۆر له‌م کتیبانه‌ به‌میرات بۆ پیر ئه‌لسکاندروفیچ مابوووه. ژماره‌یه‌کی زۆریشیان ئه‌لکساندرین میخائیلوفنا کۆی کردبوونه‌وه‌ که‌به‌ به‌رده‌وامی کتیبانی ده‌کری. تا ئەو پوژه‌ به‌دو دلی و پارێزیکێ زۆره‌وه‌ پێگای منیان ده‌دا کتیب بخوینمه‌وه، بۆیه‌ دلنیا‌بووم که قه‌ده‌غه‌کردنی من له‌خویندنه‌وه‌ی ئەو کتیبانه‌ راز و نه‌هه‌نییه‌کی تیا‌یه. له‌به‌ر ئەوه‌، به‌تاسه‌ و تینویه‌تیه‌کی له‌راده‌به‌ده‌ره‌وه‌، به‌ترسیکی زۆره‌وه‌، به‌شاده‌یه‌کی تیا‌یه‌تیه‌وه‌، به‌که‌له‌جانیکی زۆره‌وه‌، دۆلابی یه‌که‌م کرده‌وه‌ و کتیبیکم لێی ده‌ره‌ینا.

ئهو دۆلابه‌ تیا‌یه‌ت بوو به‌رۆمان. ئەوسا دۆلابه‌که‌م داخست و ده‌ستکه‌وته‌که‌ی خۆم، به‌هه‌لچوون و دله‌کوته‌یه‌کی هه‌نده‌ توونده‌وه‌ برد وه‌کو ئەوه‌ی پێشینی ئەو گو‌رانه‌ گه‌وره‌یه‌ بکه‌م که خویندنه‌وه‌ی ئەو کتیبه‌ له‌ژیا‌نی مندا ده‌یکرد. که بۆ ژووره‌که‌ی خۆم زق‌ریمه‌وه‌ ده‌رگا‌که‌م له‌خۆم داخست و رۆمانه‌که‌م کرده‌وه‌... به‌لام

تاقه تی خویندنه و هم نه بوو، چونکه بیرم له شتیکی دی ده کرده وه، شته که ش ئه وه بوو که همیشه بتوانم بچمه کتیبخانه که و بی ئه وهی که س پی بزانی کتیبی دلخواری خوم دهر بینم. بویه له زه تی خویندنه وهی کتیبه که م بۆ کاتیکی گونجاوتر دواخت و کتیبه که م برده وه و له جیگای خوئی دامنایه وه و کلیله که م شارده وه. ئه وه یه که م کاری خراب و دزیو و کریتی من بوو. ئیدی که وتمه چاوه پروانی ئه نجامی کاره که ی خوم! به لام هموو شتیک به خیر و خوشی بووری. پیشکار و سکر تیره که ی پییر ئه لکساندروفیچ، به دریژی ئه و ئیواریه و تا به تللیکی شه ویش مؤم به دست که وته گه پان به ناو ژووره که دا. ئیدی پوژی دواپی، لای به یانیه که ی کلیسازیکی هینا، که له ناو سه ندووقه کلیله کانی ئه ودا، کلیلیک بۆ قفلی کتیبخانه که دوزرایه وه، ئیدی هموو شتیک برایه وه و ئیدی هیچ که سیک باسی کلیله ونبووه که ی نه کرد.

ئیدی به وپه پی وریاییه وه پاریزی خوم کرد، تا یه که ههفته ی ته واو و تا وهختایه ک دلیا نه بووم که چ که سیک گومانم لیناکات و هیچ مه ترسییه کم له بهر نییه، نه چووم به لای کتیبخانه که وه. دواپی ئه وه ش کاتیکم هه لپژارد که سکر تیره که له مال نه بوایه. ههنگی له ریگه ی ژووری ناخواردنه وه خوم به کتیبخانه که دا ده کرد. با ئه وه ش بلیم که سکر تیره که ی پییر ئه لکساندروفیچ، ته نیا کلیله که ی له گیرفانی خویدا هه لده گرت و هیچ کاریکی به کتیبه کانه وه نه بوو، ته نانه ت نه ده چووه ناو کتیبخانه که شه وه.

له و دهمه به دواوه به وپه پی تاسه و تامه زروییه وه که وتمه خویندنه وه و موتالا، ئیدی ئه م کاره زور به خیرایی بووبه عه شق و خولیا م.

هه موو پیداویستیه تازه کانی من، که لکه له تازه کانم، هه لچونه هه رزه کارییه کانم، که هیشتا گونگ و ئالوز بوون و تا قوولایی رۆح نیگه رانیان ده کردم، هه ر هه موو ئه و شتانه ی که خه لقه نده ی ئه قلی زوورپه سی من بوون و به ئاراسته یه کی دیکه یاندا ده برد، ده ریچه یه کی تازه یان بۆ خو دوزییه وه و ماوه یه کی زور ئه و ریگه یه یان گرت به ر. نها ریگه یه کی دروستم بۆ خو دوزی بووه وه. ئیدی دلم، میتشکم، به جووری ئه فسوون بوون و زه وق و سه لیه قه م، خه یالم به راده یه ک گه شه و نه شه یان کرد که هه موو ئه و شتانه م فه راموش کرد که تا ئه و پوژده دهوریان دابووم. وادیار بوو که هه مان قه ده ر گه یان دبوومیه به ر ئاستانه ی ژیانیکی تازه، که به تاسه یه وه ده سوو تام، ژیانکی که پوژ و شه و، به رده وام خه وم پیوه ده بینی. به رله وه ی من ریگه یه کی نادیار بگرمه به ر قه ده ر گه یاندمیه لووتکه یه کی بلند، تا له ویتنده ره وه، له به رزییه وه ئاینده م له فورم و شیوه یه کی جواندا، له شیوه یه کی پر هیوا ی ئه فسووناوی پی نیشانبدات. به خت و چاره نووس ریگه ی پیده دام که ئاینده ی خوم، له سه ره تاوه له خویندنه وه ی کتیباندا، له خه یال و خولیاکانما، له ئومید و ئاره زووه کانما، له چالاکیه سه رکیشه کانما، له هه موو ئه و سوژه خو شاندا که له پوحمه وه هه لده قولان، تاقیبکه مه وه. له هه وه له وه به بی هه لپژاردن، هه ر کتیبیکم به رده ست بکه وتبایه ده مخوینده وه، به لام ئه وه ی تا ئه و پوژده فییری بووبووم و ئه وه ی به سه رم هاتبوو، هینده پاک و بیگه رد و به رز و شه ریفانه بوو که نه مده توانی که مترین له زه ت له خویندنه وه ی به ره مین سینکسی و بی ئه خلاقانه ببینم. غه ریزه و ته بیعه تی مندالانه ی من، گه شه ونه شه و گه وره بوونی زوورپه سی من و هه موو رابردووی من، پاسه وان و چاودیری من بوون. نها هه ست و ویژدانم، هه ر هه موو ئه و واریقاتانه ی له به رچاوم پروناک ده کرده وه که له رابردوودا به سه رم هاتبوو، ئه وه ی راستی بی هه ر په ریهم که ده خوینده وه، وام هه ست ده کرد له میژه ده یانزانم: ئه م قیان وکه لکه لانه، ئه م ژیا نه جیاوازانیه که له شیوه ی چاوه پروانکراو، له فورمی بالکیشدا به من نیشاندهدرا، وام هه سته ده کرد له میژه ده یانزانم!

ئاخر چۆن دەكرا ئىستا فەرامۆش نەكەم، بگرە ھەموو واقع فەرامۆش نەكەم. من ھەر كىتیبىكم دەخویندەو، بەرھەمی ھەمان قەدەر بوو، قانونى بوو كە يەك رۆح و گيان، رۆح و گيانى ريسك بەسەر ژيانىا دەسەپاند، قانونى كە خۆبەخۆ لە ياسا و دەستورىكى بنەرەتى دىكەو ھەلئىنجرابوو كە مەرجى سەلامەتى و پرزگارى و شادى بوو؟ من ھەستم بەم ياسايە دەكرد و، بەھەموو توانايەكى خۆمەو ھەولمەدا، بەھەموو ئەو غەريزانەو ھەستى جۆرە بەرەقانىەكى لە مندا بىدار دەكردەو، كە پەي بەنەينى و سەرەكە ببەم، ھەستم دەكرد كە پىشوەختە ئاگادارم و وەكو ئەو ھەبوو كە سىك بەمن بلى ئاگادار بە، خۆت مەخە تالوو كەو.

ويپراي ئەو دلە كوتەيەى من كە رۆژ بەرۆژ بەھىزتر و تووندتر دەبوو، ھىزىكى جوولئىنەرى ئاسمانىش ھانى دەدام كە باوەر بە ئايندەى خۆم بىنم و، باوەر بەو بەكەم كە ژيانىكى ھونەرىيى بالكىش و شاعيرانە چاوەرپوانمە. بەلام وەكو پىشترىش گۆتم خەيال بەسەر كەلگەلەكانما زال بوو. جورئەت و ويەرەكى من لە سنوورى خەون و خەيالەكانم تىنەدەپەرى، كە رووبەرپووى واقع دەبوومەو، شەرم و خەجلەت دايدەگرتم. وەكو ئەو ھەبوو لەگەل خودى خۆما – بىئەو ھەبوو بەخۆ بزەنم _ رىكەوتبم، لە ھەولەو بە خەون و خەيال رازى بىم؛ ئەو خەيالەى كە خووم پىوەر گرتبوو، ئەو دنيايەى كە جگە لە خۆشى و شادى ھىچى تىر تىانەبوو، دنيايەك كە نەگبەتى و كویرەو ھەرى، تەنيا رۆلىكى نەرىنى تىدا ھەيە، رۆلىكى كاتى، رۆلىكى پر لە ناكۆكى و ھەقذرى بەلەزەت، كە جگە لە ھەوراز و نشيوەكانى قەدەر كە كۆتايى خۆشى رۆمانەكانى لىدەكەوتەو، ھىچ نەخشىكى دىكەى نەبوو؛ واتە زەرورى نەبوو. واتە دەتوانم بلىم، ئەمە ئەو خویندەنەو ھەيەكە من ئەمروكە بۆ بارى دەروونى ئەو زەمان و سەرۆبەندەى خۆمى دەكەم.

ئەم ژيانە، كە سەرانسەرى وينا و خەيال بوو و تەواو لە ژىنگەى من و ژيانى ئەو خەلكانەى بە دەورمەو ھەبوو، دوور و جىاواز بوو، سى دانە سالى تەواو بەردەوام بوو.

***

ئەم ژيانە بەجۆرى بوو بوو بە بەشىك لە ژيانى نەينى من كە دواى تىپەرىنى سى دانە سالىش ھىشتا نەمدەزانى ئاخۆ لە كەشف بوونى بترسم يان نەترسم.. وام لىھاتبوو لە تەمەشاي ھەر كەسىك سل بەكەمەو؛ لە ترسى ئەو ھەى نەبا بگاتە ناخم و پەي بە رازەكەم بەرى. ژيانىكى دەروونى دەولەمەندم ھەبوو، جەلوم بۆ خەيالم شل دەكرد.. بەتايبەتى كە ھەموو ئەو كەسانەى لە مالەكەدا بوون، لەگەل تەنيايى خۆدا و دوور لەوانى دى دەژيان، لە بىدەنگىكى وەكو بىدەنگى دىراندا دەژيان، و كەس ھەقى بەسەر كەسەو نەبوو، ھەركەسە و بۆخۆى. بەھەر حال چارەنووسى منىش ھەر بەوجۆرە بوو. لەم سى سالەدا ھىچ شتىكى دەروبەرم نەگۆرا، ھەموو شتىك بە ھەمان رەوش و دەقى خۆيەو ھەبوو. پەيوەندى نىوانمان زۆر رۆتىنى و يەكنەوا بوو – ئىستا تىدەگەم – كە من گيانم بە رازەكەى خۆم بوو كە ماىەى دلخۆشىم بوو، گيانم بە چالاكىيە پەنھانەكەى خۆم بوو كە ئارامى بە رۆحم دەبەخشى، دەنا قەت نەدەھەوامەو ھەبوو ھەلاتن لەو ژىنگە خەمناك و قورسە لە ھەموو دەرگايەكم دەدا و پەنام وەبەر ھەر تووندەرپەويەك دەبرد كە لەگىن بوو بىتتە ماىەى تىاچوونى خۆم. مەدام لىوتار كە بەرەبەرە خەرىك بوو پىرى لى بەدەر دەكەوت، تەقريبەن ھەرگىز لە ژوورەكەى خۆى وەدەر نەدەكەوت.

كوپەكان ھىشتا گچكە بوون. مستەر " ب " لە تايىمى روتىنى و يەكنەوايى خۆى دەرنەدەچوو. مێردەكەى ئەلكساندرىن مىخائىلوڤنا توورەبى و گرژ و مۆنى و قۆرە دەماغيەكەى جارانى ھەر مابوو. لە نىوان ئەو و ژنەكەيدا ھەمان رازى جارەن مابوو كە بەدىدى من رۆژ بەرۆژ مەترسىدارتر دەبوو من زۆر لە جارەن زياتر

له چاره‌نووس و گیانی ئەلکساندرین میخائیلوفنا دەترسام. ژییانی بەرەو تەمەنی نەزۆکی بەبەرچاوی منەو پوژ بەرۆژ دەتوایەو و پەوشی ساغڵەمی ئەو بەرەو خرابی دەچوو. وادیاربوو لەو دواییانەدا پەشینی و نائۆمیدییه‌کی تاییەت بەسەریا زال بووبوو. پیاو وای هەست دەکرد که له ژیر باری شتیکی نادیاردا، که نه له وهسف کردن دئ نه له دەرک کردن، ئازاری پوچی دەدات؛ بەلام ئەلکساندرین، وەکو که سێک که مه‌حکوم به له خاچدان بیت، پێی رازی بوو! بەرەبەرە دلی له ژیر باندووری ئەم دەرە سەخت و نادیارەدا، پەقتەر دەبوو، پەوشی دەرروونی تاریکتر و خەمناکتر دەبوو. شتیکی هەبوو که له هەموو شتیکی زیاتر بۆ من بەلکیشتر و ناخۆشتر بوو ئەویش ئەو بوو تا زیاتر له دەورانی مندالی دوور دەکەوتمەوه، ئەلکساندر پتر له من دەپرینگایەوه و دەترسا، بەرادیەیک سلی لیدەکردمەوه، که هەندیجار وام هەستەکرد، که لیم بیزار بووه، بووم به بار بەسەریه‌وه، و یه‌ک زەرە خووشی ناویم. پێشتر گۆتم که له هەوڵەوه من به ئانقەست خۆم له و دوور دەگرت، لینی دەسلەمیمەوه، لی هەرکه لینی دوور دەکەوتمەوه هەستم دەکرد که حاله‌ته سپر ئامیزه‌که‌ی ئەو، بۆ منیش سیرایه‌تی کردووه. له‌مه‌وه بەدیار دەکەوی، هەر هەموو ئەو شتانه له زەرفی ئەم سنی ساله‌دا بیرم لیکردووه‌ته‌وه، ئەو خەون و هەست و خەیاڵاتانە‌ی له دل و دەرروونی مندا سەریان هەلداوه، له‌وه‌وه‌م وەرگرتوون، و له دلی خۆدا حەشارم داون و به‌که‌سم نەوتوون. بۆیه که هەر یه‌که‌مان بۆ ئەو پتر بووین به‌نەپتی و له‌گەزێکی له هەلیان نەهاتگ. ئەگەرچی من هەمیشە خووشەویستیم بۆ ئەو زیاتر دەبوو، ئیدی هەرگیز له یه‌کدی نزیک نەبووینەوه.

***

ناتوانم بەبی گریان، ئەوه وەبیر بینمەوه که په‌یوه‌ندی و خووشەویستیم سەبارەت به ئەلکساندرین میخائیلوفنا گه‌یی بووه چ راده‌یه‌ک، یان ئەو چه‌ندی له گەنجینه‌ی خووشەویستی دلی به من به‌خشی بوو، ئەو خووشەویستی‌یه‌ی که گه‌یی بووه دوا پله‌ی خۆی، گه‌یی بووه خووشەویستی دایکانه. ئەله‌ه‌قی خەم و پەژاره نەپنییه‌کانی ئەو هەندیجار بەرادیه‌یک له منی دەرپه‌وانده‌وه که ده‌تگوت من و بوونی منی به یه‌که‌جاره‌کی فەرماوش کردووه. منیش هەولم دەدا که به‌هیچ کلۆجی سەرنجی ئەو به‌لای خۆدا رانه‌کیشم، تا پیم نایه‌ ناو تەمەنی شازده سالیشه‌وه که‌س به‌وه‌ی نەزانی. بەلام ئەلکساندرین که وه‌خۆ ده‌هاته‌وه، ویزدانی بیدار دەبووه‌وه، به‌چاویکی رۆشنتر و بیناترەوه دەپروانیه‌ ده‌وروبه‌ری خۆی. له‌و کاتانه‌دا نیگه‌رانی من دەبوو، بۆ ژووره‌که‌ی خۆی بانگ دەکردم، له دەرس و ده‌وره و سەرقالیه‌کانی دوور دەخستمەوه، به‌رێژنه‌ پرسیاران دایده‌گرتمەوه، ده‌تگوت تینووی ئەوه‌یه که زیاتر بمانسیت. هەنگی چه‌ندین پوژی بەرده‌وام به‌گیری دینام و رەهای نەدەکردم، هەولیده‌دا په‌ی به‌راز و نیاز و هەموو خواست و ئاوات و ئاره‌زووه‌کانی من ببات.

هەموو فیکر و زیکی ئەو لای په‌روه‌ده‌کردن و نەشونمای من بوو و بیرى له ئیستا و ئاینده‌ی من دەکرده‌وه و ئاماده‌بوو به‌میریقانی و خووشەویستی و نەوازشی خۆی یارمه‌تی من بدات. به‌لام چونکه ماوه‌یه‌کی زۆر له من دابرابوو، زۆرجار، به‌ساویلکه‌یه‌کی ئەوتوو په‌فتاری ده‌کرد که من به‌هاسانی په‌یم به‌راز و نیازه‌کانی دەبرد. بۆ نموونه له‌و کاتانه‌دا که من پیم نابوو نێو شازده سالییه‌وه، تەمه‌شایه‌کی کتیبه‌کانی کردم و پرسیارى ئەو بابەت و کتیبانه‌ی لیکردم که دەمخویندنه‌وه. له‌ناکاوا بۆی دەرکه‌وت که من هیشتا کتیبانی ده‌خوینمەوه که بۆ مندالانی دوازه‌ سالان باشه‌ و، ئەمه‌ی زۆر له‌بەر گران بوو. من په‌یم به‌هۆکار و سه‌ده‌می ئەو هه‌سته‌ی برد، زۆر به‌وردی سه‌یرم کرد، دوو هه‌فته‌ی ته‌واو وەکو ئەوه‌ی بیه‌وی تاقیم بکاته‌وه و له‌ ئاستی پێشقه‌چوونی

فیکری و گهشه و نه‌شه‌ی جه‌سته‌ییم دَلنیا بییت. که دَلنیا‌بوو، ئیدی بریاری خۆی دا و له ناکاوا سه‌یرم کرد کتیبی ئیقانویه، که من پیشتر سی که‌ره‌تم خویندبووه‌وه، له‌سه‌ر میزه‌که په‌یدا بوو. ئەلکساندرین، به‌جۆره شه‌رمیکه‌وه چاودیری سۆز و گودازه‌کانی منی ده‌کرد، وه‌کو ئەوه بوو نیگه‌رانی ئەم سۆز و گودازه‌ی من بی. ئەنجام ئەم کیشماکیشه‌ی نیوانمان که بۆ من زۆر ئاشکرا و خۆیا بوو، په‌وییه‌وه. هه‌ردوو‌کمان به‌ جۆش و خرۆشه‌وه که‌وتینه خویندنه‌وه‌ی رۆمانه‌که، من خۆشی و شادییه‌کی ئە‌وتۆ دایگرتم که له‌زگ بوو دان به‌ هه‌موو شتی‌کدا بنه‌م. وه‌ختایه‌ک گه‌یشتی‌نه خالی کرانه‌وه‌ی گری رۆمانه‌که، جۆش و خرۆشی ئە‌و گه‌ییه‌ لوتکه. هه‌موو ئە‌و ئیراد و سه‌رنجانه‌ی، له‌ ماوه‌ی خویندنه‌وه‌ی رۆمانه‌که‌دا ده‌رمب‌ری بوون، دروست بوون، هه‌موو را و بۆ‌چوونه‌کانم له‌و باره‌یه‌وه دروست بوون. ئیدی ئە‌لکساندرین بۆی ده‌رکه‌وت که پیش‌قه‌چوون و گه‌شه و نه‌شه‌ی فیکریم، زۆر به‌چاکی و خیرایی رۆیشتووه. ئە‌م دیارده‌یه هه‌ست و سۆزی هاروژاند و شانازی پێ‌وه‌کردم و جاریکی دیکه و به‌جۆش و خرۆشیکی زیاتره‌وه که‌وته په‌روه‌رده و فیرکردنم. نیاز و نیه‌تی ئە‌وه بوو که له ئیستا به‌دواوه فه‌رامۆشم نه‌کات، به‌لام ئە‌مه له‌ توانای ئە‌ودا نه‌بوو. جاریکی دی ده‌ستی قه‌ده‌ر لیکدی هاویر کردین و نه‌یه‌یشت سه‌ر له‌نوی له‌ یه‌کدی نزیک ببینه‌وه.

ئیدی دووباره نه‌خۆش که‌وته‌وه، نیشانه‌ی خه‌م و په‌ژاره هه‌میشه‌ییه‌که‌ی دلی سه‌ری هه‌ل‌دایه‌وه و کردیه کاریک که نه‌بانی و بی متمانه‌یی و در‌دۆنگی و جودایی بالمان به‌سه‌ردا بکیشیتته‌وه.

***

به‌لام له‌و کاته‌شدا، هه‌ندئ هه‌لو‌یست ده‌هاته ئاراهه که له‌ ده‌سه‌لات و زاده‌ی هه‌ل‌بژاردنی ئی‌مه نه‌بوو، خویندنه‌وه‌ی هاوبه‌ش و موزیک و هه‌ندئ مجامه‌له و قسه‌ین مه‌حه‌به‌ت ئامیز که خۆبه‌خۆ له‌ زارمان ده‌رده‌په‌ری، هه‌موو شتیکی له‌ بیرمان ده‌برده‌وه و ئە‌م بیر‌چوونه‌وه‌یه هه‌ندێجار به‌جۆری له‌ راده‌ ده‌رده‌چوو که ر‌ووبه‌رووی یه‌کدی ده‌بووینه‌وه، ته‌ریق ده‌بووینه‌وه و شه‌رممان له‌ یه‌کدی ده‌کرد... دوا‌ی بیر‌کردنه‌وه‌یه‌کی که‌م، هه‌ردوو‌کمان به‌ کونج‌کاو‌ییه‌کی سلۆکه‌وه، که زیاتر له‌ ترس و نیگه‌رانی ده‌چوو، ته‌مه‌شای یه‌کترمان ده‌کرد. هه‌ردوو‌کمان له‌ دلی خۆدا هه‌ستمان به‌ له‌مپه‌ریکی ده‌روونی ده‌کرد که نه‌یده‌ه‌یشت لیکدی نیزک ببینه‌وه و شتاقمان ویره‌کی ئە‌وه‌مان نه‌بوو که ئە‌و سنووره ده‌روونیه به‌زینین!..

رۆژیک ده‌مه‌و بوومه‌لیله‌ی ئیواره بوو، له‌ ژووری نووستنه‌که‌ی ئە‌لکساندرین دا، سه‌رقال و مژوولی خویندنه‌وه‌ی کتیبیک بووم. ئە‌و له‌پای پیا‌نۆکه‌ی رۆنیشتبوو، ئاوازیکی ئیتالیایی دل‌خوازی خۆی ده‌ژهند، که گه‌یشته بر‌گه‌یه‌کی دیاریکراوی ئاوازه‌که، به‌جۆری دل و دروونم هاته‌جۆش که خۆبه‌خۆ، له‌ بن لیوانه‌وه که‌وته زه‌مزه‌مه‌یه‌کی شه‌رمنا‌نه. زۆری نه‌برد که جۆش و خرۆشه‌که‌م به‌را‌ده‌یه‌ک سه‌ر‌پێژ بوو، هه‌ستام تا بۆ‌لای پیا‌نۆیه‌که برۆم... ئە‌لکساندرین میخائیلوفنا، په‌ی به‌نیازه‌که‌ی من برد و، پێ به‌ پێی زه‌مزه‌مه و گۆرانیه‌که‌ی من که‌وته پیا‌نۆژهنی، ده‌نگ و ئاوازه‌که‌ی من غافلگیری کرد. تا ئە‌و ده‌مه هه‌رگیز له‌به‌رده‌م ئە‌ودا گۆرانیم نه‌گوتبوو. خۆیشم نه‌مه‌زانی که به‌هره‌ی سترینم هه‌یه. ئیدی جۆره جۆشیکی هه‌ق‌رکی دایگرتین. من به‌ره‌به‌ره پتر ده‌نگم لیه‌ه‌لب‌ری. جۆش و خرۆشه‌که‌ی من، له‌ جۆش و خرۆشه‌که‌ی ئە‌لکساندرین میخائیلوفنادا که به‌ره‌به‌ره له‌گه‌ل ده‌نگی مندا تیکی ده‌کرده‌وه، توابوو‌وه. به‌هه‌رحال ئاوازه‌که هینده به‌باشی و به‌ شه‌وق و زه‌وقیکی هینده پر‌جۆشه‌وه کۆتایی هات که ئە‌لکساندرین به‌وپه‌ری هه‌ل‌چوونه‌وه هه‌ستا، ده‌ستی منی گرت، شاد و خه‌نۆل چاوی

باسیان بکات. خودی ئەلکساندرین میخائیلوفناش شتیکی ئەوتوی لهو بارهیهوه نهدهزانی. " ب " زیاتر ئاگاداری رهوشی وان بوو؛ چونکه چهند جاریک سهفهاری مؤسکوی کردبوو. بهلام که قسه وباسهکه هاتهسهه ئهه مبابهته، قسهکان بریک ئالۆز و گۆنگ بوون و تیگه‌یشتیان بۆ هه‌ندیک نامه‌فهووم بوو، به‌تایبه‌تی له‌یه‌ک دوو بابته و باری سه‌رنج که سه‌بارته به‌میر بوو، هیچ حالی نه‌بووم!... ئەلکساندرین میخائیلوفنا له‌حالی کاتیای پرسی، لئ " ب " نه‌یتوانی به‌پاشکاو هیچ شتیکی سه‌بارته به‌و بلێت و دیاربوو که نه‌یده‌ویست له‌و بارهیهوه هیچ بلێت! ئەمه‌م به‌لاوه سه‌یر بوو. من نه‌ک هه‌ر فیان و خۆشه‌ویستی کاتیام له‌بیر نه‌کردبوو، به‌لکو نه‌مه‌توانی بۆ یه‌ک ساتیش وینای ئەوه بکه‌م که که‌مترین گۆران به‌سه‌ر کاتیادا هاتبی. تاکو ئەو ساته، وپرای ئەوهی سالانیک بوو لیکدی هاویر بووبووین، نامه‌مان بۆ یه‌کدی نه‌نووسی بوو، وپرای جیاوازی په‌روه‌رده‌ییمان، جیاوازی و تایبه‌تمه‌ندی ئاکاریمان، هه‌رگیز کاتیام له‌خه‌یال ده‌رنه‌چوو، به‌کورتیه‌که‌ی کاتیام له‌بیر و خه‌یالی مندا هه‌رگیز له‌من دوور نه‌که‌وتبووه؛ هیشتا هه‌ر له‌گه‌ل مندا ده‌ژیا، له‌خه‌ونه‌کانما، له‌پۆمانه‌کانما، له‌بویه‌ر و پيسکه‌ خه‌یالیه‌کانما ده‌ژیا، ده‌ست له‌نیو ده‌ست پینگه‌هه‌ریمان ده‌کرد. خۆ که به‌ده‌م خۆینده‌وه‌ی پۆمانیکه‌وه به‌خه‌یال خۆم لئ ببوایه به‌شاکه‌سی پۆمانه‌که، یه‌کسه‌ر له‌لای خۆمه‌وه جیگه‌یه‌کیشم بۆ دوسته‌ ئازیزه‌که‌م، شازاده‌ خانی چکۆله‌ ده‌کرده‌وه، یه‌کسه‌ر پۆمانه‌که ده‌بوو به‌ دوو به‌شه‌وه و به‌شیکیان له‌ داھینانی خه‌یالی من بوو، له‌ نووسه‌ره‌ دلخوازه‌که‌ی خۆم ده‌دزی و به‌خه‌یال شاخ و باڵم لئی ده‌نا.

وله‌حاسل، ئەنجومه‌نی مالباته‌که، بریاری دا، که راهینه‌ریکی سترانام بۆ بگرن. " ب " بۆ ئەم مه‌به‌سته، پینشینیازی باشترین و ناودارترین مامۆستای ئەو بواری کرد. بۆ رۆژی دواتر، " د " ی سترانقان - ی ئیتالیایی هات بۆ ماڵمان و گویی له‌گۆرانیه‌کانی من گرت و پینشینیازه‌که‌ی " ب " ی په‌سند کرد. ئەوسا گوتی که ئەگه‌ر من بچم بۆ خوله‌که‌ی ئەو و ده‌گه‌ل قوتایه‌که‌ی دیکه‌یدا ده‌رس وه‌ربگرم، زیاتر سوود ده‌بینم و مفا وه‌رده‌گرم، چونکه له‌وئ به‌هۆی رکا به‌ری و هه‌فرکییه‌وه ناچار ده‌بم زیاتر بایه‌خ به‌ده‌نگی خۆم بده‌م و به‌راورد کردنی ده‌نگه‌کان سوودی زیاترم پینده‌گه‌یه‌نیت. ئەلکساندرین میخائیلوفنا، ئەو پینشینیازه‌ی په‌سند کرد، ئیدی له‌و رۆژه به‌دواوه، هه‌فته‌ی سی چه‌لان له‌سه‌عات هه‌شتی به‌یانیه‌وه ده‌گه‌ل کاره‌که‌ریکدا ده‌چووم بۆ ده‌وره‌که.

نها ده‌خوازم بویه‌ریکی سه‌یر بگێرمه‌وه، که باندۆریکی گه‌وره‌ی کرده‌ سه‌ر ژیانم؛ ده‌رگای ژیانیکی تازه‌ی لیکرده‌مه‌وه. ئەو کاته تازه پیم نابوو ناو شازده‌مین سالی ته‌مه‌نمه‌وه. له‌ناکاوا دووچاری جووره‌ ساردبوونه‌وه‌یه‌کی هه‌ست و سۆزی بیده‌رمان بووم. دووچاری بی‌موبالاتی و خه‌مساردی و بۆشاییه‌کی ده‌روونی ئەوتو بووم، نه‌ لئی حالی ده‌بووم، نه‌ به‌رگه‌یم ده‌گرت. ئیدی خه‌ون و خه‌یال و جۆش و خروشه‌ دروونی و پۆحیه‌که‌م له‌کۆل و له‌جۆش که‌وت، هه‌رچی خه‌یال پلاوم هه‌بوو که‌پرووی هه‌لینا. وام لیها ته‌ که‌ توانای خه‌ون و خه‌یال له‌به‌ر برا. ساردی و سپی و بيموبالاتیه‌کی سه‌یر، جیگای سۆز و گوداز و جۆش و خروشه‌که‌ی جارانی گرتوه. توانا و به‌هره‌که‌م، که له‌لای هه‌مووان ئاشکرا بوو و به‌خۆیشم شانازیم پپوه ده‌کرد، له‌په‌ونه‌ق و جیلوه‌ که‌وت و من به‌بی هیچ شه‌رم و په‌شیمانیه‌ک، فه‌رامۆشم ده‌کرد. ئیدی هیچ شتیکم به‌لاوه‌ گرینگ نه‌بوو. ته‌نانه‌ت سه‌بارته به‌ ئەلکساندرین میخائیلوفناش هه‌ستم به‌ جووره‌ ساردییه‌کی تایبه‌تی ده‌کرد، هه‌لبه‌ته له‌و پوه‌وه‌ لۆمه‌ی خۆم ده‌کرد، خه‌تاکه له‌منه‌وه بوو، به‌تایبه‌تی که نه‌مه‌توانی فه‌رامۆشی بکه‌م. ئەم په‌ریشانی و بیتاقه‌تیه‌ی من خه‌م و په‌ژاره‌یه‌کی بیهۆی له‌گه‌لدا بوو، زۆرجار گریانی کوت و پری به‌گه‌ل ده‌که‌وت. جاریکی دیکه‌ حه‌زی ته‌نیاپی و گۆشه‌گیری دایگرتمه‌وه. له‌و سه‌روبه‌نده‌دا بوو که ئەو بویه‌ره

سهیره‌ی که نها ده‌خو‌ازم بیگی‌رمه‌وه که هه‌موو ژییانی سه‌راپا گو‌ریم، بی‌تاقه‌تی و خه‌مساردی و بی‌موبالاتی‌ه‌که‌ی کردم به‌توفان و دلی‌بریندار کردم، ئە‌مما بریندار. فه‌رموون ئیوه و بویه‌ره‌که.

((۷))

رۆژیک خۆم به‌کتیبه‌خانه‌که‌دا کرد (ساتیک بوو که هه‌رگیز له‌بیرم ناچیته‌وه.) ده‌ستم دایه‌رۆمانیکی والت‌ر سکوت به‌ناونیشانی " ئاواره‌کانی سان رونان " که‌ته‌نیا ئه‌و رۆمانه‌ی ئه‌و نووسه‌ره‌م نه‌خویندبووه‌وه. له‌بیرمه‌که‌جۆره‌شله‌ژان و نیگه‌رانیه‌کی تال و نادیار وه‌کو هه‌ستیکی ناگه‌وارای پیشوه‌خته زۆرم بو‌دینیت. هه‌زم ده‌کرد بگرم. تیشکی زه‌رده‌په‌ری هه‌تاوی ده‌مه‌وئیاوری که‌له‌په‌نجه‌ره‌به‌رزه‌که‌وه‌ده‌هاته‌ژووره‌وه‌و له‌زه‌مینیه‌ی بریقه‌داری ژووره‌که‌ی ده‌دا و روناکی ده‌کرده‌وه... بی‌ده‌نگیه‌کی ته‌واو بالی به‌سه‌ر هه‌موو لایه‌که‌دا کیشابوو. که‌س له‌ژووره‌کانی ده‌وروبه‌ردا نه‌بوو... پییر ئە‌لکساندروفیچ له‌مال نه‌بوو، ئە‌لکساندرین میخائیلوفناش نه‌خۆش و بی‌تاقه‌ت بوو، له‌سه‌ر ته‌خته‌خه‌وه‌که‌ی خۆی رازابوو. من ده‌ستم به‌گریان کرد، خواجه‌خته‌کی کتیبه‌که‌م کرده‌وه؛ فه‌سلی دوومه‌م هاته‌به‌رده‌ست. خۆبه‌خۆ بی‌هیچ نیازی‌ک چه‌ند په‌ره‌یه‌کم هه‌ل‌دایه‌وه، تا به‌لکو، له‌و رستانه‌دا که‌به‌رچاوم ده‌که‌وتن، شتیک هه‌ل‌کرینم که‌وه‌لامده‌ره‌وه‌ی نیاز و نیه‌تی من بیت. وه‌کو ئه‌و خه‌لکانه‌ی که‌کتیبه‌ی به‌نیه‌تی فال ده‌که‌نه‌وه، له‌دووی سروشیکی غه‌یبانی ده‌گه‌رام. هه‌ندی سات هه‌ن که‌مرو‌ف ده‌یه‌وی هه‌رچی عه‌قل و هیژیکی هه‌یه‌تا ئاستی خراترین ئازار، بیخاته‌کار تا بگاته‌ئو یه‌قینه‌ی که‌ده‌یه‌وی وه‌کو مه‌شخه‌ل، پزیسک به‌اویت. له‌وکاته‌دا جۆره‌خه‌ونیکی مه‌له‌کو‌تی، بال به‌سه‌ر ئه‌و خوده‌له‌رزۆکه‌دا ده‌کیشیت که‌نیگه‌رانی ئه‌و قه‌ده‌ر و چاره‌نووسه‌یه‌که‌چاوه‌روانیه‌تی. هه‌نگی هه‌موو بوونمان که‌تینووی ژیان، ژیان به‌هه‌ر نرخ‌بووه، راده‌ستی هیوا و ئومید ده‌بی؛ هیوا و ئومیدی چه‌ندیش کو‌یرانه‌و چه‌ندیش تووند بی. ئیدی له‌ویوه‌بوونمان، بوونی ئیمه‌داوای ئاینده‌به‌هه‌موو لایه‌نه‌نادیار و رازنامیزه‌کانیه‌وه‌داواده‌کات، داوای ده‌کات، قیروسیا ئە‌نجامه‌که‌ی هه‌رچی‌ه‌ک ده‌بی، خوا ده‌کات زریان و باهۆز ده‌بیت، گرینگ ئە‌وه‌یه‌ئە‌م ئاینده‌یه‌ژیان بی.. هه‌لبه‌ته‌من ساتیک له‌و ساتانه‌م ده‌گوزه‌راند.

کتیبه‌که‌م داخست، ئە‌وسا دووباره‌کرده‌وه. تا به‌لکو ئاینده‌ی خۆم، له‌یه‌کیک له‌ولاپه‌رانه‌دا که‌به‌ریکه‌وت به‌رچاوم ده‌که‌وت بدۆزمه‌وه... به‌لام وه‌ختایه‌ک دووباره‌کتیبه‌که‌م کرده‌وه، نامه‌یه‌کی چوارقه‌د کراوم تیایدا بینی که‌قه‌راخه‌کانی نوشتابوونه‌وه، وادیاربوو له‌میژبوو له‌تویی ئە‌م کتیبه‌دا له‌بیر کراوه. به‌ویه‌ری کونجکاو‌ی که‌وتمه‌ته‌مه‌شاکردنی نامه‌که. نامه‌که‌هیچ ئە‌دره‌سیکی له‌سه‌ر نه‌بوو، له‌خواره‌وه‌له‌جیاتی ئیمزا و ناو دوو پیتی " س. و " ی له‌سه‌ر بوو... ئە‌مه‌هینده‌ی دی سه‌رنجی راکیشام. په‌ره‌کانی نامه‌که‌م که‌ته‌قربه‌ن پیکه‌وه‌نووسابوون، هه‌ل‌دایه‌وه. مانه‌وه‌ی زۆری له‌تویی کتیبه‌که‌دا، کۆمه‌لیک فۆرمی چوارگۆشه‌یی و لاکیشه‌یی له‌سه‌ر لاپه‌ره‌کانی نامه‌که‌نه‌خشاندبوو، چینه‌کانی نامه‌که‌زه‌رد و کۆن بووبوون. خۆیابوو که‌نامه‌که‌چه‌ندین جار خویندرا‌بووه‌وه‌و وه‌کو گه‌نجینه‌یه‌کی گرانبه‌ها له‌م شوینه‌دا هه‌لگیرابوو! به‌رواری نامه‌که‌ئه‌وه‌نده‌کۆن بوو که‌ره‌نگی مه‌ره‌که‌به‌که‌ی کال بووبووه‌وه... به‌ریکه‌وت نیگام له‌سه‌ر چه‌ند وشه‌یه‌کی گیرسایه‌وه، به‌را‌ده‌یه‌ک هه‌په‌سام که‌دله‌کو‌تیم پیکه‌وت. زۆر شله‌ژام، ئیدی بی‌ئوه‌ی بریاری خویندنه‌وه‌ی نامه‌که‌بده‌م چه‌ند جاریک له‌نیو ده‌ستما ئە‌م دیو و ئە‌ودیوم کرد. له‌ناکاوا دامه‌به‌ر روناکیه‌که: به‌لن! چه‌ند دلۆپه‌روندکیک به‌سه‌ر نامه‌که‌وه‌و شک بووبووه‌وه... په‌له‌و جیگا‌کانیان هیشتا به‌سه‌ر کاغه‌زی نامه‌که‌وه‌دیاربوو. هه‌ندی وشه‌به‌هۆی کاریگه‌ری روندکه‌کانه‌وه‌سرا‌بووه‌وه‌یان شیوا‌بوون، ئاخۆ ئە‌م فرمیسکانه‌له‌چاوی کی‌رژابوون؟ ئاخری خۆم

پېننه گيرا و نيوه لاپهړه يه كه مې نامه كه م خوينده وه. له سهر ساميا هاواريك له سينه مه وه بهرز بووه وه. كتيبه كه م له جينگه خوى دانايه وه و درگاي كتيبخانه كه م داخست و نامه كه م خسته باخه لم و به هه شتاو بو ژورره كه ي خوم گه پامه وه تا درگا له سهر خو داخه م و به تهنيا خويندنه وه ي نامه كه ته واو بكه م. دللم هينده به تووندى لى ددا كه وشه كان به بهرچاوما سه مايان ده كرد. ماوه يه كى زورى پېچوو تا له مه سه له كه حالى بووم. ئەم نامه يه نه ينيه كى بو كه شف ده كردم كه له ميژ بو، گومان و نيگه رانى له لاي من دروست كر دبوو... ئەم نامه يه شو كى كردم، چونكه به مه زهنده ئەو كه سه م دوزيبه وه كه بوى نووسرابوو. دهمزاني كه به خويندنه وه ي نامه كه تاوانيكى خراپ ده كه م، به لام خوليا و وه سه سه كه له من به هيژتر بوو. نامه كه بو ئەلكساندرين ميخائيلوفنا نووسرابوو.

يه كسه ر كو پيه كم له بهر نامه كه نووسييه وه. به شيويه كى ههندي گونگ له نيوه پوكه كه ي حالى بووم، پاش ئەوه ي دوو سى جارم خوينده وه، زور په ست بووم، خه م دا يگرتم. له و ساته به دواوه ژيانم ههره سى هينا، چونكه ئەم نامه يه به راستى جوړه پيشگو يى و پيشبينييه ك بوو. دللم له ترسا داروخا، ههره سى هينا، به لاي كه مه وه بو ماوه يه كى زور ههره سى هينا. ئيدى من به ته واوه تى ئاينده ي خوم بينى بوو!

نامه ي دوعاخوازي بوو، نامه يه كى گورچكېر و دلته زين بوو. دواى خويندنه وه ي، دللم وتهنگ بوو، وهكو ئەوه بوو هه موو شتيكم له ده ست دا بيت، هه موو شتيكيان لى سه ندبمه وه، ته نانه ت خه ون و ئوميد و ئاواته كانيشم له ده ست چووبن. وهكو ئەوه بوو جگه له ژيانيكى نه زوك و بيهوده، هيچى ديكه م بو نه ما بيته وه.

ئاخو نووسه رى ئەم نامه يه كى بووبى؟ له وه به دواوه چ ژيان و گوزرانيكى هه بووبى؟ نامه كه هينده هيما و ئماژه تيدابوو، كه هيچ گومانيكى نه ده هيسته وه، له هه مان كاتدا هينده ي له گه ز تيدابوو، كه خوينه رى دوو چارى جوړه ها گومرايى و مه زهنده كارى ده كرد!... به لام من به ته واوه تى لى حالى بووم. ته نيا شيواز و ستايلى نووسينى نامه كه، باسى دابرايى ئەو په يوه ندييه ي ده كرد كه دوو دلى ويړان كر دبوو. هه ست و سو زى نووسه ره كه، له نامه كه دا زور روون و خويا بوو. هه ست و سو زه كان زياتر شه قلى شه خسيان هه بوو، بويه به س بوو به ئاسانى ئەو رازهم بو كه شف بييت. فه رموون ئيوه و ده قى نامه كه كه من وشه به وشه كو پيم كر دوه ته وه:

"خو تو به منت گوت له بيرت ناكه م. من باوه ر به قسه كانت ده كه م و له مه ودوا به و به لينه ده ژيم. نها پيوسته له يه كدى جيا بيينه وه، چونكه كاتى جيا بوونه وه مان هاتوه! خوشه ويسته شيرين و خه مگينه كه م، من زور له ميژه ئەمهم ده زانى، به لام ته نيا ئەمرو تى گه يشتم. به دريژايى ئەو ماوه يه ي كه خوشت ده ويستم، تا قه ساتى نه بووه كه دللم نيگه ران نه بووبى، باوه ر ده كه ي من له پيناو عه شق و قيانه كه ماندا هينده م ئازار كيشاوه كه ئيستا هه ست به ئاسوده يى و بارسووكى ده كه م؟ له ميژ بوو دهمزاني كه ئەم په يوه ندييه مان كو تايى ديت و له هه وه له وه ئەم دابرا نه مان له چاره نووسراوه! داخ له ده ست قه ده ر!... گوى بگره ئەلكساندرين من و تو هاوكوف و هاوپرز نه بووين، من هه ميشه، به لى هه ميشه هه ستم به وه ده كرد. من شاينه ي تو نه بووم، بويه ده بى هه رخوم، سزاي مه رگى شادمانى خوم ته حه موول بكه م! تو خوت بللى، من به رله ناسينى تو چ بووم؟ ئەى خود! نها دوو سال بوريوه و من تاكو ئيستا تينه گه ييوم كه تو چما منت خوش ويستوه! ئەسله ن تينا گه م شتى وا چون روويداوه و چون رووده ات؟! تو وه بير خوتى بيته وه كه من له چاو تودا چيم. ئايا من شاينه ي ئەوه بووم كه تو ئاور له من بده يته وه و من هه لبري ريت؟ من پياويكى ناقولا، ناله بار، گه مژه، گرژ و مون بووم. من ئاره زوى

ژیانئیکى دیم نه ده کرد و، له بییری ئه وه دا نه بووم که ژیانئیکى دیکه بجه پینم، هه موو شتیک له مندا خهفه بووبوو، هه موو شتیکى ئه م دنیا یه م له کاره عه جیب و رۆژانه که ی خۆمدا ده بیینی. هه موو هۆش و بیرم له لای سبه ی بوو؛ ته نانه ت سه باره به وهش خه مسارد و بیموبالات بووم. پینشتریش، واته پینش ئه و کاته به ماوه یه کی زۆر بریک خه یال پلاوانم له که لله دا بوو و خه ونین گه نجانم ده بیینی. به لام ئه وه کۆن بوو، زۆر کۆن بوو، ماوه یه کی یه جگار زۆری به سه ردا بووری بوو، من به راده یه ک خووم به ژیانى ته نیایی و گوشه گیرانه و یه کهاوی خۆمه وه گرتبوو، هه ستم به و شه خته و زوقمه نه ده کرد که دلئى گرتبووم. دلم له غورابى خه ودا بوو. ئه وسا له دلئى خۆدا ده مگوت که جارئیکى دى هه رگیز هه تاو له دلئى من هه لئایه ت. من باوه ریم به م واقیعه هه بوو، هیچ هه ولئیکم بۆ گۆرینی نه ده دا، چونکه ده مزانی که دیاره ئه مه قه ده رى منه! ئه وه بوو که وه ختایه ک تۆ به لای مندا بووریت، باوه ریم نه ده کرد زاتی ئه وه م هه بی چاوه لبریم و ته مه شای تۆ بکه م: من له هه نه بر تۆ جگه له کۆیله یه ک هیچی دى نه بووم. دلم نه ته نگ بوو نه ده گوشرا و نه به لای تۆدا داده کشا. توندتر له جارن لینی نه ده دا، رۆحم هه رچه نه ده به پرسنگی رۆحی تۆ روناک ده بووه وه، به لام رۆحی تۆی نه ناسی.

به هه رحال ئه م هه سته ی من بریک گۆنگ و که ر بوو. من هه ستم به وه ده کرد، چونکه میروویه کی هیچش که له تیشکی خۆرا غه رق ده بی هه ست به گه رمی ده کات، ئه و گۆله به شکۆیه ش که میرووه که په نای ده باتی هه ست به ختوکه و جۆره نه وازشیک ده کات!.. منیش ئه و شه وه دواى ئه و قسانه ی که ناخی ناخمی هه ژاند، گێژ و کاسی کردم، ئه قلئى بردم، له هه موو شتیک حالئى بووم، له بییرته؟ ده زانی هه موو شتیک له مندا به راده یه ک گۆرا، که قه ناعه تم له لا دروست بوو که له زمانى تۆ تیناگه م؟ من هه رگیز، رۆژئى له رۆژان باسی ئه وه م بۆ تۆ نه کرد و تۆش هیچت له و باره یه وه نه زانی. من ئیدی گۆرام، ئه و که سه ی پینش ناسینی تۆ نه مام. ئه گه ر توانیام قسه ت ده گه لدا بکه م، ئه گه ر زاتم کردبا بتدوینم. ده مئى بوو، هه موو شتیکم پى گوتبووی. به لام بیده نگ بووم. که نها ئه وه ت بۆ ده درکینم، له به ر ئه وه یه که بزانی چ که سیک به جیدئیلئیت و ئه و پیاوه ی له تۆ هاویر ده بیئت کئیه! ئه رئى به راست ده زانی من له که یه وه فییری زمانى تۆ بووم؟ له و کاته وه که قیان وه کو ئاگر به ربووه سه راپام، وه کو ژه هر چووه خوینمه وه، دل و میشکی هه ژاندم. مه ست بووم، گۆج و ئیفلیج بووم، بیئه وه ی بیر له وه بکه مه وه که هاوکوفی تۆم، هاوشانی تۆم، شایسته ی تۆم، به ده م قیانی پاک و بیگه ردی تۆوه هاتم. من تۆم نه ده ناسی. وه لامئى من بۆتۆ، وه کو وه لامئى که سیک بوو- هه لبه ته له نه رینی منه وه - که بیه وئى بۆ ئاستی من دابه زئى، نه که سیک بیه وئى من بۆ پایه و ئاستی خۆی به رز بکاته وه. ده زانی من چۆنم له تۆ ده روانئى، مه زهنده ی چیم له تۆ ده کرد و مانای رسته ی که " بیه وئى بۆ ئاستی من دابه زئى " چیه؟ به لام نا، نایلیم، نامه وئى به و ئیعترافه تۆ بره نجینم. به لام هه ز ده که م له یه ک شت دلئیات بکه م و ئه ویش ئه وه یه که تۆ ده رباره ی من زۆر به هه له چووبووی! من هه رگیزاو هه رگیز نه مده توانی خۆم بگه یه نمه پایه و ئاستی تۆ. من دواى ئه وه ی زمانى تۆ فییر بووم، له تۆ تیگه یشتم، جگه له ته مه شاگردنی تۆ هیچی دیکه م له ده ست نه ده هات، تۆیه ک که من رایه م نه ده که وت بگه مه ئاستی تۆ، تۆیه ک که له راده به ده ر خۆشت ده ویستم. به لام ئه مه نابیته پاکانه بۆ هه له که م. په یوه ندی من به تۆوه، قیان و عه شق نه بوو. به لئى من له وشه ی خۆشه ویستی ده ترسام و ریگه م به خۆ نه ده دا و به ره وام نه ده بیینی که خۆشم بوئی، چونکه خۆشه ویستی جۆریکه له سه فا و ویسالى رۆحی و یه کسانى که من شایسته ی نه بووم!.. من خۆیشم نه مده زانی چم له دل و ده رووندایه! ئاخ! چۆن ئه م شتانه به تۆ بلیم و چۆن لئیتی بگه یه نم؟... له هه وه له وه باوه ریم نه ده کرد... له بییرته وه ختایه ک پاش بننانه وه و دامرکانه وه ی سۆز و گودازه هه ولئینه کانم، ئیدی چاوه لئله کانم روناک بوونه وه و توانیان به روونی شته کان ببینن، وه ختایه ک که جگه له هه سته ی پاک و بی

غەل و غەش چ شتیکی دیکه له ئارادا نەما، له بیرته که له و کاتەدا هەموو کاردانەوهیەکی من بریتی بوو له حیرەت و پەشۆکان و ترس و من له ناکاوا بە دەم گریان و هەنسک هەلدانەوه، که و تەمە خاک و پای تو، خۆم هاویشتە سەر لاقی تو؟ له بیرته که تو چۆن بە ترس و نیگەرانییەوه لیت پرسیم که چیمە؟ من مات و بیدەنگ بووم، چونکه نەمدەتوانی وەلامت بە دەمەوه. گیانم له خۆشیا ئۆقرەوی نەدەگرت. شادی و خۆشی بووبوو بە بار بە سەر مەوه؛ بەرگەیم نەدەگرت. گریان و فرمیسکەکانم پێیان دەگوتم: چما ئەم هەموو خۆشیەم پێپراوه؟ من له کوی شایستەیی ئەمە بووم؟

خوشکی... خوشکە ئازیزەکەم، خوشکی زۆر خۆشەوایستم! خۆزگە دەتزانێ لەو رۆژەوه که خۆم بە شایستە و هاوشانی تو نەدەزانی، چەندجار و چۆن بە دزی تووه، بیئەوهی بەخۆت بزانی کراسەکەتم ماچ کردوو، ئیدی بە دەم ئەم هەستەوه هەناسەم تەنگ دەبوو، دلم بە ئەسپایی و بەرەبەرە دەکەوتە لیدان، له تووایە دەیهوی بۆ هەتاهەتایە له لیدان بکەوی. که دەستم دەگرتیت، سەفا و پاکێ روحی تو بە پرا دەیهک دەیترساندم که رەنگم زەرد هەلدەگەرا و ئازام دەکەوتە لەرزین. ئاخ، حەیفی که من ناتوانم گریی دلی خۆم بۆ تو بکەمەوه، ئەوهی له دلمدا پەنگاوتەوه بۆتی هەلبرێژم، ئەوه بینمە سەر زمان که جارەهای جار ویستوو مە پیتی بلیم. ئایا دەزانی که زۆرجار میهر و سۆز و میریقانی هەمیشەیی تو، رەنجاندوومی، ئازاری داوم؟ که ماچت کردم (ئەم شادیەم یەک جار بە نەسیب بوو و هەرگیز له بیرم ناچیتەوه) تەتومانێ بەرچاوی گرتم و هەستکرد سەرپای گیانم توایەوه، بووبە ئاو. نازانم چما له و دەمدا لەبەر پیتی تۆدا نەمردم؟ هەست دەکەوی که من بۆ یەکەمجار بە شیوهی تاک دەتدوینم، هەرچەندە دەمیکە تۆ داوای ئەوەت لیکردبووم، بە شیوهی تاک بتدوینم. تیدەگەیی مەبەستم لەم قسەیه چیبی؟ دەمەوی هەموو شتیکت پێ بلیم و هەموو شتیکت پیدەلیم: بەلێ، تو منت زۆر خۆش دەوی، وەکو چۆن خوشکیک برای خۆی خۆش دەوی. تو منت وەکو داھینەرێک که خەلقەندە و ئافەریدەیی خۆی خۆش دەوی، بە و ئاویە منت خۆش دەوی. چونکه تۆ دلی منت ژیان دەوه؛ چونکه تۆ ئومیدێکی خۆشت له دلی مندا چاند. بەلێ من باشارم نەبوو. من تا ئەمڕۆ هەرگیز تۆم بە خوشکی گاز نەکردبوو؛ چونکه نەمدەتوانی بێم بە برات، چونکه ئیمە هاوشان و هاوکوفی یەکدی نین، چونکه تۆ سەبارەت بە من سەرچیغ چووی!

وەکو دەبینی من تەنیا باسی خۆم دەکەم، تەنانەت لەم دەمەشدا که دووچاری بەدبەختیەکی زۆرم، تەنیا بیر له خۆم دەکەمەوه، هەرچەندە دەزانم که تۆ خەم له قەدەر و چارەنووسی من دەخۆی. ئاخ دۆستی میریقانم! تۆ خەمی منت نەبی، خۆت له پیناوی مندا ئەزیزەت مەدە! دەزانی چەند هەست بە سووکی و بچووکی خۆم دەکەم؟ هەموو شتیکی ئاشکرا بوو و دەنگۆ له هەموو شوینی بلاو بوو تەوه!... بەبۆنەیی منەوه، تۆ دەبیزرینن و سووکایەتیت پیدەکەن، گالتەت پیدەکەن، چونکه من بەلای ئەوانەوه بوونەوه ریکی هیچ و پووچم!..

ئاخ، چ هەلەیهکم کرد که شایستەیی تۆ نەبووم!... ئەگەر من بەها و پینگەیهکی زیاترم هەبوا، ئەگەر بە گوێرەیی راستە و پرگالی ئەوان شایستەیی ریز و حورمەت بام، ئەگەر بە گوێرەیی پیوهری وان خودان که سایەتی بوا، چاوپۆشیان لیدەکردی. بەلام من که سیکی گومناوم، که سیکی لیبۆکم، هیچ شتیکی له لیبۆکی خراتر نییە دەنا کێ دەتوانی جارت لیدات؟ چ که سیکی رایەیی ئەوهی دەبی، هیچ شتیکی منی نەکوشتوو زماندریژی ئەو که سانه نەبیت؛ من هەمیشە پیاویکی زەعیف بووم. دەزانی نەها له چ حالیکدام؟ خۆم گالتە بەخۆم دەکەم، بەخۆم پرا دەبویرم و وا هەستدەکەم که هەق بەوانە، بۆیه جگە له که سیکی کۆمیدی، لیبۆک و بیزراو هیچی دی نیم... خۆم هەست بەم حالەم دەکەم؛ له سەرۆسیمای خۆ، له سەرپای بوونی خۆ، له گشت خوو و خدەکانی خۆ، له هەلس و

کهوتی بینه زاکه تی خۆم وەرەز و بیزارم و هەمیشەش لێی بیزار بووم! ئاخ، لەم نائومییدی و ڕەشبینییە نابەجێیەم ببورە! تۆ فیرت کردم کە سێکی ڕاشکاو بم و هیچ شتیک لە دلی خۆدا نەهێلمەوه.

من نەها تۆم لە دەست داوه، من تۆم کرد بە گەپجارێ ئاشنا و بیگانه، چونکە شایستە و هاوشانی تۆ نەبووم. ئەم بیروکەیه ئازارم دەدات. بیوچان لە مێشکەدا دەخولیتەوه. دلم ژەهرای دەکات. هەمیشە ئەوه دینمە بەرچاوی خۆم کە تۆ جگە لەو پیاوهی کە بە نەرینی خۆت لە مندا دۆزیبووتەوه چ کە سێکی دیکەت خۆش نەویستوو، بەلام تۆ سەبارەت بە من سەرچیغ چووی، بەهەله چووی؛ ئەوه ئەزیهتم دەدا، عەزابی ڕوحم دەدات، خەریکە دەمکوژیت، ئەوهیه کە ئەقلم لەسەردا ناهێلێ، شیت و شبرم دەکات!

بۆیه مالاواییت لێدەکەم، خاتری تە، بە دوعا!... نەها هەموو شتیک دەزانن، بەدەنگی بەرز جاری خۆ دەدەن و زمانیان لێ بەرەللا کردوو و عەیب و ئیراد دەگرن (من بەخۆم گویم لێیان بوو) نەها کە من لە بەرچاوی خۆیشم سووک بووم، شەرم لە خۆم و لە تۆش دەکەم، شەرم لەوه دەکەم کە منت بەگەن کردوو. نەها کە نەعلەتم لە خۆ کروو، دەبی سەری خۆ هەلگرم، خۆم ون بکەم، بۆ ئەوهی تۆ ئاسوودە ببیت. ئیدی حوکمی قەدر وایە کە ئیدی هەرگیز من نابینی، هەرگیز. دەبی دیار نەمینم، ئەمەش حوکمی قەدرە! قەدر زۆر شتی پێ بەخشیبوو، بەلام بە سەهۆ چووبوو، نەها قەرەبووی سەهۆکەیی خۆی دەکاتەوه و هەرچیەکی دابوومی لیمی دەسەنیتەوه. ئیمە لێکی نزیک بووینەوه و یەکتیمان ناسی، نەها تا دیداری ئاینده لێکی هاوێر دەبین، ئاخۆ ئەم دیداری ئایندهیه کە و لە کوی دیتەدی؟ ئاە گیانەکەم پیم بلێ ئاخۆ لە کوی یەکی دەبینینەوه و من کویت بۆ بگەریم؟... ئاخۆ ئەگەر تووش بووم دەتاسمەوه، کە تووشم بوی دەم ناسیتەوه؟... دل و دەروونم تەژییه لە تۆ، لیوانلیوه لە تۆ. ئاخ! ئەم عەزاب و سزایە لە پای چی؟... چما دەبی لێکی دابریین؟ بلێ، پیم بلێ! چونکە من تیناگەم و نازانم - پیم بلێ کە چۆن مەرووف ژێانی خۆی لەت دەکات؟... چۆن دەتوانی دلی خۆی لە لەشی دەربینی، چۆن دەتوانی بەبی دل بژی؟... ئاە، هەرچی دەکەم و دەکووشم، ناتوانم وینای ئەوه بکەم کە لەمڕۆ بەدواوه هەرگیزاو هەرگیز تۆ نابینم!

خودایا چەندیان هاوار کرد!... خۆزگە دەترانی چەند خەمی گیانی تۆمە!... ماوهیه ک لەمە پێش میردەکەتم بینی؛ ئیمە، من و تۆ شتاقمان شایستەیی ئەو نین، هەرچەندە کەسمان هیچ تاوانیکمان دەرەق بەو نەکردوو. ئەو ئاگای لە هەموو شتیکە، چونکە پیکەوهی دیتووین و، هەموو شتیک دەزانن. لە میژە کە هەموو شتیک بۆ ئەو وەکو ڕۆژی ڕوناک عەیانە. قارەمانانە لایەنی تۆی گرتوو و تۆ ڕزگار دەکات؛ ئەو تۆ لە شەری ئەم واتە وات و مقو مقو و هەرا و هەنگامانە ڕزگار دەکات. تۆی خۆشدهوی و بی ئەندازە قەدرت دەزانن؛ ئەو تۆ ڕزگار دەکات و من هەلدیم!... بەرهو پیری چووم ویستم دەستی ماچ بکەم... بەلام ئەو داوای لێکردم کە بلەز لەویندەر بڕۆم. یەکسەر بەگویم کرد. دەلین گوایه لەسەر تۆ دەگەل ئەواندا بە شەر هاتوو. هەر هەمووان لەوی دژی تۆن. هەمووان بە کەسێکی سازشکار و لاوازی دەزانن. ئەهی خوایه! خوا دەزانن چیتریان گوتوو!؟ ئەوانە نازانن، ناتوانن تیبگەن، توانای تیبگەشتنیان نییه! گیانەکەم بیانبوورە، وەکو چۆن من بەخشیووم. هەرچەندە منیان لە تۆ زیاتر چەوساندوووتەوه!

ئیدی تیناگەم و نازانم چیت بۆ بنووسم. دوینی لە دوعاخوازییەکەما چیم پێگوتیت؟ خۆیشم بیرم نەماوه کە چیم گوتوو. من ئاگام لەخۆ نەبوو و تۆ دەگریای... بمبوورە بمکە بەخاتری ئەو فرمیسکانە! چونکە من لاوام، ترسنۆکم!

دەموست شتیکی دیکەت پێ بلیم... ئا! خۆزگە جاریکی دیکە دەمتوانی، وەکو چۆن نەها ئەم نامە یە بە ڕوندکی چاوانم ئاو دەدەم، بەو ئاویە دەستەکانی تۆم ئاو دەدا!... خۆزگە دەمتوانی جاریکی دی بکەومە خاک و پات!... ئاخ! خۆزگە ئەوان جوانی هەستی تۆیان دەرک دەکرد!... بەلام حەیفی کوێرن، چاوی بینایان نییە، دلایان یە کپارچە غروور و خۆپەرستییە... نابین و هەرگیز نابین، چونکە توانای دیتنیان نییە. باوەر ناکەن کە تۆ کەسیکی پاک و بیگەردیت، تەنانەت ئەگەر هەموو خەلکی دنیا بیتە بەر دەرگای دادگایەکی ئەوان و شایەدی بۆ پاک و بیگەردی تۆ بدەن، هەر باوەر ناکەن. ناتوانن لە هیچ شتیکی تینگەن. لەوەی پتر گەرەکیانە بە چ بەردیک بەردە بارانت بکەن؟!... ئەمانە شەرم و حەیایان نییە، پەکیان لە بەرد ناکەوئ! ئەم کارەیان لە دەست دێ، چونکە دەزانن چۆن دەست بدەن بەرد، هەموو دەست بە بەردەوه دەلێن کە ئەگەر تۆ پاک و بێ گوناح بێ، گوناحت بە ملی ئەوان!... ئاخ، خۆزگە دەیانزانی چ دەکەن!... خۆزگە دەرفەتی ئەو هەبواوە کە هەموو شتیکیان بێ پەردە و بەبێ ترس و دوو دلای، بۆ بگێردراباوە، تا بەلکو چاوی و گوێ و میتشکیان دەکرایەوه و باوەریان دەکرد! بەلام، نا، بەو ئەندازە یەش بەدرا و نالەبار نین... ڕەنگە من لە نائومیدی و ڕەشبینی خۆما بەو ئاویە تۆمەتباریان بکەم. ڕەنگیشە ترس و نیگەرانی من، ترس لەلای تۆش دروست بکات. بەلام ئازیزەکەم، ئازیزی دلەکی من، نە لەوان و نە لە هیچ شتیکی مەترسە. چونکە دواجار هەر تێت دەگەن، ئەو نییە یەکیکیان تێت گەیشتووە؟ ئەو یەکە مێردەکەتە. کەواتە نائومید مەبە!

بە دوعا ئازیزم، خاتری تە. پیت نالیم سوپاس، بەلکو پیت دەلیم بە دوعا... بۆ هەتا هەتایە. "

"س. و"

پەشیوی و نیگەرانی - دواي خۆیندەوهی نامەکە - بە ئەندازە یەک بوو کە تا ماوێهەکی زۆر، بەخۆیشم نەمدەزانی چم بەسەر هاتوو. لە هەمان کاتدا هەم پەریشان بووم و هەم حایر و حەپەساو، واقعییەت و حەقیقەت لە ناکاوا ئاویتەتی ئەم ژیانە دەولەمەند و پڕ خەون و خەیاڵە دەبوو کە من لە زەرفی ئەم سنی سالیەدا بەسەرم برد. بەوپەری ترسەوه هەستم دەکرد سڕیکم کەوتوووە بەردەست، بووم بە پاسەوانی رازیکی گەورە، کە سەراپای داگرتووم... چۆن؟ من بەخۆم هیچی لێ حالی نەدەبووم، بەلام دلنیا بووم کە ژيانی ئاینده و نوێی من لەو ساتەوه دەست پێدەکات. بەبێئەوهی بەخۆم بمەوئ، دەبواوە لە ئیستاوه پشکیکی دیاریکراو لە ژیان و پەيوەندی کەسانیک لە ئەستۆ بگرم کە تا ئەو ڕۆژە بۆ من بە هەموو دنیا دەهاتە ژماردن. ئەو دەبوو کە ترس سەراپای داگرتم : چۆن خۆم لە ژيانی تايبەتی وان هەلقورتنیم. منی کە تەنیا بابایەکی غەوارە بووم؟.. من دەمکرده چی بۆ ئەوان، دەمتوانی چیان بۆ ببەم؟ چۆن ئەو دووانە ی کە منیان بەسەر و رازی کەسیکی دیبەوه دەبەستەوه، دەکرانەوه؟... لە کوێ ئەمەم زانیابا؟.. لەگین بوو کە ڕۆلە تازەکەم هەم بۆ خۆم و هەم بۆ ئەوان خراپ بێ... نەمدەتوانی بیدەنگ بم، دەستبەرداری ئەو ڕۆلە بيم کە بە ملی مندا هاتبوو، ئەوهی کە کە شەفم کردبوو، بۆ هەتا هەتایە لە دلای خۆدا زیندە بەچالی بکەم. لەم کەین و بەینەدا چی بەسەر مندا دەهات؟ ئەوهی من کە شەفم کردبوو چی دەگەیاندا؟... هەزار و یەک پرسیاری گۆنگ و بەتەمتومان لە بەردەمدا قوت دەبوو، هەناسە ی تەنگ دەکردم و ئازاری دەدام. تەواو سەرم لیشیوابوو.

پاشان، ئەو نەندە ی لە بیرم مابێ، بەهەندی سات و حالەت دا تییەڕیم کە پڕ بوون لە هەستی تازە و بێ پێشینە. وەکو ئەو بوو کە شتیکی لە دەروونم دەرچوو بێ: خەم و پەژارە و نیگەرانی کۆنەکەم لە دل و دەروون دەپەویبەوه و نیگەرانیەکی تازە جیی دەگریتەوه کە من لە باندۆرەکی بیئاگا بووم. نەمدەزانی دەبواوە بەو حالە

خه مبار بم يان شادمان بم. لهو ساته دا ههستي كه سيكم هه بوو كه بو هه تاهه تايه مالي خووي به جي بيليت، ههستي كه سيك كه مالئاوايي له ژياني ئارامي خووي بكات و ريگهي كوچ و سه فەر بو ولا تيكي ناديار و غه ريب بگريته بهر، به دلي ته ژي كول و كوفا نه وه بير لهو ئاينده يه بكاته وه كه ئايا ئاينده ي لهو ولاته غه ريبه دا كه بوي ده چي، خراب ده بي يان باش، ههنگي بو دوا جار ئاورپيكي ده ورو به ري خووي ده داته وه و له دلي خويدا مالئاوايي له رابردووي خووي ده كات. ئه نجام گريه و زاري دلي ريش ريش كردم، ههستم ده كرد پيوستم به وه يه كه سيك بدينم، دهنگي كه سيك بژنه وم، دهست له ملي كه سيك وه رينم و به كامي دل ماچي بكه م.

نه ده متواني و نه ده مويست به تهنن بم. به هه شتاو بولاي ئه لكساندرين ميخائيلو فئا چووم و هه موو شه وه كه م له نك وي به سه ر برد. هه ر هه ردوو كمان بووين. تكام ليكرد به ديار پيانو كه وه دانه نيشيت و داواي سترينم لينه كات. تا قه تي هيج شتيك نه بوو. بيرم له سه ر هيج شتيك نه ده گيرسايه وه. و ابزانم هه ردوو كمان، به دوو قولی گريين. به لام ئه وه م له بيره كه من ئه وم زور ترساند. ئه و ليم ده پارايه وه كه هينور بيمه وه و هينده نيگه ران و نار ههت نه بم، به ترس و نيگه رانيه كي فره وه چاوديري ده كرد و به ردوام دوو باره ي ده كرد وه كه وادياره نه خو شيت و هيج به خه مي خو ته وه نيت. ئه نجام به بيئه وه ي بزانم چيده كه م هه ستام و ئه لكساندرين - م به جي هيشت، ئه له هه قی زور بيتا قهت و بيحال بووم، به ده م له رز و تا وه خه وتم.

***

داواي چه ندين روژ ئه وسا وه خو هاتمه وه و توانيم ره وشه كان به رووني ببينم. ئه وكاته هه ردوو كمان؛ من و ئه لكساندرين ميخائيلو فيچ له تهنيايي و گو شه گيري ته واودا ده ژيائين. پيبر ئه لكساندروف فيچ له پترسبورگ نه بوو. به كاري تايه تي بو موسكو رووي بوو و ده بوايه سي هه فته له وينده ر بمابايه وه. هه رچه ند ماوه ي ئه م فيراقه زور كه م بوو به لام ئه لكساندرين ميخائيلو فئا، زوري له بهر گران و پتي خه مبار بوو... هه نديچار هيور ده بووه وه، به لام خووي له من دوور ده گرت، له وه ده چوو من بيم به بار به سه ريبه وه. منيش مه يلي تهنيايم ده كرد. بير كردنه وه م ته مومژاوي، له بير و هزريني نه خو شان ده چوو، دل ته نگ بوو. جاري واهه بوو دوو دانه سه عاتي ته واو به ده م ئه م بير و ئه نديشه پر ئازارانه وه ده ژيام؛ له و ده مانه دا وام خه يال ده كرد كه ده نكيك ده ژنه وم، دهنگي كه سيك كه به كاوه خو ته وسي پيده كردم، ههستم ده كرد نيگه راني و په شيو ييه ك دزه ده كاته گيانمه وه و هه موو بير و هزرينم ده شيو يينيت. نه مده تواني خو م له و خه يالاتانه ده رباز بكه م كه په يتا په يتا هير شيان بو دينا م و حه جمانيان له بهر بري بووم.

ئه و رهنج و ئازاره دوور و دريژ و بيهودانه، ئه و هه موو په ريشاني و ئه م هه موو فيداكار يانه ي كه ئه لكساندرين ميخائيلو فئا، به زه ليلي، به بيدهنگي، بيئه وه ي ورته ي ليوه بيت، ته حه موولي ده كرد، هه موو ئه وانه م دينا يه به رچاوي خو م و ههستم ده كرد ئه م هه موو فيداكار يه بيهوديه هيج ده ردئ ده رمان ناكات. ههستم ده كرد ئه و كه سه ي كه ئه لكساندرين به و ئاوايه خووي بو كوشتوو، نهك هيج حيساييك بو ئه لكساندرين ناكات، به لكو گالته شي پنده كات؛ پتي راده بويري.. ده تگوت تاوانباريك ده بينم كه له كه سيكي پاك و بيگه رد ده بووري... تاوانبار دادگايي بيتاوان ده كات، كه ئه و حاله م ده بيني جه رگم خويني ده ده لان! له ناخي دله وه، ئوميدم ده كرد كه بتوانم خو له و گومانانه ده رباز بكه م... نه فره تم له و پياوه ده كرد، رقم له خو م ده بووه وه، چونكه گريمانه كانم جگه له زنجيره يه ك خه ملاندن و مه زهنده و مه زهنده كاري خو م هيجي دي نه بوو، ويژدانم هيج پاكانه يه كي بو گومان و مه زهنده و خه يالاته كانم پينه بوو. پاشان كه وتمه هه لسه نگاندن و شيكردنه وه ي هه نديك له رسته كاني نامه كه، و دوا هاواري

ئەم دوعاخووزىيە ترسناكە. ئەو پياووم دىننايە بەرچاوى خەيالى خۆم كە هاوشان و هاوكوفى ئەلكساندرين ميخائيلوفنا نەبوو. ھەولم دەدا كە ھەموو لايەنە دزىو و كرىتەكانى ماناى ئەم وشەيە بدۆزمەو، ئەم دوعاخووزىيە نائومىدانەيە ئەزىيەتى دەدام : " من شەرم لە خۆم و لە تۆ دەكەم، شەرم لەمە دەكەم كە منت ھەلبژاردووە! "... ئەم پياوھ كى بوو؟ ئەم دوو بوونەوەرە خەفەتيان لە چى دەخوارد. سوپيان لە چى دەخوارد، چ شىتيكيان لە دەست دابوو؟ دووبارە خۆم كۆنترۆل دەكرد، دەستم بە خويندەنەوھى نامەكە دەكردو، لە نائومىديدا دلم لەت لەت دەبوو، سەرم لىي دەسورما، ئەوسا نامەكە لە دەستم بەردەبوو، دلم لە جارن پتر تەنگ دەبوو؛ دەگوشر، دووچارى سۆز و گودانزىكى و ھا دەبووم، لەزگ بوو خەفە بىم... بەھرحال ھەموو ئەو پىرسانە دەبوو بە ھەر شىوھيەك بوو ھەكلايى بكرىتەو، بەلام من پىگەي چارەسەرم نەدەدۆزىو، لىي دەترسام!

بەلى، ئەو پۆژەي كە دەنگى گالىسكەكەي پىير ئەلكساندروفىچ، كە لە سەفەرى مۆسكۆ گەرايەو، لە ھەوشەدا بەرز بوو، ئەم دەمەن زۆر نەخۆش بووم. ئەلكساندرين ميخائيلوفنا قىوھەيەكى شادى بۆ كرد و بلەز چوو پىشوازي مېردەكەي، بەلام من مات و ھەيران لە جىي خۆم نەجولام. لەبىرمە لە چۆن تا رادەي ترس، لە ناكاو ھەپەسام، جلەوي خۆم پىنەگىرا و بلەز بۆ ژوورەكەي خۆم ھەلاتم. سەرم لەو ترسە دەرنەدەكرد كە لە ناكاو يەخانگىرم بوو، بەلام ترسم لەو ترسە ھەبوو. پاش چارەكە سەعاتىك بانگيان كردم و نامەيەكى مېريان دامى. لە ھۆلى پىشوازي و ميواندا كەبىرەكەي نەناسم بىني كە دەگەل پىير ئەلكساندروفىچ دا، لە مۆسكۆو ھاتبوو و لە ھەندى قسەي مەجلىسەكەو بۆم بەدىار كەوت كە ئەم پياوھ نەناسە، بەنيازە تا ماوھەيەكى زۆر لە مالى ئىمەدا بىمىنئەو.

ئەم پياوھ وەكلى مېر بوو، ھاتبوو بۆ پترسبۆرگ تا ھەندى كاروبارى گرىنگى خانەوادەگى ئەو كە لە مېژ بوو پىير ئەلكساندروفىچ لە ئەستۆي گرتبوو، ھەل و فەسل و چارەسەر بكات، يارۆي وەكىل نامەكەي مېرى دامى و گوتى كە شانزادە خانمى چكۆلەش (كاتيا) دەبويست نامەم بۆ بنووسىت و تا دوا خولەكيش داواي لەمن دەكرد چاوەروانى بكەم تا نامەكەي ئامادە دەبىت، بەلام ئەنجام منى بە دەستى خالى بەرپىكرد و تكاي لىكردم كە بە تۆ بلىم كە ھىچ شىتيكى بۆ نووسىن پى نىيە و نامە نووسىن بەبى مانا دەزانى و پىنج بەرپەرى رەش كەردو و پاشان دىرى و خستى تەنەكەي خۆلەو؛ بەكورتىيەكەي گوتى كە دەبى ھەولجار دۆستايەتيەكەمان دەمەزەرد بكرىتەو تا بتوانىن نامە بۆ يەكدى بنووسىن. پاشان ئەوي راسپاردبوو بەلین بەمن بدات كە لە ئايندەيەكى نىزىكا، بەدىدارى يەكدى دەگەين. يارۆي نەناس وەلامى پرسىارە رژدەكانى منى داىو و گوتى بەلینى ئەم دىدارە نىزىكە دروستە و ھىچ خىلافىكى تىانيە، چونكە مالباتى مېر بەنيازە بۆ پترسبۆرگ بگەرىتەو. ئەم ھەوالە بەرپادەيەك خۆشحالى كردم، كە لە كەولى خۆ نەدەھەجمىم. بەغاردان بۆ ژوورەكەي خۆم گەرامەو، دەرگاكام لەسەر خۆم داخست و بەدەم رۆندك رشتنەو نامەكەي مېرم ھەلپچرى. مېر لەم نامەيەدا مژدەي دابوومى كە بەو زوانە دەگەل كاتىادا دەمىنى، و بە گەرمى پىرۆزبایى بەھرە تازەكەي لىكردبووم، و پشتيوانى خۆي بۆ دەربىبووم و ھىقى ئايندەيەكى پىرشنگدارى بۆ دەخواستم. بەدەم خويندەنەوھى نامەكەو دەگرىام، بەلام خەم و پەژارە و كول و كۆفانىكى بەترەف، بەگەل ئەم رۆندكى شادىە دەكەوت؛ ھىچ سەرم لەو حالەتە دەرنەدەكرد، جگە لەوھى كە لەخۆم دەترسام!

***

چەند پۆژىك بوورى. لەو ژوورەي تەنىشت ژوورەكەي منو، كە پىشتر ژوورى سكرتير و پىشكارەكەي پىير ئەلكساندروفىچ بوو، نھا كەبىر تازەكە لەو ژوورەدا، لە بەيانى زووھو تا دواي نىوھەشەو كارى دەكرد.

زۆر جاریش دەچوو بۇ ئۆفیسەكەى پيیر ئەلكساندروفیچ و دەرگاكهیان له خۆ دادهخت و بەدوو قۆلى مژوولى كار دەبوون...

ئىوارەیهك پاش شیف، ئەلكساندرین میخائیلوفنا، داواى لیكردم بچم بۇ ژوورى میردهكەى و لىی پیرسم كه ئایا مايله بى لهگەل ئیمەدا چا بخواتهوه. بەلام له ژوورهكەى خۆى نهبوو، لهو باوهردا بووم كه تا یهك دوو خولهكى دی دهگەریتتهوه. ئیدی لهوئى چاوهروانم كرد تا بگەریتتهوه. وینهیهك به دیوارهكهوه ههلواسرابوو. لهبیرمه كه تهمەشای وینهكهه كرد و لهپر راپلهكیم. ئەوسا به وردى چاوم تییری، دووچارى حیرت و پهشۆكانى بووم كه خۆیشم له سرهكەى حالى نهدهبووم. وینهكه بریک به بهرزیهوه ههلواسرابوو و چونكه ژوورهكه پیچهك تاریك بوو، ویستم وینهكه له نزیكهوه بدینم. ئیدی بهو نیازه چومه سهر كورسییهك. پیویستم بهوه بوو بهوردی بروانمه ئەو وینهیه، له تو وایه بهتەمام لهودا وهلامى بۇ گومانهكانى خۆم بدۆزمهوه. ئەلههقی چاوهكانى ئەو وینهیه لهپر ههژاندمیان، دلم دالهرزى، تا ئەو رۆژه چاوانى خاوهنى ئەو وینهیهه نهبینى بوو، چونكه ههمیشه له پشت بهرچاڤكهوه پهنهان بوون.

له بیرمه ئەو سهردهمانهى كه زۆر مندال بووم، جۆره ههستیكى گۆنگ و ناديار، نامهفهووم واى لیكردبووم كه ههزم له نیگای ئەو پیاوه نهبى، نها واقیعهكه دروستى ئەو ههستهه دهسهلمینتیت. خهیاالم دى و دهچى. لهناكاوا وام هاته بهرچاوه كه ئەو چاوانهى وینهكه به شهرمهوه، خۆ له نیگای تیژ و زهقى من دهنهوه، قهناعهت هاتوه كه ئەو چاوانه جگه له درۆ و خاپاندن هیچی دیکهیان تیندا نییه.

باوهرى تهواوم هینا كه بهباشى پهیم به رازى ئەو چاوانه بردووه و بهوهۆیهوه، شادى و خۆشییهكى له وهسف نههاتگ له دلما پهیدا بووه. هاواریک له ناخمهوه بهرز بووهوه. لهو دهمهده دهنگیكى سووک - م له پشت خۆمهوه ژنهوت. ئاورم دایهوه، خۆم له ههنبهر پيیر ئەلكساندروفیچ بینیهوه كه زهق زهق له منى دهروانى. وام هاته بهر خهیال كه له ناكاوا سوور بووهوه. منیش له لای خۆمهوه سوور بوومهوه و له سهر كورسییهكهوه بازم دایه خوارهوه و ئەو بهراویژیكى تووند پرسى: - چدهكەى لیره؟ چما چویته ته سهر ئەو كورسییه؟

له ههوهلهوه نهمزانی چ بهرسفیک بدهمهوه. لى پاشان وهخۆ هاتمهوه و بهپینی توانای خۆم پهيامى دهعهوتهكەى ئەلكساندرین میخائیلوفنام پیی گهیاندا. نها لهبیرم نهماوه كه چ وهلامیكى دایهوه و من چۆن له ئۆفیسهكەى ئەو هاتمه دهرهوه. له بیرمه وهختایهك بۇ ژوورهكەى ئەلكساندرین میخائیلوفنا گهرامهوه، ئەو وهلامهه لهبیر چووبوو كه ئەو چاوهروانى بوو. ههر له خۆوه، خوابهختهكى پیمگوت كه میردهكەى دیت.

بهسهرسامى لى پرسیم: - نیهتوچكا ئەوه چیته؟ چما دهم و چاوت سوور بووتهوه! برۆ له ئاوینهده تهمەشای خۆت بکه، چیته؟

كهوتمه زمانهلالكى: - نازانم... رهنگه هى ئەوهبى زۆر بهپهله هاتمهوه.

بهنیگه رانییهوه، له سهر قسهكەى بهردهوام بوو و پرسى: - پيیر ئەلكساندروفیچ چى پیگوتیت؟

من هیچ وهلامیکم نه دایهوه. لهو کاتهده گویم له دهنكى پیی پيیر ئەلكساندروفیچ بوو، من به ههشتاو له ژوورهكه وهدهرکهوتم. دوو سهعاتى تهواو به نیگه رانییهكى له رادهبهدهر چاوهروانم كرد. ئەنجام كه سیک له دووم هات و گوتى ئەلكساندرین میخائیلوفنا داوام دهكات. چووم بۆلای، مات و بیدهنگ له فکران راپووبوو. وهختایهك وهژوور كهوتم، ههوه لچار نیگایهكى خیرا و پرسیار ئامیزی كردم، دواى توزیک چاوى داخست. جۆره بیزاریهك

به پوخسارییه وه دیاربوو. یه کسهر تیگه یشتم که بیحه واسه، کهم قسه دهکات و خوئی له ته مه شاکردنم ده دزیته وه، به دهم ژانه سهره وه وه لآمی ئه و پرسیاره پر میهر و سۆزانه ده داته وه که مستهر " ب " که له وئی دانیشتبوو و لئی ده کرد. پییر ئه لکساندروفیچ، زۆر له جاران کراوه تر، به گفت و لفتتر و پوو خوشتتر بوو، به لآم پووی ده می ته نیا له مستهر " ب " بوو.

ئه لکساندرین میخائیلوفنا، به بیموبالاتی و حواس په رتی ههستا و چوو بهر پیا نوکه.

" ب " پووی کرده من و گوتی: - گۆرانیه کمان بو بلی!

ئه لکساندرین میخائیلوفناش، که وه خو هاته وه و به و پیشنیا زه خو شحال بوو، پشتیوانی له قسه که ی " ب " کرد و گوتی: - به لئ، ئانیت، بلی، گۆرانیه تازه که ت بلی!

من ته مه شام کرد، ئه ویش (ئه لکساندرین) به نیگه رانیه وه ته مه شای منی ده کرد، به لآم من نه متوانی خو م کۆنترۆل بکه م. له جیاتی ئه وه ی له پیا نوکه نزیک ببه وه و گۆرانی بلیم، شهرمن و شپرزه له جیی خو م ره ق راوه ستام، زۆر نیگه ران بووم و نه مه دزانی چۆن خو م پزگار بکه م. ههنگی به ته وا وه تی له پوو دامام، ئیدی به ته وا وه تی ره تم کرده وه که گۆرانی بلیم!

ئه لکساندرین میخائیلوفنا که به وردی له من رامابوو و ناوبه ناو، ژیا و ژیر ته مه شایه کی میرده که ی ده کرد، پرسی: - چما ناته وئی گۆرانی بلیت؟

ئه م نورینه هینده ی دی تووره ی کردم. به و په ری پهستی و شپرزهی، که نه مه دته وانی بیشارمه وه، له پشت می زه که وه هه ستام. سه راپام ده له رزی، به دهم هه ناسه برکیوه گوتم بویه نایلیم چونکه نه ده توانم و نه ده مه وئی بلیم. گوتم هه سته که م نه خوشم. به دهم ئه و قسانه وه چاوم له چاوی وان بری. مه گه ر هه ر خوا بزانی که چه ندم هه ز ده کرد، به تا قی ته نیا و دوور له وان له تاریکی و ته نیایی ژووره که ی خو ما مت بم..

حیره ت و حه په سانیکی زۆر به سیمای " ب " وه ده رکه وت. به لآم ئه لکساندرین میخائیلوفنا که به ئاشکرا نیگه رانی پیوه دیاربوو، هیچ ناره زاییه کی ده رنه بری. ئه وسا پییر ئه لکساندروفیچ له ناکاوا پووی گرژ کرد، له سه ر کورسیه که ی هه ستا و گوتی: بیری چوو که کاریکی به زی هه یه، به هه شتاو له ده رگا وه ده رکه وت و گوتی ئه گه ر فریا که وت تو زیکی دی دیته وه. به لآم به و نیه ته ی که نه بادا نه توانی زوو بگه ریته وه ته وه قه ی ده گه ل " ب " دا کرد!

" ب " یه کسه ر پاش رویشتنی ئه و گوتی: - ئی نه تگوت چیته؟ نه خوشی به سیماته وه دیاره!

به بی سه برییه وه گوتم: - زۆر شه که تم؛ زۆر نه خوشم!

ئه لکساندرین میخائیلوفنا گوتی: - باوه رت پیده که م، په نگت زه رد هه لگه راوه، خو تو زئی له مه پیش په نگت سوور بوو.

ئه وسا له پر بیده نگ بوو. من که به ره و ئه و ده چووم و له پوخساری ئه و ورد ده بوومه وه گوتم: - ئا، په نگم زه رد بووه!

ژنه ی بینهوا بهرگه ی نیگا که ی منی نه گرت، وهکو که سیک به خه تایه که وه گیرایی سهری داخست، چه ند په له یه کی سوور نیشتبوووه سهر گونا زهرده کانی . من دهستیم گرت و ماچم کرد... ئەلکساندرین میخائیلوفنا، به تاسه یه کی راستگویانه وه ته مه شای ئەو هه لویسته ی منی ده کرد. من به هه لچوونه وه گوتم: - بمبووره که ئەمڕۆ کچۆله یه کی به دره سه نی ناله بار و شه رانی بووم. به لام دلنیا به که نه خو شم. زویر مه به. ریگم به با برۆم.

ئەو به زهرده خه نه یه کی پر شهرم و حه یاو ه گوته: - گوئی مه ده یه، هه موومان مندالین. منیش مندالم...

دهمی له په نا گویم نا و به ئەسپایی گوته: - منیش مندالم، زۆر له تو مندالترم. خاتری ته. هه ره پشوو به، خودا شفات بدات، توبی ئەو خواجه لیم زویر مه به!

ئەو تکا بیگهرد و پاک و بی ریایه ی ئەو له ناخه وه هه ژاندمی و گوتم: زویر بوون! له تو؟ ئاخه له سه رچی؟

زۆر په شوکا، وهکو ئەوه ی له نا کاوا له خو ی ترسایت، پرسیاره که ی منی دووباره کرده وه: - له سه ر چی؟ له سه ر چی؟

نیه تو چکا تو به خوت حالی من ده بینی! چیم پیگوته؟ خاتری ته! به لام تو زۆر له من زیره کتری... من له مندالیکی بچوو کیش خراترم!

من که زۆر به قسه که ی ئەو خه مین بووم، بیته وه ی بزانه چ ده لیم: گوتم - وه ی بابا! توخوا وس به!

پاشان جاریکی دی دهستیم ماچکرد و له ده رگا وه ده رکه وتم.

***

خه م و په ژاره یه کی تووند دایگرتم. ئەمه جگه له وه ی که زۆر گله یی و گازنم له خو هه بوو که چما که سیک ی بیموبالات بووم و نه مه ده زانی چون ئاقلانه رهفتار بکه م. هه ستم به ته ریقییه کی ئەو تو ده کرد که حه زم ده کرد بگرم و ئیدی به و خه م و په ژاره یه وه خه وتم.

به یانی وه ختایه ک له خه و رابووم، هه وه لین بیرکردنه وه م ئەمه بوو که شه و بییرییه که ی دویشه و خه ویک ی ناخوش بوو، تراویکه بوو... که وتبووینه سهر هه ندی باسی پووچ و زۆر به جدیمان گرتبوو. هه ره هه موو ئەمه ده گه رایه وه بو ئەوه ی که فیتری ئەوه نه بوو بووین خو مان له باندۆره ده ره که یه کان دور بگرین. له دل ی خودا ده مگوت هه ره هه موو ئەم حاله تانه ده گه ریته وه بو ئەو نامه یه، چونکه ئەو نامه یه جیگه یه کی گه وره تر له خو ی، له میشکی مندا گرتبوو، له راده به ده ره خه یالی منی مژوول کردبوو، بویه لیبرام، فه رامۆشی بکه م و گوئی نه ده می. هه رکه ئەو بریاره م دا هه ستم کرد که باری کول و کۆفانه که م ته واو سووک بوو؛ هه رکه دلنیا بووم که ده توانم به ئاسانی پابه ندی ئەو بریاره ی خو م بیم، به ئاسووده یی و دلنیا یی چووم بو وه رگرتنی وانه ی سترانان.

ته ر و تازهی هه وای به یانان، سووکنایی و ئوخزنی به دل و ده روونم به خشی. ئەم پیاده ره ییه سه حه رییه م بۆلای مامۆستاکه زۆر له گیان خو شبوو. زۆرم پیخوشبوو که له و کاته دا، له ده وره به ری سه عات نۆدا، که شار جموجولی ئاسایی خو ی وه رده گرته وه، به ناو شاردا تیپه رم. ئیمه زیاتر به نیو جه نجالترین و قه ره بالغه ترین کوچه و کۆلاناندا تیپه ره یین. رواله تی ئەم جاده و کوچانه سه رنجی راده کیشام، به تاییه تی ئەو هه قذر ییه ی که له نیوان بچوو کترین ورده کاری ژیا نی رۆژانه و هونه را ده مبینی. هونه ری که له دووری دوو هه نگاوا، له نهومی

دووومی بینایه کی گوره دا چاوه پروانی ده کردم، بینایه که سهرایا پر بوو له خه لکانیک که هیچ زهوق و سهلیقه یه کی موزیکیان نه بوو - من به نیو ئه م چه شاماته دا، که هه رکه سه و مژوولی کاری خوی بوو، کتیبی موزیکه که ی خوم دهن هه نگم دنا و ده چووم به لای درسی ئاواز و گورانیه وه. که چی ناتالی پیر ده گه ل مندا ده هات. به بیته وهی به خوی بزانی، واداری ده کردم که له دلی خودا بپرسم که ئاخو نها بیر له چی ده کاته وه؟ من هه مان پرسیارم سه باره ت به ماموستا و راهینه ره که شم له خوم ده کرد؛ ماموستا که م پیاویکی سه یر بوو، نیوه ئیتالایی و نیوه فه رهنسای بوو، که جار جار به بالی جوش و خروش ده فری، به لام زور به ی کات که سیک بوو خو هه لکیش، به تایبه تی زور پیسه که و به رچاوته نگ بوو، ئه م تایبه تیانه ی ئه و شاد و دلخوشی ده کردم، هه ندیجار ده یه نامه پیکه نین و هه ندیجاری دی ده یخسته م رامن و بیرکرده وه. له لایه کی دیکه وه من هونه ره که ی خوم زور خوش ده ویست و هه زار و یه ک ئومیدم له سه ری هه لده چنی، به خه یال ئاینده یه کی به رز و رازاوه م دینایه به رچاوی خوم، هه میسه به شهوق و زهوق وه، له وانه که مه وه بو مال ده گه رامه وه.. ئه و روزه سه عات ده ی به یانی که له ده رسه که وه بو مال ده هاتمه وه، له رهوش و حالیکی ئاوا پر جوش و خروشدا بووم. خه م و په ژاره ی خوم فه راموش کردبوو، سه رمه ستی خه ون و خه یاله شیرینه کانی خوم بووم. به لام له ناکاوا، له سه ر پلیکانه کاند، به جوری راجله کیم ده تگوت ئاگریکم پیوه نرا، ده نگی پییر ئه لکساندروفیچ که له پلیکانه کانه وه داده گه را، به سه ر سه رمه وه ده نگی دایه وه. که گویم له وه ده نکه بوو هه ستیکی زور ناخوش دایگرتم... بویه ره کانی شهوی رابردوو، زور به روونی له هزر و دلما زندوو بوونه وه، به جوری زندوو بوونه وه که نه متوانی نیگه رانی خوم وه شیرم، به ئاسته میک سه رم له بهر پییر ئه لکساندروفیچ دانه واند... بیگومان سیمام له و ساته دا باری ده روونی نواندوو. چونکه ئه لکساندروفیچ به سه رسامی وه ستا، ده م و چاوم سوور بووه وه، به په له په ل په کانی دیکه م بری... ئه و له دوا ی منه وه ورته ورتیکی کرد و پاشان له سه ر دابه زینی خوی به رده وام بوو.

خه ریک بوو له داخا بگریم. خویشم نه مده زانی که چما ئه و حاله م به سه ر هاتبوو. به درییایی دانی به یانی به شه ره که ی جارن نه بووم، نه ده مزانی چ بریاریک بده م و نه عه قلم به وه دا ده شکا که چون کوتایی به م گیتراوه بینم. هه زار سویندم خوارد که خوم هیور و ئارام بکه مه وه، که چی هه موو جار ترس دووباره به روکی ده گرتمه وه. هه ستم ده کرد که له میرده که ی ئه لکساندرین میخائیلوفنا بیزارم، له هه مان کاتا ئه م نه فره ت و بیزاریه ئازاری ده دام. رقم له خو ده بووه وه، له هه موو دنیا بیزار بووم!... له ژووره که ی خوم ده رنه چووم، ته نانه ت نه چوومه دیده نی ئه لکساندرین میخائیلوفناش. ئه نجام ئه و هاته دیده نی من. که چاوی به من که وت له زگ بوو هاوار بکات. ره نگم به جوری زهرد هه لگه رابوو که کاتی له ئاوینه دا ته مه شای خوم کرد، له خوم ترسام. ئه لکساندرین میخائیلوفنا یه ک سه عات له لام مایه وه و وه کو مندا ل مدارای کردم.

به لام ئه م مدارا کرده نی ئه و، ئه م ناز و نه وازشه ی ئه و به راده یه ک خه مبار و که سه ردارای ده کردم، که له شه رمه زاریدا چاوم له به ری هه لنه ده هات و ئه نجام تکام لیکرد، لی پارامه وه که به ته نیا به جیم به یلی. ئیدی هه راسان و په شیو له ژووره که وه ده رکه وت. ئه نجام نیگه رانیه که م ته قییه وه و له هوپژنی گریانم دا. شهوی هه ستم کرد که حالم باشتره...

بویه هه ستم ده کرد که حالم باشتره چونکه بریارم دابوو بچم بولای ئه لکساندرین میخائیلوفنا و خو باویژمه سه ر لاقی ئه و، ئه و نامه یه ی، که به و ئه ندازه یه نیگه رانی کردبووم، پچ بده مه وه و له به رده می ویدا دان به هه موو شتیکا بنه م!... ده مویست دان به و عه زابه دا بنه م که چه شتیبووم، دان به و گومانه دا بنه م که دوو چاری بووبووم.

به کامی دل ماچی بکهم، ماچی هه لگری ئه و هه موو خو شه و یستییه پر نیگه رانیه بی که منی به ره و لای ئه و بکیش ده کرد. ده مویست به هه موو خه م و په ژاره ده روونییه کانه وه پینی بلیم که من مندال و دوستی ئه وم و دلم له به رده م ئه ودا کراویه و ده توانی ته مه شای من بکات و به چاوی خوئی ئه و هه موو میهر و سوژه بدینیت که ده رهق به و هه مه. ئه ی خودا! من ده مزانی وه هه ستم ده کرد که من دوایه مین که سم که ئه و ده توانی گریی دلی خویم له لا بکاته وه. به لام وام ده هاته به رچاو تا قسه کانم بو ئه و قورستر بن، ئه و زیاتر ئاسووده تر ده بی و ئه م هه موو نیگه رانییه ی زووتر له کول ده بیته وه... من، له نیگه رانییه ده روونییه کانی ئه و تیده گه یشتیم، هه لبه ته تیگه یشتینیکی بریک ئالوز و گونگ. که ته سه وری ئه و هم ده کرد که له گینه له و قسانه ی من ته ریق بیته وه و له قه زاوه ت و هه لسه نگاندنه کانی من بترسیت، تو وره یی سه راپای داده گرتیم... نازیزه بی نه واکه ی من، ئاخو گوناحی تو چیه؟ من ده مویست بکه ومه خاک و پای و ئه و پرسیاره ی لیکه م... هه ستم به مه زلوومیه تی ئه و ده کرد؛ ئه م هه سته ده یهاروژاندم، خه ریک بوو شیتی ده کردم. ئه له هقی نه مده زانی ده مه وئی چی بکه م... زور دواتر، وه ختایه ک ریکه و تیک هه ردوو کمانی له فه وتان رزگار کرد، و له یه که م هه نگاوا رایگرتیم، په یم به وه برد، به کاره که ی خو م زانی. ترسم لینیشتم. ئایا دله ی برینداری ئه لکساندرین میخائیلوفنا له وه دا ما بوو به ئومید و هیقی بژیته وه...؟ من به م کاره ی خو م، جه زره به یه کی کوشنده م لپی نه ده دا؟

فه رموون ئیوه و ریکه وته که : ته نیا دوو ژووری دی ما بوو تا بگه مه ژووره که ی ئه لکساندرین میخائیلوفنا... له ناکاوا پییر ئه لکساندروفیچ، له ده رگایه کی لاوه کییه وه وه ده رکه وت، به بیته وه ی من بدینی به لاما ره ت بوو. ئه ویش ده چوو بولای ئه لکساندرین میخائیلوفنا. من حایر و چه په ساو له جیگای خو م وه ستم، چونکه هیچ ته سه ورم نه ده کرد له و ساته دا ئه و بدینم! به ته ما بووم یه کسه ر بو ژووره که ی خو م بزقمرمه وه، به لام کونجکاو ی له جیگای خو م چه قاندمی. پییر ئه لکساندروفیچ له به رده م ئاوینه که وه ستم و قژی خوئی ریکخسته وه و له بن لیوانه وه گورانییه کی ده گوته وه! له چاو تروکانیکا بیره وه رییه کی کونی ده ورانی مندالیم له یادگه دا زندوو بووه وه... جا بو ئه وه ی بتوانم ئه و هه سته سه یره ی له و ساته دا دایگرتیم روون بکه مه وه، ئه و بیره وه رییه کونه تان بو ده گپرمه وه. له ماوه ی سالی یه که می ژیانما له م ماله دا، دیارده یه کی غه ریب سه رنجی پاکیشام و کاری له ده روونم کرد، که نها زور به روونی ده هاته وه بیرم و... مانایه کی په یدا ده کرد. ئه م دیارده یه، ئه سللی ئه و نه فره ت و بیزارییه یه که من به رانبه ر به م پیاوهم هه بوو. پیشتو باسی ئه و هم کرد که قه ت پوژی له پوژان له حوزووری ئه و پیاوهدا هه ستم به ئاسووده یی نه ده کرد؛ و سیمای گرژ و مون و مه ند و خه مناککی ئه و زوری نیگه ران و په ست ده کردم، هه روه ها باسی ئه وه شم کردوو، که ئه و کاتانه ی له ژووره که ی ئه لکساندرین و له سه ر خوانه که ی ئه و، له گه ل ئه لکساندروفیچ دا چامان ده خوارده وه هه ستم به ناخوشیه کی زور ده کرد. هه روه ها باسی ئه و دیمه نه دلته زین و خه مناکه شم له سه ره تای ئه م چیرۆکه وه کردوو، که دوو سئ جار له نیوان ئه م ژن و میزده دا رووی دابوو... زورجاری دیکه ش، وه کو چوون ئیستا به ریکه وت تووشی ئه لکساندروفیچ بووم، تووشی ده بووم، که ئه ویش به لای ئه لکساندرین میخائیلوفنا ده چوو. ئیدی له و کاتانه دا عه ینی مندال شه ررم ده کرد، وه کو که سانیک که خه تایه کیان کردبی، خو م ده خزانه گو شه یه که وه، کزکولم ده کرد و له خوا ده پارامه وه که س نه مبینی. پییر ئه لکساندروفیچ ئه و کاتانه ش وه کو ئیستا له به ر ئاوینه که دا ده وه ستم. من له و کاتانه دا، جو ره هه سستیک رای ده چله کاندم که به هیچ جو ری مندالانه نه بوو. هه ستم ده کرد خوئی ده نوینی، پوز لیده دا. به لای که مه وه به روونی ئه و هم لیده بینی که به رله وه ی بچه به رده م ئاویته که، بزیه ک ده نیشته سه ر سیمای. ئه مه م زور به لاوه سه یر بوو، به تاییه تی که ئه و هه رگیز به رووی ئه لکساندرین میخائیلوفنا وه پینه ده که نی. که ده گه ییه به ر ئاویته که یه کسه ر

من به جوړی ته مه شای ئوم ده کرد که دهگوت تازه له دایک بوو ته وه و، له و کاته دا پییر ئه لکساندروفیچ وه ژوورکه وت..

ژیراوژیر نیگایه کیم کرد. هه مان رهوشی ئاسایی خوئی هه بوو، واته سه روسیمای گرژ و مؤن و خه مین بوو. به لام به رهنکه زهرده که یدا، به ته ته له ی سووکی گوشه ی لیوه کانی، تیگه بیستم که به زهحمه ت هه یه جان و هاروژانی دهرونی خوئی دهشاریته وه. سلاویکی سارد وسپی له ئه لکساندرین میخائیلوفنا کرد و مات و بیدهنگ لئی دانیش. که په رداخه چایه که ی هه لگرت دهستی دهله رزی.

چاوه پروانی ئوه بووم که له پرا ته قینه وه یه که پرووبات، سات به سات ترس و نیگه رانیم له زیادی ددا. به لام برپارم نه دا که له ژوورکه وه دهر بکه وم و ئه لکساندرین میخائیلوفنا، که هه رکه میرده که ی بینی پروو و پوخساری گورا، به ته نیا به جی بیلم. ئه ویش ههستی به پرووانی شتیکی نائاسایی ده کرد. ئه نجام ئه وه ی به و راده یه لئی دهترسام و وینام ده کرد پرووی دا!

له گهرمه ی ئه و بیدهنگیه قوله دا، سه رم هه لبری و سه یرم کرد که عینه که که ی پییر ئه لکساندروفیچ، ریک له سه ر من گیرساو ته وه! ئه م هه لویسته م هینده به لاهه نائاسایی بوو که له زگ بوو هاوار بکه م، ناچار سه رم داخست... ئه لکساندرین میخائیلوفنا ههستی به مه کرد.

پییر ئه لکساندروفیچ له ناکاوا، به راویژیکی پچرپچر و زبر گوتی: - چپته؟ چما سوور بوویته وه؟

وه لامم نه دایه وه. دلّم هینده به تووندی لئی ددا که نه مده توانی ورته م لیوه بیت.

ئه وسا، به رهفتاریکی بی نه زا که تانه وه، به دم ئاماژه وه بو لای من، له ئه لکساندرین میخائیلوفنا ی پرسی: - چما ئه م کیژه سوور بوو ته وه؟ بوچی به به رده وامی سوور ده بیته وه؟

زور به مه په ست بووم، هه ناسه م ته نگ بوو، نیگایه کی پارانه وه ئامیزی ئه لکساندرین میخائیلوفنا م کرد، لیم حالی بوو.. گونا زهرده کانی سوور هه لگه پان و به راویژیکی وشک و بنجبر، که له وم چاوه پروان نه ده کرد پیی گوتم: - ئانیت برو بو ژوورده که ی خوئ، توزیکی دی دیم بولات، شه و پیکه وه به سه ر ده به ین..

پییر ئه لکساندروفیچ، وه کو ئه وه ی گوئی له قسه کانی ژنه که ی نه بوویت، دهنگی هه لبری و به منی گوت: - گویت لیوو چیم گوت؟ ده مه وی بزنام وهختایه ک که توشی من ده بی، چما سوور ده بیته وه؟ وه لامم بده وه!

ئه لکساندرین میخائیلوفنا، به دهنگیک که له هه لچوونا دهله رزی گوتی:

- چونکه تو ناچاری ده که ی سوور بیته وه و منیش ناچار ده که ی سوور ببمه وه.

من به سه رسامی پروانیمه ئه لکساندرین. به رسقه تووند و زبره که یم به لاهه سه یر بوو.

پییر ئه لکساندروفیچ، به خویشی سه ری له م وه لامه سوپما، گوتی:

- من وادار به سوور بوونه وه ت ده که م؟ من؟ (ته که زی تاییه تی له سه ر وشه ی " من " کرد) یانی تو له دهستی من سوور ده بیته وه؟ ئاخر چوون واده که م تو سوور بیته وه؟ تو ی که رهفتارت مایه ی سوور بوونه وه یه، نه ک من. له مباره یه وه چ ده لئی؟

ئەم رېستەيە لە زەينى مندا زۆر روون و خويا بوو، پيىر ئەلكساندروفىچ، هيندە بە زبرى و بەراويزىكى رەق دركاندى، كە من هاوارىكم لى بەرز بوووه و بە هەشتاو بۆلاى ئەلكساندروفىچ چووم. ئىدى ئەم ژنە بينهوايه، حيرەت و مەينەت و لۆمە و ترس نىشتبووه سەر سىما زەردەكەى كە رەنگى مردووى لينشتبووا... من بە نىگايەكى پارانەوه ئاميزهوه روانيمه پيىر ئەلكساندروفىچ.. وام هاتە بەرچا و كە وەخۆ هاتووه تەوه، گەر اووه تەوه سەر حالە ئاساييه كەى خۆى، بەلام ئەو تورپييهى بەهۆى قسەكانيهوه دروست بووبوو، هيشتا نەرهوى بووهوه... لەم كاتەدا پيىر ئەلكساندروفىچ رەوشە پارانەوه ئاميزه كەى منى بينى و نارەحەت بوو. ماناى رەفتارەكەى من بە ئاشكرا ئەمە بوو كە من بەباشى لە قسەكانى ئەو تيگەيشتووم و من ئاگام لە هەندى شت هەيه كە تا ئەو كاتە نەينى بوو.

ئەلكساندريىن ميخائيلوفنا، لەسەر كورسيه كەى هەستا، بەراويزىكى كز، بەلام بنجبر دووبارەى كردهوه: - ئانىت برۆ بۆ ژووره كەى خۆت . پيويستم بەوهيه قسە لەگەل پيىر ئەلكساندروفىچ بكەم.

ئەلكساندريىن، ئارام و هيتور دەهاتە بەرچا، بەلام ئاراميه كەى لە هەر هەلچوونيك پتر دەيترساندم. من لە جيگاي خۆما وەستابووم و نەمدەتەوانى جووله بكەم، دەتگوت گويم لە قسەكەى ئەو نەبووبوو. بەهەموو هيز و توانايه كى خۆمەوه هەولئى ئەوهم دەدا ئەوهى لە ناكاوا لە دەروون و نيهاديا رووى دابوو، لە سىمايدا بخوينمەوه. وام دەهاتە بەرچا و كە نە لە جوولەى من تيگەيهى، نە لە حيرەت و سەرساميه كەم..

پيىر ئەلكساندروفىچ، باسكى گرتم و ژنەكەى بە من نيشاندا و گوتى: - فەرموو مادموزيل، ئەنجام بە ئاواتى خۆت گەيشتى!

ئەى خودايە! لە ژيانما ئەو رەشبينى و نائوميديه م، كە نەها لەم سەروسىما گرژ و مۆنە و لەم رۆخسارە مردەنيەدا دەبينى، نەميينى بوو!... پيىر ئەلكساندروفىچ دەستى گرتم و دەلەكى دام و لە دەرگا كەوه كردهيه دەرهوه. من لەو دەمەدا دوا نىگاي هەردوو كيانم كرد. ئەلكساندريىن، هەستا، ئانىشكى نايەسەر قەراخ سۆپاكە و سەرى لەنيو هەردوو دەستى نا. ئازار و مەينه تيه كى لە رادەبەدەر، بەسەر ايايه وه دياربوو. من دەستى ئەلكساندروفىچم گرت و بە پەرۆشه وه گوشيم و بەدەنگيى لەرزۆك و لەبن ليوانه وه گوتم: - بيكه بەخاترى خوا، مەعز بۆ خوا، بيبوره! فرياي بكەوه.

پيىر ئەلكساندروفىچ، بە نىگايەكى غەريب سەراپاي دايژتم و گوتى: مەترسه، مەترسه، هيج نيه، ئاستەنگيى كاتيه، زوو بەسەر دەچيئت. تۆ برۆ، برۆ بەلاى كارى خۆتەوه!

كە گەيمه وه ژووره كەى خۆم، خۆم بە سەر تەختەكەدا دا و سەرم خسته نيو بازووه كانمه وه. سى دانە سەعات بەو دەقەوه مامه وه و دۆزهخى راستەقينم بەچاوى خۆ بينى. ئەنجام سەبرم سوا، كە سيكم قري كرد تا پيرسيت ئاخۆ ئەلكساندريىن ميخائيلوفنا ريگە دەدا بچم بۆلاى يان نا؟ مەدام ليوتار وەلامى بۆ هينامه وه كە پيىر ئەلكساندروفىچ دەليت نۆره كە بەرى داوه و هيظ مەترسيه كى لەسەر نيه، بەلام ئەلكساندريىن ميخائيلوفنا پيويستى بە بيتفەدان و ئيسراحه تە. بەراديه ك نىگەرانى دايگرتم كە تا سەعات سىي بەيانى وەكو كە سيك ژان گرتيبتى بە ژووره كەدا دەهاتم و دەچووم. لەو كاتەدا چەندين جار لە دلى خۆدا گوتم كە من لە هەمووان خەتابارترم، هەنگى برۆكەيه ك هيتور بوومه وه و خەوتم و بەبيتفاقه تيه وه چاوه روانى سبهيم دەكرد.

به لَام سبهی به سه رسامیه کی ئاویتته به خه م و په ژاره وه، سه یرم کرد ئه لکساندرین میخائیلوفنا، له گه لَمدا سارده، ئه مه م زور له دل گران بوو. هه وه لَجار لَام و ابوو ئه و خانمه میرقانه که دلکی پاک و بیگه ردی هه بوو، پی ناخوشه، پاش ئه وهی دویشه و به ریکه وت به و حال و ره وشه وه دیتم، دووباره خوی له هه نهر مندا بدینته وه. من دهمزانی له وهیه وهکو مندال ته ریق ببینته وه و سوور ببینته وه و داوای بوردن له من بکات که رهنگه ئه و دیمه نهی دویشه وه، کاری تیکردیم و زویری کردیم. به لَام زوو بوم به دیار که وت که کیشه و مه شغه له تیکی فیکری دیکه ی هه یه و له ساویلکه یی خویدا ناتوانی وهیشیریت : هه ندیجار به راویژیکی وشک و سارد وه لَامی دهمامه وه و هه ندیجاری دی دیار بوو که قسه کانی دوو مانان، هه ندیجاری دیکه ش، دلی نهرم ده بووه وه، به جوړی ده که وته نه وازشم، وهکو ئه وهی له ناکاوا په شیمان بوو بیتته وه له و تووندیه ی که به رانهر من کردوویه تی - تووندیه ک که نهی توانیوه له دلی خویدا زنده به چالی بکات - ئه نجام به روونی و راشکاوای لی پرسیم که چیه تی، ئایا دهیه وی قسه یه ک به من بل یان نا؟ ئه م پرسیاره توونده ی من بریک نارحه ت و نیگه رانی کرد، لی زوری پینه چوو چاوه درشت و شهرمنه کانی برینه من و به دهم بزیه کی شیرین و میره بانه وه گوتی: - هیچم نییه نیه توچکا، به لَام تو به خوت ده زانی که هه رکاتی، له ناکاوا پرسیاریم لیکری هه ندی شپزه دهم، ده په شوکیم. توش له ناکاوا پرسیارت لیکردم. خاترجه م به مه سه له که ته نیا ئه وهیه و هیچی دی. به لَام گوی بگره. کچه نازیه که م، راستیم پی بل ی: ئایا شتیکت له دلدا هه یه که ئه گه ر له ناکاوا، به پیچه وانه ی چاوه روانی خوته وه، پرسیاریکت لیکه ن به و ئاوایه نارحه ت بکات؟

راسته و خو چاوم له دور چاوی بری و گوتم: - نه خیر.

- زورچاکه، خوزگه ده زانی چهند مه منوونی ئه م وه لَامه جوانه ی تووم... ئه مه به و مانایه نییه که من گومانی خراپم له تو هه یه، هه رگیز ری به خوم نادم بیری واکه مه وه. به لَام ئه مه ت له بیر نه چی، وهختایه ک تووم هینایه ماله که ی خوم، کچوله یه کی مندال بوویت و، نها ته مه نت هه قده سالانه و، من ئیستا نه خوشم، ئه مرؤ من منداله که م، من پیویستم به خزمه ت و په رستاری هه یه. من نه متوانی به کامی دلی خوم بيم به و دایکه ی تو، که خوم دهمویست. له گه ل ئه وه شا دریغیم له خوشه ویستی تو نه کردووه. که حالی حازر خه فته له تو ده خوم، نیگه رانی تووم، هیچ خه تایه کی توی تیانییه، خه تای خومه، بمبوره که ئه م پرسیاره م لیکردیت؛ هه روه ها ئه گه ر نه متوانیوه، هه موو ئه و به لاینانه به رمه سه ر که کاتی تووم هینایه ئه م ماله، که به بابم دابوو، بمبوره؛ گیانه که م ئه م بابه ته نازارم ده دات و زورجار نارحه ت ده کات.

من به دهم گریانه وه دهستم له ملی وه رینا، ئه وسا له کاتیکا به روندک دهسته کانیم ته ر ده کرد، گوتم: - خیر بیتته ریگه ت، سوپاس بو هه موو ئه و چالاکیانه ی دهره ق به منت کردوون، خودا جه زای خیرتان بداته وه! توخوا به و ئاوایه قسه مه که، دل م له ت له ت مه که. تو بوم له دایک زیاتر بوویت؛ به لی له دایک زیاتر، خودا پاداشتی تو و میر بداته وه که ئه و هه موو چاکه یه تان دهره ق به منی بینه و و سیوی کردووه! ئاه... دؤستی نازیز و میره بانی من!..

- به سه نیه توچکا، به سه! زیاتر له هه میزیم بگره و تووندتر ماچم بکه. ده ته ویت قسه یه کت پی بلیم؟ هه ست ده که م ئه م ماچه ی تو دوا ماچی تو ده بیت، نازانم ئه م وینایه م له کوپوه بو هاتووه!

من وهکو مندال به دهم گریانه وه، به نارزه اییه وه گوتم: - نا، نا، وانییه، ئه و قسه یه مه که و جاریکی دی به خخت یار ده بی. رۆژگاریکی خوشترت دیته ری. باوه ر بکه شادمان ده بین.

- سوپاس، سوپاسی ئەم ھەموو خۆشەویستیەت دەکەم، نھا خەلکانیکی زۆرم بە دەورووبەرەو ھەماو و ھەموو بەجییان ھیشتووم.

- کئی بەجی ھیشتووی؟ مەبەستت لەو کەسانە کێیە؟

- جاران خەلکانیکی دیکەم لە دەور بوون. بەلام نھا ھەموو پۆیشتوون. ھەموو وەکو تراویلکە پەوینەو. لەوساوە تا نھا زۆرم چاوەروان کردوون. من ھەموو تەمەنی خۆم بە چاوەروانیەو بردوووتە سەر. خوای میرەبان بیانبەخشیت! بەلئێ نیتوچکا دەبینی کە پایز بەرەو تەواو بوون دەچیت و بەو زووانە بەفر و باران دەست پێدەکات و من لەگەڵ یەکەم بەفرا کە بکەوی دەمرم! من ھیچ بەم بابەتە سەغلەت نیم. خوداحافیز و ئەسپاردەوی خودا بی!

روخساری زەرد و لاواز بوو، سەری گۆناکانی سوور دەچوونەو، لێوکانی لە دەروون پەریشیدا وشک بوو بوون و تەتەلەیان دەکرد.

لە پیاوێکە نزیکی بوو، چەند جارێک پلی بە دوگمەکاندا نا. لە ناکاوا یەکیک لە ژێبەکان دەرھات و دەنگیکی ناخۆشی لیبەرز بوو، کە مەتیک بەردەوام بوو و پاشان وەکو لەرەوی زەنگ بەرەو دامرکانەو چوو.

ئەوسا بە دەنگیک - ی سەرۆئاساوە، بە دەم ئاماژە کردنەو بۆ پیاوێکە گوتی: - گویت لیبوو نیتوچکا؟ ئەم ژێبە زیاد لە پێویست تووند کرابوو، بۆیە بەرگەوی نەگرت و مرد. خۆ گویت لیبوو دەنگەکە بە دەم ئاو زینگەو بە چ ئازاریکەو کەوتە نالە نال؟!

بە زەحمەت قسەوی دەکرد، دەرد و ئازاریکی دەروونی نادیار، بە سیمایەو ھەلدەھات و ئاوا دەبوو، چاوانی تەژی پوندک بوون.

- نیتوچکا بەسە گیانەکەم، واز لەم بابەتە بیتە، ھەرە مندالەکان بیتە!

ھەردوو مندالەکەم ھیتان، بە دەم تەمەشا کرنی وانەو ھەندئ ھیتور بوو، دواي چارەکە سەعاتیک مەرەخەسی کردن. پاشان وەکو ئەو ھەوی کە بترسیت جگە لە من کە سیکی دی گوئی لە قسەکانی ببی بە ئەسپایی و لەبن لیوانەو گوتی: - وەختایەک کە من مردم، تۆ مندالەکان بەجی ناھیلیت، نیتوچکا، وانیبە؟

من تەنیا توانیم بلیم: - بەسە خانم، بەسە! تۆ بەم قسەییە من دەکوژی.

دواي ھەلۆستەییەکی کەم، بە دەم بزەییەکەو گوتی: - گالتم کرد. باوەرت بە قسەکەم کرد؟ تۆ بەخۆت دەزانی کە من ھەرچیەکم بە دەما بیت، دەیلیم. من حالی حازر مندالم، پێویستم بە لیبورین ھەییە.

نیگیایەکی شەرمناھی منی کرد، لە تۆوايە دەترسی لەو ھەوی زیاتر قسان بکات. من چاوەروانم کرد.

ئەنجام چاوی داخست و لە ناکاوا بە ئاستەم سوور بوو، و بەراویژیکی زۆر ھیواش کە بە ئاستەم گویم لئی دەبوو، گوتی: - ئاگادار بە ئەو نەترسیتی!

بەسەرسامی پرسیم: - کئی؟

- میردەکەم. ھەلبەتە ھەموو شتیکی بۆ دەگیریتەو.

به سهرساميه كي زياتره وه گوتم: - به لام بوچی؟ بوچی؟

- دهی كه یفی خوته، حهز دهكهی هیچی بو مهگیره وه، واز له م بابته بیته، گالته م کرد. ته واو.

به لام نهو بزیهی كه به سهر لیوانیه وه بوو، راشکاویه كهی نهوی ئاشکرا کرد و گوناکانی زیاتر سوور بوونه وه. دلم له جاران زیاتر گوشرا. نه مجاره به راویژیکی جدیتر، به لام سهیرتر له سهری رویی: - به لام ویرای نه وهش گوی بگره! كه من مردم، منداله کانی منت خوش دهوین، وانیه؟ وهكو مندالی خوت خوشت دهوین، نه م قسه یه ی منت له بیر بی، وهكو گواره بیکه گویت نه وهت له بیر بی كه منیش تو م وهكو مندالی خوم خوش ویستوو.. من به بیته وهی بزانه چ ده لیم، كه گریان نهوکی گرتبووم و هه ناسه م تهنگ بووبوو، به نهسته م گوتم: - به لی، به لی!

بیته نه وهی فریا بکهوم كه دهستم بکیشمه وه، ماچیکی گهرمی سهر دهسته کانم رای چله کانم، نه م کاره به جووری سهری سوپرماندم كه نه مده توانی یه ک وشهش بلیم.

له ناکاوا له دلی خودا گوتم: باشه نه مه چیه تی؟ بیر له چی دهکاته وه، دوینی چ شتیک له نیوانیاندا رووی داوه؟

دوای خوله کیک، به ده م گله بییه وه نالاندی و گوتی: - من له میژه نه خوشم، به لام من نه مده ویست كهستان بترسینم. چونكه ئیوه ههردووکتان منتان زور خوشده ویته، وانیه؟.. نها ئیدی به دوعا نیه توچکا! نها هه ره، حه زده كه م به ته نیا بم، به لام شهوی وه ره بولام! ده ته وی بیته وه بو لام؟ دیتته وه، وانا؟

من به لیم دایی كه شهوی بگه ریمه وه. خوشحال بووم كه بو ژورره كهی خوم ده رومه وه، چونكه له وهی پتر ته حه موولم نه ده کرد.

به ده م گریان وه به خوم ده گوت: - نهی داموای نه گبهت، نه مه چ گومانیکه به ره و گورت بکیشته دهکات؟ نه مه چ خه میکی تازه یه كه بیته وهی زات بکهی به وشه یه کیش باسی بکهی، سه راپای ژه هراوی کردوویت و دلته نهجن نهجن دهکات. خودایه! نه م رهنج و مهینه ته دوور ودریژه كه من هه نووکه پهیم به ورده کاریه کانی بردوو، نه م ژیانه تاریک و نوته که و نه م قیانه شه رمنه ی كه نه داوای هیچ دهکات و نه هیچی دهوی، نه م ژنه قهره به خته ی له دلی لهت له ته و وهكو كه سیك تاوانیکی کردبیت هه لده لرزی، چون ده توانی دهر د و نازاریکی تازه بوخوی بدوزیتته وه، كه تا مردن خوی پی بسپیریت؟!..

***

دهمه و ئیواره، کاتی زه رده په پ، هه لی غیابی ئو فروف - ی سکر تی ری پییر نه لکساندروفیچ - م قوسته وه و خوم به کتیبخانه که دا کرد، یه کیک له دولا به کانم کرده وه، که وتمه گه ران تا کتیبیک بدوزمه وه و به دهنگی به رز بو نه لکساندرین میخائیلوفنای بخوینمه وه. حه زم ده کرد له و خه یالاته تاریکانه ی دوور بخه مه وه، بویه بو کتیبیک ده گه رام كه ئاسان و خوش بیت. ماوه یه کی زور به حه واسپه رتی گه رام. ئیواره تاریکتر بوو، تا دنیا تاریکتر ده بوو، خه م و په ژاره م زورتر ده بوو. جاریکی دی هه مان نه و کتیبه م هاته وه به رده ست كه شوینه واری نامه که به سهر لاپه ره که یه وه مابوو وه - نه و نامه یه ی كه من له گیرفانی چاکه ته که مدا شار دبوومه وه - نه و نامه یه ی

که سهراپای ته زاندهبووم، هه موو بوونی ژیروبان کردبووم تا بوونیکى ترم بۆ دروست بکات؛ ئەو نایه مهی که ساردی، گونگی و پارێکی ئەوتوی له لا دروست کردبووم و تا ئەمڕۆ شوینە واره شووم و خه مناکه کهیم له دل و دهر و نا هەر مابوو... له دلی خۆما ده مپرسی: " ئاخۆ چمان به سهر دئ؟ ئایا ئەو کونجه خه لوه تهی که من تیایدا ئوقره م گرتبوو، هه وا بوومه وه، ویران ده بیته؟... ئایا ئەو گیانه نورانی و پاک و بیگه ردهی که بووبوو هه سايه و سییه ری ده ورانی مندالی من، به جیم دیلیت؟ چ چاره نووسیک چاره ورانی منه؟ من رابردوی خۆم، هه رچه نده له لام نازیز بوو له بیر کردبوو، تا بتوانم باشتر بیر له ئایندهی خۆم که پر بوو له مه ترسیانی نادیار و راز و له گه زان، بکه مه وه. یادی ئەو ساته به جوړی له یادگه ما نه خش بووه که نها ده توانم وه کو خوی؛ موو به موو وه بییری بینمه وه.

کتیبه که و نامه کهم به دهسته وه بوو، به ده م گریانه وه روندکم ده باراند. له ناکاوا، به ده م ترسه وه راپله کیم. ده نگیکى ئاشنا به سهر سه رمه وه ده نگیدایه وه. له وکاته دا هه ستمکرد که نامه که یان له ده ستم رفاند. هاواریکم کرد و هه ستمه سه ر پێیان، پبیر ئەلکساندروفیچ له به رده ممدار اوه ستابوو! به ده سته به هیزه کانی خوی باسکی گرم و له شوینی خۆم راپگرتم، پاشان به ده سته راست نامه که ی دایه به ر روناکیه که و هه ولیدا بیخوینیته وه... من هاوارم کرد. ئاماده بووم بمرم و نامه که ی نه ده می!... به زه رده خه نه سه رکه وتوانه که یه وه تیگه یشتم که توانیویه تی دیره کانی هه وه لی نامه که بخوینیته وه. ئیدی به جارێ ده هری بووم... دواى خوله کیک، خۆیشم نه مده زانی چ ده که م پریم دایه و نامه که م له ده سته ده رهینا. ئەم کاره م به خیراییه کی ئەوتو ئەنجام دا که ئیستاش نازانم چون دووباره نامه که م که وته وه ده ست. به لام که دیتم به ته مایه دووباره نامه که م لیبفرینی، به ز نامه که م خسته گیرفانی چاکه ته که م و سی هه نگاو چوومه دواوه.

هه ردووک، بۆ ساتیک به بیدهنگی روانیمان هه کدی. من هیشتا له ترسا هه لده له رزیم. هه وه لجار ئەو بیدهنگیه که ی شاکدن. له تووره بییدا لیوه له رزۆکه کانی شین و مۆر بوونه وه. به ده نگیکى گۆنگ گوتی:

-به سه! ناچارم مه که په نا به رمه به ر زۆر، به حوسن و ره زای خۆت ئەو نامه یه م بده یه!

شه رم و نیگه رانی و تووره یی، ئەم ته وهین و سووکایه تیه به جوړی کاری تیکردم، که زمانم به ستر، هه ناسه م سوار بوو، فرمیسکی گه رم، وه کو سیلاو به گونا گر گرتوه کاندا ده هاته خواره وه. تا ماوه یه کی زۆر، له هه ژمه تا نه متوانی یه ک قسه ش بکه م. ئەو دوو شه قاوان لیم هاته پیشه وه و گوتی: - گوتی لیبوو چیم گوت؟

من لیبی دوور که وتمه وه و به ده م هاواره وه گوتم: - وازم لیبینه، واز بینه! ئەمه ی توو ده یکه ی کاریکى خراپه. کاریکى نامه ردا نه یه. حورمه تی پایه ی خۆت بگه ره!.. ریمکه با پرۆم.

-چون؟ ئەم قسانه چییه؟ توو ئامۆژگاری من ده که ی؟ نۆبه تی ئەو قه وانیه؟! من ئەمرت پیده که م ئەو نامه یه م ویده، حالى هه ی؟

هه نگاویکی دی لیم هاته پیشه وه، به لام گرێکی وه های له چاوانما به دی کرد که مات و مه ده وش له جیگه ی خۆیدا وه ستا. ئەنجام به راپوێژیکى جدی و وشک، وه کو ئەوه ی بریاری یه کجاره کی خوی دابن، به لام له هه مان کاتدا هه ولی دها ئارامی خوی بپاریزی گوتی: - زۆرچاکه، با جارێ ئەمه بمینی بۆ کات و شوینی خوی، پاشان به شینه یی نامه که ت لیوه رده گرم، به لام توو پیم بلی..

لیژدا نیگایه کی دهوروبه ری خوی کرد و له سه ری پوئی: - پیم بلئی، کئی ریگهی دای که بچپته ناو کتیبخانه که وه؟ ئەم دۆلابه بۆ کراوه ته وه؟ کلپله که ت له کوئی پهیدا کردو وه؟

گوتم: - من وهلامی تو ناده مه وه و ناتوانم هیچ گه ننگه شه یه کت له گه لدا بکه م. پیمکه با بروم، وازم لیبینه.

له ده رگا که نزیک بوومه وه، تووند قوئی گرتم و گوئی: - نا! بهو ئاسانیه لیژه ناروئی، هه روا وه کو به رزه کی بانان بۆی ده رناچی!

به بیئوه ی هیچ بلیم قوالم له دهستی راپسکاند و ههنگاوئیکی دیکه م به ره و ده رگا که نا.

- باشه باش، من ئەوه ت لئ قه بوول ناکه م له مالی منا نامه یین ئاشقی نیت پیگات!...

که گویم له و قسه یه بوو، هاواریکی شیتانه م کرد و خیسه یه کی تووندم لیکرد.

- له بهر ئەمه یه که...

قسه که م پیبری و گوتم: - به سه، بییره وه! بۆت نییه بهو ئاوايه بموینی... ئەی خودایه!...

- چۆن، چۆن؟ هه ره شه م لیده که ی؟

هه ستم کرد له نا ئومیدی و له ترسا ئازام ته زی. ئەم دیمه نه شیوه یه کی هینده نامیهره بانه نه ی له خو گرتبوو، که به هیچ جوئی لئی حالی نه ده بووم. روانیمه پییر ئەلکساندروفیچ، به نیگا لئی پارامه وه که بیده نگ بییت. ناماده بووم له به دگومانی و دل پیسیه که ی ببوورم بهو مەرجه ی بیده نگ بییت. به حه په ساوی ته مه شای ده کردم، حیره ت و دوو دلیه کی ئاشکرای پیوه دیار بوو.

من، بهو ترس و نیگه رانیه وه، له بن لیوانه وه و به ئەسپایی گوتم: - ده هریم مه که ها!

ئەنجام وه کو ئەوه ی بریاری خوی دابیت گوئی: - نه خیر، مه سه له که بهو ئاسانیه کوتایی نایه ت.

ئەوسا به دهم بزهی که سهیره وه له سه ری پوئی:

- من دان به وه دا دهنه م که نیگای تو خه ریک بوو گومانه کانمان له لا بسپریته وه، لئ مخابن شته کان خو به خو دینه قسان. من توانیم هه وه لین دیره کانی ئەم نامه یه بخوینمه وه. نامه یه کی عاشقانه یه. تو ناتوانی ئەم قه ناعه ته م له لا بگوری. نه خیر، ئەم بیرو که یه له میشکی خو ت ده رکه. خو ئەگه ر بۆ ساتیک هه لوه سته م کردبی له بهر ئەمه بووه که پیویسته له سه رووی هه موو خه سلته ئەرینییه کانتته وه، ئەوه ش زیاد بکه م که له هونه ری درۆ کردنیشا به راستی وه ستایت... دوو باره ی ده که مه وه که له بهر ئەمه..

تا زیاتر قسه ی ده کرد، روخساری له رق و کینه دا، زیاتر ده گوړا. په نگی زهرد هه لگه رابوو، لیوه له رزو که کانی به جوئی گرژ بوو بوون، که زور به زحمه ت قسه کانی دواپی کرد. شهو، ته واو تاریک بوو بوو، هه ستم ده کرد که ته نیام و که وتوومه بهر هه ره شه ی پیاویک که ده توانی چۆن سووکایه تی به ژنیک بکات. له لایه که وه ش هه موو به لگه کان به زه ره ری من بوون؛ به لام له کاتیکا که له شه رما و له ترسا به ته واوی نه تره م به ردا بوو له دلی خو دا ده مپرسی که سه ده می تووره بوونی ئەم پیاوه چییه؟ بیئوه ی وه لامی بده مه وه، شیت ئاسا ته کانیکم دا و له کتیبخانه که وه ده رکه وتم، تا نه گه ییمه به رده م ژووری نووستنه که ی ئەلکساندیرین میخائیلوفنا وه خو

نه هاتمه وه. له و دمه دا که دمويست خو به ژورره که ی ئه ودا بکه م، له پشت خو مه وه گویم له دهنگی پتی پییر
ئه لکساندروفیچ بوو، وه کو که سیک کاره با گرتیتی، له جی خو م وشک بووم.

به په له له خو م پرسى: - تو بلئی چ بقه ومی؟ ده بی چ له م نامه یه بکری؟ ... هر به لایه ک بگری له م جه زره به یه ی
که به سه ر ئه و دئ، خو شتره ..

بله ز زقریمه وه، لی تازه دیر بوو بوو. پییر ئه لکساندروفیچ له تهنیشت منه وه وه ستابوو. قولیم گرت و له بن
لیوانه وه گوتم:

- هر شوینیک بلئی ئاماده م له گه لتا بیم، به لام ئیره نا، به زه بییت به ودا بیته وه! بو کتیخانه که یان هر جییه کی
دی ده چمه وه، هر جییه ک که تو ده ته وئ! ئه گینا ده یکوژیت!

به پالیک له خو یی دوور خسته مه وه و گوئی: - تو ئه و ده کوژی نه ک من!

ئیدی به جارئ ئومید بر بووم. هه ستم کرد که به نیازه مه سه له که له سیری تا پیازی بو ئه لکساندرین میخائیلوفنا
بگریته وه.

به هه موو هیز و توانای خو مه وه، ریگه م لیگرت و گوتم: - بیکه به خاتری خوا ره حمی پییکه!

به لام له م دمه دا په رده ی به رده م ده رگا که لادرا و ئه لکساندرین میخائیلوفنا له به رده مماندا ده رکه وت، حایر و
حه په ساو سه یری کردین، سیمای له هه موو کاتی زیاتر زه رد هه لگه رابوو و به ئه سته م خو ی به پیوه ده گرت.
دیاروو که گوئی له دهنگی ئیمه بوو بوو، زوری له خو ی کردوو تا خو ی گه یاندوو ئیره. به سه رسامی
ته مه شای ئیمه ی کرد و پرسى: - چی روویداوه؟ باسی چیتان ده کرد؟

بیده نگی بو چه ند ساتیک به رده وام بوو، ره نگی بوو بوو به جاوی سپی. من به غار خو م گه یاندئ و باوه شم
پییدا کرد و بو ژورره که ی خویم برده وه. پییر ئه لکساندروفیچ له دوی منه وه هات. من ده م و چاوم نابوو به
سینگ و به روکی ئه لکساندرین میخائیلوفناوه، که به تووندی لی دده ا.

ئه لکساندرین میخائیلوفنا دووباره پرسى: - چیه؟ هه ردووکتان چیتانه؟

پییر ئه لکساندروفیچ خو ی به کوئی قه نه فه یه کی ده سکداردا دا و گوئی:

- پرسیار له مادموزیل بکه، ئه وه ی که دوینی به ره قانیت لیده کرد.

ئه لکساندرین میخائیلوفنا به ترسیکی سه یره وه، دووباره ی کرده وه:

- ئه ی خواهی؛ ئاخر چی روویداوه؟ تو په ریثانی، ئه و زور ترساوه و ده گری... ثانیت بلئی بزائم چ شتیک له
به ینتاندا روویداوه؟

پییر ئه لکساندروفیچ لیم نزیک بووه وه، شانی گرتم و له ژنه که یی دوور خسته مه وه و گوئی: - نه خیر، با جارئ
من قسه بکه م.

له کاتیکا منی له ناوه ندی ژورره که راکرت، له سه ری روئی: - لیره دا بوه سته. من دمه وئ له به رده م ئه ودا که
له جیگه ی دایکت بووه، دادگاییت بکه م.

ئەوسا چوو بەلای ئەلکساندرین میخائیلوفناو و لە سەر تاکە قەنەفەیهکی دەسکدار دای نیشاندا و گوتی: -
تۆش، هیۆر بەو و لیژەدا دانیشە. مخابن کە ناتوانم لە گێرانیوەی ئەم مەسەلە دزیۆت مەعاف بکەم، چونکە
ناچارم بۆتی بگێرمەو.

ئەلکساندرین میخائیلوفنا کە نیگای هەراسان و ترساوی لە نیوان میژدەکەیی و مندا دەهات و دەچوو، دووبارە
گوتی: - ئەی خودایە؟ ئاخر چی روویداو؟

من بە دەم چاوەروانی ئەو ساتە شوومەو، دەستەکانم هەلەگلۆفت و لیکدی هەلەسوو، ئومیدی هیچ میهر
و سۆز و دلۆقانیەک لەو پیاو نەدەکرا.

پیر ئەلکساندروفیچ دووبارە گوتی: - ئیستا بەکورتی حال و حیکایەتەکەت بۆ دەگێرمەو. حەز دەکەم تۆش
لەگەڵ مندا حوکمی خۆت لە سەر ئەم کیژە بەدەیت. من نازانم کە بۆچی - رەنگە ئەمە جۆرە مەجیزیکی خۆت بێ
- هەمیشە بەرەقانی و پشتیوانی لەم کیژە دەکەیی. تەنانەت دوینیش کە باسما هاتەسەر ئەو، زۆر بەرژدی
داکۆکیت لیکرد... نازانم سەری ئەمە چیبە. کە بیر لەمە دەکەمەو تەریق دەبمەو... گلهیی دنیا لە من کرد،
تەنانەت ئاماژەت بۆ هەستیکی دیکە کرد کە رەنگە سەرچاوەی ئەم سەختگیرییە نابەجیبەیی من بێ. بەلام نازانم
چما کە بیر لەو بۆچوونە خەیاڵیانەیی تۆ بەرانبەر بەخۆم دەکەمەو، لە تەریقیدا سوور دەبمەو. نازانم چما
ناتوانم لە بەردەم خۆیدا، بەراشکاوی و بێ پیچ و پەنا قسە بکەم... وەلحاسل تۆ...

ئەلکساندرین میخائیلوفنا، کە دووچاری هەلچوون و سۆز و گوداز و تەریقی بووبوو، قسەکەیی بە میژدەکەیی
بەری و گوتی: - نەخیر، تۆ نابێ ئەو بەکەیت، ئەو بەلێت، بەزەبیت پێدا بیتەو. ئەو دینێ گۆتم، تەنیا خەیاڵ
بوو. نەها یەک زەرە گومانم لە دلدا نەماو. لە بەدگومانیهکانی پیشووم ببورە و بەتایبەتی لەم روووەو هیچی بە
چاودا مەدەو..

ئەوجا بەرەولای من هات و لە سەری رۆیی کە: - ئانیت، ئانیت، خیرا لیژە برۆ، برۆ! گالته دەکات، خەتای منە،
ئەمە شوخیەکی نابەجی بوو..

پیر ئەلکساندروفیچ کە دلی بە پارانەو و لاقەیی ژنەکەیی نەرم نەدەبوو، گوتی: - بەکورتی حەسوودیت پێدەبرد،
غیرەت لێدەکرد.

ژنەکەیی هاواریکی بەرزێ کرد، رەنگی هەلبزرکا، لاقی تیک ئالان و کەوتە سەر قەنەفەکە. ئەنجام بەدەنگی
کە بە ئاستەم دەبیسترا گوتی: - بێ قەزا بێ، بمبورو نیهتوچکا، خەتای منە. من نەخۆشم، من..

ئەنجام تیگەیشتم کە چما دەیهوئ لە بەردەم ژنەکەیی لێ پێچینهوهم لەگەڵدا بکات، شیت ئاسا هاوارم کرد: -
ئەمە زولمە، شورەبییە، بێ شەرەبییە، حەقارەتە، خویراتیە، تۆ کە سێکی بێ..

ئەلکساندرین میخائیلوفنا، دەستی گرت و هاواریکرد: - ئانیت!

پیر ئەلکساندروفیچ، بە هەلچوونیکیی لە رادەبەدەرەو، لیمان نزیک بوووەو و گوتی: - ئەمە ئەوپەری
گالته جاربییە!

نیگایه کی پر کینه و بوغزی ژنه که ی کرد و له سه ری رۆیی: - ئەمه گالته جارپییه و، بابه تی گالته جارپییه که ش تۆی، تۆ گه پچاره که ی! باوه ر بکه که ئیمه (ئەو قسانه ی به هانکه هانکه وه و به دهم ئاماژه کردنه وه بۆ من، کرد) نابی له م روونکردنه وانه بترسین. باوه ر بکه ئیمه له و ئاسته دا نین که له ئاستی ئەم جوړه بابه تانه دا بره نجیین و ته ریق ببینه وه، یان گویمان بگرین و خومان له گیلی بدهین. ببورن که من به راشکاوی، بی پیچ و په نا و بگره به زبری قسه ده که م، به لام چ بکه م که ره وشه که واده خوازی. باشه خانم تۆ له داوین پاکی ئەم... کچه دلناییت؟

ئه لکساندرین میخائیلوفنا که له ترسا نیوه روچ بووبوو گوتی:

-ئهی خوایه! ئەوه چیته؟ تۆ پایه ی خو ت له بیر کردوو.

ببیر ئه لکساندروفیچ، به راویژیکی هه ره شه ئامیزه وه گوتی:

-تکایه قسه ی زل و بۆش و به تال مه که، من حه زم له قسه ی زل نییه. ئیمه له هه نه بر بویه ریکی روون و خویاداین، بویه ریکی زۆر ساده، بویه ریکی زۆر بازاری و سواو. من ته نیا پرسیا ری ئاکاری ئەوت لیده که م، ده زانی که..

به لام ریگم نه دا که دریزه به قسه کانی بدات و قولیم گرت و به تووندی رامکیشایه سووچیکی ژووره که... ئەگه ر یه ک چرکه ی دی له سه ر قسه کانی به رده وام بوایه له گین بوو کار له کار بترازی.

به راویژیکی تووند گوتم:

-باسی نامه که مه که! ئەگینا به و قسه یه ده یکوژیت، تۆمه تبارکردنی من، تۆمه تبارکردنی ئەویشه. ئەو ناتوانی دادگایی من بکات؛ لپیچینه وه له من بکات، چونکه من ئاگام له هه موو شتیکه، تیده گه ی؟

خیسه یه کی هۆقیانه ی لیکردم و ده ستی به پیکه نین کرد، دهم وچاوی سوور بووبوو وه. دووباره گوتم: - من هه موو شتیکی ده زانم، هه موو شتیکی!..

له م ده مه دا نیشانه ی دوودلی پیوه ده رکه وت، پرسیا ریکی که وته سه رزار، من پیشوه خته هه لم هینا و به ده نگی به رز و روو له ئه لکساندرین میخائیلوفنا که به ترس و شهرم و نیگه رانیه وه له ئیمه ی ده روانی، گوتم: - من تاوانبارم. چواردانه ساله که فریوت ده دم. کلیلی کتیبخانه که م په یدا کردوو، هه موو روژی ده چوومه کتیبخانه که و کتیبم ده ردینا، ئیدی ئەنجام ببیر ئه لکساندروفیچ غافلگیری کردم، کتیبیکی به ده ستمه وه بینی که نه ده بوو من ببخوینمه وه. ئەو خه می منیه تی و مه ترسی ئەم کاره له به رچاوی تۆ گه وره تر ده کات!..

لیزه دا که دیتم ببیر ئه لکساندروفیچ بزهی دیتی، به جو شه وه دریزه م به قسه که م دا که: - من به نیاز نیم که پاکانه بوخو بکه م، هه ر من گوناحبارم. ئیدی وه سوه سه که، که لکه له که له من به هیژتر بوو. که دووچاری ئەم هه له یه بووم، ئیدی زاتم نه کرد دان به هه له که ی خو مدا بنه م.. ئەمه هه موو ئەو حال و حیکایه ته یه که له به نیی ئیمه دا رووی داوه..

ببیر ئه لکساندروفیچ که زۆر لیمه وه نزیک بوو به گویندا چپاندم که: ته حا، که شه یتان و زیره کی!

ئه لکساندرین میخائیلوفنا، زۆر به وردی و قولی گوئی بۆ رادیروبووم. به لام سه روسیمای بی متمانه یی و گومانی پیوه دیاربوو. نیگای به به رده وامی له نیوان میرده که ی و مندا ده هات و ده چوو. ببده نگی بالی به سه رماندا

کیتشا. به ئەستەم هەناسەم بۆ دەدرا. ئەلکساندرین میخائیلوفنا سەری لەبەرخۆ نا، هەردوو دەستی بە چاوانیەوه گرت، دەتگوت گەرەکیەتی بێر بکاتەوه و یەک بەیەکی ئەو وشانە هەلبسەنگینێ که من گوتیوومن. ئەنجام سەری هەلبێری و چاوی لە دور چاوانی من بێری و گوتی: - نیه توچکا، کچەکەم، من دەزانم که تۆ ناتوانی درۆ بکەیت. ئایا ئەمە هەموو بویەرەکه بوو؟ هەر هەمووی بوو؟

بەرسقەم دایەوه: بەلێ. هەر هەموو بویەرەکه بوو.

ئەوسا پرویکردە شوو هەکی و گوتی: - هەموو بویەرەکه ئەمە بوو؟

مێردەکە ی بە نەبەدلی گوتی: - بەلێ، ئەمە بوو، هەر هەموو بویەرەکه ئەمە بوو.

- نیه توچکا، تۆ سویندم بۆ دەخوی؟

بێ سێ و دوو گوتم: - بەلێ. سویند دەخۆم.

بەلام نەمتوانی نیگای پێری ئەلکساندروفیچ و ئەو بزەییە که له کاتی سویند خواردنەکە ی مندا که و ته سەر لیوانی، تەحەموول بکەم، له ناکاوا، له شەرما سوور بوومەوه و ئەلکساندرین میخائیلوفنای پێنەوا هەستی بەمە کرد، نیگەرانیەکی دژوار نیشەسەر سیمای. بە خەمبارییەوه گوتی: - بەسە! من باوەر بە قسەکانتان دەکەم، چونکە ناتوانم باوەرتان پێنەکەم.

پێری ئەلکساندروفیچ دووبارە تێهەلچوووه و گوتی: - ئەم ئیعترافه بەلای منەوه بەسە. خۆ گویت لیوو چی گوت؟ نەها لەمبارەییەوه چ دەلییت؟

ئەلکساندرین میخائیلوفنا وەلامی نەدایەوه، دیمەنەکه له جاران دژوارتر دەبوو.

پێری ئەلکساندروفیچ گوتی: - من سبەینی هەموو کتیبەکان دەژمێرم نازانم چەند کتیبیکمان له کتیبخانەکەدا هەن و ئیدی...

ئەلکساندرین میخائیلوفنا، قسەکە ی پێری و پرسى: - چ کتیبیکی دەخویندەوه؟

پێری ئەلکساندروفیچ، پرویکردە من و بە بزەییەکی بەماناوه گوتی:

- چ کتیبیکت دەخویندەوه؟ وەلامی بدەوه! تۆ دەتوانی له من باشتر وەلامی ئەو پرسیارە بدەیتەوه.

هەلچوونی دەروونی زمانی له گو خستم. ئەلکساندرین میخائیلوفنا سوور بووهوه و سەری لەبەرخۆ نا. بێدەنگیەکی دووردیژ بالی بەسەرماندا کیتشا... پێری ئەلکساندروفیچ، بیزار و بیتاقەت، بەناو ژوورەکەدا که و ته هاتوچۆ.

ئاقیبەت ئەلکساندرین میخائیلوفنا، بەراویژیکی شەرمانەوه گوتی: - من نازانم چی له نێوانتاندا پرووی داوه، بەلام ئەگەر مەسەله که هەر ئەمە بێ (لێردە ئەلکساندرین میخائیلوفنا پێداگری له دوا وشەکان کرد و لەزگ بوو له ژێر خێسەکانی مێردەکەیدا، که هەولێدەدا خۆی لی بدزیتهوه، نەترە بەربدات) ئەگەر مەسەله که هەر ئەمە بێ، نازانم چما هەرسیکمان پێی نارهت بین؟ یەکەم کەس که شایستە ی گلەیی و گازن بێ منم؛ ئەری تەنیا منم و بەس، ئەوهم لەبەر گرانه، ئەزیهتم دەدا. من در یغیم له پەرودەرکردنی کردوو، دەبی باجەکە ی بدەم. دەبی

نيه توچكا بمبورى. به لام من ئەو مافه به خو نادم كه دادگايى بكم؛ لىيچينه وهى له گه لدا بكم. من دووباره ده ليمه وه ئەم هه موو خەم و په ژارهيهى بوچييه؟ نها مه ترسيه كه تپه ريوه. تو ته مه شاي بكه..

ئه لكساندرين ميخائيلوفنا، له جاران پتر هاتبووه جوش، له كاتيكا چاوى له ميژده كهى برى بوو، دريژهى به قسه كهى دا: - تو ته مه شاي بكه. ئايا ئەم سه ركيشيه هيچ كاريكى تيكردوه؟ ئايا كچوله كهم هيچ گورانىكى به سه ر هاتوه؟ ئايا من نازانم كه چ دليكى پاك و نه جيب و بيگهردى ههيه، چ زهينىكى روشنى ههيه؟ (ليره دا به نه وازشه وه منى بولاى خوى راكيشا) روحي وهكو روژى روناك پاك، ويژدانىكى هينده بيگهردى ههيه كه هه رگيز ناتوانى كه س فريو بدات... به سه، نازيانى من، به سه!... دياره فاكته ريكي په نهان بووه ته بايسى ئەم خەم و په ژاره هاوبه شهى ئيمه... رهنگه له ساتيكا جوړه دژمنايه تيه كمان كه وتبيته بهينه وه، به لام گرینگ نيه، به زهبرى خو شه ويستى و دوستايه تى و ليكى حالى بوون ئەم په شيوينيه دسه رينه وه و هه رچى به دگومانيه ك ههيه له دل و دهروونى ده رده كهين. رهنگه هيشتا زور شت هه بى له نيوانماندا به ته واوه تى روون نه بوويته وه، خه تبارى يه كه مى ئەم حاله منم. به رپرسى يه كه م منم، چونكه من يه كه م كه س بووم كه خوم له ئيوه شارده وه، من يه كه م كه س بووم ريگه م به جوړه گومانيكى سه خيف دا كه له ناخما چه كه ره بكات، هه ره هه موو ئەمه له ميشكى نه خو ش و ده رده دارى منه وه داچوراوه. به لام... به لام ئەگه ر بريك راشكاوبين و گريى دلى خومان بو يه كدى بكه ينه وه، دلنيام كه ئيوه ده مبورن. چونكه... چونكه به دگومانيه كانى من زوريش خه تر و خراپ نين.

رهنگى سوور هه لگه رابوو، جاريكى دى روانيه ميژده كهى و به نيگه رانيه وه چاوه روانى وه لامى ئەوى كرد. ميژده كهى به دم گوئگرتنه وه له قسه كانى ژنه كهى، بزهيه ك نيشته سه ر ليوه كانى. له پريكا له هاتوچو وه ستا، له هه نيه ژنه كهيدا وه ستا و هه ردو وه ستى به پشت سه ريه وه گرت. ده تگوت به ههيه جان و نيگه رانى ژنه كهى خو شحال بوو. ئە لكساندرين ميخائيلوفنا وه ختايه ك بينى كه ميژده كهى موڤه ي ليده كات، هيندهى دى ناره حه ت بوو. ميژده كهى كه ميك چاوه روانى كرد، له تووايه دهيه وي ده رفه ت به ژنه كهى بدات كه دريژه به قسه كهى بدات. سووز و گوداز و ههيه جاني ئە لكساندرين ميخائيلوفنا، هيندهى دى زيادى كرد. ئەنجام ميژده كهى ئەو بيدهنگيه به سوويهى شكاند و به دم پيكه نينيكي ته وساميز و دوور دريژه وه، به مجوره كه وه ته قسان: - ئافره ت من دل به حالى تو، به به دبختى تو، به بينه وايى تو ده سووتى!

ئه وسا له پيكه نين كه وت، به راويژيكي تووند و خه مه نگيز به م جوړه له سه رى رووى: - تو رول و ئه ركيكى قورستر له تواناي خوت گرتووه ته ئەستو. مه به ستت له م كاره چى بووه؟ ئايا ده تويست به توپزى وادار به و وه لامدانه وهيه م بكه يت، يان له گومانين تازهم غه رق بكهى - يان به گوته يه كى دى به و گومانه ديڤرانهى خوت كه نه تتوانى له قسه كانى خوتدا په نه انيان بكهى؟ ماناي قسه كانى تو ئەمهيه كه نابى گله يى وگازن له نيه توچكا بكرى، نابى هيچى لىيگيرى، چونكه كچيكي پاك و بيگهرد و دوور له هه ر عيب و عاريكه؛ زهم هه لئاگرى، به تاييه تى دواى خويندنه وهى كتتيباني نائه خلاقى، ئەو كتتيبانهى كه من دلنيام له ئيستاوه كاريگه رى خويان كردوه. وانبيه؟ به لام له قسه وروونكرده وه و داخويانه كانى تودا شتيكى ديكه ش ههيه، شتيك كه زياتر شه قلى كينايه و هيماي له خو گرتووه. تو وا وينا ده كهى كه بيتمانه يى و زبرى ره فتارى من زاده و به ره نجامى هه ستىكى ديكهيه. تو دويني به ئەندازهيه ك شولت ليته لكيشا كه منت تومه تبار كرد. تكايه با قسه كه م ته واو بكم. حه ز ده كه م به راشكاوى قسه بكم. تو دويني ده تويست بلبي كه خو شه ويستى لاي هه ندئ كه س (هه لبه ته پيوسته ئەوه بليم كه ئەو كه سانه له لاي تو و به راي تو، به شيوهيه كى گشتى و به ته بيعه ت دل ره ق، ده مارگير، قسه

له‌روو، زیرهک و به‌هیزن و زور خه‌سلهت و سیفته‌ی دیکه‌شیان تیا به که به که‌ره‌می خوت به بالایانت دا بریوه!
(به‌لی، ده‌تویست بلئی که قیان له‌لای هه‌ندی که‌س (خوا ده‌زانی چما ئه و کالایهت به بالایاندا بریوه) ته‌نیا
به‌شیوه‌یه‌کی زبر، وشک و نائاسایی و نابه‌جی و زور به‌گومان و ئازاره‌وه ته‌ج‌لی ده‌کات. هه‌لبه‌ته‌نیا، هه‌مان
ئه‌و وشانه‌م، که دویئی تو به‌کارت هینان، وه‌کو خویان له بیر نه‌ماون. تکایه ریمبده با قسه‌کانم ته‌واو بکه‌م. من
شاگرد و قوتابیه‌که‌ی تو باش ده‌ناسم. ئه‌و ئیستا له هه‌موو شتیک تیده‌گات. به‌لی، بو سه‌ده‌مین جار ده‌یلیمه‌وه
که له هه‌موو شتیک تیده‌گات. تو هه‌له‌ی، نایناسیت. به‌لام تیناگه‌م چ له‌زه‌تی له‌مه‌ه‌نی مندا چون ده‌که‌ویته‌ه‌شقی
به‌هه‌له‌ بیه‌ی، منیش بخه‌یته‌ ریزی ئه‌و جوړه خه‌لکانه‌وه! ئاخ‌ر که‌سیکی له‌م ته‌مه‌نه‌ی مندا چون ده‌که‌ویته‌ه‌شقی
کیژیکی وه‌هاوه! من له ته‌مه‌نیکا نیم که عاشقی کچیکی وه‌ها بيم. به‌ه‌رحال خانم باوه‌ر بکه که من ئه‌رکی خوم
ده‌زانم، تو به خورایی سه‌رم ده‌یه‌شینی و خوت رادینی و خانه‌دانی خوتم پیده‌فروشیته‌وه. من جاره‌های جار
پنم گوتوویت و دووباره‌شی ده‌که‌مه‌وه: تاوان هه‌میشه هه‌ر تاوانه، گوناح هه‌میشه هه‌ر گوناحه، هه‌ستی سووک
و نزم، چه‌ند هه‌ولی به‌رزکردنه‌وه‌شی بده‌ین هه‌ر کریته، دزیوه، نه‌ف‌ره‌ت ئه‌نگیزه، پاک نابیته‌وه. ئیدی به‌سه، چه‌ز
ناکه‌م له‌وه‌ی پتر هیچ شتیک ده‌باره‌ی ئه‌م چه‌قاره‌ت‌بازیا نه‌ بژنه‌وم.

ئه‌لکساندرین میخائیلوفنا ده‌گریا. به‌ده‌م هه‌نسک هه‌لدانه‌وه ده‌ستی له ملم وه‌رینا و گوتی: - من به‌ش به‌حالی
خوم ئاماده‌م ئه‌م ئازاره هه‌لبگرم. من دان به‌وه‌دا ده‌نم که ره‌نگه گومانه‌کانی من نابه‌جا بووبن و تو به‌چاوی
سووک لییان بروانی! به‌لام تو ئه‌ی کچوله بینه‌وايه‌که‌ی من، چما ده‌بی مه‌حکوم به بیستی ئه‌م تومه‌ته‌ بی
مانایانه بیت؟ من ناتوانم به‌ره‌قانیته‌ لیبکه‌م و مافی قسه‌کردنم نییه! خودایه! خودایه. به‌لام ئاغا ناشتوانم بیده‌نگ
بیم. ئه‌م قسانه له سه‌رووی تاقت و هه‌داری منه‌وه‌یه... ئه‌وه‌ی تو ده‌یکه‌ی شیتاتی رووته!!

من که هه‌ولمده‌دا ژیری بکه‌مه‌وه، ده‌مم له په‌نا گوئی نا و له‌بن لیوانه‌وه گوتم: - به‌سه، به‌سه!

له‌وه ده‌ترسام که می‌رده‌که‌ی له قسه‌ تووند و زبره‌کانی ئه‌و تووره‌ بیته و خه‌می ئه‌لکساندرین - م بوو.

پیر ئه‌لکساندروفیچ به‌ده‌نگی به‌رز گوتی: - ئاخ‌ر ئه‌ی ژنی کویر دل، مه‌گه‌ر نازانی، مه‌گه‌ر نابینی!!

بو ساتیک له قسه وه‌ستا، ئه‌وسا منی له باوه‌شی ئه‌لکساندرین میخائیلوفنا ده‌ره‌ینا و هاواری به‌سه‌رما کرد
و گوتی: - لی‌ره برۆ ده‌ره‌وه! من ریگه‌ت ناده‌م ده‌ست له ژنه‌که‌مه‌وه بده‌ی. تو ژنه‌که‌م گلاو ده‌که‌یت و بوونی تو
لی‌زه‌دا سووکایه‌تیه بو پایه‌ی ئه‌و!

ئه‌وسا به‌ده‌م هاواره‌وه لاقی به عاریدیا ده‌کوتا و ده‌یگوت: به‌لام که قسه قافی هات نه‌یکه‌ی زه‌ین کویر ده‌بی
که قسه قافی هات ده‌بی بکری. فایده‌ی نییه ئیستا هه‌موو شتیک ده‌لیم، هه‌موو شتیک. به‌لام مادموزیل، من نازانم
تو چ شتیک ده‌زانی و هه‌ره‌شه‌ی چیم لی‌ده‌که‌یت، ناشمه‌وی بیزانم!

ئه‌وسا ئاو‌ری لای ئه‌لکساندرین میخائیلوفنا‌ی دایه‌وه و له‌سه‌ر قسه‌کانی روئی: - گوئی بگه‌ره، له‌گه‌ل تومه‌ گوئی
بگه‌ره!

یه‌کسه‌ر چومه‌ به‌ینی ئه‌و و ئه‌لکساندرین میخائیلوفنا‌وه و گوتم: - بی‌ده‌نگ، بی‌ده‌نگ بن.

له‌ناکاوا قسه‌که‌ی پی‌یریم و خیسه‌یه‌کی لی‌کردم و گوتی:

-له بهر كئ؟ له بهر چی بیدهنگ بم؟ گوی بگره خانم. من نامه ی دلداریه کهیم پیگرت! به لئ! ئەمه ئەوهیه که له ماله که ی تودا روودهات! ئەو کارهیه که له سایه و سینه ی تودا روو دهدا! ئەو شتهیه که تۆ نه دهیبینی و نه دهتهوی بیینی!

من له ترسا خۆم به پیوه نه دهگرت. ئەلکساندرین میخائیلوفنا رهنگی مردوی لینیشتبوو و به دهنگیک که به ئاسته م ده بیسترا، به هه ناسه برکیوه گوتی: - شتی وا مه حاله!

-ئە ی خانم! من به چاوی خۆم نامه کهم بیینی؛ له دهستیم راپسکاند و چه ند دیریک ی هه وه لیم خوینده وه؛ هیچ گومانیک له مه دا نییه. نامه ی دلدار ی بوو، له دهستی راپسکاندمه وه. حال ی حازر نامه که به خو یه تی. دلنیا به که چۆن پیده لیم وایه و به هیچ جوړی جیکه ی گومان نییه. ئەگه ر هه ر باوه ر ناکه ی به خۆت لی و هه ر بگره و ته مه شای بکه، ههنگی تیده گه ی چ باسه.

ئەلکساندرین میخائیلوفنا، به ره ولای من ته کانی دا و هاواریکرد:

-نیه توچکا! به لام نا؛ بیدهنگ به، بیدهنگ! من نازانم چۆن شتی وا روویداوه!... ئە ی خودایه!

به ده م هه نسک هه لانه وه روخساری خوی له نیو هه ر دوو دهستیا شارده وه. ئەوسا دووباره دهستی به قسان کرده وه و گوتی: - به لام نا، شتی وا له ئارادا نییه، مه حاله!

ئەوسا موړه یه کی له میرده که ی کرد و گوتی: - تۆ هه له ی. من نازانم ئەم قسه یه مانای چیه! نیه توچکا خو هه لت نه خه له تاندووم، وانیه؟ هه موو مه سه له کهم، له سیری تا پیازی بو بگیره وه، بیگومان ئەو شته که ی به هه له دیتووه، وانیه؟ هه له یه؟ چاوی ریشکه و پیشکه ی کردووه؟ وانیه؟ گوی بگره ئانیت، کچه ئازیزه کهم، چما هه موو شتیکم بو ناگیریه وه؟ بو من!

پییر ئەلکساندروفیچ به سه رما نه راندی و گوتی: - ده ی وه لام بده وه. چما وه لام ناده یه وه؟ من نامه یه کم به ده سه ته وه بیینی یان نا؟

به هه ناسه برکیوه گوتم: - به لئ.

- نامه ی عاشقه که ت بوو یان نا؟

- به لئ!

- هیشتا په یوه ندیت له گه لیا ماوه؟

من بیئه وه ی بایه خ به پرسیاره کانی ئەو بده م، هه ر بو ئەوه ی کو تایی به و گومان و پرس و جو یه بیتم یه کسه ر گوتم: - به لئ، به لئ، به لئ!

ئیدی پییر ئەلکساندروفیچ دهستی ژنه که ی گرت و گوتی: - خو گویت لیبوو خانم؟ نها چیت دهوی، به لگه له وه رووتتر ده بی؟ تۆ که سیکی دلپاک و خوشباوه ری! باوه ر به من بکه، ئەو گریمان ه و گومانانه له می شکه نه خو شه که ت وه ده ربنی... نها به چاوی خۆت ده بیینی که... ئەو کچه چیه؟ من ته نیا ئەوه م مه به ست بوو که بی بنه مایی گومانه کانی تۆ بسه لمینم. من له میژه په یم به م مه سه له یه بردووه. خو شحالم که ئاخری توانیم ئەو بوچوونه باش و متمانه زۆره ی به وت په یدا کردبوو، له زه ینتدا بسرمه وه.

ئەلھەقى زۆرم لەبەر گران بوو كە ئەو بەلای تۆوہ ببینم، ببینم كە ماہی لوتف و نەوازشی تۆیە و بووہ بە ھاوسفرە و ھاوژەمی مە. من بەبوونی ئەو لە مالاكەى خۆماندا ئاسوودە نەبووم. من لەم كویرە دلایەى تۆ بیزار بووبووم. نەها حالى بووى كە من چما، لەبەر چى پەيجورى و چاودیرى كارەكانى ئەوم دەکرد. تۆ ھەستت بەم پەيجورىەى من کردبوو و ھەزار و يەك گومانەت لە دلای خۆتا دروست کردبوو. بەلام نەها ئیدی ھەموو شتىك روون بووہوہ و پيوست بە ھىچ گومانىك نەماوہ.

ئەنجام روويکردە من وگوتى: - لەبەر ئەوہ مادموزیل، لە سبەيەوہ ئیدی لەم مالاكە دەرویت، وانىيە؟

ئەلكساندرين ميخائيلوفنا لەسەر كورسيەكەى ھەستا و گوتى: - لەزى مەكە! من باوہرم بە يەك وشەى ئەم ھىكايەتە نىيە. خيسەم لى مەكە، گالتەم پيمەكە. من خۆت دەكەم بە داوہرى بۆچوونەكانى خۆم.

ئەوسا بەراويزىكى ئاويتە بە روندك و گريانەوہ، لە كاتىكا بە لارە مى دەيروانىە ميتردەكەى و لەسەرى رۆيى: - ئانىت، كچەكەم، وەرە پيشەوہ كوا دەستم ویدە! كەس لە ھەلە بەدەر نىيە. كى لە ئيمەمانان بۆى ھەيە دەستى ئەوى دى رەت بكاتەوہ؟ وەرە ئانىت، كچەكەم، دەستت بدە دەستى من! من نە لە تۆ داوين پاكترم و نە باشتر. بوونى تۆ بۆمن سووكايەتى نىيە، چونكە منىش ھەلەكار و گوناحكارم.

پيیر ئەلكساندروفىچ، ھایم و ھەيران ھاوارىكرد كە: - خانم، خانم، ئاگات لە خۆت بى، مەقام و پایەى خۆت لەبیر مەكە!

-نەخیر، من مەقامى خۆم لەبیر نەکردوہ. تكايە قسەكەم پى مەبرە، رینگەم بدە با قسەكانم تەواو بكەم. تۆ نامەيەكت پى دیتوہ، تەنانەت نامەكەشت خویندووەتەوہ. تۆ ئیدیەا دەكەيت و ئەو..ش ئيعتراف دەكات كە ئەو نامەيە عاشقەكەى نووسيوہتى؛ بەلام ئايا ئەمە دەكاتە بەلگە كە ئەو خەتابارە؟ ئايا ئەمە ھەق بەتۆ دەدات كە بەو رادەيە دەرھەق بەو سەختگير بيت و لە حوزوورى ژنەكەتدا ئەو بى ريزىيەى بەرانبەر بكەى؟ بەلى جەناب لە حوزوورى ژنەكەتدا؟ ئايا تۆ ئەم كارە بەرەوا دەزانى؟ ئايا تۆ ئاگات لە مەسەلەكە ھەيە؟

پيیر ئەلكساندروفىچ، بەدەنگى بەرز گوتى: - يانى ھەر ئەوہ ماوہ كە من برۆم داواى بوردن لەو بكەم؟ ئايا تۆ ئەمەت دەوى؟ من بەو قسانە خوام نامىنى. ئايا دەزانى چ دەلىی؟ ئايا دەزانى بەرەقانى لە كى و لە چ دەكەى؟ سەيرە! من زۆر بەروونى دەبينم كە..

-بەلام ئەسلى مەسەلەكە نابينى، چونكە پشم و غەزەب چاوانى كویر کردوويت. تۆ نە ئەوہ دەبينى كە من بەرەقانى لیدەكەم، نە لەوہ تیدەگەى كە دەمەوى بيليم. من بەرگرى لە خودى رەزالەت ناكەم. ئەگەر تۆ بتويستبا بىر بكەيتەوہ تیدەگەيشتى و ھەستت دەکرد كە لەگینە ئەم مندالە بيتاوان بى! نەخیر، نەخیر، من داکوكى لە رەزالەت ناكەم و من لەمبارەيەوہ پاكەنى تەواو بۆ خۆم دەكەم تا تۆ دلەت ئاسوودە بيت. بەلى ئەگەر نەتوچكا ژنى ميتردار بووايە، دايكىك بوايە و ئەركى خۆى فەرامۆش کردبوايە ھەقم بەتۆ دەدا. بەخۆت دەبينى كە من خۆم نابویرم. تۆ لەجياتى ئەوہى لىم برەنجى و گلەيىم لىكەى، ئەم ھەلوستانەش رەچاوبكە. رەنگە ئەم نامەيەى بەھىچ بەدنيزىيەكەوہ وەرەنەگرتبى. رەنگە ھەستىكى كوت و پر ئەم كارەى پىكرديت و كەسش نەبووبى، رى لىبگري و ئاموزگارى بكات!... ئەگەر مەسەلەكە ئەمە بووبى، مانای وايە خەتايەكە لە منەوہ بووہ كە چاودیرى دلای ئەوم نەکردوہ. رەنگە ئەمە يەكەم نامە بوويت. رەنگە تۆ بە بەدگومانى و دل پيسىەكانى خۆت، ھەستە پاك و پيرۆزەكانى ئەوت گلاو کردبى، بىرى ئەم مندالەت بە رەخنە نابەجىيەكانت لەوتانديت!... تۆ بەھىچ جوړى

ههستت به و پاکی و بیگهردییه مندالانهیه نه کردوو، که به سیمایه وه دره وشاوه ته وه؟ ئه و چه ند ساتیک له مه پیشیش هه مان ئه و کسه بوو که ئیستا هه یه. من دهمبینی که ئه م منداله بیته وایه، چون له پروودا دهما و، خوابه خته کی وه لایمی پرسیاره به ئازاره کانی تو ی دهادیه وه و هه رچییه کی به زاردا هاتبا بی سن و دوو دهیگوت. به لای پرسیاره کانی تو نابه جا و نامرو قانی و زالمانه بوو! من له و پرسیارانه ی تو رازی نیم و هه رگیز له و باره یه وه ناتبوورم!

من دهستم له ملی ئه لکساندرین میخائیلو قنا وهرینا و گوتم:

-به لای، به زه بییت به مندا بیته وه، تکایه به ره قانیم لیبکه. به ته نیام مه هیله...

و خوم هاویشته سه رلاقی. ئه لکساندرین به راویژیکی خه مین، به دهنگیکی تاساو گوتی: -ئه گهر من لیره نه بام، له گین بوو تو به قسه ناخوشه کانی خوت زهنده قیت ببردایه، کاریکی وات بکردایه بوختانی به خویدا بکردایه و له خوت و خوړایی دانی به خه تاباری خویدا بنابایه؛ رهنگ بوو ویژدانت له وتاندبوایه، دلت بشکاندبوایه... ئه ی خودای غه ربیان! به ته ما بووی که له م ماله وه دهری بنه ییت! باشه نه تده زانی که ئه گهر ئه وه دهریکه ی مانای وایه منیشت له گه ل ئه ودا دهر کردوو، یانی هه ردوو کمان، یانی منیش؟ گویت لیبه که چیم گوت جه ناب؟

گر له چاوانی ئه لکساندرین ده بووه وه. هانکه هانکی پیکه وتبوو، سوز و گوداز و هه یه جانه نه خوشانه که ی گه یی بووه لوتکه.

ئه نجام پییر ئه لکساندروفیچ، هاواری لیبهرز بووه وه که:

-تیگه یشتیم خانم! گویم لیبوو، به سه، زوریش به سه. من ده زانم که عه شق و قیانی ئه فلاتونیش هه یه و بو نه گبه تی ئاگام له م بابه ته هه یه. گویت لیبه خانم؟... ده لیم بو نه گبه تی ئاگام له م بابه ته هه یه. من له و که سانه نیم که مییشکی که رم دهرخوارد بدن خانم! من چه زناکه م کهر بکریم. تکایه گهر و توزم به سه ر و چاوا مه که ن!... ئه گهر خوت به خه تابار و که مته ر خه م ده زانی، ئه گهر هه ست به عه زابی ویژدان ده که ی (هه لبه ته من شتی و نالیم خانم) و ئه گهر له که لله ی داوی له ماله که ی من برۆی... من ته نیا ئه وه نده م له سه ره ئه وه ت پی بلیم که هه له ت کردوو، ئه م بریاره ت له کاتی گونجاوا نه داوه... ئه مه بریاری ئیستات نییه... ئه گهر له بیرت چوو، ده توانم به وردی رۆژه که ت بیربخه مه وه که له که یه وه ئه و بریاره ت داوه!..

من پروانیمه ئه لکساندرین میخائیلو قنا، به چاوانی نیمچه نو قاووه وه، پالی به منه وه دابوو، ئیدی تا قه ت و ته حه موولی ئه م هه موو خه م و په ژاره یه ی نه بوو، که له گین بوو داوی یه ک خوله کی دی له خو بچی و هه ره س بیئی و بکه ویته سه ر ئه رزه که!

من خوم هاویشته سه ر لاقی پییر ئه لکساندروفیچ و بیئه وه ی بیر له وه بکه مه وه که له گینه خوم که شف بکه م، به دهم هاواره وه گوتم: -وای، بیکه به خاتری خوا به سه! به زه بیه کت پییدا بیته وه، له وه ی پتر به تانی قساندا مه چۆ!

به لام تازه درهنگ بوو بوو. ناله یه کی کز، وه لایمی هاواره که ی منی دایه وه و ژنه ی داماو داروخا و ته ختی سه ر ئه رزه که بوو!

گوتم: - ته واو، كوشتت! برؤ هاوار بؤ خه لكى به ره، فریای بکه وه. له ئوفیسه كه تدا چاوه پروانت ده كه م. پئویسته قسه ت ده كه لدا بکه م و هه موو شتیكت پی بلیم..

- هه موو شتیك چیه؟ ده باره ی چی؟

- جارئ برؤ! دواپی.

دواپی بووران هه كه، قهیرانه عه سه بیه كه دوو سه عاتی خایاند. ماله كه بوویه رۆژی حه شر، دكتور سه ریكى له قاند، نیشانه ی نائومیدی به سیمایه وه ده كه وت. دواپی دوو سه عاتان پییر ئه لكساندروفیچ خوی به ئوفیسه كه ی خویدا كرد. ژنه كه ی به جئ هیشتبوو و هاتبوو. به رهنگی هه لیزر كاو و حالی په ریشانه وه به ژووره كه دا كه وته راویچكه. به جوړئ نینۆكه كانی ده جوو كه خوینیان لیده هات. من هه رگیز به و حاله وه م نه بیینی بوو.

به راویژیكى گر و له زگین لئی پرسیم: - كاری چیت به من هه بوو؟ ده تویست چم پیلئی؟

- فه رموو ئه و نامه یه ی كه ده تویست له منی را بپسكینی. فه رموو ئه وه تا؟ ده یناسیته وه؟

- به لئ.

- كه واته فه رموو بیگره!

نامه كه ی وه رگرت و دایه به ر روناكییه كه. من به وردی ته مه شام ده كرد. دواپی چهند چركه یه ك له پر په رییه وه بؤ لاپه ره چواری نامه كه، تا ئیمزاکه ی سه ر پایینی نامه كه بخوینیتته وه. سه یرم كرد دم و چاوی سوور هه لگه را. له كاتیكا حایر و حه په ساو له جئ خوی وشك بوو بوو لئی پرسیم: - یانی چی، ئه مه چیه؟

- من سئ سال له مه پیش ئه م نامه یه م له توی كتیبكیدا دۆزییه وه، ئیدی بؤم ده كه وت كه له نیو ئه و كتیبه یان داناوه و پاشان له بیریان چوو. من خویندمه وه و به مه زنده هه موو شتیكم هه له ئینا. له وه به دواوه چونكه نه مده زانی ئه و نامه یه بده م به كئ، لای خؤم هه لمگرت. هه له به ته نه مده توانی بیده مه وه به وی... به لام به توش چیت عه رز بکه م نه ده چوو عه قله وه له ناوه رۆكه كه ی بی ئاگابیت و نه له م سه ره به ورده خه مناكه بیخه به ر بی. ئیدی تۆ چما ئه م فه رته نه یه ت نایه وه نایزانم. ئه م مه سه له یه هیشتاش بؤ من گؤنگ و تاریكه. من ناتوانم په ی به نه ئینی یه كانی ده روونی تۆ ببه م. رهنگه ویستیتت بالادهستی خؤت نیشانبدهیت و به سه ر ژنه كه تدا زال بیت. به لام بؤچی؟ بؤ ئه وه ی به سه ر خه یالات و خه ونه ورینه ئامیزه كانی ئه ودا زال بیت؟... بؤ ئه وه ی بیسه لمینی كه ئه و هه له بووه؟ نیشانی بده ی كه تۆ بیگوناح و خه تا بووی و ئه و خه تابارا! به لام تۆ به ئاواتی دلئ خؤت گه یشتی، چونكه به دگومانیه كانی ئه و زاده ی بیرئكى دوگما و روحیک بوو كه به ره و پووكانه وه ده چوو و... رهنگه دوا ناله ی دلئك بووی كه به هؤی سته می قه زاوته ی به شه ره وه شكابووی. قه زاوته ی كه توش ده ستت تیای هه یه. ئه وه ی ئه و ده یگوت و ده یویست له توی تیگه یه نیت ئه م بابه ته كومیدیه بوو كه: " تۆ منت خؤش ناوی!" ده یویست ئه مه بلئ، ئه مه ت تیگه یه نی. به لام غروور و خۆپه رستی تۆ، هیچ رهحم و مروه تیكى نه ناسی. خودا حافیز! تکیه هیچ روونكردنه وه یه كم مه ده یه، له بیستنی روونكردنه وه كانی خؤت مه عافم بکه. به لام ئه وه بزانه من ده مارت ده ناسم، من ناخت ده خوینمه وه، ئه مه ت له بییر نه چیت!

به بیئەوہی بزانی چ دەکەم بەرەو ژوورەکە ی خۆم پەل بوومەوہ. لەو دەمەدا کە دەمویست دەرگای ژوورەکە بکەمەوہ، ئۆقروڤ - ی سکریتی پییر ئەلکساندروفیچ، رای گرتم، ئیکلامیکی پر ریژ و حورمەتی بۆ کردم و گوتی: - دەمەوی یەک دوو قسەت دەگەل بکەم.

بیئەوی بزانی چ دەلیت، تەمەشام کرد، ئەوسا بە بەردەمیا رەت بووم و گوتم: - دوایی قسە دەکەین، جاری بمبوره، بریک نیگەران و نارەحەتم.

بە دەم بزەهیکە سەیر و بەماناوە، سەری ریژ و نەوازشی دانەواند و گوتی: - زۆر باشە، تا سبەی!

بەلام لەگینە من هەلە بووبم؛ هەموو ئەو شتانە وەکو بروسکە بە بەرچاوما تێپەری!..

• پوژی ۲۰۲۴ / ۳/۳۱ لە شاری سلیمانی، گەرەکی چوارچرای نوی، لە پاچقە ی ئەم پۆمانە بوومەوہ، کە لەم دوو سەرچاوەیە خوارەوہ، بە شیوەیەکی بەراوردکارییانە وەرم گیراوە، جا ئەگەر ئەمە بوویتە هۆی ئەوہی هەندێ دەستەواژە و پستە و پەرەگرافی دەقە کوردییەکە لە روالەت و شیوەدا تەواو دەگەل سەرچاوەی یەکەمدا تیکنەکنەوہ، ئەوا لە گەل سەرچاوەی دووەمدا تیکنەکاتەوہ و دیارە پیچەوانەش پیچەوانە یە. هەلبەتە بە دلنایییەوہ پاچقە کوردییەکە ئەگەر لە هەر دوو پاچقەکە ی دی باشتەر نەبێ؛ ئەوا هیچی لەوان کەمتر نییە و بی چەند وچوون پووی مەجلیسی دەقانی هەیه.

ع.ح

سەرچاوەکان:

- فیودور داستایفسکی، نیەتوچکا، ترجمە محمد قاضی، چاپ ششم ۱۳۸۹، انتشارات نیلوفر، تهران.
- دوستویفسکی: الاعمال الادبية الكاملة - ۱۸ مجلدا/ ترجمه من الفرنسية، د. سامی الدروبی، الطبعة العربية الاولى، المؤسسة المصرية العامة للتالیف و النشر، دارالکتاب العربی للطباعة و النشر، القاهرة/ ۱۹۶۷.